

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 257

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 57
28 august 2014

Cuprins

I Acte legislative

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 ⁽¹⁾** 1
- ★ **Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE** 73
- ★ **Regulamentul (UE) nr. 911/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind finanțarea multianuală a acțiunilor Agenției Europene pentru Siguranța Maritimă în domeniul combaterii poluării marine provocate de nave și de instalațiile petroliere și gaziere ⁽¹⁾** 115
- ★ **Regulamentul (UE) nr. 912/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 de instituire a unui cadru pentru gestionarea răspunderii financiare legate de instanțele de soluționare a litigiilor între investitori și stat, stabilite prin acordurile internaționale la care Uniunea Europeană este parte** 121

DIRECTIVE

- ★ **Directiva 2014/89/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 de stabilire a unui cadru pentru amenajarea spațiului maritim** 135

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

- ★ Directiva 2014/90/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 privind echipamentele maritime și de abrogare a Directivei 96/98/CE a Consiliului ⁽¹⁾ 146

- ★ Directiva 2014/91/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 de modificare a Directivei 2009/65/CE de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), în ceea ce privește funcțiile de depozitar, politicile de remunerare și sancțiunile ⁽¹⁾ 186

- ★ Directiva 2014/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 privind comparabilitatea comisioanelor aferente conturilor de plăți, schimbarea conturilor de plăți și accesul la conturile de plăți cu servicii de bază ⁽¹⁾ 214

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

**REGULAMENTUL (UE) NR. 909/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 23 iulie 2014****privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii
centrale de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a
Regulamentului (UE) nr. 236/2012****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Depozitarii centrale de titluri de valoare (CSD), împreună cu contrapărțile centrale (CPC), contribuie în mare măsură la administrarea infrastructurilor post-tranzacționare care protejează piețele financiare și dau asigurări participanților de pe piață că tranzacțiile cu titluri de valoare sunt executate în mod corespunzător și în timp util, inclusiv în perioadele de presiuni extreme.
- (2) Datorită poziției lor determinante în procesul de decontare, sistemele de decontare a titlurilor de valoare gestionate de CSD-uri sunt de o importanță sistemică pentru funcționarea piețelor titlurilor de valoare. Având un rol important în cadrul sistemelor de deținere a titlurilor de valoare prin care participanții la acestea raportează titlurile de valoare deținute de investitori, sistemele de decontare a titlurilor de valoare gestionate de CSD-uri funcționează, de asemenea, ca instrument esențial pentru controlul integrității unei anumite emisiuni, prevenind crearea sau reducerea nejustificată a titlurilor de valoare emise și jucând, în acest fel, un rol important în menținerea încrederii investitorilor. În plus, sistemele de decontare a titlurilor de valoare gestionate de CSD-uri sunt strâns implicate în constituirea de garanții în cadrul operațiunilor de politică monetară, precum și în cadrul procesului de constituire a garanțiilor între instituțiile de credit și sunt, prin urmare, actori importanți în procesul de constituire a garanțiilor.

⁽¹⁾ JO C 310, 13.10.2012, p. 12.⁽²⁾ JO C 299, 4.10.2012, p. 76.⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 23 iulie 2014.

- (3) Deși Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹) a diminuat perturbările cauzate unui sistem de decontare a titlurilor de valoare de deschiderea procedurii de insolvență împotriva unui participant la sistemul respectiv, este necesar să se abordeze alte riscuri cu care se confruntă sistemele de decontare a titlurilor de valoare, precum și riscul de insolvență sau de perturbare în funcționarea CSD-urilor care gestionează sistemele de decontare a titlurilor de valoare. Anumite CSD-uri sunt supuse riscurilor de credit și de lichiditate ocazionate de furnizarea de servicii bancare auxiliare decontării.
- (4) Numărul tot mai mare de decontări transfrontaliere, consecință a dezvoltării acordurilor de conexiune între CSD-uri, pune sub semnul întrebării rezistența CSD-urilor, în absența unor norme prudențiale comune, atunci când importă riscurile cu care se confruntă CSD-urile din alte state membre. Mai mult, în ciuda intensificării decontărilor transfrontaliere, schimbările determinate de piață în direcția unei piețe mai integrate a serviciilor oferite de CSD-uri s-au dovedit a fi foarte lente. O piață internă deschisă a decontării titlurilor de valoare ar trebui să permită oricărui investitor din Uniune să investească în toate titlurile de valoare din Uniune cu aceeași ușurință și prin utilizarea acelorași procese, ca în cazul titlurilor de valoare interne. Cu toate acestea, piețele serviciilor de decontare din Uniune rămân fragmentate la nivel transfrontalier, iar decontările transfrontaliere continuă să fie mai costisitoare, datorită normelor naționale diferite care reglementează decontarea și activitățile CSD-urilor, precum și concurenței limitate între CSD-uri. Respectiva fragmentare împiedică decontările transfrontaliere și creează riscuri și costuri suplimentare pentru acestea. Având în vedere relevanța sistemică a CSD-urilor, ar trebui promovată concurența dintre acestea, astfel încât să li se ofere participanților de pe piață posibilitatea de a alege prestatorul și să se reducă dependența de un singur furnizor de infrastructură. În lipsa unor obligații identice pentru operatorii de pe piață și a unor standarde prudențiale comune pentru CSD-uri, măsurile divergente care ar putea fi luate la nivel național vor avea un impact negativ direct asupra siguranței, eficienței și concurenței pe piețele serviciilor de decontare din Uniune. Este necesar să se elimine aceste obstacole semnificative în funcționarea pieței interne și să se evite denaturarea concurenței, precum și să se preîntâmpine apariția unor astfel de obstacole și perturbări în viitor. Pentru buna funcționare a pieței interne, este necesar să fie creată o piață integrată pentru decontarea titlurilor de valoare, care să nu facă distincție între tranzacțiile cu titlurile de valoare la nivel național și la nivel transfrontalier. Prin urmare, temeiul juridic adecvat pentru prezentul regulament ar trebui să fie articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), interpretat în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (5) Este necesar să se stabilească, într-un regulament, o serie de obligații uniforme care să le fie impuse participanților de pe piață cu privire la anumite aspecte legate de ciclul de decontare și de disciplina în materie de decontare și să se prevadă o serie de cerințe comune pentru CSD-urile care gestionează sisteme de decontare a titlurilor de valoare. Normele direct aplicabile introduse printr-un regulament ar trebui să garanteze faptul că toți operatorii de pe piață și toate CSD-urile sunt supuse acelorași norme, standarde și obligații direct aplicabile. Un regulament ar trebui să amelioreze siguranța și eficiența decontării în Uniune, împiedicând apariția unor norme naționale divergente ca rezultat al transpunerii unei directive. Un regulament ar trebui să diminueze complexitatea în materie de reglementare cauzată de normele naționale diferite, care afectează operatorii de pe piață și CSD-urile, și ar trebui să permită CSD-urilor să își ofere serviciile în alte state UE fără a avea obligația de a respecta cerințe naționale diferite, precum cele privind autorizarea, supravegherea, organizarea sau riscurile aferente CSD-urilor. Un regulament care impune cerințe identice pentru toate CSD-urile ar trebui, de asemenea, să contribuie la eliminarea denaturării concurenței.
- (6) La 20 octombrie 2010, Consiliul pentru Stabilitate Financiară a solicitat infrastructuri-cheie mai solide ale pieței și a cerut revizuirea și ameliorarea standardelor existente. În aprilie 2012, Comitetul pentru sisteme de plăți și decontări (CPSS) al Băncii Reglementărilor Internaționale (BIS) și Organizația Internațională a Reglementatorilor de Valori Mobiliare (IOSCO) au adoptat standardele globale privind infrastructurile piețelor financiare. Standardele respective au înlocuit recomandările BIS din 2001, care au fost adaptate la nivel european în 2009, prin orientări cu caracter neobligatoriu, de Sistemul European al Băncilor Centrale (SEBC) și de Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare. Având în vedere natura globală a piețelor financiare și importanța sistemică a CSD-urilor, este necesar să se asigure convergența la nivel internațional a cerințelor prudențiale la care sunt supuse acestea. Prezentul regulament ar trebui să respecte principiile existente privind infrastructurile piețelor financiare formulate de CPSS-IOSCO. Comisia și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) (AEVMP), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (²), în strânsă cooperare cu membrii SEBC, ar trebui să asigure coerența cu standardele existente și evoluția viitoare a acestora atunci când elaborează sau propun revizuirea standardelor tehnice de reglementare și a standardelor tehnice de punere în aplicare, precum și a orientărilor și recomandărilor menționate în prezentul regulament.

(¹) Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

(²) Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

- (7) Consiliul, în concluziile sale din 2 decembrie 2008, a evidențiat necesitatea de a întări siguranța și soliditatea sistemelor de decontare a titlurilor de valoare și de a aborda obstacolele de natură juridică existente în etapa post-tranzacționare în Uniune.
- (8) Una dintre misiunile fundamentale ale SEBC este de a promova o bună funcționare a sistemelor de plăți. În acest sens, membrii SEBC exercită supravegherea, asigurând funcționarea eficientă și sigură a sistemelor de compensare și de plăți. Membrii SEBC acționează deseori ca agenți de decontare pentru operațiunea aferentă fondurilor bănești pentru tranzacțiile cu titluri de valoare. De asemenea, sunt clienți importanți ai CSD-urilor, care gestionează adesea constituirea de garanții în cadrul operațiunilor de politică monetară. Membrii SEBC ar trebui să fie strâns implicați, prin consultare, în procesul de autorizare și supraveghere a CSD-urilor, de recunoaștere a CSD-urilor din țări terțe și de aprobare a anumitor conexiuni între CSD-uri. Pentru a preveni apariția unor seturi de norme paralele, aceștia ar trebui, de asemenea, să fie implicați îndeaproape, prin consultare, în procesul de stabilire a standardelor tehnice de reglementare și de punere în aplicare, precum și a orientărilor și recomandărilor, deși responsabilitatea principală pentru stabilirea unor astfel de standarde tehnice, orientări și recomandări ar trebui să revină Comisiei și AEVMP, astfel cum se prevede în prezentul regulament. Prezentul regulament ar trebui să se aplice fără a aduce atingere responsabilităților Băncii Centrale Europene (BCE) și ale băncilor centrale naționale de a asigura eficiența și soliditatea sistemelor de compensare și de plăți în cadrul Uniunii și în țări terțe. Prezentul regulament nu ar trebui să împiedice accesul membrilor SEBC la informațiile relevante pentru îndeplinirea atribuțiilor care le revin, inclusiv supravegherea exercitată asupra CSD-urilor și a altor infrastructuri ale piețelor financiare.
- (9) Membrii SEBC, orice alt organism care îndeplinește funcții similare în anumite state membre sau alte organisme publice însărcinate cu administrarea datoriei publice la nivelul Uniunii sau care intervin în acest proces, pot oferi ele însele o serie de servicii, precum gestionarea unui sistem de decontare a titlurilor de valoare, care le-ar înscrine în categoria CSD-urilor. Atunci când acționează în calitate de CSD-uri fără a înființa o entitate separată, astfel de entități ar trebui să fie exceptate de la cerințele de autorizare și de supraveghere, de la anumite cerințe organizatorice și de la cerințele de capital și de la cerințele privind politica de investiții, însă ar trebui să facă în continuare obiectul restului de cerințe prudențiale aplicabile CSD-urilor. În cazul în care astfel de entități ale unui stat membru acționează în calitate de CSD-uri, acestea nu ar trebui să își ofere serviciile în alte state membre. Deoarece membrii SEBC acționează ca agenți de decontare în scopul decontării, acestea ar trebui să fie, de asemenea, excluse din domeniul de aplicare al cerințelor stabilite la titlul IV din prezentul regulament.
- (10) Prezentul regulament ar trebui să se aplice decontării tranzacțiilor cu toate instrumentele financiare, precum și activităților CSD-urilor, dacă nu se specifică altfel. De asemenea, prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere altor acte legislative ale Uniunii referitoare la instrumente financiare specifice, cum ar fi Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ și nici măsurilor adoptate în conformitate cu directiva respectivă.
- (11) Înregistrarea titlurilor de valoare prin înscriere în cont este un pas important pentru a spori eficiența decontării și a garanta integritatea unei emisiuni de titluri de valoare, în special în contextul complexității tot mai mari a metodelor de deținere și de transfer. Din motive de siguranță, prezentul regulament prevede înregistrarea prin înscriere în cont a tuturor valorilor mobiliare admise la tranzacționare sau tranzacționate în locurile de tranzacționare reglementate prin Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ și prin Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾. Prezentul regulament nu ar trebui să impună o anumită metodă de realizare a înscrierii în cont inițiale, aceasta putând lua forma imobilizării sau a dematerializării imediate. Prezentul regulament nu ar trebui să impună tipul de instituție care să realizeze înscrierea în cont a titlurilor de valoare la emitere, ci ar trebui să permită mai curând diferitelor părți interesate, inclusiv operatorilor de registru, să îndeplinească această funcție. Totuși, de îndată ce tranzacțiile cu aceste titluri de valoare vor fi executate în locurile de tranzacționare reglementate prin Directiva 2014/65/UE și prin Regulamentul (UE) nr. 600/2014 sau constituite ca garanție în condițiile prevăzute de Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾, titlurile de valoare respective ar trebui să fie înscrise în cont într-un sistem de tip CSD pentru a se asigura, *inter alia*, că toate aceste titluri de valoare pot fi decontate printr-un sistem de decontare a titlurilor de valoare. Imobilizarea și dematerializarea nu ar trebui să implice pierderea de drepturi de către deținătorii de titluri de valoare și ar trebui realizate de o manieră care să asigure posibilitatea deținătorilor de titluri de valoare de a își verifica drepturile.

⁽¹⁾ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

⁽²⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2011/61/UE și a Directivei 2002/92/CE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 173, 12.6.2014, p. 84).

⁽⁴⁾ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

- (12) Pentru a asigura siguranța decontării, orice participant la un sistem de decontare a titlurilor de valoare care cumpără sau vinde anumite instrumente financiare, și anume valori mobiliare, instrumente ale pieței monetare, unități emise de organisme de plasament colectiv și certificate de emisii, ar trebui să își deconteze obligația la data preconizată pentru decontare.
- (13) Perioadele mai lungi de decontare a tranzacțiilor cu valori mobiliare antrenează incertitudine și riscuri crescute pentru participanții la sistemele de decontare a titlurilor de valoare. Diferențele existente de la un stat membru la altul în ceea ce privește durata perioadelor de decontare împiedică reconcilierea și constituie surse de erori pentru emitenți, investitori și intermediari. Prin urmare, este necesar să se prevadă o perioadă de decontare comună, care ar facilita identificarea datei preconizate pentru decontare, precum și punerea în aplicare a măsurilor de disciplină în materie de decontare. Data preconizată pentru decontarea tranzacțiilor cu valori mobiliare care sunt executate în locurile de tranzacționare reglementate prin Directiva 2014/65/UE și Regulamentul (UE) nr. 600/2014 ar trebui să fie cel târziu a doua zi lucrătoare după data încheierii tranzacției. În cazul operațiunilor complexe alcătuite din mai multe tranzacții, precum acordurile de răscumpărare sau de împrumut de titluri de valoare, cerința respectivă ar trebui să se aplice primei tranzacții care implică un transfer de titluri de valoare. Având în vedere caracterul lor nestandardizat, cerința respectivă nu ar trebui să se aplice tranzacțiilor care sunt negociate în particular de către părțile relevante, dar care sunt executate în locurile de tranzacționare reglementate prin Directiva 2014/65/UE și Regulamentul (UE) nr. 600/2014, sau tranzacțiilor care sunt executate bilateral, dar care sunt raportate într-un loc de tranzacționare reglementat prin Directiva 2014/65/UE și Regulamentul (UE) nr. 600/2014. Mai mult, cerința respectivă nu ar trebui să se aplice primei tranzacții în care valorile mobiliare în cauză fac obiectul unei înscrideri inițiale în cont.
- (14) CSD-urile și alte infrastructuri ale pieței ar trebui să ia măsuri pentru a preveni și aborda cazurile de neexecutare a decontării. Este esențial ca asemenea norme să fie aplicate în mod uniform și direct în Uniune. În speță, CSD-urile și alte infrastructuri ale pieței ar trebui să fie obligate să pună în aplicare proceduri care să le permită să ia măsurile corespunzătoare pentru a suspenda orice participant care provoacă în mod sistematic cazuri de neexecutare a decontării și pentru a face publică identitatea acestuia, cu condiția ca participantul respectiv să aibă posibilitatea de a își prezenta observațiile înainte de luarea unei astfel de decizii.
- (15) Una dintre cele mai eficiente modalități de a aborda cazurile de neexecutare a decontării este de a impune ca participanții care cauzează neexecutarea decontării să facă obiectul unei puneri în aplicare obligatorii a acordului inițial. Prezentul regulament ar trebui să prevadă norme uniforme privind sancțiunile și anumite aspecte ale tranzacției de cumpărare impusă pentru toate valorile mobiliare, instrumentele pieței monetare, unitățile emise de organisme de plasament colectiv și certificatele de emisii, cum ar fi calendarul și tariful. Normele respective ar trebui să fie adaptate la specificul diferitelor piețe titlurilor de valoare, al anumitor locuri de tranzacționare, cum ar fi piețele de creștere pentru IMM-uri, astfel cum sunt definite în Directiva 2014/65/UE, și al anumitor operațiuni complexe, cum ar fi acordurile de răscumpărare sau de împrumut de titluri de valoare pe termen foarte scurt, pentru a se evita un impact negativ asupra lichidității și eficienței piețelor titlurilor de valoare. Normele privind disciplina în materie de decontare ar trebui să se aplice într-un mod care stimulează decontarea tranzacțiilor cu toate instrumentele financiare relevante până la data preconizată pentru decontarea acestora.
- (16) Procedurile și sancțiunile legate de cazurile de neexecutare a decontării ar trebui să fie proporționale cu amploarea și gravitatea acestor cazuri și, în același timp, să fie ajustate în așa fel încât să mențină și să protejeze lichiditatea instrumentelor financiare relevante. În special, activitățile de formare a pieței joacă un rol esențial în asigurarea lichidității piețelor din Uniune, în special a titlurilor de valoare mai puțin lichide. Măsurile de prevenire și remediere a cazurilor de neexecutare a decontării ar trebui să fie ajustate în funcție de necesitatea de a menține și de a proteja lichiditatea acestor titluri de valoare. Sancțiunile în fonduri bănești impuse participanților care cauzează neexecutarea decontării ar trebui creditate, dacă e posibil, clienților care asigură executarea decontării, drept compensație, și nu ar trebui în niciun caz să devină o sursă de venit pentru CSD-ul în cauză. CSD-urile ar trebui să consulte infrastructurile piețelor pentru care furnizează servicii de tip CSD cu privire la punerea în aplicare a măsurilor de disciplină în materie de decontare prevăzute în prezentul regulament.
- (17) În majoritatea cazurilor, ar trebui să fie inițiată o procedură de cumpărare impusă în situația în care instrumentele financiare nu sunt furnizate în termen de patru zile lucrătoare de la data preconizată pentru decontare. Cu toate acestea, în cazul instrumentelor financiare nelichide, este oportun ca perioada anterioară inițierii procedurii de cumpărare impusă să fie majorată până la maximum șapte zile lucrătoare. Baza pentru determinarea condițiilor în care instrumentele financiare sunt considerate a fi nelichide ar trebui stabilită prin intermediul unor standarde tehnice de reglementare, ținând seama de evaluările efectuate deja în Regulamentul (UE) nr. 600/2014. În cazul în care instrumentele financiare sunt considerate a fi nelichide, termenul pentru inițierea procedurii de cumpărare impusă ar trebui să fie prelungit până la maximum șapte zile lucrătoare.

- (18) Este adecvat să se acorde piețelor de creștere pentru IMM-uri flexibilitatea de a nu aplica procedura de cumpărare impusă pe o perioadă de până la 15 zile de la data la care a avut loc tranzacția, astfel încât să se ia în considerare lichiditatea unor astfel de piețe și să se permită, în special, derularea activității formatorilor de piață pe piețele mai puțin lichide în cauză. Măsurile de disciplină în materie de decontare specifice piețelor de creștere pentru IMM-uri ar trebui să se aplice numai tranzacțiilor executate pe aceste piețe. Conform documentului de lucru al serviciilor Comisiei din 7 decembrie 2011 care însoțește Comunicarea Comisiei intitulată „Un plan de acțiune pentru îmbunătățirea accesului la finanțare al IMM-urilor”, accesul la piețele de capital ar trebui dezvoltat ca o alternativă la împrumuturile bancare realizate de IMM-uri și, prin urmare, este oportun să se stabilească norme adaptate pentru a veni mai bine în întâmpinarea nevoilor respectivelor piețe de creștere pentru IMM-uri.
- (19) Un CSD ar trebui să aibă dreptul de a monitoriza executarea unei cumpărări impuse în ceea ce privește instrucțiunile privind decontările multiple, care vizează aceleași instrumente financiare și care au aceeași dată a expirării aferentă perioadei de prelungire, în scopul reducerii la minimum a numărului de cumpărări impuse în măsura în care sunt compatibile cu cerințele din prezentul regulament.
- (20) Întrucât principalul obiectiv al prezentului regulament este de a introduce o serie de obligații legale impuse în mod direct operatorilor de pe piață, care constau, *inter alia*, în înscrierea în cont la un CSD a tuturor valorilor mobiliare de îndată ce acestea sunt tranzacționate în locuri de tranzacționare reglementate prin Directiva 2014/65/UE și Regulamentul (UE) nr. 600/2014 sau constituite sub formă de garanție în condițiile prevăzute de Directiva 2002/47/CE și în decontarea obligațiilor lor cel târziu în a doua zi lucrătoare după data încheierii tranzacției și întrucât CSD-urile sunt răspunzătoare pentru gestionarea sistemelor de decontare a titlurilor de valoare și aplicarea măsurilor necesare în vederea realizării la timp a decontării în Uniune, este esențial să se garanteze că toate CSD-urile sunt sigure, solide și respectă în permanență cerințele organizatorice, cerințele în materie de conduită în afaceri și cerințele prudențiale riguroase stabilite de prezentul regulament, inclusiv prin adoptarea tuturor măsurilor necesare pentru a preveni fraudă și neglijența. Un set de norme uniforme și direct aplicabile cu privire la autorizarea și supravegherea permanentă a CSD-urilor reprezintă, prin urmare, un corolar esențial al obligațiilor legale impuse participanților de pe piață prin prezentul regulament și se află în strânsă legătură cu acestea. Este, prin urmare, necesar ca normele privind autorizarea și supravegherea CSD-urilor să fie incluse în același act ca și obligațiile legale impuse participanților de pe piață.
- (21) Luând în considerare faptul că CSD-urile ar trebui să respecte cerințe comune și pentru a înlătura barierele existente în calea decontărilor transfrontaliere, toate CSD-urile autorizate ar trebui să aibă libertatea de a presta servicii pe teritoriul Uniunii, inclusiv prin înființarea unei sucursale. Pentru a se asigura un nivel corespunzător de siguranță în prestarea de servicii de tip CSD de către CSD-uri într-un alt stat, CSD-urile respectiv ar trebui să facă obiectul unei proceduri specifice instituite de prezentul regulament în cazul în care intenționează să presteze anumite servicii de bază în conformitate cu prezentul regulament sau să înființeze o sucursală într-un stat membru gazdă.
- (22) Pe o piață a serviciilor de decontare fără frontiere la nivelul Uniunii, este necesar să se stabilească competențele diferitelor autorități implicate în aplicarea prezentului regulament. Statele membre ar trebui să desemneze, în mod concret, autoritățile competente responsabile pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, cărora ar trebui să li se acorde competențele de supraveghere și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor. CSD-urile ar trebui să facă obiectul autorizării și supravegherii de către autoritatea competentă din statul membru gazdă, autoritate care este bine plasată și ar trebui să fie abilitată să analizeze modul în care CSD-urile funcționează zilnic, să efectueze evaluări periodice și să ia măsurile adecvate atunci când este necesar. Autoritatea competentă în cauză ar trebui, totuși, să se consulte cât mai devreme posibil și să coopereze cu alte autorități relevante, printre acestea numărându-se autoritățile responsabile de supravegherea fiecărui sistem de decontare a titlurilor de valoare gestionat de CSD, cu băncile centrale care emit monedele de decontare cele mai relevante, după caz, cu băncile centrale relevante care acționează ca agent de decontare pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare, precum și, după caz, cu autoritățile competente ale altor entități din grup. De asemenea, o astfel de cooperare presupune schimbul de informații între autoritățile în cauză și notificarea imediată a autorităților respective în cazul situațiilor de urgență care afectează lichiditatea și stabilitatea sistemului financiar în oricare dintre statele membre în care este stabilit CSD-ul sau oricare dintre participanții săi.
- (23) În cazul în care un CSD își prestează serviciile într-un alt stat membru, autoritatea competentă din statul membru gazdă ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita autorității competente din statul membru de origine toate informațiile privind activitățile CSD-ului care sunt relevante pentru autoritatea solicitantă. Pentru a permite o coordonare eficientă a supravegherii, informațiile respective ar putea viza în special serviciile oferite utilizatorilor CSD-ului stabiliți în statul membru gazdă, instrumentele sau monedele procesate și pot include informații privind evoluții negative, rezultatele evaluărilor riscurilor și ale măsurilor de remediere. Autoritatea competentă a statului membru de origine ar trebui, de asemenea, să aibă acces la orice informație raportată periodic de CSD autorității competente a statului membru gazdă.

- (24) În cazul în care un CSD își prestează serviciile într-un alt stat membru decât statul membru în care este stabilit, inclusiv prin înființarea unei sucursale, autoritatea competentă din statul membru de origine este principala responsabilă pentru supravegherea CSD-ului respectiv. În cazul în care activitățile unui CSD în statul membru gazdă au dobândit o importanță considerabilă pentru funcționarea piețelor instrumentelor financiare și pentru protecția investitorilor din statul membru gazdă respectiv, autoritățile competente și autoritățile relevante din statul membru de origine și din statul membru gazdă ar trebui să încheie acorduri de cooperare pentru supravegherea activităților CSD-ului respectiv în statul membru gazdă. Autoritatea competentă din statul membru de origine ar trebui de asemenea să poată decide ca acordurile de cooperare respective să includă o cooperare multilaterală, inclusiv o cooperare cu caracter colegial, între autoritatea competentă din statul membru de origine și autoritățile competente și autoritățile relevante din statele membre gazdă în cauză. Cu toate acestea, astfel de acorduri de cooperare nu ar trebui să fie considerate colegii de supraveghere, astfel cum sunt prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1095/2010. Nu ar trebui să se discrimineze, direct sau indirect, niciun stat membru și niciun grup de state membre ca loc de instituire a unui CSD și de prestare a serviciilor de decontare. În îndeplinirea atribuțiilor sale prevăzute în prezentul regulament, nicio autoritate nu ar trebui să exercite discriminări, în mod direct sau indirect, față de o întreprindere dintr-un alt stat membru. Sub rezerva prezentului regulament, un CSD dintr-un stat membru ar trebui să poată deconta instrumente financiare, fără restricții sau impedimente, în moneda unui alt stat membru sau în moneda unei țări terțe.
- (25) Prezentul regulament nu ar trebui să împiedice statele membre să solicite adoptarea în cadrul legislației lor naționale a unui cadru juridic specific pentru cooperarea curentă la nivel național dintre autoritatea competentă a CSD-ului și autoritățile relevante. Un astfel de cadru juridic național ar trebui să fie coerent cu orientările privind practicile și cooperarea în materie de supraveghere dintre autorități pe care AEVMP le poate emite în temeiul prezentului regulament.
- (26) Orice persoană juridică care se încadrează în domeniul de aplicare al definiției unui CSD trebuie să fie autorizată de către autoritățile naționale competente înainte de a își începe activitatea. Ținând cont de diferitele modele de afaceri, un CSD ar trebui definit prin trimitere la anumite servicii de bază, constând în servicii de decontare, care presupun gestionarea unui sistem de decontare a titlurilor de valoare, servicii notariale și servicii de administrare centralizată a conturilor de titluri de valoare. Un CSD ar trebui, cel puțin, să gestioneze un sistem de decontare a titlurilor de valoare și să ofere încă un serviciu de bază. Această combinație este esențială pentru ca CSD-urile să își joace rolul în decontarea titlurilor de valoare și în asigurarea integrității unei emisiuni de titluri de valoare. Entitățile care nu gestionează sisteme de decontare a titlurilor de valoare, cum sunt operatorii de registru, agenții de transfer, autoritățile publice, organismele care gestionează un sistem de înregistrare instituite în temeiul Directivei 2003/87/CE, sau CPC-urile care sunt reglementate de Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ nu intră în domeniul de aplicare al definiției CSD.
- (27) CSD-urile ar trebui să dispună de planuri de redresare pentru a asigura continuitatea operațiunilor lor esențiale. Fără a aduce atingere Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, autoritățile competente ar trebui să se asigure că un plan de rezoluție adecvat este stabilit și menținut pentru fiecare CSD în conformitate cu dreptul intern relevant.
- (28) Pentru a furniza date fiabile privind amploarea decontării titlurilor de valoare în afara sistemelor de decontare a titlurilor de valoare și a se asigura că riscurile rezultate pot fi monitorizate și abordate, orice instituție, alta decât CSD-urile, care decontează tranzacții cu titluri de valoare în afara unui sistem de decontare a titlurilor de valoare ar trebui să raporteze activitățile sale de decontare autorităților competente în cauză. Ulterior, autoritățile competente destinate ar trebui să transmită aceste informații către AEVMP și să o informeze pe aceasta din urmă cu privire la orice risc potențial care rezultă din aceste activități de decontare. În plus, AEVMP ar trebui să monitorizeze astfel de activități de decontare și să ia în considerare riscurile potențiale pe care le-ar putea genera acestea.
- (29) Pentru a evita ca CSD-urile să își asume riscuri în derularea altor activități decât cele care fac obiectul autorizării în conformitate cu prezentul regulament, activitățile CSD-urilor autorizate ar trebui să fie limitate la furnizarea serviciilor care fac obiectul autorizației obținute sau care sunt notificate în temeiul prezentului regulament și

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

acestea ar trebui să nu dețină nicio participație, astfel cum este definită în prezentul regulament prin trimitere la Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului (¹), și nici să dețină, în mod direct sau indirect, o cotă reprezentând cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul altor instituții decât cele care prestează servicii similare, cu excepția situației în care o astfel de participație este aprobată de autoritățile competente ale CSD-urilor în baza faptului că participația nu sporește în mod semnificativ profilul de risc al CSD-urilor.

- (30) Pentru a garanta siguranța funcționării sistemelor de decontare a titlurilor de valoare, sistemele respective ar trebui să fie gestionate numai de CSD-uri sau de băncile centrale care acționează în calitate de CSD-uri, cu respectarea prezentului regulament.
- (31) Fără a aduce atingere cerințelor specifice din dreptul fiscal al statelor membre, CSD-urile ar trebui să fie autorizate să ofere servicii auxiliare serviciilor lor de bază, care să contribuie la sporirea siguranței, a eficienței și a transparenței piețelor titlurilor de valoare și care să nu dea naștere unor riscuri nejustificate pentru serviciile lor de bază. O listă neexhaustivă a acestor servicii este stabilită în prezentul regulament pentru a permite CSD-urilor să răspundă la viitoarele evoluții ale piețelor. În cazul în care furnizarea acestui tip de servicii este legată de obligațiile privind impozitul reținut la sursă și de obligațiile de raportare către autoritățile fiscale, ea continuă să se desfășoare în conformitate cu dreptul statelor membre în cauză. În conformitate cu articolul 114 alineatul (2) din TFUE, competența de a adopta măsuri în temeiul articolului 114 alineatul (1) nu este valabilă în cazul dispozițiilor fiscale. În decizia sa din 29 aprilie 2004 în cauza C-338/01 (²), Comisia/Consiliul, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit că „dispozițiile fiscale” sunt interpretate ca referindu-se „nu numai la dispozițiile care identifică persoanele impozitabile, tranzacțiile impozitabile, baza de impunere și ratele impozitelor și ale scutirilor de la impozitele directe și indirecte, ci și la dispozițiile legate de aranjamentele privind colectarea respectivelor impozite.” Prin urmare, prezentul regulament nu acoperă aranjamentele privind colectarea impozitelor pentru care ar trebui să fie utilizat un temei juridic distinct.
- (32) Un CSD care intenționează să externalizeze un serviciu de bază unui terț sau să presteze un nou serviciu de bază sau un serviciu auxiliar care nu este menționat în prezentul regulament, să gestioneze un alt sistem de decontare a instrumentelor financiare, să folosească un alt agent de decontare sau să instituie orice conexiune cu alte CSD-uri care implică riscuri semnificative ar trebui să solicite o autorizație, în conformitate cu aceeași procedură ca și cea necesară pentru autorizarea inițială, cu excepția faptului că autoritatea competentă ar trebui să informeze CSD-ul solicitant în termen de trei luni dacă autorizația a fost acordată sau refuzată. Cu toate acestea, conexiunile dintre CSD-uri care nu implică riscuri semnificative sau conexiunile interoperabile dintre CSD-uri care își externalizează serviciile legate de aceste conexiuni interoperabile unor entități publice, precum membrii SEBC, nu ar trebui să facă obiectul unei autorizații prealabile, ci ar trebui notificate de către CSD-urile relevante autorităților lor competente.
- (33) Atunci când un CSD intenționează să își extindă serviciile la servicii auxiliare de tip nebancar prevăzute în mod explicit în prezentul regulament care nu conduc la creșterea profilului de risc al CSD-ului, acesta din urmă ar trebui să aibă această posibilitate după ce informează autoritatea competentă a statului său membru de origine.
- (34) CSD-urile stabilite în țări terțe ar trebui să își poată oferi serviciile în Uniune, inclusiv prin înființarea unei sucursale. Pentru a se asigura un nivel corespunzător de siguranță în prestarea de servicii de tip CSD de către CSD-urile din țări terțe, CSD-urile respective ar trebui să facă obiectul recunoașterii de către AEVMP în cazul în care intenționează să presteze anumite servicii prevăzute de prezentul regulament sau să înființeze o sucursală în Uniune. CSD-urile din țările terțe ar trebui să poată să stabilească conexiuni cu CSD-urile înființate în Uniune în absența unei astfel de recunoașteri, cu condiția ca autoritatea competentă relevantă să nu emită obiecții. Având în vedere natura globală a piețelor financiare, AEVMP este cea mai în măsură să recunoască CSD-urile din țări terțe. AEVMP ar trebui să fie în măsură să recunoască CSD-urile din țări terțe numai în cazul în care Comisia ajunge la concluzia că acestea fac obiectul unui cadru juridic și de supraveghere echivalent efectiv cu cel prevăzut în prezentul regulament, dacă sunt efectiv autorizate, supravegheate și fac obiectul monitorizării în țara lor de stabilire și dacă au fost încheiate acorduri de cooperare între AEVMP și autoritățile competente și autoritățile relevante ale CSD-urilor. Recunoașterea de către AEVMP ar trebui să condiționată de o recunoaștere echivalentă efectivă a cadrului prudențial aplicabil CSD-urilor stabilite în Uniune și autorizate în temeiul prezentului regulament.

(¹) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

(²) Rec., p I-4829, 2004.

- (35) Având în vedere complexitatea, precum și natura sistemică a CSD-urilor și a serviciilor pe care acestea le oferă, sunt necesare norme de guvernanță transparente, care să garanteze că personalul de conducere superioară, membrii organului de conducere, acționarii și participanții, care au capacitatea de a exercita controlul, astfel cum este definit prin trimitere la Directiva 2013/34/UE, privind conturile consolidate, asupra activității CSD-ului, sunt în măsură să asigure administrarea sănătoasă și prudentă a CSD-ului.
- (36) În statele membre sunt utilizate diferite structuri de guvernanță. În majoritatea cazurilor, se utilizează o structură unitară și/sau duală a consiliului de administrație. Definițiile utilizate în prezentul regulament urmăresc să cuprindă toate structurile existente, fără a recomanda în mod special vreuna dintre ele și să aibă un caracter pur funcțional în vederea stabilirii de norme care să asigure un anumit rezultat, indiferent de dreptul intern al societăților comerciale aplicabil instituțiilor din fiecare stat membru. Prin urmare, definițiile nu ar trebui să aducă atingere alocării generale a competențelor în conformitate cu dreptul intern al societăților comerciale.
- (37) Normele de guvernanță transparente ar trebui să garanteze că sunt luate în considerare interesele acționarilor, ale conducerii și ale personalului CSD-urilor, pe de o parte, și interesele utilizatorilor acestora, pe care CSD-urile îi servesc în ultimă instanță, pe de altă parte. Normele de guvernanță respective ar trebui să se aplice fără a aduce atingere modelului de proprietate adoptat de CSD. Ar trebui înființate comitete ale utilizatorilor pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare gestionat de CSD, pentru a oferi utilizatorilor posibilitatea de a acorda consultanță organului de conducere al CSD-ului în legătură cu principalele aspecte care îi afectează, iar aceste comitete ar trebui să dispună de instrumentele necesare pentru a își îndeplini rolul. În cadrul comitetului de utilizatori ar trebui reprezentate interesele diferiților utilizatori ai CSD-urilor, inclusiv cele ale deținătorilor diferitelor tipuri de titluri de valoare.
- (38) CSD-urile ar trebui să fie în măsură să externalizeze gestionarea propriilor servicii, cu condiția gestionării riscurilor generate de astfel de acorduri de externalizare. Având în vedere importanța sarcinilor încredințate CSD-urilor, prezentul regulament ar trebui să le interzică acestora să își transfere responsabilitățile către terțe părți prin externalizarea pe bază de contract a activităților către terțe părți. Externalizarea unor astfel de activități ar trebui să fie supusă unor condiții stricte care să mențină responsabilitatea pe care o au CSD-urile pentru activitățile lor și să garanteze că supravegherea și controlul exercitate de CSD-uri nu sunt prejudiciate. Externalizarea de către CSD-uri a activităților lor către entități publice ar trebui să poată fi exceptată, în anumite condiții, de la cerințele menționate.
- (39) Prezentul regulament nu ar trebui să împiedice statele membre care permit existența sistemelor de deținere directă a titlurilor de valoare să includă în legislația lor națională dispoziții conform cărora alte părți decât CSD-urile îndeplinesc sau pot îndeplini anumite funcții care, în cadrul altor sisteme de deținere a titlurilor de valoare, sunt de regulă îndeplinite de CSD-uri și să specifice modul în care ar trebui exercitate aceste funcții. Mai concret, în unele state membre, operatorii de cont sau participanții la sistemele de decontare a titlurilor de valoare administrate de CSD-uri înregistrează intrările în conturile de titluri de valoare gestionate de CSD-uri fără a fi neapărat ei înșiși furnizori de conturi. Având în vedere necesitatea unei securități juridice cu privire la intrările efectuate în conturile de la nivelul CSD-ului, prezentul regulament ar trebui să recunoască rolul specific jucat de aceste alte părți. Prin urmare, ar trebui să fie posibilă, în anumite circumstanțe și sub rezerva unor norme stricte prevăzute de lege, partajarea responsabilității între un CSD și cealaltă parte relevantă sau prevederea unei responsabilități exclusive pentru cealaltă parte cu privire la anumite aspecte legate de administrarea conturilor de titluri de valoare la nivelul cel mai înalt, cu condiția ca această parte să facă obiectul unei reglementări și al unei supravegheri corespunzătoare. Nu ar trebui să existe restricții privind măsura în care este partajată responsabilitatea.
- (40) Sunt necesare norme de conduită în afaceri care să asigure transparența în relațiile dintre un CSD și utilizatorii săi. În mod concret, CSD-urile ar trebui să facă publice criterii transparente, obiective și nediscriminatorii de participare la sistemul de decontare a titlurilor de valoare, care să permită limitarea accesului participanților numai pe baza riscurilor implicate. Ar trebui să fie pusă la dispoziția autorităților competente o cale de atac rapidă și adecvată pentru a soluționa eventualele refuzuri nejustificate din partea CSD-urilor de a își furniza serviciile participanților. CSD-urile ar trebui să facă publice tarifele și comisioanele percepute în schimbul serviciilor pe care le prestează. Pentru a asigura accesul deschis și nediscriminatoriu la serviciile oferite de CSD-uri și având în vedere puterea semnificativă pe piață de care acestea beneficiază în continuare pe teritoriul statelor membre respective, ar trebui să nu li se permită CSD-urilor să se abată de la politica tarifară pe care au publicat-o cu privire la serviciile de bază; CSD-urile ar trebui să administreze conturi separate pentru costurile și veniturile aferente fiecăruia dintre serviciile lor de bază și serviciilor lor auxiliare. Dispozițiile respective privind participarea completează și consolidează dreptul participanților la piață de a utiliza un sistem de decontare dintr-un alt stat membru, prevăzut în Directiva 2014/65/UE.

- (41) Pentru a facilita înregistrarea, decontarea și plata eficiente, CSD-urile ar trebui să își alinieze procedurile de comunicare cu participanții și cu infrastructurile de pe piață cu care interacționează la procedurile și standardele de comunicare internaționale deschise relevante pentru mesaje și datele de referință.
- (42) Având în vedere rolul esențial al sistemelor de decontare a instrumentelor financiare în cadrul piețelor financiare, CSD-urile ar trebui, atunci când își prestează serviciile, să depună toate eforturile pentru a asigura decontarea în timp util a tranzacțiilor cu titluri de valoare și integritatea emisiunilor de titluri de valoare. Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere legislațiilor naționale ale statelor membre care reglementează deținerile de titluri de valoare și nici dispozițiilor privind menținerea integrității emisiunilor de titluri de valoare. Cu toate acestea, pentru a spori protecția activelor participanților și ale clienților lor, prezentul regulament ar trebui să impună CSD-urilor să segreghe conturile de titluri de valoare administrate pentru fiecare participant și să ofere, la cerere, segregarea suplimentară a conturilor clienților participanților care, în unele cazuri, ar putea fi disponibile numai la costuri mai ridicate care le revin clienților participanților care solicită segregarea suplimentară. CSD-urile și participanții acestora ar trebui să aibă obligația de a oferi atât o segregare de tip omnibus a clienților, cât și o segregare individuală a clienților, astfel încât clienții să poată alege nivelul de segregare pe care îl consideră adecvat nevoilor lor.

Singura excepție de la această obligație ar trebui să fie în cazul în care, din cauza altor cerințe de politică publică, în special în ceea ce privește colectarea eficientă și transparentă a impozitelor, un CSD și participanții acestuia sunt obligați să furnizeze o segregare individuală a clienților pentru cetățenii și rezidenții unui stat membru și persoanele juridice stabilite în statul membru respectiv în cazul în care, la data intrării în vigoare a prezentului regulament, o astfel de segregare individuală a clienților este impusă de dreptul intern al statului membru în temeiul căruia sunt constituite titlurile de valoare și numai pentru cetățenii și rezidenții statului membru și pentru persoanele juridice stabilite în statul membru respectiv. CSD-urile ar trebui să se asigure că aceste cerințe se aplică în mod separat fiecărui sistem de decontare a titlurilor de valoare pe care îl gestionează. Fără a aduce atingere prestării de servicii auxiliare, CSD-urile nu ar trebui să utilizeze în nume propriu orice titluri de valoare care aparțin unui participant, cu excepția cazului în care sunt autorizate în mod expres de participantul respectiv, și nu ar trebui să utilizeze în nume propriu, în vreun alt mod, titlurile de valoare care nu le aparțin. În plus, CSD-ul ar trebui să impună participanților să obțină orice acord prealabil necesar de la clienții lor.

- (43) Directiva 98/26/CE prevede că ordinele de transfer introduse în sistemele de decontare a titlurilor de valoare în conformitate cu normele sistemelor respective ar trebui să producă efecte juridice și să fie opozabile terților. Cu toate acestea, având în vedere faptul că Directiva 98/26/CE nu face trimitere în mod specific la CSD-urile care gestionează sisteme de decontare a titlurilor de valoare, din motive de claritate, prezentul regulament ar trebui să impună CSD-urilor să precizeze momentul sau momentele în care ordinele de transfer sunt introduse în sistemele lor și devin irevocabile în conformitate cu normele directivei respective. În plus, în vederea sporirii securității juridice, CSD-urile ar trebui să comunice participanților lor momentul în care transferul de titluri de valoare și de fonduri bănești din cadrul unui sistem de decontare a titlurilor de valoare produce efecte juridice și este opozabil terților în conformitate cu dreptul intern, după caz. De asemenea, CSD-urile ar trebui să ia toate măsurile rezonabile pentru a se asigura că transferurile de titluri de valoare și de fonduri bănești produc efecte juridice și sunt opozabile terților cel târziu la sfârșitul zilei lucrătoare în care are loc decontarea efectivă.
- (44) Pentru a evita riscurile de decontare datorate stării de insolvență a agentului de decontare, CSD-urile ar trebui să deconteze, ori de câte ori acest lucru este posibil și practic, operațiunea aferentă fondurilor bănești pentru tranzacția cu titluri de valoare prin conturi deschise la o bancă centrală. În cazul în care această opțiune nu este posibilă și practică, CSD-urile ar trebui să poată asigura decontarea prin conturile deschise la o instituție de credit înființată în conformitate cu condițiile prevăzute de Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾ și care face obiectul unei proceduri de autorizare specifice și al cerințelor prudențiale prevăzute la titlul IV din prezentul regulament.
- (45) Serviciile bancare auxiliare decontării care implică riscuri de credit și de lichiditate ar trebui prestate numai de CSD-uri sau externalizate entităților autorizate să ofere serviciile bancare auxiliare activităților CSD-urilor, astfel cum se prevede în prezentul regulament.

⁽¹⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

- (46) Pentru a obține câștigurile de eficiență rezultate din furnizarea de servicii de tip CSD și de servicii bancare în cadrul acelui grup de întreprinderi, cerințele prezentului regulament nu ar trebui să împiedice respectiva instituție de credit să facă parte din același grup de întreprinderi ca și CSD-ul. Este oportun să se prevadă un mecanism în cadrul căruia CSD-urile să poată fi autorizate să presteze pentru participanții lor și alte entități servicii auxiliare în cadrul aceleiași entități juridice sau în cadrul unei entități juridice separate care poate face parte din același grup de întreprinderi controlate sau nu în final de aceeași întreprindere-mamă. În cazul în care o instituție de credit, cu excepția băncilor centrale, acționează ca agent de decontare, aceasta ar trebui să fie în măsură să furnizeze participanților la CSD serviciile prevăzute în prezentul regulament, care sunt acoperite de autorizație, dar nu ar trebui să ofere și alte servicii bancare prin intermediul aceleiași entități juridice, pentru a limita expunerea sistemului de decontare la riscurile generate de falimentul instituției de credit.
- (47) Având în vedere că Directiva 2013/36/UE nu abordează în mod special riscurile de credit și de lichiditate pe parcursul unei zile care rezultă din prestarea de servicii bancare auxiliare decontării, instituțiile de credit și CSD-urile care prestează astfel de servicii ar trebui să fie și ele supuse unor cerințe specifice, mai riguroase, de atenuare a riscului de credit și de lichiditate, inclusiv unei cerințe de majorare a capitalului bazate pe riscuri care să reflecte riscurile relevante. Astfel de cerințe mai riguroase de atenuare a riscurilor de credit și de lichiditate ar trebui să respecte standardele globale privind infrastructurile piețelor financiare și principiile enunțate în documentul „*Monitoring tools for intraday liquidity management*” (Instrumente de monitorizare pentru gestionarea lichidităților pe parcursul unei zile), publicat în aprilie 2013 de Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară.
- (48) Unele CSD-uri care funcționează și ca instituții de credit fac obiectul cerințelor de fonduri proprii și de raportare relevante pentru instituțiile de credit și prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾ și în Directiva 2013/36/UE. Având în vedere importanța sistemică a acestor CSD-uri, este oportună aplicarea celor mai stricte cerințe prevăzute în dreptul Uniunii, în scopul evitării aplicării cumulative a diferitelor norme ale Uniunii, de exemplu, în ceea ce privește raportarea cerințelor de fonduri proprii. În domeniile în care se identifică posibila duplicare a cerințelor, AEVMP și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾, ABE ar trebui să furnizeze un aviz cu privire la aplicarea corespunzătoare a actelor Uniunii în conformitate cu articolul 34 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.
- (49) În plus față de cerințele de fonduri proprii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE, instituțiile de credit și CSD-urile ar trebui să facă obiectul unei cerințe de majorare a capitalului care să reflecte riscurile, precum riscurile de credit și de lichiditate, rezultate din acordarea de credite pe parcursul unei zile ai căror destinatari sunt, printre alții, participanții la un sistem de decontare a titlurilor de valoare sau alți utilizatori ai serviciilor de tip CSD.
- (50) Pentru a asigura respectarea deplină a măsurilor specifice care vizează atenuarea riscurilor de credit și de lichiditate, autoritățile competente ar trebui să fie în măsură să impună CSD-urilor să desemneze mai mult de o instituție de credit ori de câte ori pot demonstra, pe baza elementelor de probă disponibile, că expunerea unei instituții de credit la riscurile de concentrare a creditului și de lichiditate nu sunt contracarate pe deplin. CSD-urile ar trebui de asemenea să fie în măsură să desemneze mai multe instituții de credit.
- (51) Supravegherea respectării de către instituțiile de credit desemnate sau CSD-urile autorizate să presteze servicii bancare auxiliare decontării a cerințelor prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și de Directiva 2013/36/UE și a cerințelor prudențiale relevante specifice ale prezentului regulament ar trebui să fie încredințată autorităților competente menționate în Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Pentru a se asigura o aplicare coerentă a standardelor în materie de supraveghere, este de dorit ca serviciile bancare ale CSD-urilor care au o amploare și o natură care reprezintă un risc semnificativ pentru stabilitatea financiară a Uniunii să fie supravegheate direct de către BCE, în conformitate cu condițiile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului⁽³⁾ în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit. Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere Regulamentului (UE) nr. 1024/2013.

(1) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

(2) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

(3) Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

- (52) O instituție de credit sau un CSD autorizat să presteze servicii bancare auxiliare decontării ar trebui să respecte orice act legislativ prezent sau viitor al Uniunii aplicabil instituțiilor de credit. Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere Directivei 2014/59/UE și nici vreunui viitor act legislativ al Uniunii cu privire la instituirea unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit, a firmelor de investiții și a altor instituții financiare.
- (53) Pentru a oferi un grad suficient de siguranță și de continuitate a serviciilor prestate de CSD-uri, acestea ar trebui să fie supuse unor cerințe prudențiale și de capital specifice, uniforme și direct aplicabile, care să le atenueze riscurile juridice, operaționale și de investiții.
- (54) Siguranța acordurilor de conexiune încheiate între CSD-uri ar trebui să facă obiectul unor cerințe specifice pentru a permite accesul participanților fiecărui CSD la alte sisteme de decontare a titlurilor de valoare. Prestarea de servicii auxiliare de tip bancar în cadrul unei entități juridice distincte nu ar trebui să împiedice CSD-urile să beneficieze de astfel de servicii, în special în cazul în care acestea participă la un sistem de decontare a titlurilor de valoare gestionat de un alt CSD. Este foarte important ca orice risc potențial rezultat din acordurile de conexiune, precum riscurile de credit, de lichiditate, organizatorice sau orice alt tip de riscuri relevante pentru CSD-uri să fie pe deplin contracarate. În ceea ce privește conexiunile interoperabile, este important ca sistemele conectate de decontare a titlurilor de valoare să aibă momente identice pentru introducerea în sistem a ordinelor de transtilitlurilor de valoare fer și irevocabilitatea unor astfel de ordine de transfer și să utilizeze norme echivalente privind momentul finalizării transferurilor de titluri de valoare și de fonduri bănești. Aceleași principii ar trebui să se aplice în cazul CSD-urilor care utilizează o infrastructură IT comună pentru decontare.
- (55) Pentru a permite autorităților competente să supravegheze în mod eficient activitățile CSD-urilor, acestea din urmă ar trebui să facă obiectul unor cerințe stricte privind ținerea evidenței. CSD-urile ar trebui să păstreze pentru o perioadă de cel puțin zece ani toate înregistrările și datele cu privire la toate serviciile pe care le furnizează, inclusiv date referitoare la tranzacții în legătură cu serviciile de gestionare a garanțiilor care implică procesarea acordurilor de răscumpărare sau de împrumut de titluri de valoare. Ar putea fi necesar ca CSD-urile să specifice un format comun în care clienții lor furnizează datele referitoare la tranzacții pentru a permite respectarea acestei cerințe privind ținerea evidenței, în conformitate cu orice standard tehnic de reglementare și de punere în aplicare relevant prevăzut de prezentul regulament.
- (56) În multe state membre, dreptul intern impune emitenților să emită anumite tipuri de titluri de valoare, în special acțiuni, în cadrul CSD-urilor lor naționale. Pentru a elimina această barieră din calea bunei funcționări a pieței post-tranzacționare din Uniune și pentru a permite emitenților să opteze pentru modalitatea cea mai eficientă de gestionare a titlurilor lor de valoare, emitenții ar trebui să aibă dreptul de a alege orice CSD înființat în Uniune pentru a își înregistra titlurile de valoare și pentru a beneficia de orice serviciu relevant oferit de CSD-uri. Întrucât armonizarea legislațiilor naționale privind societățile comerciale nu face obiectul prezentului regulament, legislațiile naționale privind societățile comerciale sau alte legislații similare în temeiul cărora sunt constituite titlurile de valoare ar trebui să se aplice în continuare și ar trebui să se încheie acorduri pentru a se asigura că cerințele unor astfel de legislații naționale privind societățile comerciale și ale altor legislații similare pot fi respectate în cazul în care se exercită dreptul de a alege CSD-ul. Legislația națională privind societățile comerciale și alte legislații similare în temeiul cărora sunt constituite titlurile de valoare reglementează raporturile dintre emitentul și deținătorul lor sau orice parte terță, precum și drepturile și obligațiile fiecărei părți cu privire la titlurile de valoare, precum drepturile de vot, dividendele și operațiunile corporative. Refuzul de a presta servicii către un emitent ar trebui să fie permis numai pe baza unei evaluări cuprinzătoare a riscurilor sau dacă CSD-ul în cauză nu prestează servicii de emisie privind titlurile de valoare constituite în temeiul legislației privind societățile comerciale sau al altei legislații similare din statul membru relevant. Ar trebui să fie pusă la dispoziția autorităților competente o cale de atac rapidă și adecvată pentru a soluționa eventualele refuzuri nejustificate din partea CSD-urilor de a își presta serviciile către emitenți.
- (57) Având în vedere creșterea numărului deținerilor și transferurilor transfrontaliere de titluri de valoare, care va fi intensificată de prezentul regulament, este extrem de important să se instituie de urgență norme clare privind legislația aplicabilă aspectelor care țin de proprietate în ceea ce privește titlurile de valoare deținute în conturile administrate de CSD-uri. Cu toate acestea, acesta este un aspect orizontal care depășește domeniul de aplicare al prezentului regulament și care ar putea fi abordat în viitor în actele legislative ale Uniunii.
- (58) Codul de conduită european pentru compensare și decontare din 7 noiembrie 2006 a creat un cadru opțional pentru a permite accesul reciproc între CSD-uri și alte infrastructuri ale pieței. Cu toate acestea, sectorul

post-tranzacționare este în continuare fragmentat din cauza diferențelor dintre sistemele naționale, ceea ce face ca tranzacțiile transfrontaliere să fie nejustificat de costisitoare. Este necesar să se prevadă condiții uniforme pentru conexiunile dintre CSD-uri și pentru accesul reciproc între CSD-uri și alte infrastructuri ale pieței. Pentru a permite CSD-urilor să le asigure participanților lor accesul la alte piețe, CSD-urile ar trebui să aibă dreptul de a deveni participanți la alte CSD-uri sau să solicite altor CSD-uri să dezvolte funcții speciale pentru a avea acces la acestea din urmă. Un astfel de acces ar trebui acordat în condiții echitabile, rezonabile și nediscriminatorii și nu ar trebui refuzat decât în cazul în care pune în pericol funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor financiare sau dă naștere unui risc sistemic. Autorităților competente ar trebui să li se pună la dispoziție o cale de atac rapidă și adecvată pentru a soluționa eventualele refuzuri nejustificate din partea CSD-urilor de a acorda acces altor CSD-uri. În cazul în care conexiunile dintre CSD-uri introduc riscuri semnificative pentru decontare, acestea ar trebui să facă obiectul autorizării și al unei supravegheri sporite din partea autorităților competente relevante.

- (59) De asemenea, CSD-urile ar trebui să aibă acces la fluxurile de tranzacții de la o CPC sau de la un loc de tranzacționare, iar respectivele infrastructuri ale pieței ar trebui să aibă acces la sistemele de decontare a titlurilor de valoare gestionate de CSD-uri. Un astfel de acces poate fi refuzat numai în cazul în care pune în pericol funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor financiare sau dă naștere unui risc sistemic și nu poate fi refuzat pe motivul scăderii cotei de piață.
- (60) Autorităților competente ar trebui să li se pună la dispoziție o cale de atac rapidă și adecvată pentru a soluționa eventualele refuzuri nejustificate din partea CSD-urilor sau a infrastructurilor pieței de a acorda acces la serviciile lor. Prezentul regulament completează mecanismele de acces convenite între locurile de tranzacționare, CPC-uri și CSD-uri prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și în Regulamentul (UE) nr. 600/2014, necesare pentru crearea unei piețe interne competitive a serviciilor de post-tranzacționare. AEVMP și Comisia ar trebui să continue să monitorizeze atent evoluția infrastructurii post-tranzacționare, iar Comisia ar trebui să intervină, în cazurile în care este necesar, pentru a împiedica apariția denaturărilor concurenței pe piața internă.
- (61) Un cadru prudential și de conduită în afaceri solid pentru sectorul financiar ar trebui să se bazeze pe regimuri robuste de supraveghere și de sancționare. În acest scop, autoritățile de supraveghere ar trebui să dispună de suficiente competențe pentru a putea acționa și ar trebui să se poată baza pe regimuri de sancționare disuasive, aplicabile împotriva oricărui comportament ilicit. În Comunicarea Comisiei din 8 decembrie 2010 intitulată „Consolidarea regimurilor de sancțiuni în sectorul serviciilor financiare” a fost efectuată o reexaminare a competențelor existente în materie de sancționare și a punerii în practică a acestora în vederea promovării convergenței sancțiunilor pentru toate activitățile de supraveghere.
- (62) Prin urmare, pentru a se asigura respectarea efectivă a cerințelor prezentului regulament de către CSD-uri, instituțiile de credit desemnate ca agenți de decontare, membrii organelor de conducere ale acestora și orice altă persoană care controlează efectiv activitatea lor, precum și de către orice altă persoană, autoritățile competente ar trebui să fie în măsură să aplice sancțiuni și alte măsuri administrative care să fie eficace, proporționale și disuasive.
- (63) Pentru a asigura efectul disuasiv și aplicarea consecventă a sancțiunilor în statele membre, prezentul regulament ar trebui să prevadă o listă de sancțiuni și alte măsuri administrative cheie, care trebuie puse la dispoziția autorităților competente, competența de a aplica respectivele sancțiuni și alte măsuri tuturor persoanelor, fizice sau juridice, responsabile de o încălcare, o listă de criterii esențiale pentru determinarea nivelului și tipului acestor sancțiuni și al altor măsuri și niveluri ale sancțiunilor pecuniare administrative. Amenzile administrative ar trebui să țină cont de factori precum eventualul beneficiu financiar identificat care rezultă în urma încălcării, gravitatea și durata încălcării, eventualele circumstanțe agravante sau atenuante, necesitatea ca amenzile administrative să aibă un efect de descurajare și, după caz, să includă o reducere acordată în cazul cooperării cu autoritățile competente. Adoptarea și publicarea sancțiunilor ar trebui să respecte drepturile fundamentale, după cum sunt stabilite în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), în special dreptul la respectarea vieții private și de familie (articolul 7), dreptul la protecția datelor cu caracter personal (articolul 8) și dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil (articolul 47).

- (64) Pentru a detecta posibilele încălcări, ar trebui instituite mecanisme eficace care să încurajeze semnalarea încălcărilor potențiale sau efective ale prezentului regulament către autoritățile competente. Mecanismele respective ar trebui să includă măsuri de protecție adecvate pentru persoanele care semnalează încălcări potențiale sau efective ale prezentului regulament, precum și pentru persoanele acuzate de astfel de încălcări. Ar trebui stabilite proceduri adecvate în vederea respectării dreptului persoanei acuzate la protecția datelor cu caracter personal, a dreptului la apărare și a dreptului de a fi audiată înainte de adoptarea unei decizii definitive care o vizează, precum și a dreptului de a exercita o cale de atac eficace, în fața unei instanțe judecătorești, împotriva oricărei decizii sau măsuri care vizează persoana respectivă.
- (65) Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor din dreptul statelor membre în materie de sancțiuni penale.
- (66) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾ reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată în statele membre în temeiul prezentului regulament. Schimbul sau transmiterea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să aibă loc în conformitate cu normele privind transferul datelor cu caracter personal prevăzute de Directiva 95/46/CE. Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾ reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată de către AEVMP în temeiul prezentului regulament. Schimbul sau transmiterea datelor cu caracter personal de către AEVMP ar trebui să aibă loc în conformitate cu normele privind transferul datelor cu caracter personal prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 45/2001.
- (67) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute în special de cartă, în principal dreptul la respectarea vieții private și de familie, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, dreptul la o cale de atac eficace și la un proces echitabil, dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune, libertatea de a desfășura o activitate comercială, și trebuie să fie aplicat în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (68) AEVMP ar trebui să joace un rol central în aplicarea prezentului regulament, asigurând aplicarea consecventă a normelor Uniunii de către autoritățile naționale competente și soluționând dezacordurile dintre acestea.
- (69) AEVMP ar trebui să transmită Comisiei rapoarte anuale de evaluare a tendințelor și a riscurilor potențiale de pe piețele reglementate prin prezentul regulament. Aceste rapoarte ar trebui să cuprindă cel puțin o evaluare a eficienței decontării, a decontării internalizate, a prestării de servicii transfrontaliere, motivele respingerii drepturilor de acces și orice alt obstacol semnificativ din calea concurenței în materie de servicii financiare de post-tranzacționare, inclusiv eventualele obstacole care apar în urma utilizării necorespunzătoare a regimurilor de acordare a licențelor, oportunitatea sancțiunilor pentru cazurile de neexecutare a decontării, în special necesitatea unei flexibilități suplimentare cu privire la sancțiunile pentru cazurile de neexecutare a decontării în ceea ce privește instrumentele financiare nelichide, aplicarea normelor statelor membre privind răspunderea civilă pentru pierderile care pot fi atribuite CSD-urilor, condițiile legate de prestarea de servicii auxiliare de tip bancar, cerințele privind protecția titlurilor de valoare ale participanților și ale clienților lor și regimul de sancțiuni și poate include, dacă este cazul, recomandări de acțiuni de prevenire sau de remediere. AEVMP ar trebui, de asemenea, să efectueze evaluări *inter pares* privind activitățile autorităților competente în temeiul prezentului regulament, într-un interval de timp adecvat și în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010. Având în vedere importanța sistemică a CSD-urilor și faptul că acestea sunt reglementate pentru prima dată la nivelul Uniunii, este oportun să se impună ca aceste evaluări *inter pares* să fie efectuate, inițial, o dată la trei ani, cel puțin în ceea ce privește supravegherea CSD-urilor care își exercită libertatea de a presta servicii sau de a participa la o conexiune interoperabilă.
- (70) Este eficient și adecvat ca AEVMP, în calitatea sa de organism care deține un nivel ridicat de cunoștințe de specialitate în materie de titluri de valoare și piețe ale titlurilor de valoare, să fie însărcinată cu elaborarea unor proiecte de standarde tehnice de reglementare și punere în aplicare care să nu implice opțiuni strategice și care să fie prezentate Comisiei. Ori de câte ori este prevăzut, AEVMP ar trebui, de asemenea, să coopereze îndeaproape cu membrii SEBC și cu ABE.

⁽¹⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31.)

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

- (71) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde tehnice de reglementare în conformitate cu articolul 290 din TFUE și cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 cu privire la elementele detaliate ale măsurilor de disciplină în materie de decontare, raportarea decontării internalizate, informațiile și alte elemente pe care un CSD trebuie să le includă în cererea sa de autorizare, condițiile în care autoritățile competente ale CSD-urilor pot aproba participațiile acestora la capitalul anumitor entități juridice, informațiile pe care diferitele autorități și le comunică reciproc atunci când supraveghează CSD-urile, informațiile pe care CSD-ul solicitant le prezintă AEVMP în cererea sa de recunoaștere, elementele mecanismelor de guvernanță pentru CSD-uri, detaliile privind evidențele care trebuie ținute de CSD-uri, riscurile care trebuie luate în considerare de CSD-uri atunci când efectuează o evaluare cuprinzătoare a riscurilor și de autoritățile competente care evaluează motivele refuzului solicitărilor de acces, elementele procedurii de acordare a accesului la CSD-uri pentru participanți și emitenți, a accesului între CSD-uri și între CSD-uri și alte infrastructuri ale pieței, detaliile privind măsurile care urmează să fie luate de CSD-uri pentru a menține integritatea emisiunii, atenuarea riscurilor operaționale și de investiții și a riscurilor care rezultă în urma conexiunilor între CSD-uri, detaliile cerințelor de capital pentru CSD-uri, detaliile cererii de autorizare în vederea prestării de servicii auxiliare de tip bancar, cerința de majorare a capitalului și cerințele prudențiale privind riscurile de credit și de lichiditate pentru CSD-uri și instituțiile de credit desemnate care sunt autorizate să presteze servicii auxiliare de tip bancar.
- (72) Comisia ar trebui să fie împuternicită, de asemenea, să adopte standarde tehnice de punere în aplicare, prin intermediul actelor de punere în aplicare, în temeiul articolului 291 din TFUE și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 cu privire la formularele și modelele standard pentru raportarea decontării internalizate, pentru cererile de autorizare înaintate de CSD-uri, pentru furnizarea de informații între autorități competente diferite în scopul supravegherii CSD-urilor, pentru mecanismele de cooperare relevante între autoritățile din statul membru de origine și cele din statul membru gazdă; pentru formatele evidențelor care trebuie ținute de CSD-uri, pentru procedurile aplicabile în cazurile în care unui participant sau unui emitent i se refuză accesul la un CSD, CSD-urilor li se refuză accesul reciproc sau accesul între CSD-uri și alte infrastructuri ale pieței, pentru consultarea de autorități diferite înainte de autorizarea unui agent de decontare.
- (73) În vederea atingerii obiectivelor prevăzute în prezentul regulament, competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește detalii specifice privind unele definiții, parametrii pentru calcularea sancțiunilor în fonduri bănești pentru participanții care împiedică executarea decontării, criteriile conform cărora operațiunile desfășurate de un CSD într-un stat membru gazdă ar trebui să fie considerate de o importanță deosebită pentru respectivul stat membru. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (74) Pentru a garanta condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să îi fie conferite competențe de punere în aplicare astfel încât să poată emite decizii privind evaluarea normelor din țări terțe în scopul recunoașterii CSD-urilor din țări terțe. Competențele respective ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾.
- (75) La evaluarea normelor relevante din țările terțe, ar trebui adoptată o abordare proporțională, bazată pe rezultate, care să fie axată pe respectarea normelor aplicabile ale Uniunii și, în cazurile relevante, a standardelor internaționale. Se poate acorda, de asemenea, o recunoaștere condiționată sau interimară în cazul în care nu există domenii cu diferențe semnificative care ar avea efecte nefavorabile previzibile asupra piețelor Uniunii.
- (76) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume de a stabili cerințe uniforme în ceea ce privește decontarea, precum și CSD-urile, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere amploarea acțiunii necesare, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (77) Este necesară modificarea Directivei 98/26/CE pentru a fi conformă cu Directiva 2010/78/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, în temeiul căreia sistemele de decontare a instrumentelor financiare desemnate nu mai sunt notificate Comisiei, ci AEVMP.
- (78) Având în vedere faptul că prezentul regulament armonizează la nivelul Uniunii măsurile de prevenire și abordare a cazurilor de neexecutare a decontării și are un domeniu de aplicare mai larg cu privire la astfel de măsuri decât Regulamentul (UE) nr. 236/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, este necesară abrogarea articolului 15 din regulamentul respectiv.
- (79) CSD-urile ar trebui să fie scutite de aplicarea Directivei 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 600/2014 în cazul în care prestează servicii care sunt menționate în mod explicit în prezentul regulament. Totuși, pentru a se asigura faptul că entitățile care prestează servicii de investiții și desfășoară activități de investiții fac obiectul Directivei 2014/65/UE și al Regulamentului (UE) nr. 600/2014 și pentru a evita denaturarea concurenței între diferitele tipuri de furnizori de astfel de servicii, este necesar să se impună CSD-urilor care prestează servicii de investiții și desfășoară activități de investiții în cadrul serviciilor lor auxiliare să facă obiectul cerințelor Directivei 2014/65/UE și ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014.
- (80) Punerea în aplicare a cerințelor privind autorizarea și recunoașterea enunțate în prezentul regulament ar trebui amânată pentru a acorda suficient timp CSD-urilor stabilite în Uniune sau în țări terțe pentru a solicita autorizarea și recunoașterea activităților lor prevăzute de prezentul regulament. Până la adoptarea unei decizii în temeiul prezentului regulament cu privire la autorizarea sau recunoașterea CSD-urilor și a activităților lor, inclusiv a conexiunilor dintre CSD-uri, normele naționale din fiecare țară cu privire la autorizarea și recunoașterea CSD-urilor ar trebui să se aplice în continuare.
- (81) Este necesar, de asemenea, să se amâne punerea în aplicare a cerințelor privind măsurile de disciplină referitoare la decontare și a cerințelor privind obligația de raportare a operatorilor de decontare până în momentul în care sunt în vigoare toate actele delegate sau de punere în aplicare, care să precizeze astfel de cerințe, precum și a cerințelor referitoare la înscrierea în cont a anumitor valori mobiliare și decontarea obligațiilor în sistemele de decontare a instrumentelor financiare nu mai târziu de a doua zi lucrătoare după data încheierii tranzacției, pentru a acorda suficient timp participanților de pe piață care dețin titluri de valoare pe suport de hârtie sau care utilizează perioade de decontare mai lungi să se conformeze acestor cerințe,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament prevede cerințe uniforme pentru decontarea instrumentelor financiare în Uniune, precum și norme referitoare la organizarea și activitatea depozitarilor centrali de titluri de valoare (CDS-uri) pentru a promova siguranța, eficiența și buna desfășurare a decontării.
- (2) Prezentul regulament se aplică decontării tuturor instrumentelor financiare și activităților CSD-urilor, cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul regulament.
- (3) Prezentul regulament nu aduce atingere dispozițiilor dreptului Uniunii privind anumite instrumente financiare, în special ale Directivei 2003/87/CE.

⁽¹⁾ Directiva 2010/78/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 de modificare a Directivelor 98/26/CE, 2002/87/CE, 2003/6/CE, 2003/41/CE, 2003/71/CE, 2004/39/CE, 2004/109/CE, 2005/60/CE, 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2009/65/CE cu privire la competențele Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), ale Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Asigurări și Pensii Ocupaționale) și ale Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) (JO L 331, 15.12.2010, p. 120).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 236/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 privind vânzarea în lipsă și anumite aspecte ale swapurilor pe riscul de credit (JO L 86, 24.3.2012, p. 1).

(4) Articolele 10-20, articolele 22-24 și articolul 27, articolul 28 alineatul (6), articolul 30 alineatul (4) și articolele 46 și 47, dispozițiile titlului IV și cerințele referitoare la prezentarea unor rapoarte autorităților competente sau autorităților relevante sau la respectarea ordinelor lor în temeiul prezentului regulament nu se aplică membrilor SEBC, altor organisme naționale ale statelor membre care îndeplinesc funcții similare și nici altor organisme publice însărcinate cu administrarea datoriei publice sau care intervin în acest proces la nivelul Uniunii în legătură cu orice CSD care este gestionat în mod direct de organismele menționate anterior, sub responsabilitatea aceluiași organ de conducere, care are acces la fondurile organismelor respective și care nu este o entitate separată.

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „depozitar central de titluri de valoare” sau „CSD” înseamnă o persoană juridică care gestionează un sistem de decontare a titlurilor de valoare menționat în secțiunea A punctul 3 din anexă și care furnizează cel puțin un alt serviciu de bază prevăzut la secțiunea A din anexă;
2. „CSD dintr-o țară terță” înseamnă orice entitate juridică stabilită într-o țară terță care furnizează un serviciu similar serviciului de bază menționat în secțiunea A punctul 3 din anexă și care furnizează cel puțin un alt serviciu de bază prevăzut în secțiunea A din anexă;
3. „imobilizare” înseamnă actul de comasare a titlurilor de valoare fizice în cadrul unui CSD într-un mod care permite realizarea transferurilor ulterioare prin înscriere în cont;
4. „formă dematerializată” înseamnă că titlurile de valoare există numai sub formă de înregistrări în cont;
5. „CSD-ul care primește cererea” înseamnă CSD-ul care primește solicitarea transmisă de un alt CSD privind acordarea accesului la serviciile sale prin intermediul unei conexiuni între CSD-uri;
6. „CSD-ul solicitant” înseamnă CSD-ul care solicită accesul la serviciile unui alt CSD prin intermediul unei conexiuni între CSD-uri;
7. „decontare” înseamnă finalizarea unei tranzacții cu titluri de valoare, indiferent de locul în care este încheiată, în scopul stingerii obligațiilor părților la tranzacția respectivă prin transferul de fonduri bănești sau titluri de valoare sau ambele;
8. „instrumente financiare” sau „titluri de valoare” înseamnă instrumente financiare, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 15 din Directiva 2014/65/UE;
9. „ordin de transfer” înseamnă ordin de transfer, astfel cum este definit la articolul 2 litera (i) a doua liniuță din Directiva 98/26/CE;
10. „sistem de decontare a titlurilor de valoare” înseamnă un sistem în conformitate cu prima, a doua și a treia liniuță de la articolul 2 litera (a) din Directiva 98/26/CE, care nu este administrat de o contraparte centrală și a cărei activitate constă în executarea ordinelor de transfer;
11. „operator de decontare” înseamnă orice instituție, inclusiv cele autorizate în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, care execută ordine de transfer în numele clienților sau în nume propriu, în alt fel decât prin intermediul unui sistem de decontare a titlurilor de valoare;
12. „data preconizată pentru decontare” înseamnă data care este înregistrată în sistemul de decontare a titlurilor de valoare ca dată a decontării și la care părțile la o tranzacție cu titluri de valoare convin că va avea loc decontarea;
13. „perioadă de decontare” înseamnă perioada de timp dintre data încheierii tranzacției și data preconizată pentru decontare;
14. „zi lucrătoare” înseamnă zi lucrătoare, astfel cum este definită la articolul 2 litera (n) din Directiva 98/26/CE;

15. „caz de neexecutare a decontării” înseamnă nerealizarea decontării sau decontarea parțială a unei tranzacții cu titluri de valoare la data preconizată pentru decontare în urma lipsei de titluri de valoare sau de fonduri bănești, indiferent de cauza acestei absențe;
16. „contraparte centrală” sau „CPC”, înseamnă o CPC, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
17. „autoritate competentă” înseamnă autoritatea desemnată de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 11, cu excepția cazului când se dispune altfel în prezentul regulament;
18. „autoritate relevantă” înseamnă orice autoritate menționată la articolul 12;
19. „participant” înseamnă orice participant, astfel cum este definit la articolul 2 litera (f) din Directiva 98/26/CE, la un sistem de decontare a instrumentelor financiare;
20. „participație” înseamnă participație în sensul primei teze din articolul 2 punctul 2 din Directiva 2013/34/UE, sau deținerea, directă sau indirectă, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi;
21. „control” înseamnă relația care există între două întreprinderi, astfel cum este descrisă la articolul 22 din Directiva 2013/34/UE;
22. „filială” înseamnă o întreprindere filială în sensul articolului 2 alineatul (10) și a articolului 22 din Directiva 2013/34/UE;
23. „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care un CSD este stabilit;
24. „stat membru gazdă” înseamnă statul membru, altul decât statul membru de origine, în care un CSD are o sucursală sau în care furnizează servicii de tip CSD;
25. „sucursală” înseamnă un punct de lucru, altul decât sediul central, care constituie o parte a CSD-ului, care nu are personalitate juridică și care prestează servicii de tip CSD pentru care CSD-ul a fost autorizat;
26. „insolvență”, în cazul unui participant, înseamnă o situație în care împotriva unui participant este deschisă procedura de insolvență, astfel cum este definită la articolul 2 litera (j) din Directiva 98/26/CE;
27. „livrare contra plată” sau „LCP” înseamnă un mecanism de decontare a titlurilor de valoare care leagă un transfer de titluri de valoare de un transfer de fonduri bănești, în așa fel încât livrarea titlurilor de valoare are loc dacă și numai dacă se realizează și transferul de fonduri bănești aferent și viceversa;
28. „cont de titluri de valoare” înseamnă un cont în care titlurile de valoare pot fi creditate sau debitate;
29. „conexiune între CSD-uri” înseamnă un acord între CSD-uri prin care un CSD devine participant la sistemul de decontare a titlurilor de valoare al unui alt CSD pentru a facilita transferul de titluri de valoare de la participații acestui din urmă CSD către participații primului CSD sau un acord prin care un CSD obține acces la un alt CSD în mod indirect cu ajutorul unui intermediar. Conexiunile între CSD-uri includ conexiuni standard, conexiuni personalizate, conexiuni indirecte și conexiuni interoperabile;
30. „conexiune standard” înseamnă o conexiune între CSD-uri prin care un CSD devine participant la sistemul de decontare a titlurilor de valoare al unui alt CSD, pe baza aceluiași termen și condiții care se aplică oricărui alt participant la sistemul de decontare a titlurilor de valoare gestionat de către acesta din urmă;

31. „conexiune personalizată” înseamnă o conexiune între CSD-uri prin care un CSD care devine participant la sistemul de decontare a titlurilor de valoare al unui alt CSD beneficiază de servicii specifice suplimentare față de serviciile furnizate în mod obișnuit de CSD-ul respectiv participanților la sistemul de decontare a titlurilor de valoare;
32. „conexiune indirectă” înseamnă un acord între un CSD și o terță parte, alta decât un CSD, care este participant la sistemul de decontare a titlurilor de valoare al unui alt CSD. O astfel de conexiune este stabilită de un CSD pentru a facilita transferul de titluri de valoare către participanții săi de la participanții unui alt CSD;
33. „conexiune interoperabilă” înseamnă o conexiune între CSD-uri prin care CSD-urile convin să adopte soluții tehnice reciproce pentru decontarea în cadrul sistemelor de decontare a titlurilor de valoare pe care le gestionează;
34. „proceduri și standarde de comunicare internaționale deschise” înseamnă standarde acceptate la nivel internațional referitoare la procedurile de comunicații, cum ar fi formatele standardizate de mesagerie și reprezentarea standardizată a datelor, care sunt disponibile pe o bază echitabilă, deschisă și nediscriminatorie pentru orice parte interesată;
35. „valori mobiliare” înseamnă valori mobiliare, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 din Directiva 2014/65/UE;
36. „acțiuni” înseamnă titlurile de valoare menționate la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 litera (a) din Directiva 2014/65/UE;
37. „instrumente ale pieței monetare” înseamnă instrumente ale pieței monetare, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Directiva 2014/65/UE;
38. „unități emise de organisme de plasament colectiv” înseamnă unități emise de organisme de plasament colectiv, astfel cum se precizează în anexa I secțiunea C punctul 3 din Directiva 2014/65/UE;
39. „certificat de emisii” înseamnă un certificat de emisii astfel cum este descris la punctul 11 din secțiunea C a anexei I la Directiva 2014/65/UE, cu excepția derivatelor pe certificatele de emisii;
40. „piață reglementată” înseamnă „piață reglementată”, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE;
41. „sistem multilateral de tranzacționare” sau „MTF” înseamnă un sistem multilateral de tranzacționare, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 22 din Directiva 2014/65/UE;
42. „loc de tranzacționare” înseamnă un loc de tranzacționare astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 24 din Directiva 2014/65/UE;
43. „agent de decontare” înseamnă un agent de decontare, conform definiției de la articolul 2 litera (d) din Directiva 98/26/CE;
44. „piață de creștere pentru IMM-uri” înseamnă o piață de creștere pentru IMM-uri astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 12 din Directiva 2014/65/UE;
45. „organ de conducere” înseamnă organul (organele) unui CSD, numit(e) în conformitate cu dreptul intern, care este (sunt) abilitat(e) să stabilească strategia, obiectivele și direcția generală a CSD-ului și care supraveghează și monitorizează procesul decizional al conducerii, și din care fac parte persoane care conduc efectiv activitatea CSD-ului.

În cazul în care, în conformitate cu dreptul intern, organul de conducere cuprinde diferite organisme cu funcții specifice, cerințele prezentului regulament se aplică numai membrilor organului de conducere cărora le este atribuită responsabilitatea respectivă în temeiul dreptului național în vigoare;

46. „conducere superioară” înseamnă acele persoane fizice care exercită funcții executive în cadrul unui CSD și care sunt responsabile și răspunzătoare în fața organului de conducere pentru gestionarea zilnică a CSD-ului respectiv.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 67 în legătură cu măsurile care au ca scop specificarea detaliată a serviciilor auxiliare de tip nebancar prevăzute în secțiunea B punctele 1-4 din anexă și a serviciilor auxiliare de tip bancar prevăzute în secțiunea C din anexă.

TITLUL II

DECONTAREA TITLURILOR DE VALOARE

CAPITOLUL I

Înscrierea în cont

Articolul 3

Înscrierea în cont

(1) Fără a aduce atingere alineatului (2), orice emitent stabilit în Uniune care emite sau a emis valori mobiliare care sunt admise la tranzacționare sau sunt tranzacționate în locuri de tranzacționare ia măsuri ca aceste titluri de valoare să fie reprezentate prin înscriere în cont ca imobilizare sau după o emisiune directă în formă dematerializată.

(2) În cazul în care o tranzacție cu valori mobiliare este realizată într-un loc de tranzacționare, titlurile de valoare relevante se înregistrează prin înscriere în cont la un CSD la data preconizată pentru decontare sau înainte de această dată, dacă nu au fost deja înregistrate în acest mod.

În cazul în care valorile mobiliare sunt transferate ca urmare a unui contract de garanție financiară, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/47/CE, aceste titluri de valoare se înregistrează prin înscriere în cont la un CSD la sau înainte de data preconizată a decontării, cu excepția cazului în care au fost deja înregistrate în acest mod.

Articolul 4

Asigurarea punerii în practică

(1) Autoritățile din statul membru în care este stabilit emitentul de titluri de valoare asigură punerea în practică a articolului 3 alineatul (1).

(2) Autoritățile competente pentru supravegherea locurilor de tranzacționare, inclusiv autoritățile competente desemnate în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, asigură aplicarea articolului 3 alineatul (2) primul paragraf din prezentul regulament atunci când titlurile de valoare la care se face referire la articolul 3 alineatul (1) din prezentul regulament sunt tranzacționate în locuri de tranzacționare.

(3) Autoritățile din statele membre responsabile pentru punerea în aplicare a Directivei 2002/47/CE asigură că articolul 3 alineatul (2) al doilea paragraf din prezentul regulament se aplică atunci când titlurile de valoare la care se face referire în articolul 3 alineatul (1) din prezentul regulament sunt transferate în urma unui contract de garanție financiară, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/47/CE.

⁽¹⁾ Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 345, 31.12.2003, p. 64).

CAPITOLUL II

Perioadele de decontare

Articolul 5

Data preconizată a decontării

(1) Orice participant la un sistem de decontare a instrumentelor financiare care decontează în sistemul respectiv, pe cont propriu sau în numele unui terț, tranzacții cu valori mobiliare, instrumente ale pieței monetare, unități emise de organisme de plasament colectiv și certificate de emisii decontează aceste tranzacții la data preconizată a decontării.

(2) În ceea ce privește tranzacțiile cu valori mobiliare menționate la alineatul (1) care sunt executate în locuri de tranzacționare, data preconizată a decontării nu poate depăși a doua zi lucrătoare după data încheierii tranzacției. Cerința respectivă nu se aplică tranzacțiilor care sunt negociate în particular, dar care sunt executate în locurile de tranzacționare, tranzacțiilor care sunt executate bilateral, dar care sunt raportate într-un loc de tranzacționare sau primei tranzacții în care valorile mobiliare în cauză fac obiectul unei înscrieri inițiale în cont în conformitate cu articolul 3 alineatul (2).

(3) Autoritățile competente asigură aplicarea alineatului (1).

Autoritățile competente pentru supravegherea locurilor de tranzacționare asigură aplicarea alineatului (2).

CAPITOLUL III

Disciplina în materie de decontare

Articolul 6

Măsuri de prevenire a cazurilor de neexecutare a decontării

(1) Locurile de tranzacționare stabilesc proceduri care să permită confirmarea detaliilor relevante ale tranzacțiilor cu titluri de valoare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) la data la care tranzacția a fost executată.

(2) În pofida cerinței de la alineatul (1), firmele de investiții autorizate în temeiul articolului 5 din Directiva 2014/65/UE instituie, după caz, măsuri de limitare a numărului de cazuri de neexecutare a decontării.

Astfel de măsuri cuprind cel puțin acorduri între firma de investiții și clienții săi profesionali în conformitate cu anexa II la Directiva 2014/65/UE pentru a asigura comunicarea rapidă a unei alocări de titluri de valoare la tranzacție, confirmarea alocării respective și confirmarea acceptării sau a respingerii termenilor în timp util înainte de data preconizată a decontării.

AEVMP, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 privind procedurile standardizate și protocoalele de mesagerie care trebuie utilizate pentru respectarea celui de al doilea paragraf de la prezentul alineat.

(3) Pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare pe care îl gestionează, CSD-urile stabilesc proceduri care să faciliteze decontarea tranzacțiilor cu instrumente financiare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) la data preconizată a decontării, cu o expunere minimă a participanților lor la riscul de contraparte și la riscul de lichiditate și o rată mică de cazuri de neexecutare a decontării. CSD-urile promovează decontarea rapidă la data preconizată a decontării prin intermediul unor mecanisme adecvate.

(4) Pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare pe care îl gestionează, CSD-urile instituie măsuri de încurajare și de stimulare a decontării în timp util a tranzacțiilor de către participanții lor. CSD-urile impun participanților să își deconteze tranzacțiile la data preconizată a decontării.

(5) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze măsurile care urmează să fie luate de firmele de investiții în conformitate cu alineatul (2) primul paragraf, detaliile procedurilor care facilitează decontarea, menționate la alineatul (3), și detaliile măsurilor de încurajare și de stimulare a decontării în timp util a tranzacțiilor menționate la alineatul (4).

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 7

Măsuri de soluționare a cazurilor de neexecutare a decontării

(1) Pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare pe care îl gestionează, CSD-urile instituie un sistem care monitorizează cazurile de neexecutare a decontării tranzacțiilor cu titlurile de valoare menționate la articolul 5 alineatul (1). CSD-urile transmit autorității competente și autorităților relevante rapoarte periodice cuprinzând numărul de cazuri de neexecutare a decontării și detaliile legate de acestea, precum și orice altă informație relevantă, inclusiv măsurile avute în vedere de CSD-uri și de participanții acestora în scopul îmbunătățirii eficienței decontării. Aceste rapoarte sunt făcute publice anual de CSD-uri sub formă agregată și anonimizată. Autoritățile competente comunică AEVMP orice informație relevantă cu privire la cazurile de neexecutare a decontării.

(2) Pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare pe care îl gestionează, CSD-urile stabilesc proceduri care să faciliteze decontarea tranzacțiilor cu instrumente financiare menționate la articolul 5 alineatul (1) care nu au fost decontate la data preconizată a decontării. Aceste proceduri prevăd un mecanism de sancționare care să acționeze ca un mecanism disuasiv eficace pentru participanții care cauzează neexecutarea decontării.

Înainte de a stabili procedurile menționate la primul paragraf, CSD-urile consultă locurile de tranzacționare și CPC-urile relevante pentru care oferă servicii de decontare.

Mecanismul de sancționare menționat la primul paragraf include sancțiuni în fonduri bănești pentru participanții care provoacă situații de neexecutare a decontării (denumiți în continuare „participanți care cauzează neexecutarea decontării”). Sancțiunile în fonduri bănești se calculează zilnic pentru fiecare zi lucrătoare în care o tranzacție nu este decontată după data preconizată a decontării, până la încheierea procedurii de cumpărare impusă menționată la alineatul (3), dar nu mai târziu de data efectivă a decontării. Sancțiunile în fonduri bănești nu se configurează drept sursă de venit pentru CSD-uri.

(3) Fără a aduce atingere mecanismului de sancționare de la alineatul (2) și dreptului de a anula tranzacția bilateral, în cazul în care un participant care cauzează neexecutarea decontării nu livrează instrumentele financiare menționate la articolul 5 alineatul (1) către participanții destinatari, în termen de patru zile lucrătoare de la data preconizată a decontării (denumită în continuare „perioada de prelungire”), se inițiază o procedură de cumpărare impusă prin care instrumentele respective se pun la dispoziție pentru decontare și se livrează participanților destinatari, într-un termen corespunzător.

În cazul în care tranzacția vizează un instrument financiar tranzacționat pe o piață de creștere pentru IMM-uri, perioada de prelungire este de 15 zile, cu excepția cazului în care piața de creștere pentru IMM-uri decide să aplice o perioadă mai scurtă.

(4) Se aplică următoarele derogări de la cerința prevăzută la alineatul (3):

(a) în funcție de tipul de active și de lichiditatea instrumentelor financiare în cauză, perioada de prelungire poate fi extinsă de la patru zile lucrătoare la maximum șapte zile lucrătoare în cazul în care o perioadă de prelungire mai scurtă ar afecta funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor financiare în cauză;

(b) în cazul operațiunilor alcătuite din mai multe tranzacții, inclusiv acorduri de răscumpărare sau de împrumut de titluri de valoare, procedura de cumpărare impusă menționată la alineatul (3) nu se aplică în cazul în care intervalul de timp al acestor operațiuni este suficient de scurt și face ca procedura de cumpărare impusă să fie inefficientă;

(5) Fără a aduce atingere alineatului (7), derogările menționate la alineatul (4) nu se aplică în legătură cu tranzacțiile cu acțiuni în cazul în care acțiunile sunt compensate de o CPC.

(6) Fără a aduce atingere mecanismului de sancționare de la alineatul (2), în cazul în care prețul acțiunilor asupra căruia s-a convenit în momentul tranzacționării este mai mare decât prețul plătit pentru executarea cumpărării impuse, diferența aferentă este plătită participantului destinatar de către participantul care cauzează neexecutarea decontării, cel târziu în a doua zi lucrătoare de la furnizarea instrumentelor financiare în urma cumpărării impuse.

(7) În cazul în care cumpărarea impusă eșuează sau nu este posibilă, participantul destinatar poate alege să primească o compensație în fonduri bănești sau să amâne executarea cumpărării impuse pentru o dată ulterioară adecvată („perioada de amânare”). În cazul în care instrumentele financiare relevante nu îi sunt livrate participantului destinatar la încheierea perioadei de amânare, se plătește compensația în fonduri bănești.

Compensația în fonduri bănești se plătește participantului destinatar cel târziu în a doua zi lucrătoare după încheierea procedurii de cumpărare impusă menționată la alineatul (3) sau cel târziu în a doua zi lucrătoare după încheierea perioadei de amânare, în cazul în care s-a optat pentru perioada de amânare.

(8) Participantul care cauzează neexecutarea decontării rambursează entității care execută cumpărarea impusă toate sumele plătite în conformitate cu alineatele (3), (4) și (5), inclusiv eventualele taxe de executare care rezultă în urma cumpărării impuse. Aceste taxe le sunt comunicate în mod clar participanților.

(9) CSD-urile, CPC-urile și locurile de tranzacționare instituie proceduri care să le permită să suspende, în consultare cu autoritățile lor competente respective, orice participant care nu își îndeplinește în mod repetat și sistematic obligațiile de a livra instrumentele financiare menționate la articolul 5 alineatul (1) la data preconizată a decontării și să facă publică identitatea participantului respectiv numai după ce acestuia i-a fost acordată posibilitatea de a își prezenta observațiile și cu condiția ca autoritățile competente ale CSD-urilor, ale CPC-urilor, ale locurilor de tranzacționare, precum și ale participantului respectiv să fi fost informate în mod corespunzător. Pe lângă consultarea înaintea oricărei suspendări, CSD-urile, CPC-urile și locurile de tranzacționare își notifică, fără întârziere, autoritățile competente respective cu privire la suspendarea unui participant. Autoritatea competentă informează, de îndată, autoritățile relevante cu privire la suspendarea unui participant.

Informațiile făcute publice cu privire la suspendări nu conțin date cu caracter personal în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 95/46/CE.

(10) Alineatele (2)-(9) se aplică tuturor tranzacțiilor cu instrumentele financiare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) care sunt admise la tranzacționare sau sunt tranzacționate într-un loc de tranzacționare sau sunt compensate de o CPC, după cum urmează:

(a) Pentru tranzacțiile compensate de o CPC, CPC este entitatea care execută cumpărarea impusă în conformitate cu alineatele (3)-(8).

(b) Pentru tranzacțiile care nu sunt compensate de o CPC, dar sunt executate într-un loc de tranzacționare, acesta din urmă include în normele sale interne o obligație impusă membrilor și participanților săi de a aplica măsurile prevăzute la alineatele (3)-(8).

(c) Pentru toate tranzacțiile în afara celor menționate la literele (a) și (b) de la prezentul paragraf, CSD-urile includ în normele lor interne o obligație pentru participanții lor de a face obiectul măsurilor prevăzute la alineatele (3)-(8).

CSD-urile furnizează informațiile necesare cu privire la decontare CPC-urilor și locurilor de tranzacționare pentru a le permite acestora să își îndeplinească obligațiile în temeiul prezentului alineat.

Fără a aduce atingere literelor (a), (b) și (c) de la primul paragraf, CSD-urile pot monitoriza executarea cumpărărilor impuse menționate la literele respective în ceea ce privește instrucțiunile privind decontările multiple, care vizează aceleași instrumente financiare și care au aceeași dată a expirării aferentă perioadei de executare, în scopul reducerii la minimum a numărului de cumpărări impuse care trebuie executate și, prin urmare, a impactului asupra prețurilor instrumentelor financiare relevante.

(11) Alineatele (2)-(9) nu se aplică în cazul participanților care cauzează neexecutarea decontării care constituie CPC-uri.

(12) Alineatele (2)-(9) nu se aplică în cazul în care au fost deschise proceduri de insolvență împotriva participantului care cauzează neexecutarea decontării.

(13) Prezentul articol nu se aplică în cazul în care locul principal de tranzacționare a acțiunilor se află într-o țară terță. Locul principal de tranzacționare a acțiunilor se stabilește în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 236/2012.

(14) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 67 pentru a specifica parametrii pentru calcularea unui nivel descurajant și proporțional al sancțiunilor în fonduri bănești menționate la alineatul (2) al treilea paragraf, în funcție de tipul de active, de lichiditatea instrumentului financiar și de tipul tranzacției, care să asigure un nivel înalt de disciplină în materie de decontare și funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor financiare implicate.

(15) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze următoarele:

- (a) detaliile sistemului de monitorizare a cazurilor de neexecutare a decontării și ale rapoartelor privind cazurile de neexecutare a decontării menționate la alineatul (1);
- (b) procesele pentru colectarea și redistribuirea sancțiunilor în fonduri bănești și a altor eventuale încasări rezultate din astfel de sancțiuni, în conformitate cu alineatul (2);
- (c) detaliile funcționării procedurii de cumpărare impusă adecvate menționate la alineatele (3)-(8), inclusiv intervalele de timp adecvate pentru furnizarea instrumentului financiar în urma procedurii de cumpărare impusă menționate la alineatul (3). Aceste termene se ajustează în funcție de tipul de active și de lichiditatea instrumentelor financiare;
- (d) circumstanțele în care perioada de prelungire ar putea fi extinsă în funcție de tipul de active și de lichiditatea instrumentelor financiare, în conformitate cu condițiile menționate la litera (a) de la alineatul (4), ținând seama de criteriile de evaluare a lichidității prevăzute la articolul 2 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014;
- (e) tipul de operațiuni și intervalele de timp specifice ale acestora menționate la alineatul (4) litera (b), care fac ca procedura de cumpărare impusă să fie inefficientă;
- (f) o metodologie pentru calcularea compensației în fonduri bănești menționate la alineatul (7);
- (g) condițiile în care se consideră că un participant nu își îndeplinește în mod repetat și sistematic obligațiile de a livra instrumentele financiare astfel cum se menționează la alineatul (9); și
- (h) informațiile necesare cu privire la decontare menționate la alineatul (10) al doilea paragraf.

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 8

Asigurarea punerii în aplicare

(1) Autoritatea competentă a CSD-ului care gestionează sistemul de decontare a instrumentelor financiare, autoritatea relevantă însărcinată cu supravegherea sistemului de decontare a instrumentelor financiare vizat, precum și autoritățile competente însărcinate cu supravegherea locurilor de tranzacționare, a firmelor de investiții și a CPC-urilor dețin competențe în ceea ce privește asigurarea aplicării articolelor 6 și 7 de către instituțiile care fac obiectul supravegherii și în ceea ce privește monitorizarea sancțiunilor impuse. Atunci când este necesar, autoritățile competente respective cooperează îndeaproape. Statele membre informează AEVMP cu privire la autoritățile competente desemnate care fac parte din structura de supraveghere la nivel național.

(2) Pentru a asigura coerența, eficiența și eficacitatea practicilor în materie de supraveghere în cadrul Uniunii în ceea ce privește articolele 6 și 7 din prezentul regulament, AEVMP poate, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, să emită orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(3) O încălcare a normelor prevăzute la prezentul titlu nu aduce atingere valabilității unui contract privat cu instrumente financiare sau posibilității părților de a aplica dispozițiile unui contract privat cu instrumente financiare.

CAPITOLUL IV

Decontarea internalizată

Articolul 9

Operatorii de decontare

(1) Operatorii de decontare raportează trimestrial autorităților competente de la locul de stabilire cu privire la volumul total și valoarea tuturor tranzacțiilor cu titluri de valoare pe care le decontează în afara sistemelor de decontare a titlurilor de valoare.

Autoritățile competente transmit fără întârziere informațiile primite în conformitate cu primul paragraf către AEVMP și o informează pe aceasta cu privire la orice risc potențial care rezultă din activitatea de decontare respectivă.

(2) AEVMP poate elabora, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să detalieze suplimentar conținutul acestor rapoarte.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(3) AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare standard, modele și proceduri pentru raportarea și transmiterea informațiilor menționate la alineatul (1).

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 18 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

TITLUL III

DEPOZITARI CENTRALI DE TITLURI DE VALOARE

CAPITOLUL I

Autorizarea și supravegherea CSD-urilor

Secțiunea 1

Autoritățile responsabile pentru autorizarea și supravegherea CSD-urilor

Articolul 10

Autoritatea competentă

Fără a aduce atingere monitorizării de către membrii SEBC menționați la articolul 12 alineatul (1), CSD-urile sunt autorizate și supravegheate de către autoritatea competentă din statul său membru de origine.

Articolul 11

Desemnarea autorității competente

(1) Fiecare stat membru desemnează autoritatea competentă responsabilă pentru îndeplinirea îndatoririlor prevăzute de prezentul regulament pentru autorizarea și supravegherea CSD-urilor stabilite pe teritoriul său și informează AEVMP în consecință.

În cazul în care un stat membru desemnează mai multe autorități competente, acesta stabilește rolul fiecărei autorități și desemnează o singură autoritate responsabilă pentru cooperarea cu autoritățile competente ale celorlalte state membre, cu autoritățile relevante, cu AEVMP și cu ABE, în cazul în care regulamentul prevede acest lucru în mod expres.

(2) AEVMP publică pe site-ul său lista autorităților competente desemnate în conformitate cu alineatul (1).

(3) Autoritățile competente dispun de competențele de supraveghere și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor.

Articolul 12

Autoritățile relevante

(1) Următoarele autorități sunt implicate în autorizarea și supravegherea CSD-urilor, în cazul în care prezentul regulament prevede acest lucru în mod expres:

(a) autoritatea responsabilă pentru supravegherea sistemului de decontare a instrumentelor financiare gestionat de CSD-ul din statul membru a cărui legislație se aplică sistemului de decontare titlurilor de valoare respectiv;

(b) băncile centrale din Uniune care emit cele mai relevante monede în care are loc decontarea;

(c) după caz, banca centrală din Uniune în ale cărei registre se decontează operațiunea aferentă fondurilor bănești pentru sistemul de decontare a titlurilor de valoare gestionat de CSD.

(2) AEVMP publică pe site-ul său lista autorităților relevante menționate la alineatul (1).

(3) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare în care specifică condițiile în care monedele Uniunii menționate la alineatul (1) litera (b) sunt considerate cele mai relevante și modalitățile practice eficiente pentru consultarea autorităților relevante menționate la literele (b) și (c) de la respectivul alineat.

AEVMP îi prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 13

Schimbul de informații

(1) Autoritățile competente, autorități relevante și AEVMP își comunică la cerere, fără întârziere, informațiile necesare pentru a îndeplini atribuțiile care le revin în temeiul prezentului regulament.

(2) Autoritățile competente, autorități relevante, AEVMP și alte organisme sau persoane fizice și juridice care primesc informații confidențiale în exercitarea atribuțiilor care le revin în temeiul prezentului regulament le utilizează exclusiv pentru îndeplinirea atribuțiilor.

Articolul 14

Cooperarea între autorități

(1) Autoritățile competente, autoritățile relevante și AEVMP cooperează îndeaproape, inclusiv prin comunicarea tuturor informațiilor relevante în aplicarea prezentului regulament. În cazul în care acest lucru este oportun și relevant, o astfel de cooperare include și alte autorități și organisme publice, în special cele înființate sau desemnate în temeiul Directivei 2003/87/CE.

Pentru a asigura coerența, eficiența și eficacitatea practicilor în materie de supraveghere în cadrul Uniunii, inclusiv cooperarea între autoritățile competente și autoritățile relevante în cadrul diferitelor evaluări necesare pentru aplicarea prezentului regulament, AEVMP poate, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, să emită orientări adresate autorităților competente, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) În exercitarea atribuțiilor generale care le revin, autoritățile competente acordă importanța cuvenită efectului potențial al deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre implicate, în special în situațiile de urgență menționate la articolul 15, pe baza informațiilor disponibile.

Articolul 15

Situații de urgență

Fără a aduce atingere procedurii de notificare menționate la articolul 6 alineatul (3) din Directiva 98/26/CE, autoritățile competente și autoritățile relevante informează imediat AEVMP, Comitetul european pentru risc sistemic instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾ și se informează reciproc cu privire la orice situație de urgență legată de un CSD, inclusiv cu privire la eventualele evoluții apărute pe piețele financiare, care ar putea avea un efect negativ asupra lichidității pieței, asupra stabilității unei monede în care se realizează decontarea, asupra integrității politicii monetare sau asupra stabilității sistemului financiar în oricare dintre statele membre în care este stabilit CSD-ul sau unul dintre participanții acestuia.

Secțiunea 2

Condiții și proceduri pentru autorizarea CSD-urilor

Articolul 16

Autorizarea CSD-urilor

(1) Orice persoană juridică care se încadrează în definiția CSD-urilor trebuie să obțină o autorizație de la autoritatea competentă a statului membru în care este stabilită, înainte de a își începe activitatea.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1).

(2) Autorizația specifică serviciile de bază enumerate în secțiunea A din anexă și serviciile auxiliare de tip nebancar permise în temeiul secțiunii B din anexă, pe care CSD-urile sunt autorizate să le presteze.

(3) CSD-urile respectă în permanență condițiile necesare pentru acordarea autorizației.

(4) CSD-urile, precum și auditorii lor independenți, aduc neîntârziat la cunoștința autorității competente toate modificările de fond care afectează respectarea condițiilor de autorizare.

Articolul 17

Procedura de acordare a autorizației

(1) CSD-ul solicitant depune o cerere de autorizare la autoritatea sa competentă.

(2) Cererea de autorizare este însoțită de toate informațiile necesare pentru a permite autorității competente să constate că CSD-ul solicitant a luat, la momentul autorizării, toate măsurile necesare pentru a îndeplini obligațiile din prezentul regulament. Cererea de autorizare include un program de operațiuni care să specifice tipurile de activități comerciale avute în vedere și organizarea structurală a CSD-ului.

(3) În termen de 30 de zile lucrătoare de la primirea cererii, autoritatea competentă analizează dacă aceasta este completă. Dacă cererea este incompletă, autoritatea competentă stabilește un termen până la care CSD-ul solicitant trebuie să furnizeze informații suplimentare. Autoritatea competentă informează CSD-ul solicitant atunci când cererea este considerată completă.

(4) Din momentul în care cererea este considerată completă, autoritatea competentă transmite toate informațiile incluse în cerere autorităților relevante și consultă aceste autorități cu privire la caracteristicile sistemului de decontare a titlurilor de valoare gestionat de CSD-ul solicitant. Fiecare autoritate relevantă poate informa autoritatea competentă cu privire la opiniile sale în termen de trei luni de la primirea informațiilor.

(5) În cazul în care CSD-ul solicitant intenționează să presteze serviciile menționate la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE pe lângă prestarea serviciilor auxiliare de tip nebancar enumerate în mod explicit în secțiunea B din anexă, autoritatea competentă transmite toate informațiile cuprinse în cerere autorității menționate la articolul 67 din Directiva 2014/65/UE și consultă autoritatea respectivă cu privire la capacitatea CSD-ului solicitant de a se conforma cerințelor Directivei 2014/65/UE și ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014.

(6) Înainte de autorizarea CSD-ului solicitant, autoritatea competentă consultă autoritățile competente din celălalt stat membru implicat în următoarele cazuri:

(a) CSD-ul este o filială a unui CSD autorizat într-un alt stat membru;

(b) CSD-ul este o filială a întreprinderii-mamă a unui CSD autorizat într-un alt stat membru;

(c) CSD-ul este controlat de aceleași persoane fizice sau juridice care controlează un alt CSD autorizat într-un alt stat membru.

(7) Consultarea menționată la alineatul (6) se referă la următoarele:

(a) evaluarea calității acționarilor și a persoanelor menționate la articolul 27 alineatul (6) și a reputației și experienței persoanelor menționate la articolul 27 alineatele (1) și (4), care conduc efectiv activitatea CSD-ului, în cazul în care respectivii acționari și persoane acționează în cadrul CSD-ului și al unui CSD autorizat într-un alt stat membru;

(b) dacă relațiile menționate la alineatul (6) literele (a), (b) și (c), între CSD-ul autorizat într-un alt stat membru și CSD-ul solicitant, nu afectează capacitatea acestuia din urmă de a respecta cerințele prezentului regulament.

(8) În termen de șase luni de la depunerea unei cereri complete, autoritatea competentă transmite CSD-ului solicitant, în scris, o decizie motivată temeinic de acordare sau de refuz al autorizației.

(9) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze informațiile pe care CSD-urile solicitante trebuie să le furnizeze autorității competente în cadrul cererii de autorizare.

AEVMP îi prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(10) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare prin care se stabilesc formularele tip, modelele și procedurile pentru cererea de autorizare.

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 18 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 18

Efectele autorizării

(1) Activitățile CSD-urilor autorizate se limitează la prestarea serviciilor pentru care a fost obținută autorizația sau care au fost notificate în conformitate cu articolul 19 alineatul (8).

(2) Sistemele de decontare a titlurilor de valoare pot fi gestionate numai de CSD-urile autorizate, inclusiv de băncile centrale care acționează în calitate de CSD-uri.

(3) CSD-urile autorizate pot deține participații doar la o persoană juridică ale cărei activități se limitează la prestarea serviciilor enumerate în secțiunile A și B din anexă, cu excepția cazului în care participațiile respective sunt aprobate de autoritatea lor competentă în baza faptului că nu sporesc în mod semnificativ profilul de risc al CSD-urilor.

(4) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează criteriile de care trebuie să țină seama autoritățile competente pentru a aproba participații ale CSD-urilor la alte persoane juridice decât cele care prestează serviciile enumerate în secțiunile A și B din anexă. Printre aceste criterii se pot număra: complementaritatea serviciilor prestate de persoana juridică respectivă în raport cu serviciile prestate de un CSD și nivelul de expunere a CSD-ului la datoriile care rezultă din participația respectivă.

AEVMP îi prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 19

Extinderea și externalizarea unor activități și servicii

(1) CSD-urile autorizate prezintă o cerere de autorizare autorității competente din statul membru de origine atunci când doresc să externalizeze un serviciu de bază către o terță parte în temeiul articolului 30 sau să își extindă activitatea prin adăugarea uneia sau mai multora dintre următoarele activități:

- (a) serviciile de bază suplimentare enumerate în secțiunea A din anexă care nu sunt acoperite de autorizația inițială;
- (b) serviciile auxiliare permise, fără a fi explicit enumerate, în temeiul secțiunii B din anexă, care nu sunt acoperite de autorizația inițială;
- (c) gestionarea unui alt sistem de decontare a titlurilor de valoare;
- (d) decontarea integrală sau parțială a operațiunii aferente fondurilor bănești pentru sistemul de decontare a titlurilor de valoare în conturile altui agent de decontare;
- (e) stabilirea unei conexiuni interoperabile, inclusiv a celor cu CSD-uri din țări terțe.

(2) Acordarea autorizației menționate la alineatul (1) respectă procedura prevăzută la articolul 17.

Autoritatea competentă informează CSD-ul solicitant dacă autorizația a fost acordată sau refuzată, în termen de trei luni de la data depunerii unei cereri complete.

(3) CSD-urile din Uniune care intenționează să stabilească o conexiune interoperabilă prezintă o cerere de autorizare, astfel cum se prevede la alineatul (1) litera (e), autorităților lor competente respective. Autoritățile respective se consultă cu privire la aprobarea conexiunii între CSD-uri. În cazul unor decizii divergente și cu acordul ambelor autorități competente, cazul poate fi înaintat AEVMP, care poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) Autoritățile menționate la alineatul (3) refuză să autorizeze o conexiune numai atunci când respectiva conexiune între CSD-uri ar pune în pericol funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor financiare sau ar da naștere unui risc sistemic.

(5) Conexiunile interoperabile între CSD-uri care își externalizează o parte din serviciile legate de respectivele conexiuni interoperabile către o entitate publică, în conformitate cu articolul 30 alineatul (5) și conexiunile între CSD-uri care nu sunt menționate la alineatul (1) litera (e) nu fac obiectul autorizării prevăzute la respectiva literă, dar se notifică autorităților competente și relevante ale CSD-urilor înainte de aplicarea lor, furnizându-se toate informațiile relevante care să le permită autorităților respective să evalueze conformitatea cu cerințele prevăzute la articolul 48.

(6) CSD-urile stabilite și autorizate în Uniune pot menține sau stabili o conexiune cu un CSD dintr-o țară terță în conformitate cu condițiile și procedurile prevăzute la prezentul articol. În cazul în care conexiunile sunt stabilite cu un CSD dintr-o țară terță, informațiile furnizate de CSD-ul solicitant îi permit autorității competente să evalueze dacă aceste legături îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 48 sau cerințele care sunt echivalente cu cele prevăzute la articolul 48.

(7) Autoritatea competentă a CSD-ului solicitant impune CSD-ului respectiv să întrerupă o conexiune între CSD-uri care a fost notificată atunci când conexiunea în cauză nu îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 48 și, prin urmare, ar pune în pericol funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor financiare sau ar da naștere unui risc sistemic. În cazul în care o autoritate competentă solicită CSD-ului să întrerupă o conexiune între CSD-uri, aceasta urmează procedura prevăzută la articolul 20 alineatele (2) și (3).

(8) Serviciile auxiliare suplimentare enumerate în mod explicit în secțiunea B din anexă nu fac obiectul autorizării, dar se notifică autorității competente înainte de furnizarea lor.

Articolul 20

Retragerea autorizației

(1) Fără a aduce atingere eventualelor acțiuni sau măsuri de remediere prevăzute la titlul V, autoritatea competentă din statul membru de origine retrage autorizația în oricare dintre următoarele situații, în cazul în care CSD-ul:

- (a) nu a folosit autorizația timp de 12 luni, renunță în mod explicit la autorizație sau nu a prestat niciun serviciu și nu a desfășurat nicio activitate în ultimele șase luni;
- (b) a obținut autorizația prin declarații false sau alte mijloace ilicite;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile în care i-a fost acordată autorizația și nu a luat măsurile de remediere solicitate de autoritatea competentă într-un termen prestabilit;
- (d) a încălcat grav sau sistematic cerințele stabilite în prezentul regulament sau, după caz, în Directiva 2014/65/UE sau în Regulamentul (UE) nr. 600/2014.

(2) De îndată ce ia cunoștință de una dintre situațiile prevăzute la alineatul (1), autoritatea competentă consultă imediat autoritățile relevante și, după caz, autoritatea menționată la articolul 67 din Directiva 2014/65/UE cu privire la necesitatea retragerii autorizației.

(3) AEVMP, precum și orice autoritate relevantă, și, după caz, autoritatea menționată la articolul 67 din Directiva 2014/65/UE pot solicita în orice moment autorității competente a statului membru de origine să analizeze dacă CSD-ul respectă în continuare condițiile în care i-a fost acordată autorizația.

(4) Autoritatea competentă poate limita retragerea autorizației la un anumit serviciu, o anumită activitate sau un anumit instrument financiar.

(5) Un CSD stabilește, pune în aplicare și menține o procedură adecvată care să asigure decontarea și transferarea rapide și ordonate ale activelor clienților și participanților către un alt CSD în cazul retragerii autorizației menționate la alineatul (1).

Articolul 21

Registrul CSD-urilor

(1) Deciziile luate de autoritățile competente în temeiul articolelor 16, 19 și 20 se comunică imediat AEVMP.

(2) Băncile centrale informează fără întârziere AEVMP cu privire la sistemele de decontare a titlurilor de valoare pe care le gestionează.

(3) Denumirea fiecărui CSD care funcționează în conformitate cu prezentul regulament și căruia i s-a acordat autorizația sau recunoașterea în conformitate cu articolul 16, 19 sau 25 este înscrisă pe o listă care indică serviciile și, după caz, categoriile de instrumente financiare pentru care fost autorizat CSD-ul. Registrul include sucursalele gestionate de CSD în alte state membre, conexiunile între CSD-uri și informațiile necesare în temeiul articolului 31, în cazul în care statele membre au făcut uz de posibilitatea prevăzută la articolul respectiv. AEVMP pune registrul la dispoziție pe site-ul său specific și îl actualizează.

Secțiunea 3

Supravegherea CSD-urilor

Articolul 22

Examinare și evaluare

(1) Autoritatea competentă examinează, cel puțin o dată pe an, acordurile, strategiile, procesele și mecanismele implementate de un CSD pentru a respecta prezentul regulament și evaluează riscurile la care CSD-ul este sau ar putea fi expus sau riscurile generate de acesta la adresa funcționării armonioase a piețelor titlurilor de valoare.

(2) Autoritatea competentă impune CSD-urilor să prezinte autorităților competente un plan de redresare adecvat pentru asigurarea continuității operațiunilor lor esențiale.

(3) Autoritatea competentă se asigură că un plan de rezoluție adecvat este stabilit și menținut pentru fiecare CSD, astfel încât să se asigure continuitatea cel puțin a funcțiilor sale principale, ținând seama de dimensiunea, importanța sistemică, natura, amploarea și complexitatea activităților CSD-urilor în cauză, precum și orice plan de rezoluție relevant stabilit în conformitate cu Directiva 2014/59/UE.

(4) Autoritatea competentă stabilește frecvența și intensitatea examinării și a evaluării menționate la alineatul (1), ținând seama de dimensiunea, importanța sistemică, natura, amploarea și complexitatea activităților CSD-ului în cauză. Actualizarea examinării și a evaluării se face cel puțin o dată pe an.

(5) Autoritatea competentă desfășoară inspecții la fața locului având ca obiect CSD-ul.

(6) Atunci când se realizează examinarea și evaluarea menționate la alineatul (1), autoritatea competentă consultă într-un stadiu incipient autoritățile relevante, în special cu privire la funcționarea sistemelor de decontare a titlurilor de valoare gestionate de CSD și, după caz, autoritatea menționată la articolul 67 din Directiva 2014/65/UE.

(7) Autoritatea competentă informează în mod regulat, cel puțin o dată pe an, autoritățile relevante și, după caz, autoritatea menționată la articolul 67 din Directiva 2014/65/UE, cu privire la rezultatele examinării și evaluării menționate la alineatul (1), inclusiv eventualele măsuri de remediere sau sancțiuni.

(8) Atunci când realizează examinarea și evaluarea menționate la alineatul (1), autoritățile competente responsabile cu supravegherea CSD-urilor care mențin tipurile de relații menționate la articolul 17 alineatul (6) literele (a), (b) și (c) își comunică reciproc toate informațiile relevante care le-ar putea facilita sarcinile.

(9) Autoritatea competentă solicită unui CSD care nu îndeplinește cerințele prezentului regulament să întreprindă cât mai devreme posibil acțiunile sau măsurile necesare pentru a remedia situația.

(10) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze următoarele:

- (a) informațiile pe care CSD-urile le furnizează autorității competente în scopul examinării și evaluării menționate la alineatul (1);
- (b) informațiile pe care autoritatea competentă le comunică autorităților relevante prevăzute la alineatul (7);
- (c) informațiile pe care autoritățile competente prevăzute la alineatul (8) și le comunică reciproc.

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(11) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formularele tip, modelele și procedurile pentru furnizarea informațiilor menționate la alineatul (10) primul paragraf.

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 18 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Secțiunea 4

Prestarea de servicii într-un alt stat membru

Articolul 23

Libertatea de a presta servicii într-un alt stat membru

(1) CSD-urile autorizate pot presta serviciile menționate în anexă pe teritoriul Uniunii, inclusiv prin înființarea unei sucursale, cu condiția ca serviciile respective să fie acoperite de autorizație.

(2) Un CSD autorizat care intenționează să presteze serviciile de bază menționate la punctele 1 și 2 din secțiunea A a anexei în legătură cu instrumentele financiare constituite în temeiul legislației unui alt stat membru prevăzute la articolul 49 alineatul (1) sau să înființeze o sucursală într-un alt stat membru face obiectul procedurii menționate la alineatele (3)-(7).

(3) CSD-urile care doresc să presteze serviciile menționate la alineatul (2) pe teritoriul unui alt stat membru pentru prima dată, sau să modifice gama serviciilor respective prestate, comunică următoarele informații autorității competente din statul membru de origine:

- (a) statul membru în care CSD-ul intenționează să opereze;
- (b) un program al activităților, enumerând în special serviciile pe care CSD-ul intenționează să le presteze;
- (c) moneda sau monedele pe care CSD intenționează să le proceseze;
- (d) în cazul în care au o sucursală, structura organizatorică a sucursalei și numele persoanelor care răspund de gestionarea sucursalei;

(e) atunci când este relevant, o evaluare a măsurilor pe care CSD-ul intenționează să le adopte pentru a permite respectarea de către utilizatorii săi a legislațiilor naționale menționate la articolul 49 alineatul (1).

(4) În termen de trei luni de la primirea informațiilor menționate la alineatul (3), autoritatea competentă din statul membru de origine comunică aceste informații autorității competente din statul membru gazdă, cu excepția cazului în care, ținând cont de prestarea de servicii avută în vedere, are motive să se îndoiască de nivelul de adecvare a structurii administrative sau de situația financiară a CSD-ului care dorește să presteze servicii în statul membru gazdă.

Autoritatea competentă a statului membru gazdă informează fără întârziere autoritățile relevante ale statului membru respectiv cu privire la orice comunicare primită în temeiul primului paragraf.

(5) În cazul în care autoritatea competentă a statului membru de origine decide, în conformitate cu alineatul (4), să nu comunice toate informațiile menționate la alineatul (3) autorității competente a statului membru gazdă, aceasta precizează motivele refuzului său CSD-ului respectiv în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor și informează autoritatea competentă a statului membru gazdă cu privire la decizia sa referitoare la alineatul (6) litera (a). În cazul în care sunt comunicate informații în urma unei astfel de solicitări, autoritatea competentă din statul membru gazdă nu emite comunicarea menționată la alineatul (6) litera (a).

(6) CSD-ul poate începe să presteze serviciile menționate la alineatul (2) în statul membru gazdă în următoarele condiții:

(a) după ce a primit de la autoritatea competentă din statul membru gazdă o comunicare prin care se confirmă primirea de către aceasta din urmă a comunicării menționate la alineatul (4) și, atunci când este relevant, prin care se aprobă evaluarea menționată la alineatul (3) litera (e);

(b) în absența primirii unei comunicări, după trei luni de la data transmiterii comunicării menționate la alineatul (4).

(7) În caz de modificare a uneia dintre informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (3), CSD-ul anunță în scris autoritatea competentă a statului membru de origine, cu cel puțin o lună înainte de aplicarea modificării respective. Autoritatea competentă a statului membru de origine informează de asemenea fără întârziere autoritatea competentă a statului membru gazdă în legătură cu această modificare.

Articolul 24

Cooperarea între autoritățile din statul membru de origine și cele din statul membru gazdă și evaluarea *inter pares*

(1) În cazul în care un CSD autorizat într-un stat membru a înființat o sucursală într-un alt stat membru, autoritatea competentă din statul membru de origine și autoritatea competentă din statul membru gazdă cooperează îndeaproape în îndeplinirea atribuțiilor lor prevăzute în prezentul regulament, în special atunci când desfășoară inspecții la fața locului în sucursala în cauză. Autoritatea competentă a statului membru de origine și cea a statului membru gazdă pot efectua, în exercitarea responsabilităților lor, inspecții la fața locului în sucursala respectivă după informarea autorității competente din statul membru gazdă sau, respectiv, a celei din statul membru de origine.

(2) Autoritatea competentă a statului membru de origine sau a statului membru gazdă poate solicita CSD-urilor care prestează servicii în conformitate cu articolul 23 să le informeze periodic cu privire la activitățile pe care le desfășoară în statele membre gazdă respective, inclusiv în scopul colectării de date statistice. La cererea autorității competente din statul membru de origine, autoritatea competentă din statul membru gazdă furnizează autorității competente a statului membru de origine rapoartele periodice în cauză.

(3) Autoritatea competentă din statul membru de origine al CSD-ului comunică fără întârziere, la cererea autorității competente din statul membru gazdă, identitatea emitenților și a participanților la sistemele de decontare a titlurilor de valoare gestionate de CSD-ul care prestează servicii în statul membru gazdă respectiv și orice altă informație relevantă privind activitățile desfășurate de CSD-ul respectiv în statul membru gazdă.

(4) În cazul în care, având în vedere situația piețelor titlurilor de valoare în statul membru gazdă, activitățile unui CSD au dobândit o importanță considerabilă pentru funcționarea piețelor titlurilor de valoare și pentru protecția investitorilor din statul membru gazdă, autoritatea competentă a statului membru de origine și a statului membru gazdă și autoritățile relevante ale statului membru de origine și ale statului membru gazdă încheie acorduri de cooperare pentru supravegherea activităților CSD-ului respectiv în statul membru gazdă.

În cazul în care un CSD a dobândit o importanță considerabilă pentru funcționarea piețelor titlurilor de valoare și pentru protecția investitorilor în mai mult de un stat membru gazdă, statul membru de origine poate decide ca astfel de acorduri de cooperare să includă colegii de supraveghere.

(5) În cazul în care autoritatea competentă din statul membru gazdă are motive clare și demonstrabile pentru care consideră că un CSD care prestează servicii pe teritoriul său în conformitate cu articolul 23 încalcă obligațiile care decurg din dispozițiile prezentului regulament, aceasta aduce aceste constatări la cunoștința autorității competente din statul membru de origine și la cunoștința AEVMP.

În cazul în care, în ciuda măsurilor luate de autoritatea competentă din statul membru de origine, sau pentru că aceste măsuri se dovedesc a fi inadecvate, CSD-ul continuă să încalce obligațiile care decurg din dispozițiile prezentului regulament, după informarea autorității competente din statul membru de origine, autoritatea competentă din statul membru gazdă ia toate măsurile adecvate necesare pentru a asigura respectarea dispozițiilor prezentului regulament pe teritoriul statului membru gazdă. AEVMP este informată fără întârziere cu privire la aceste măsuri.

Autoritatea competentă a statului membru gazdă și cea a statului membru de origine poate sesiza AEVMP, care poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(6) Fără a aduce atingere articolului 30 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, AEVMP organizează și efectuează, după consultarea membrilor SEBC, o revizuire *inter pares*, cel puțin o dată la trei ani, a supravegherii CSD-urilor care își exercită libertatea de a presta servicii în alt stat membru în conformitate cu articolul 23 sau care participă la o conexiune interoperabilă.

În contextul evaluării *inter pares* menționate la primul paragraf, AEVMP solicită, de asemenea, după caz, avizul sau opinia Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor menționat la articolul 37 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(7) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 67, referitor la măsuri de stabilire a criteriilor pe baza cărora activitățile desfășurate de un CSD într-un stat membru gazdă ar putea fi considerate ca având o importanță considerabilă pentru funcționarea piețelor titlurilor de valoare și pentru protecția investitorilor în statul membru gazdă respectiv.

(8) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să stabilească formulare standard, modele și proceduri pentru cooperarea menționată la alineatele (1), (3) și (5).

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în termen de 18 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Secțiunea 5

Relațiile cu țările terțe

Articolul 25

Țările terțe

(1) Un CSD dintr-o țară terță poate presta serviciile menționate în anexă pe teritoriul Uniunii, inclusiv prin înființarea unei sucursale.

(2) În pofida alineatului (1), un CSD dintr-o țară terță care intenționează să presteze serviciile de bază menționate la punctele 1 și 2 din secțiunea A a anexei în legătură cu instrumentele financiare constituite în temeiul legislației unui stat membru prevăzute la articolul 49 alineatul (1) al doilea paragraf sau să înființeze o sucursală într-un stat membru face obiectul procedurii menționate la alineatele (4)-(11) de la prezentul articol.

(3) Un CSD stabilit și autorizat în Uniune poate institui sau menține o conexiune cu un CSD dintr-o țară terță în conformitate cu articolul 48.

(4) După consultarea autorităților menționate la alineatul (5), AEVMP poate recunoaște un CSD dintr-o țară terță care a solicitat recunoașterea în vederea prestării serviciilor menționate la alineatul (2), în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) Comisia a adoptat o decizie în conformitate cu alineatul (9);
- (b) CSD-ul dintr-o țară terță face efectiv obiectul autorizării, al supravegherii și al controlului sau, dacă sistemul de decontare a titlurilor de valoare este gestionat de o bancă centrală, al controlului, prin care se asigură conformitatea deplină cu cerințele prudențiale aplicabile în țara terță respectivă;
- (c) au fost încheiate acorduri de cooperare, în conformitate cu alineatul (10), între AEVMP și autoritățile responsabile din țara terță respectivă (denumite în continuare „autorități responsabile din țara terță”);
- (d) atunci când este relevant, CSD-ul dintr-o țară terță adoptă măsurile necesare pentru a permite respectarea de către utilizatorii săi a legislațiilor naționale relevante ale statelor membre în care CSD-ul din țara terță intenționează să presteze servicii de tip CSD, inclusiv a legilor menționate la articolul 49 alineatul (1) al doilea paragraf, iar caracterul adecvat al măsurilor respective a fost confirmat de autoritățile competente din statul membru în care CSD-ul din țara terță intenționează să presteze servicii de tip CSD.

(5) Atunci când evaluează dacă sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (4), AEVMP se consultă cu:

- (a) autoritățile competente ale statelor membre în care CSD-ul dintr-o țară terță intenționează să presteze servicii de tip CSD, în special în ceea ce privește modul în care CSD-ul din țara terță intenționează să respecte cerința menționată la alineatul (4) litera (d);
- (b) autoritățile relevante;
- (c) autoritățile responsabile din țara terță însărcinate cu autorizarea, supravegherea și controlul CSD-urilor.

- (6) CSD-urile din țări terțe menționate la alineatul (2) depun cererea de recunoaștere la AEVMP.

CSD-ul solicitant prezintă AEVMP toate informațiile considerate necesare pentru recunoașterea sa. În termen de 30 de zile lucrătoare de la primirea cererii, AEVMP evaluează dacă aceasta este completă. Dacă cererea nu este completă, AEVMP fixează un termen în care CSD-ul solicitant trebuie să furnizeze informații suplimentare.

Autoritățile competente din statele membre în care CSD-ul dintr-o țară terță intenționează să presteze servicii de tip CSD evaluează conformitatea CSD-ului din țara terță cu legile menționate la alineatul (4) litera (d) și informează AEVMP, transmițându-i o decizie motivată temeinic privind conformitatea sau neconformitatea, în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor necesare din partea AEVMP.

Decizia de recunoaștere se bazează pe condițiile stabilite la alineatul (4).

În termen de șase luni de la depunerea unei cereri complete, AEVMP transmite CSD-ului solicitant, în scris, o decizie motivată temeinic de acordare sau de refuz al recunoașterii.

- (7) Autoritățile competente ale statelor membre – în care CSD-ul din țara terță, recunoscut în mod corespunzător în temeiul alineatului (4), prestează servicii de tip CSD – în strânsă cooperare cu AEVMP, pot solicita autorităților responsabile din țara terță:

- (a) să raporteze periodic cu privire la activitățile CSD-ului din țara terță în respectivele state membre gazdă, inclusiv în scopul colectării de date statistice;
- (b) să comunice, într-un termen adecvat, identitatea emitenților și a participanților la sistemele de decontare a titlurilor de valoare gestionate de CSD-ul din țara terță care prestează servicii în respectivul stat membru gazdă, precum și orice altă informație relevantă referitoare la activitățile CSD-ului din țara terță respectiv în statul membru gazdă.

- (8) AEVMP, după consultarea autorităților menționate la alineatul (5), reexaminează recunoașterea CSD-ului din țara terță în cazul extinderii de către CSD-ul respectiv, în Uniune, a serviciilor sale în conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (4), (5) și (6).

AEVMP retrage recunoașterea CSD-ului în cazul în care condițiile pentru recunoaștere prevăzute la alineatul (4) nu mai sunt îndeplinite, sau în împrejurările menționate la articolul 20.

- (9) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare pentru a stabili faptul că mecanismele juridice și de supraveghere ale unei țări terțe garantează că CSD-urile autorizate în țara terță respectivă respectă cerințele juridice obligatorii care sunt în fapt echivalente cu cerințele din prezentul regulament, că CSD-urile respective fac obiectul supravegherii, controlului și aplicării efective în respectiva țară terță în mod permanent și că respectivul cadru juridic al țării terțe prevede un sistem echivalent eficient de recunoaștere a CSD-urilor autorizate în temeiul regimurilor juridice ale țărilor terțe. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 68 alineatul (2).

În procesul de stabilire menționat la primul paragraf, Comisia poate să analizeze și dacă mecanismele juridice și de supraveghere ale unei țări terțe reflectă standardele CPSS-IOSCO convenite la nivel internațional, în măsura în care acestea din urmă nu intră în conflict cu cerințele stabilite în prezentul regulament.

(10) În conformitate cu articolul 33 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, AEVMP încheie acorduri de cooperare cu autoritățile responsabile din țara terță ale căror cadre juridice și de supraveghere au fost recunoscute ca fiind echivalente cu prezentul regulament, în conformitate cu alineatul (9). Acordurile în cauză specifică cel puțin:

- (a) mecanismul utilizat pentru schimbul de informații dintre AEVMP, autoritățile competente din statul membru gazdă și autoritățile responsabile din țările terțe, inclusiv accesul la toate informațiile solicitate de AEVMP cu privire la CSD-urile autorizate în țări terțe, în special accesul la informații în cazurile menționate la alineatul (7);
- (b) mecanismul de notificare imediată a AEVMP în cazul în care o autoritate responsabilă dintr-o țară terță constată încălcarea de către un CSD pe care îl supraveghează a condițiilor de autorizare sau a altor acte legislative aplicabile;
- (c) procedurile referitoare la coordonarea activităților de supraveghere, inclusiv, după caz, inspecțiile la fața locului.

În cazul în care un acord de cooperare prevede realizarea de transferuri de date cu caracter personal de către un stat membru, orice transfer de acest gen respectă dispozițiile Directivei 95/46/CE și, în cazul în care un acord de cooperare prevede realizarea de transferuri de date cu caracter personal de către AEVMP, orice transfer de acest gen respectă dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 45/2001.

(11) În cazul în care CSD-urile din țări terțe au fost recunoscute, în conformitate cu alineatele (4)-(8), acestea pot presta serviciile menționate în anexă pe teritoriul Uniunii, inclusiv prin înființarea unei sucursale.

(12) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează informațiile pe care CSD-urile solicitante le furnizează AEVMP în cadrul cererii de recunoaștere în temeiul alineatului (6).

AEVMP îi prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

CAPITOLUL II

Cerințe aplicabile CSD-urilor

Secțiunea 1

Cerințe organizatorice

Articolul 26

Dispoziții generale

(1) CSD-urile trebuie să dispună de un sistem robust de guvernare, care să includă o structură organizatorică clară, cu responsabilități bine definite, transparente și coerente, procese eficiente de identificare, gestionare, monitorizare și raportare a riscurilor la care sunt sau pot fi expuse, precum și politici adecvate de remunerare și mecanisme de control intern, inclusiv proceduri administrative și contabile riguroase.

(2) CSD-urile adoptă politici și proceduri suficient de eficace pentru a asigura respectarea prezentului regulament, inclusiv respectarea tuturor prevederilor acestuia de către propriii manageri și angajați.

(3) CSD-urile mențin și aplică reguli organizatorice și administrative scrise eficiente pentru identificarea și administrarea conflictelor de interese care pot apărea între ele, inclusiv managerii lor, angajații, membrii organului de conducere sau orice persoană legată de acestea direct sau indirect, și participanții lor sau clienții acestora. CSD-urile mențin și aplică proceduri de soluționare adecvate în cazul apariției unui potențial conflict de interese.

(4) CSD-urile pun la dispoziția publicului sistemul de guvernanță și regulile aplicabile activității lor.

(5) CSD-urile trebuie să aibă proceduri adecvate în baza cărora angajații să raporteze la nivel intern, prin intermediul unui canal specific, încălcările potențiale ale prezentului regulament.

(6) CSD-urile sunt supuse unor audituri periodice și independente. Rezultatele acestor audituri se transmit organului de conducere și se pun la dispoziția autorității competente și, după caz, luând în considerare eventualele conflicte de interese dintre membrii comitetului de utilizatori și CSD, la dispoziția comitetului de utilizatori.

(7) În cazul în care un CSD face parte dintr-un grup de întreprinderi care cuprinde alte CSD-uri sau instituții de credit menționate la titlul IV, acesta adoptă politici și proceduri detaliate care precizează modul în care cerințele stabilite la prezentul articol se aplică grupului și diferitelor entități ale grupului.

(8) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează, atât la nivelul CSD-ului, cât și la nivelul grupului, în conformitate cu alineatul (7):

(a) instrumentele de monitorizare a riscurilor CSD-urilor menționate la alineatul (1);

(b) responsabilitățile personalului-cheie în ceea ce privește riscurile CSD-urilor menționate la alineatul (1);

(c) potențialele conflicte de interese menționate la alineatul (3);

(d) metodele de audit menționate la alineatul (6); și

(e) circumstanțele în care ar fi oportun, luând în considerare potențialele conflicte de interese dintre membrii comitetului de utilizatori și CSD, ca rezultatele auditului să fie comunicate comitetului de utilizatori în conformitate cu alineatul (6).

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 27

Conducerea superioară, organul de conducere și acționarii

(1) Cadrele superioare de conducere ale unui CSD trebuie să aibă o bună reputație și o experiență suficientă pentru a asigura administrarea sănătoasă și prudentă a CSD-ului.

(2) Organul de conducere al unui CSD are în componența sa membri independenți în proporție de cel puțin o treime și în număr de minimum doi.

(3) Remunerarea membrilor independenți și a celorlalți membri fără funcție executivă ai organului de conducere nu este legată de rezultatele economice ale CSD-ului.

(4) Organul de conducere este alcătuit din membri corespunzători, cu o reputație suficient de bună, care dețin o combinație adecvată de competențe, experiență și cunoștințe privind entitatea și piața. Membrii fără funcție executivă ai organului de conducere decid cu privire la un obiectiv de reprezentare a genului slab reprezentat în cadrul organului de conducere și elaborează o politică privind modul de creștere a numărului acestor persoane pentru a atinge respectivul obiectiv. Obiectivul, politica și punerea în aplicare a acesteia sunt făcute publice.

(5) CSD-urile stabilesc cu claritate rolurile și responsabilitățile organului de conducere în conformitate cu dreptul național relevant. CSD-urile pun procesele-verbale ale ședințelor organului de conducere la dispoziția autorității competente și a auditorului, la cerere.

(6) Acționarii CSD-ului și persoanele care pot să exercite, direct sau indirect, un control asupra conducerii CSD-ului trebuie să fie în măsură să asigure o administrare sănătoasă și prudentă a CSD-ului.

(7) Un CSD:

(a) furnizează autorității competente și face publice informații privind acționariatul CSD-ului și, în special, identitatea și valoarea intereselor deținute de orice parte care este în măsură să exercite controlul asupra funcționării CSD-ului;

(b) informează și solicită aprobarea autorității sale competente cu privire la orice decizie de transfer al drepturilor de proprietate care antrenează o schimbare a identității persoanelor care exercită controlul asupra funcționării CSD-ului. După primirea aprobării din partea autorității sale competente, CSD-ul face public transferul drepturilor de proprietate.

Orice persoană fizică sau juridică informează fără întârziere CSD-ul și autoritatea sa competentă cu privire la o decizie de a dobândi sau a înstrăina drepturile sale de proprietate care determină o modificare a identității persoanelor care exercită controlul asupra funcționării CSD-ului.

(8) În termen de 60 de zile lucrătoare de la primirea informațiilor menționate la alineatul (7), autoritatea competentă ia o decizie privind modificările propuse cu privire la controlul CSD-ului. Autoritatea competentă refuză aprobarea oricăror modificări propuse cu privire la controlul CSD-ului în cazul în care există motive obiective și demonstrabile pentru a considera că acestea ar pune în pericol administrarea sănătoasă și prudentă a CSD-ului sau capacitatea CSD-ului de a respecta prezentul regulament.

Articolul 28

Comitetul de utilizatori

(1) CSD-urile înființează comitete de utilizatori pentru fiecare sistem de decontare a instrumentelor financiare pe care îl gestionează; acestea sunt compuse din reprezentanți ai emitenților și ai participanților la respectivele sisteme de decontare a instrumentelor financiare. Recomandările comitetului de utilizatori trebuie să fie libere de orice influență directă din partea conducerii CSD-ului.

(2) CSD-ul stabilește, într-un mod nediscriminatoriu, mandatul fiecărui comitet de utilizatori înființat, sistemul de guvernare necesar pentru a-i asigura independența și procedurile operaționale, precum și criteriile de admitere și mecanismul de alegere a membrilor comitetului de utilizatori. Sistemul de guvernare se pune la dispoziția publicului și garantează că comitetul de utilizatori este subordonat direct organului de conducere și se reunește în ședințe periodice.

(3) Comitetele de utilizatori oferă recomandări organului de conducere cu privire la principalele măsuri care îi afectează pe membrii lor, inclusiv criteriile privind acceptarea de emitenți sau participanți în sistemele lor de decontare a titlurilor de valoare, și la nivelul serviciului.

(4) Comitetele de utilizatori pot prezenta organului de conducere un avis neobligatoriu care să cuprindă motivele detaliate cu privire la structurile prețurilor CSD-ului.

(5) Fără a aduce atingere dreptului autorităților competente de a fi corect informate, membrii comitetelor de utilizatori sunt supuși obligației de confidențialitate. Atunci când președintele comitetului de utilizatori constată că un membru se află într-o situație de conflict de interese efectiv sau potențial în raport cu o anumită chestiune, membrul respectiv nu are dreptul de a vota asupra acelei chestiuni.

(6) CSD-urile informează de îndată autoritatea competentă și comitetul de utilizatori în legătură cu orice decizie a organului de conducere de a nu urma recomandările făcute de comitetul de utilizatori. Comitetul de utilizatori poate informa autoritatea competentă în legătură cu orice domeniu în cazul căruia consideră că recomandările comitetului de utilizatori nu au fost urmate.

Articolul 29

Evidența datelor

(1) CSD-urile păstrează, pentru o perioadă de cel puțin zece ani, toate evidențele sale referitoare la serviciile prestate și la activitățile desfășurate, inclusiv cu privire la serviciile auxiliare menționate în secțiunile B și C din anexă, pentru a permite autorității competente să monitorizeze respectarea cerințelor prezentului regulament.

(2) La cerere, datele menționate la alineatul (1) sunt puse de către CSD-uri la dispoziția autorității competente și a autorităților relevante, precum și a oricărei alte autorități publice care, în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern al statului membru de origine, are competența de a solicita acces la astfel de evidențe, în scopul îndeplinirii mandatului lor.

(3) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze detaliile evidențelor menționate la alineatul (1), care trebuie să fie păstrate în scopul monitorizării respectării de către CSD-uri a dispozițiilor prezentului regulament.

AEVMP prezintă Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care stabilesc formatul evidențelor menționate la alineatul (1), care trebuie să fie păstrate în scopul monitorizării respectării de către CSD-uri a dispozițiilor prezentului regulament.

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 18 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 30

Externalizare

(1) Atunci când un CSD externalizează servicii sau activități către o terță parte, CSD-ul rămâne pe deplin răspunzător de îndeplinirea tuturor obligațiilor care îi revin în temeiul prezentului regulament și respectă în orice moment condițiile următoare:

(a) externalizarea nu atrage după sine delegarea responsabilității CSD-ului;

(b) relația CSD-ului cu participanții sau emitenții săi și obligațiile față de aceștia rămân neschimbate;

(c) condițiile de autorizare a CSD-ului nu se modifică efectiv;

- (d) externalizarea nu împiedică exercitarea funcțiilor de supraveghere și control, inclusiv accesul la fața locului în scopul obținerii oricăror informații relevante necesare pentru îndeplinirea acestor funcții;
 - (e) externalizarea nu are ca efect privarea CSD-ului de sistemele și mijloacele de control necesare pentru gestionarea riscurilor cu care se confruntă;
 - (f) CSD-ul păstrează cunoștințele de specialitate și resursele necesare pentru a evalua calitatea serviciilor prestate, adecvarea capitalului și a structurii organizatorice a prestatorului de servicii, pentru a supraveghea cu eficacitate serviciile externalizate și pentru a gestiona riscurile aferente externalizării în permanență;
 - (g) CSD-ul are acces direct la informațiile relevante ale serviciilor externalizate;
 - (h) prestatorul de servicii cooperează cu autoritatea competentă și autoritățile relevante în privința activităților externalizate;
 - (i) CSD-ul se asigură că prestatorul de servicii respectă standardele stabilite de legislația relevantă privind protecția datelor care s-ar aplica în cazul în care prestatorii de servicii ar fi stabiliți în Uniune. CSD-ul are responsabilitatea să se asigure că standardele respective sunt prevăzute într-un contract încheiat între părți și că standardele respective sunt respectate.
- (2) CSD-ul definește într-un acord scris drepturile și obligațiile sale și pe cele ale prestatorului de servicii. Acordul de externalizare permite ca CSD-ul să determine încetarea acordului.
- (3) CSD-urile și prestatorii de servicii pun la dispoziția autorității competente și a autorităților relevante, la cerere, toate informațiile de care au nevoie pentru a putea să evalueze conformitatea activităților externalizate cu cerințele prezentului regulament.
- (4) Externalizarea unui serviciu de bază este supusă autorizării de către autoritatea competentă în temeiul articolului 19.
- (5) Alineatele (1)-(4) nu se aplică în cazul în care CSD-ul externalizează o parte dintre serviciile sau activitățile sale unei entități publice, iar externalizarea respectivă este guvernată de un cadru juridic, de reglementare și operațional specific care a fost convenit și formalizat de entitatea publică și CSD-ul relevant și agreeat de autoritățile competente în baza cerințelor stabilite în prezentul regulament.

Articolul 31

Servicii prestate de alte părți decât CSD-urile

- (1) În pofida articolului 30 și, atunci când dreptul intern impune acest lucru, o altă persoană decât CSD-ul poate să răspundă de înregistrarea intrărilor în conturile de titluri de valoare administrate de CSD.
- (2) Statele membre care permit altor părți decât CSD-urile să presteze anumite servicii de bază menționate în secțiunea A din anexă, în conformitate cu alineatul (1), stabilesc în dreptul lor intern cerințele care se aplică în astfel de cazuri. Cerințele respective includ dispozițiile din prezentul regulament, care se aplică atât CSD-urilor, cât și, după caz, celelalte părți implicate.
- (3) Statele membre care permit altor părți decât CSD-urile să presteze anumite servicii de bază menționate în secțiunea A din anexă, în conformitate cu alineatul (1), comunică AEVMP toate informațiile relevante cu privire la prestarea unor astfel de servicii, inclusiv cu privire la legislația lor națională relevantă.

AEVMP include aceste informații în registrul CSD-urilor menționat la articolul 21.

Secțiunea 2

Reguli de conduită

Articolul 32

Dispoziții generale

(1) CSD-urile au scopuri și obiective clar definite care sunt realizabile, de exemplu în ceea ce privește aspecte ca nivelurile minime ale serviciului, așteptările legate de gestionarea riscurilor și prioritățile de afaceri.

(2) CSD-urile au reguli transparente pentru gestionarea reclamațiilor.

Articolul 33

Cerințe pentru participare

(1) Pentru fiecare sistem de decontare a instrumentelor financiare pe care îl gestionează, un CSD dispune de criterii publice privind participarea, care să asigure un acces echitabil și deschis pentru toate persoanele juridice care intenționează să devină participanți. Aceste criterii sunt transparente, obiective și nediscriminatorii, astfel încât să asigure un acces echitabil și deschis la CSD, ținând seama în mod adecvat de riscurile pentru stabilitatea financiară și de buna funcționare a piețelor. Criteriile care restricționează accesul sunt permise numai în măsura în care au obiectivul de a controla în mod justificat riscul specificat la care este expus CSD-ul.

(2) Un CSD tratează solicitările de acces fără întârziere, oferind un răspuns în termen de maximum o lună, și pune la dispoziția publicului procedurile aplicate pentru tratarea solicitărilor de acces.

(3) Un CSD refuză accesul unui participant care îndeplinește criteriile menționate la alineatul (1) numai dacă motivează această decizie în scris și pe baza unei evaluări cuprinzătoare a riscurilor.

În caz de refuz, participantul solicitant are dreptul să depună o reclamație la autoritatea competentă a CSD-ului care a refuzat accesul.

Autoritatea competentă respectivă examinează reclamația în mod corespunzător, evaluând motivele refuzului, și oferă participantului solicitant un răspuns motivat.

În procesul de evaluare a reclamației, autoritatea competentă respectivă consultă autoritatea competentă din locul de stabilire al participantului solicitant. În cazul în care autoritatea competentă a participantului solicitant nu este de acord cu rezultatul evaluării, oricare dintre cele două autorități competente poate înainta cazul către AEVMP, care poate acționa în conformitate cu competențele conferite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În cazul în care refuzul CSD-ului de a acorda acces participantului solicitant este considerat nejustificat, autoritatea competentă a CSD care a refuzat accesul emite un ordin prin care cere CSD-ului să acorde acces participantului solicitant.

(4) CSD-urile dispun de proceduri obiective și transparente pentru suspendarea și pentru retragerea în mod ordonat a participanților care nu mai îndeplinesc criteriile privind participarea menționate la alineatul (1).

(5) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează riscurile care trebuie luate în considerare de către CSD-uri atunci când efectuează o evaluare cuprinzătoare a riscurilor, și de către autoritățile competente atunci când evaluează motivele de refuz în conformitate cu alineatul (3), precum și elementele procedurii menționate la alineatul (3).

ABE transmite proiectele de standarde tehnice de reglementare către Comisie până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(6) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să stabilească formulare standard și modele pentru procedura menționată la alineatul (3).

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 18 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 34

Transparență

(1) Pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare pe care îl gestionează, precum și pentru fiecare dintre celelalte servicii de bază pe care le prestează, CSD-ul face publice prețurile și comisioanele aferente serviciilor de bază enumerate în secțiunea A din anexă pe care le prestează. Acesta indică separat prețurile și comisioanele aferente fiecărui serviciu și fiecărei funcții, inclusiv reducerile și rabaturile și condițiile în care se acordă acestea. CSD-urile le permit clienților lor accesul separat la serviciile specifice prestate.

(2) CSD-urile își publică listele de prețuri, astfel încât să faciliteze compararea ofertelor și să le permită clienților să anticipeze prețul pe care trebuie să îl plătească dacă utilizează serviciile.

(3) CSD-urile sunt obligate să respecte propria politică publicată de stabilire a prețurilor pentru serviciile de bază.

(4) CSD-urile furnizează clienților lor informații care să le permită să verifice dacă facturile sunt în concordanță cu listele de prețuri publicate.

(5) CSD-urile fac cunoscute tuturor clienților informații care să le permită acestora să evalueze riscurile asociate serviciilor pe care le prestează.

(6) CSD-urile evidențiază separat costurile și veniturile aferente serviciilor de bază prestate și comunică informațiile respective autorității competente.

(7) CSD-urile evidențiază costurile și veniturile aferente serviciilor auxiliare prestate în mod grupat și comunică informațiile respective autorității competente.

(8) Pentru a asigura aplicarea efectivă a normelor Uniunii în materie de concurență și a permite identificarea, printre altele, a subvenționării încrucișate a serviciilor auxiliare de către serviciile de bază, CSD-urile țin contabilitatea analitică a activităților lor. Această contabilitate analitică separă cel puțin costurile și veniturile asociate fiecăruia dintre serviciile de bază ale CSD-urilor de cele asociate serviciilor auxiliare.

Articolul 35

Proceduri de comunicare cu participanții și alte infrastructuri ale piețelor

CSD-urile utilizează în procedurile lor de comunicare cu participanții la sistemele de decontare a instrumentelor financiare pe care le gestionează, precum și cu infrastructurile de piață cu care interacționează, proceduri și standarde de comunicare internaționale deschise pentru transmiterea de mesaje și pentru datele de referință, pentru a facilita înregistrarea, plata și decontarea eficientă.

Secțiunea 3

Cerințe aplicabile serviciilor de tip CSD

Articolul 36

Dispoziții generale

Pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare pe care îl gestionează, CSD-urile dispun de norme și proceduri adecvate, inclusiv de metode contabile și mecanisme de control robuste, pentru a contribui la asigurarea integrității emisiunilor de titluri de valoare și a reduce și gestiona riscurile asociate custodiei titlurilor de valoare și decontării tranzacțiilor cu acestea.

Articolul 37

Integritatea emisiunii

(1) CSD-urile adoptă măsuri de reconciliere adecvate pentru a verifica dacă numărul de titluri de valoare care compun o emisiune sau o parte a unei emisiuni de titluri de valoare prezentate CSD-urilor este egal cu suma titlurilor de valoare înregistrate în conturile de titluri de valoare ale participanților la sistemul de decontare a titlurilor de valoare, gestionat de CSD-uri, precum și în conturile deținătorilor administrate de CSD-uri, dacă este cazul. Aceste măsuri de reconciliere se aplică cel puțin zilnic.

(2) Acolo unde este cazul și dacă în procesul de reconciliere pentru o anumită emisiune de titluri de valoare sunt implicate și alte entități, cum ar fi emitentul, operatori de registru, agenți de emisiune, agenți de transfer, depozitari comuni, alte CSD-uri sau alte entități, CSD-ul și entitățile respective adoptă în comun măsuri adecvate de cooperare și schimb de informații, astfel încât integritatea emisiunii să fie menținută.

(3) Într-un sistem de decontare a titlurilor de valoare gestionat de un CSD, nu sunt permise descoperitul de cont (overdraft) pentru titluri de valoare, soldurile debitoare sau crearea de titluri de valoare.

(4) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze măsurile de reconciliere pe care le adoptă un CSD în temeiul alineatelor (1)-(3).

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 38

Protecția titlurilor de valoare ale participanților și ale clienților acestora

(1) Pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare pe care îl gestionează, CSD-urile țin o evidență și o contabilitate care să le permită, în orice moment și fără întârziere, să separe în conturile de la CSD titlurile de valoare ale unui participant de cele ale oricărui alt participant și, dacă este cazul, de activele proprii ale CSD-ului.

(2) CSD-urile țin o evidență și o contabilitate care să permită oricărui participant să separe titlurile de valoare proprii de titlurile de valoare ale clienților săi.

(3) CSD-urile țin o evidență și o contabilitate care să permită oricărui participant să dețină într-un singur cont de titluri de valoare titlurile de valoare care aparțin diferiților clienți ai participantului respectiv („segregare de tip omnibus a clienților”).

(4) CSD-urile țin o evidență și o contabilitate care să permită unui participant să separe titlurile de valoare ale oricăruia dintre clienții săi, dacă și astfel cum cere participantul respectiv („segregare individuală a clienților”).

(5) Un participant oferă clienților săi cel puțin alegerea între segregarea de tip omnibus a clienților și segregarea individuală a clienților și îi informează cu privire la costurile și riscurile asociate fiecărei opțiuni.

Cu toate acestea, CSD-urile și participanții la acestea oferă segregarea individuală a clienților pentru cetățenii și rezidenții unui stat membru și persoanele juridice stabilite în statul membru respectiv în cazul în care acest lucru este impus de dreptul intern al statului membru în care au fost constituite titlurile de valoare în versiunea în vigoare la 17 septembrie 2014. Obligația respectivă se aplică atât timp cât dreptul intern nu este modificat sau abrogat, iar obiectivele acestuia sunt încă valabile.

(6) CSD-urile și participanții la acestea fac publice nivelurile de protecție și costurile aferente diferitelor niveluri de segregare pe care le oferă și prestează aceste servicii în condiții comerciale rezonabile. Detaliile diferitelor niveluri de segregare includ o descriere a principalelor implicații juridice ale nivelurilor respective de segregare oferite, inclusiv informații despre legislația în materie de insolvență aplicabilă în jurisdicțiile relevante.

(7) CSD-urile nu folosesc în niciun scop titlurile de valoare care nu le aparțin. Cu toate acestea, CSD-urile pot utiliza titlurile de valoare ale unui participant în cazul în care au obținut consimțământul expres prealabil al participantului respectiv. CSD-urile impun participanților lor să obțină orice acord prealabil necesar de la clienții lor.

Articolul 39

Caracterul definitiv al decontării

(1) CSD-urile se asigură că sistemul de decontare a titlurilor de valoare pe care îl operează oferă o protecție adecvată participanților. Statele membre desemnează și notifică sistemele de decontare a titlurilor de valoare gestionate de un CSD în conformitate cu procedurile menționate la articolul 2 litera (a) din Directiva 98/26/CE.

(2) Un CSD se asigură că fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare pe care îl gestionează definește momentele pentru introducerea și irevocabilitatea ordinelor de transfer în respectivul sistem de decontare a titlurilor de valoare, în conformitate cu articolele 3 și 5 din Directiva 98/26/CE.

(3) Un CSD face publice normele care reglementează finalitatea transferurilor de titluri de valoare și de fonduri bănești în cadrul unui sistem de decontare a instrumentelor financiare.

(4) Alineatele (2) și (3) se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor aplicabile conexiunilor între CSD-uri și fără a aduce atingere articolului 48 alineatul (8).

(5) Un CSD ia toate măsurile rezonabile pentru a se asigura că, în conformitate cu normele menționate la alineatul (3), finalitatea transferurilor de titluri de valoare și fonduri bănești menționate la alineatul (3) este realizată fie în timp real, fie pe parcursul unei zile și, în orice caz, nu mai târziu de sfârșitul zilei lucrătoare în care are loc decontarea efectivă.

(6) În cazul în care CSD-ul oferă serviciile menționate la articolul 40 alineatul (2), acesta se asigură că încasările în fonduri bănești rezultate din decontarea titlurilor de valoare sunt disponibile, astfel încât să poată fi utilizate de către beneficiari, cel mai târziu la data preconizată a decontării, până la sfârșitul programului de lucru.

(7) Toate tranzacțiile cu titluri de valoare contra fonduri bănești între participanți direcți la un sistem de decontare a titlurilor de valoare gestionat de un CSD și decontate în sistemul de decontare a titlurilor de valoare respectiv se decontează prin mecanismul LCP (livrare contra plată).

Articolul 40

Decontarea în fonduri bănești

(1) În cazul tranzacțiilor exprimate în moneda țării în care are loc decontarea, CSD-urile decontează plățile în fonduri bănești din sistemele lor de decontare a titlurilor de valoare prin conturi deschise la o bancă centrală care emite moneda relevantă, atunci când această opțiune este practică și disponibilă.

(2) în cazul în care opțiunea decontării în conturi deschise la o bancă centrală, astfel cum se prevede la alineatul (1), nu este practică și disponibilă, un CSD se poate oferi să deconteze plățile în fonduri bănești pentru toate sistemele sale de decontare a titlurilor de valoare, ori pentru o parte din acestea, prin conturi deschise la o instituție de credit sau prin propriile sale conturi. Dacă un CSD se oferă să efectueze decontarea în conturi deschise la o instituție de credit sau prin propriile sale conturi, trebuie să respecte dispozițiile titlului IV.

(3) CSD-urile se asigură că orice informație furnizată participanților la piață în legătură cu riscurile și costurile asociate decontării în conturile instituțiilor de credit sau prin propriile conturi este clară, corectă și neînșelătoare. CSD-urile pun la dispoziție informații suficiente pentru clienți sau clienții potențiali care să le permită acestora să identifice și să evalueze riscurile și costurile asociate decontării în conturile instituțiilor de credit sau prin propriile conturi și furnizează aceste informații la cerere.

Articolul 41

Reguli și proceduri în cazul insolvenței unui participant

(1) Pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare pe care îl gestionează, CSD-urile dispun de reguli și proceduri eficiente și clar definite pentru a gestiona insolvența unuia sau mai multora dintre participanții săi, asigurându-se că pot lua măsuri în timp util pentru a limita pierderile și presiunile asupra lichidității și a continua să își îndeplinească obligațiile.

(2) CSD-urile pun la dispoziția publicului regulile și procedurile relevante pentru situațiile de insolvență.

(3) CSD-urile efectuează împreună cu participanții și alte părți interesate relevante testări și evaluări periodice ale procedurilor lor pentru situațiile de insolvență, pentru a se asigura că acestea sunt practice și eficiente.

(4) Pentru a asigura aplicarea consecventă a prezentului articol, AEVMP, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, poate emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Secțiunea 4

Cerințe prudențiale

Articolul 42

Cerințe generale

CSD-urile adoptă un cadru riguros de gestionare cuprinzătoare a riscurilor juridice, de afaceri, operaționale și a altor riscuri directe și indirecte, inclusiv măsuri pentru atenuarea fraudelor și a neglijenței.

Articolul 43

Riscuri juridice

(1) În scopul autorizării și al supravegherii, precum și pentru informarea clienților lor, CSD-urile dispun de reguli, proceduri și contracte clare și ușor de înțeles pentru toate sistemele de decontare a titlurilor de valoare pe care le gestionează și pentru toate celelalte servicii pe care le prestează.

(2) CSD-urile își elaborează regulile, procedurile și contractele în așa fel încât acestea să fie aplicabile în toate jurisdicțiile relevante, inclusiv în cazul insolvenței unui participant.

(3) CSD-urile care desfășoară activități în diverse jurisdicții iau toate măsurile rezonabile pentru a identifica și reduce riscurile care decurg din eventualele conflicte de legi între jurisdicții.

Articolul 44

Riscul comercial general

CSD-urile dispun de sisteme de gestionare și control robuste, precum și de instrumente IT pentru a identifica, monitoriza și gestiona riscurile comerciale generale, inclusiv pierderile rezultate din slaba execuție a strategiei de afaceri, fluxurile de fonduri bănești și cheltuielile de exploatare.

*Articolul 45***Riscuri operaționale**

(1) CSD-urile identifică sursele de riscuri operaționale, atât interne, cât și externe, și reduc la minimum impactul acestora prin utilizarea unor instrumente IT, mecanisme de control și proceduri adecvate, inclusiv pentru toate sistemele de decontare a instrumentelor financiare pe care le gestionează.

(2) CSD-urile dispun de instrumente IT adecvate, care să asigure un grad ridicat de securitate și fiabilitate operațională, și să aibă o capacitate corespunzătoare. Instrumentele IT tratează în mod adecvat complexitatea, varietatea și tipurile de servicii și activități desfășurate, astfel încât să asigure standarde ridicate de securitate, și integritatea și confidențialitatea informațiilor păstrate.

(3) Pentru serviciile pe care le prestează, precum și pentru fiecare sistem de decontare a instrumentelor financiare pe care îl gestionează, CSD-urile prevăd, aplică și mențin o politică adecvată de asigurare a continuității activității și un plan de recuperare în caz de dezastru cu scopul de a asigura continuitatea serviciilor lor, reluarea rapidă a operațiunilor și îndeplinirea obligațiilor CSD-urilor în cazul unor evenimente care prezintă un risc semnificativ de perturbare a operațiunilor.

(4) Planul menționat la alineatul (3) prevede reluarea tuturor tranzacțiilor și pozițiilor participanților în momentul perturbării, pentru a permite participanților la un CSD să continue să funcționeze în condiții de siguranță și să efectueze decontarea la data stabilită, inclusiv prin garantarea faptului că sistemele IT esențiale pot relua imediat operațiunile aflate în curs în momentul perturbării. Planul include înființarea unui al doilea amplasament de prelucrare, dotat cu suficiente resurse, capacități și funcționalități și cu resurse umane adecvate.

(5) CSD-urile planifică și desfășoară un program de teste privind măsurile menționate la alineatele (1)-(4).

(6) CSD-urile identifică, monitorizează și gestionează riscurile pe care le pot prezenta pentru operațiunile lor participanții principali la sistemele de decontare a titlurilor de valoare pe care le gestionează, precum și furnizorii de servicii și utilități, dar și alte CSD-uri și alte infrastructuri ale piețelor. La cerere, CSD-urile furnizează autorităților competente și relevante informații cu privire la orice astfel de riscuri identificate.

De asemenea, acestea informează autoritatea competentă și autoritățile relevante, fără întârziere, cu privire la orice incident operațional care rezultă din astfel de riscuri.

(7) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze riscurile operaționale menționate la alineatele (1) și (6), metodele de testare, abordare și reducere la minimum a riscurilor respective, inclusiv politicile de asigurare a continuității activității și planurile de recuperare în caz de dezastru menționate la alineatele (3) și (4), precum și modalitățile de evaluare a acestora.

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

*Articolul 46***Politica de investiții**

(1) CSD-urile își păstrează activele financiare la bănci centrale, instituții de credit autorizate sau CSD-uri autorizate.

(2) CSD-urile au un acces rapid la activele lor, în caz de necesitate.

(3) CSD-urile își investesc resursele financiare numai în fonduri bănești sau în instrumente financiare foarte lichide, cu un risc de piață și de credit minim. Investițiile respective trebuie să poată fi lichidate rapid, cu un efect negativ minim asupra prețurilor.

(4) Capitalul unui CSD, inclusiv rezultatul reportat și rezervele sale, care nu este investit în conformitate cu alineatul (3) nu se ia în considerare în sensul articolului 47 alineatul (1).

(5) CSD-urile se asigură că expunerea lor globală la risc față de oricare instituție de credit autorizată sau CSD autorizat în care își păstrează activele financiare se încadrează în limite de concentrare acceptabile.

(6) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu ABE și cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze instrumentele financiare care pot fi considerate foarte lichide, cu un risc de piață și de credit minim, astfel cum sunt menționate la alineatul (3), termenul adecvat în care activele pot fi accesate, astfel cum se menționează la alineatul (2), și limitele de concentrare menționate la alineatul (5). Aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare sunt aliniate, dacă este cazul, la standardele tehnice de reglementare adoptate în conformitate cu articolul 47 alineatul (8) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

AEVMP îi prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 47

Cerințe de capital

(1) Capitalul, împreună cu rezultatul reportat și rezervele CSD-urilor, este proporțional cu riscurile care decurg din activitățile CSD-urilor. Acesta trebuie să fie în orice moment suficient astfel încât:

- (a) să garanteze că CSD-ul este protejat în mod corespunzător împotriva riscurilor operaționale, juridice, de custodie, de investiții și comerciale, astfel încât să poată continua să presteze serviciile în condiții normale de desfășurare a activității;
- (b) să asigure lichidarea sau restructurarea ordonată a activităților CSD-ului într-un interval de timp adecvat de cel puțin șase luni în diverse scenarii de simulare de criză.

(2) CSD-urile dispun de un plan pentru următoarele:

- (a) atragerea de capitaluri suplimentare, în cazul în care capitalul propriu se apropie de nivelul prevăzut la alineatul (1) sau scade sub acesta;
- (b) asigurarea unei lichidări sau restructurări ordonate a operațiunilor și a serviciilor în cazul în care CSD-ul este în imposibilitatea de a atrage capitaluri noi.

Planul se aprobă de către organul de conducere sau de un comitet adecvat al acestuia și se actualizează periodic. Fiecare actualizare a planului este înaintată autorității competente. Autoritatea competentă poate solicita CSD-ului să ia măsuri suplimentare sau să adopte orice dispoziție alternativă în cazul în care autoritatea competentă consideră că planul CSD-ului este insuficient.

(3) ABE elaborează, în strânsă cooperare cu AEVMP și cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze cerințe privind capitalul, rezultatul reportat și rezervele unui CSD, astfel cum sunt menționate la alineatul (1).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Secțiunea 5

Cerințe aplicabile conexiunilor dintre CSD-uri*Articolul 48***Conexiuni între CSD-uri**

(1) Înainte de a stabili o conexiune cu alte CSD-uri, și în mod permanent după stabilirea conexiunii între acestea, toate CSD-urile implicate identifică, evaluează, monitorizează și gestionează toate sursele potențiale de riscuri, pentru ele însele și pentru participanți, care decurg din conexiunea respectivă și iau măsuri adecvate pentru reducerea acestor riscuri.

(2) CSD-urile care intenționează să stabilească conexiuni prezintă o cerere de autorizare autorității competente a CSD-ului solicitant, astfel cum se prevede la articolul 19 alineatul (1) litera (e), sau informează autoritățile competente și relevante ale CSD-ului solicitant, astfel cum se prevede la articolul 19 alineatul (5).

(3) O conexiune asigură o protecție adecvată CSD-urilor conectate și participanților lor, în special în ceea ce privește eventualele credite luate de CSD-uri și riscurile de concentrare și lichiditate care decurg din acordul de conexiune.

O conexiune se bazează pe o înțelegere contractuală adecvată care stabilește drepturile și obligațiile CSD-urilor conectate și, dacă este cazul, ale participanților la CSD-uri. O înțelegere contractuală cu implicații în mai multe jurisdicții prevede în mod clar legislația aplicabilă fiecărui aspect al operațiunilor conexiunii.

(4) În cazul unui transfer provizoriu de titluri de valoare între CSD-uri conectate, se interzice retransferul titlurilor de valoare înainte ca primul transfer să aibă un caracter definitiv.

(5) Un CSD care utilizează o conexiune indirectă sau serviciile unui intermediar pentru a gestiona o conexiune cu un alt CSD măsoară, monitorizează și gestionează riscurile suplimentare care decurg din utilizarea conexiunii indirecte respective sau a serviciilor intermediarului respectiv și ia măsuri adecvate pentru reducerea acestor riscuri.

(6) CSD-urile conectate dispun de proceduri de reconciliere robuste pentru a se asigura că evidențele lor sunt exacte.

(7) Conexiunile dintre CSD-uri permit decontarea LCP a tranzacțiilor dintre participanții la CSD-urile conectate, atunci când acest lucru este practic și fezabil. Motivele detaliate ale eventualelor conexiuni între CSD-uri care nu permit decontări LCP sunt notificate autorităților competente și relevante.

(8) Sistemele de decontare a titlurilor de valoare interoperabile și CSD-urile care utilizează o infrastructură de decontare comună stabilesc momente identice pentru:

(a) înregistrarea ordinelor de transfer în sistem;

(b) irevocabilitatea ordinelor de transfer.

Sistemele de decontare a titlurilor de valoare și CSD-urile menționate la primul paragraf utilizează reguli echivalente privind momentul finalizării transferurilor de titluri de valoare și de fonduri bănești.

(9) Până la 18 septembrie 2019, toate conexiunile interoperabile dintre CSD-urile care își desfășoară activitatea în statele membre sunt, după caz, conexiuni compatibile cu decontările LCP.

(10) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze condițiile, astfel cum se prevede la alineatul (3), în care fiecare tip de acord de conexiune prevede o protecție adecvată pentru CSD-urile conectate și participanții lor, în special în cazul în care un CSD intenționează să participe la sistemul de decontare a titlurilor de valoare gestionat de un alt CSD, monitorizarea și gestionarea riscurilor suplimentare menționate la alineatul (5) care decurg din utilizarea serviciilor unor intermediari, metodele de reconciliere menționate la alineatul (6), cazurile în care decontarea LCP prin conexiuni între CSD-uri este practică și fezabilă, astfel cum se prevede la alineatul (7), și metodele de evaluare a acestora.

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

CAPITOLUL III

Accesul la CSD-uri

Secțiunea 1

Accesul emitenților la CSD-uri

Articolul 49

Libertatea de a emite într-un CSD autorizat în Uniune

(1) Un emitent are dreptul să înregistreze titlurile sale de valoare admise la tranzacționare pe piețe reglementate sau prin MTF-uri sau tranzacționate în locuri de tranzacționare în orice CSD stabilit în orice stat membru, sub rezerva respectării de către CSD-ul respectiv a condițiilor menționate la articolul 23.

Fără a aduce atingere dreptului emitentului menționat la primul paragraf, continuă să se aplice dreptul societăților comerciale sau orice alt tip de legislație similar din statul membru în temeiul căruia sunt constituite titlurile de valoare.

Statele membre se asigură că se întocmește o listă a principalelor dispoziții relevante din legislația lor menționată la al doilea paragraf. Autoritățile competente transmit AEVMP lista respectivă până la 18 decembrie 2014. AEVMP publică lista până la 18 ianuarie 2015.

CSD-ul poate percepe, pentru serviciile oferite emitenților, un comision comercial rezonabil calculat prin metoda cost-plus, cu excepția cazului în care cele două părți au convenit altfel.

(2) În cazul în care un emitent transmite o solicitare de înregistrare a titlurilor sale de valoare într-un CSD, acesta din urmă tratează solicitarea respectivă cu promptitudine și într-un mod nediscriminatoriu și oferă un răspuns emitentului solicitant în termen de trei luni.

(3) Un CSD poate refuza să furnizeze servicii unui emitent. Refuzul se poate baza doar pe o evaluare cuprinzătoare a riscurilor sau, dacă CSD-ul respectiv nu prestează serviciile menționate în secțiunea A punctul 1 din anexă, în legătură cu titlurile de valoare constituite în temeiul dreptului societăților comerciale sau al altui tip de legislație similar din statul membru relevant.

(4) Fără a aduce atingere Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ și Directivei 2006/70/CE a Comisiei ⁽²⁾, în cazul în care un CSD refuză să furnizeze servicii unui emitent, acestuia din urmă i se furnizează, în scris, motivația completă a refuzului.

⁽¹⁾ Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului (JO L 309, 25.11.2005, p. 15).

⁽²⁾ Directiva 2006/70/CE a Comisiei din 1 august 2006 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește definiția „persoanelor expuse politic” și criteriile tehnice de aplicare a procedurilor simplificate de precauție privind clientela, precum și de exonerare pe motivul unei activități financiare desfășurate în mod ocazional sau la scară foarte limitată (JO L 214, 4.8.2006, p. 29).

În caz de refuz, emitentul solicitant are dreptul să depună o reclamație la autoritatea competentă a CSD-ului care refuză să furnizeze servicii.

Autoritatea competentă a CSD-ului respectiv examinează în mod corespunzător reclamația, evaluând motivația refuzului furnizată de CSD, și îi oferă emitentului un răspuns motivat.

În procesul de evaluare a reclamației, autoritatea competentă a CSD-ului consultă autoritatea competentă din locul de stabilire al emitentului solicitant. În cazul în care autoritatea competentă din locul de stabilire al emitentului solicitant nu este de acord cu rezultatul evaluării, oricare dintre cele două autorități competente poate înainta cazul către AEVMP, care poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În cazul în care refuzul CSD-ului de a furniza servicii unui emitent este considerat nejustificat, autoritatea competentă responsabilă emite un ordin prin care obligă CSD-ul să furnizeze servicii emitentului solicitant.

(5) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează riscurile care trebuie luate în considerare de CSD-uri atunci când efectuează o evaluare cuprinzătoare a riscurilor și de autoritățile competente care evaluează motivele de refuz în conformitate cu alineatele (3) și (4), precum și elementele procedurii menționate la alineatul (4).

AEVMP îi prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(6) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să stabilească formulare standard și modele pentru procedura menționată la alineatul (4).

ABE transmite respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare către Comisie până la 18 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Secțiunea 2

Accesul reciproc între CSD-uri

Articolul 50

Accesul prin conexiune standard

Un CSD are dreptul să devină participant la un alt CSD și să stabilească o conexiune standard cu CSD-ul respectiv în conformitate cu articolul 33 și cu condiția informării prealabile cu privire la conexiunea cu CSD-ul prevăzute la articolul 19 alineatul (5).

Articolul 51

Accesul prin conexiune personalizată

(1) În cazul în care un CSD solicită unui alt CSD să stabilească o legătură personalizată pentru a avea acces la acesta, CSD-ul care primește solicitarea respectivă respinge o astfel de solicitare doar pe baza unor considerente de risc. Nu respinge o solicitare pe motivul scăderii cotei de piață.

(2) CSD-ul care primește solicitarea poate percepe de la CSD-ul solicitant un comision comercial rezonabil calculat prin metoda cost-plus pentru a pune la dispoziție accesul prin conexiune personalizată, cu excepția cazului în care cele două părți au convenit altfel.

*Articolul 52***Procedura aplicabilă conexiunilor dintre CSD-uri**

(1) În cazul în care un CSD transmite o solicitare de acces unui alt CSD în temeiul articolelor 50 și 51, acesta din urmă tratează solicitarea respectivă cu promptitudine și oferă un răspuns CSD-ului solicitant în termen de trei luni.

(2) Un CSD poate refuza accesul unui CSD solicitant doar dacă accesul respectiv ar pune în pericol funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor financiare sau ar da naștere unui risc sistemic. Refuzul respectiv se poate baza doar pe o evaluare cuprinzătoare a riscurilor.

În cazul în care un CSD refuză accesul, acesta oferă CSD-ului solicitant motivația completă a refuzului.

În caz de refuz, CSD-ul solicitant are dreptul să depună o reclamație la autoritatea competentă a CSD-ului care a refuzat accesul.

Autoritatea competentă a CSD-ului care primește solicitarea examinează reclamația în mod corespunzător, evaluând motivele refuzului, și oferă CSD-ului solicitant un răspuns motivat.

În procesul de evaluare a reclamației, autoritatea competentă a CSD-ului care primește solicitarea consultă autoritatea competentă a CSD-ului solicitant și autoritatea relevantă a CSD-ului solicitant menționat la articolul 12 alineatul (1) litera (a). În cazul în care una dintre autoritățile competente ale CSD-ului solicitant nu este de acord cu rezultatul evaluării, oricare dintre aceste autorități poate înainta cazul AEVMP, care poate acționa în conformitate cu competențele conferite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În cazul în care refuzul CSD-ului de a acorda acces CSD-ului solicitant este considerat nejustificat, autoritatea competentă a CSD-ului care primește solicitarea emite un ordin prin care obligă CSD-ul respectiv să acorde acces CSD-ului solicitant.

(3) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează riscurile care trebuie luate în considerare de către CSD-uri atunci când efectuează o evaluare cuprinzătoare a riscurilor și de către autoritățile competente atunci când evaluează motivele de refuz în conformitate cu alineatul (2), precum și elementele procedurii menționate la alineatul (2).

AEVMP îi prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să stabilească formulare standard și modele pentru procedurile menționate la alineatele (1) și (2).

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în termen de 18 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Secțiunea 3

Accesul reciproc între un CSD și o altă infrastructură de piață

Articolul 53

Accesul reciproc între un CSD și o altă infrastructură de piață

(1) CPC-urile și locurile de tranzacționare furnizează CSD-urilor, la cerere, fluxuri de tranzacții în mod nediscriminatoriu și transparent și, pentru acest serviciu, pot percepe CSD-ului solicitant un comision comercial rezonabil calculat prin metoda cost-plus, cu excepția cazului în care cele două părți au convenit altfel.

CSD-urile oferă CPC-urilor sau locurilor de tranzacționare acces la sistemele sale de decontare a instrumentelor financiare în mod nediscriminatoriu și transparent și, pentru acest serviciu, pot percepe un comision comercial rezonabil calculat prin metoda cost-plus, cu excepția cazului în care cele două părți au convenit altfel.

(2) În cazul în care o parte transmite unei alte părți o solicitare de acces în conformitate cu alineatul (1), solicitarea respectivă este tratată cu promptitudine, iar partea solicitantă primește un răspuns în termen de trei luni.

(3) Partea care a primit solicitarea refuză accesul doar dacă accesul respectiv ar afecta funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor financiare sau ar da naștere unui risc sistemic. Scăderea cotei de piață nu poate fi un motiv pentru respingere.

Partea care refuză accesul oferă părții solicitante în scris motivația completă a refuzului, bazându-se pe o evaluare cuprinzătoare a riscurilor. În caz de refuz, partea solicitantă are dreptul să depună o reclamație la autoritatea competentă a părții care a refuzat accesul.

Autoritatea competentă a părții care primește solicitarea și autoritatea relevantă menționată la articolul 12 alineatul (1) litera (a) examinează reclamația în mod corespunzător, evaluând motivele refuzului, și oferă părții solicitante un răspuns motivat.

În procesul de evaluare a reclamației, autoritatea competentă a părții care primește solicitarea consultă autoritatea competentă a părții solicitante și autoritatea relevantă menționată la articolul 12 alineatul (1) litera (a). În cazul în care una dintre autoritățile competente ale părții solicitante nu este de acord cu rezultatul evaluării, autoritatea respectivă poate înainta cazul AEVMP, care poate acționa în conformitate cu competențele conferite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În cazul în care refuzul unei părți de a acorda acces este considerat nejustificat, autoritatea competentă responsabilă emite un ordin prin care cere părții respective să acorde acces la serviciile sale în termen de trei luni.

(4) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează riscurile care trebuie luate în considerare de către CSD-uri atunci când efectuează o evaluare cuprinzătoare a riscurilor și de către autoritățile competente atunci când evaluează motivele de refuz în conformitate cu alineatul (3), precum și elementele procedurii menționate la alineatul (3).

AEVMP îi prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(5) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să stabilească formulare standard și modele pentru procedura menționată la alineatele (2) și (3).

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în termen de 18 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

TITLUL IV

FURNIZAREA DE SERVICII AUXILIARE DE TIP BANCAR PENTRU PARTICIPANȚII LA CSD-URI

Articolul 54

Autorizarea și desemnarea pentru furnizarea de servicii auxiliare de tip bancar

(1) CSD-urile nu furnizează ele însele niciunul dintre serviciile auxiliare de tip bancar menționate în secțiunea C din anexă, cu excepția cazului în care obțin o autorizație suplimentară pentru furnizarea acestor servicii în conformitate cu prezentul articol.

(2) Un CSD care intenționează să deconteze operațiunea aferentă fondurilor bănești pentru întregul său sistem de decontare a titlurilor de valoare sau a unei părți a acestuia, în conformitate cu articolul 40 alineatul (2), sau care dorește să presteze oricare dintre serviciile auxiliare de tip bancar menționate la alineatul (1) este autorizat:

(a) să ofere el însuși aceste servicii în condițiile precizate la prezentul articol; sau

(b) să desemneze, în acest scop, una sau mai multe instituții de credit autorizate în conformitate cu articolul 8 din Directiva 2013/36/UE.

(3) În cazul în care un CSD dorește să presteze oricare dintre serviciile auxiliare de tip bancar în cadrul aceleiași entități juridice care administrează sistemul de decontare a titlurilor de valoare, autorizarea menționată la alineatul (2) se acordă numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) CSD-ul este autorizat ca instituție de credit, astfel cum se prevede la articolul 8 din Directiva 2013/36/UE;

(b) CSD-ul îndeplinește cerințele prudențiale prevăzute la articolul 59 alineatele (1), (3) și (4) și cerințele de supraveghere prevăzute la articolul 60;

(c) autorizarea menționată la litera (a) de la prezentul paragraf este folosită numai pentru furnizarea serviciilor auxiliare de tip bancar prevăzute în secțiunea C din anexă și nu este folosită pentru desfășurarea altor activități;

(d) CSD-ul face obiectul unei cerințe de majorare a capitalului care reflectă riscurile, inclusiv riscurile de credit și de lichiditate, care rezultă din acordarea de credite pe parcursul unei zile ai căror destinatari sunt, printre alții, participanții la un sistem de decontare a titlurilor de valoare sau alți utilizatori ai serviciilor de tip CSD;

(e) CSD-ul în cauză raportează cel puțin o dată pe lună autorității competente și o dată pe an cu ocazia publicării de informații în conformitate cu partea a opta din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu privire la amploarea riscului de lichiditate constatat pe parcursul unei zile și la gestionarea acestuia, în conformitate cu articolul 59 alineatul (4) litera (j) din prezentul regulament; și

(f) CSD-ul în cauză a prezentat autorității competente un plan de recuperare corespunzător care să asigure continuitatea operațiunilor sale de importanță critică, inclusiv în situațiile în care riscul de lichiditate sau de credit se materializează ca urmare a furnizării de servicii auxiliare de tip bancar;

În cazul unor dispoziții contradictorii prevăzute în prezentul regulament, în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE, CSD-ul menționat la primul paragraf litera (a) respectă cerințele mai stricte în materie de supraveghere prudentială. Standardele tehnice de reglementare menționate la articolele 47 și 59 din prezentul regulament clarifică cazurile privind dispozițiile contradictorii.

(4) În cazul în care un CSD dorește desemneze o instituție de credit pentru ca să presteze oricare dintre serviciile auxiliare de tip bancar în cadrul unei entități juridice separate, care poate face parte din același grup de întreprinderi controlate în ultimă instanță de o singură întreprindere-mamă, autorizarea menționată la alineatul (2) se acordă numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) entitatea juridică separată în cauză este autorizată ca instituție de credit, astfel cum se prevede la articolul 8 din Directiva 2013/36/UE;
- (b) entitatea juridică separată în cauză îndeplinește cerințele prudenciale prevăzute la articolul 59 alineatele (1), (3) și (4) și cerințele de supraveghere prevăzute la articolul 60;
- (c) entitatea juridică separată în cauză nu prestează ea însăși niciunul dintre serviciile de bază menționate în secțiunea A din anexă;
- (d) autorizarea menționată la litera (a) este folosită numai pentru prestarea serviciilor auxiliare de tip bancar prevăzute în secțiunea C din anexă și nu este folosită pentru desfășurarea altor activități;
- (e) entitatea juridică separată face obiectul unei cerințe de majorare a capitalului care reflectă riscurile, inclusiv riscurile de credit și de lichiditate, care rezultă din acordarea de credite pe parcursul unei zile ai căror destinatari sunt, printre alții, participanții la un sistem de decontare a titlurilor de valoare sau alți utilizatori ai serviciilor de tip CSD;
- (f) entitatea juridică separată în cauză raportează cel puțin o dată pe lună autorității competente și o dată pe an cu ocazia publicării de informații în conformitate cu partea a opta din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu privire la amploarea riscului de lichiditate constat pe parcursul unei zile și la gestionarea acestuia, în conformitate cu articolul 59 alineatul (4) litera (j) din prezentul regulament; și
- (g) entitatea juridică separată în cauză a prezentat autorității competente un plan de recuperare corespunzător care să asigure continuitatea operațiunilor sale de importanță critică, inclusiv în situațiile în care riscul de lichiditate sau de credit se materializează ca urmare a furnizării de servicii auxiliare de tip bancar în cadrul unei entități juridice separate.

(5) Alineatul (4) nu se aplică instituțiilor de credit menționate la alineatul (2) litera (b) care se oferă să deconteze plățile în fonduri bănești pentru o parte din sistemul de decontare a titlurilor de valoare al CSD-ului, dacă valoarea totală a acestor decontări în fonduri bănești efectuate prin conturi deschise la aceste instituții de credit, calculată pe o perioadă de un an, este mai mică de unu la sută din valoarea totală a tuturor tranzacțiilor cu titluri de valoare contra fonduri bănești decontată în registrele CSD-ului și nu depășește o valoare maximă de 2,5 miliarde EUR pe an.

Autoritatea competentă verifică cel puțin o dată pe an faptul că pragul stabilit la primul paragraf este respectat și transmite AEVMP concluziile sale. În cazul în care autoritatea competentă constată că pragul a fost depășit, aceasta obligă CSD-ul în cauză să solicite autorizarea în conformitate cu alineatul (4). CSD-ul în cauză transmite cererea sa de autorizare în termen de șase luni.

(6) Autoritatea competentă poate obliga un CSD să desemneze mai multe instituții de credit sau să desemneze o instituție de credit chiar dacă CSD-ul însuși prestează servicii în conformitate cu alineatul (2) litera (a) de la prezentul articol, în cazul în care aceasta consideră că expunerea unei singure instituții de credit la concentrarea respectivă de riscuri, conform articolului 59 alineatele (3) și (4), nu este atenuată suficient. Instituțiile de credit desemnate sunt considerate agenți de decontare.

(7) Un CSD autorizat să presteze servicii auxiliare de tip bancar și o instituție de credit desemnată în conformitate cu alineatul (2) litera (b) respectă în orice moment condițiile necesare pentru autorizarea în temeiul prezentului regulament și aduc neîntârziat la cunoștința autorităților competente toate modificările importante care afectează condițiile de autorizare.

(8) ABE elaborează, în strânsă cooperare cu AEVMP și cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a determina majorarea de capital bazată pe riscuri prevăzută la alineatul (3) litera (d) și la alineatul (4) litera (e).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 55

Procedura de acordare și de refuzare a autorizației pentru furnizarea de servicii auxiliare de tip bancar

(1) CSD-ul depune cererea de autorizare pentru desemnarea unei instituții de credit sau pentru furnizarea de servicii auxiliare de tip bancar, în conformitate cu articolul 54, la autoritatea competentă din statul membru de origine.

(2) Cererea conține toate informațiile de care autoritatea competentă are nevoie pentru a se asigura că CSD-ul și, după caz, instituția de credit desemnată au luat, la momentul autorizării, toate măsurile necesare pentru a își îndeplini obligațiile prevăzute în prezentul regulament. Cererea este însoțită de un program de operațiuni care să specifice serviciile auxiliare de tip bancar vizate, organizarea structurală a relațiilor dintre CSD și instituția de credit desemnată, după caz, și modul în care CSD-ul respectiv sau, după caz, instituția de credit desemnată intenționează să îndeplinească cerințele prudențiale prevăzute la articolul 59 alineatele (1), (3) și (4) și celelalte condiții prevăzute la articolul 54.

(3) Autoritatea competentă aplică procedura prevăzută la articolul 17 alineatele (3) și (8).

(4) Din momentul în care cererea este considerată completă, autoritatea competentă transmite toate informațiile incluse în cerere autorităților următoare:

(a) autoritățile relevante;

(b) autoritatea competentă menționată la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) autoritățile competente din statele membre în care CSD-ul a creat conexiuni interoperabile cu un alt CSD, cu excepția cazului în care CSD-ul a creat conexiuni interoperabile astfel cum sunt menționate la articolul 19 alineatul (5);

(d) autoritățile competente din statul membru gazdă în care activitățile CSD-ului sunt de importanță semnificativă pentru funcționarea piețelor titlurilor de valoare și pentru protejarea investitorilor, în sensul articolului 24 alineatul (4);

(e) autoritățile competente responsabile pentru supravegherea participanților la CSD care sunt stabiliți în cele trei state membre care au cele mai mari valori de decontări, calculate la nivel colectiv pe parcursul unui an, în cadrul sistemului de decontare a titlurilor de valoare al CSD-ului în cauză;

(f) AEVMP; și

(g) ABE.

(5) Autoritățile menționate la alineatul (4) literele (a)-(e) emit un aviz motivat privind autorizația în termen de 30 de zile de la primirea informațiilor menționate la alineatul (4). În cazul în care autoritatea nu furnizează un aviz în termenul menționat, se consideră că avizul autorității respective este pozitiv.

În cazul în care cel puțin una dintre autoritățile menționate la alineatul (4) literele (a)-(e) emite un aviz motivat negativ, autoritatea competentă care dorește să acorde autorizația transmite autorităților menționate la alineatul (4) literele (a)-(e), în termen de 30 de zile, o decizie motivată ca răspuns la avizul negativ.

În cazul în care, după 30 de zile de la prezentarea deciziei respective, oricare dintre autoritățile menționate la alineatul (4) literele (a)-(e) emite un aviz negativ, iar autoritatea competentă dorește în continuare să acorde autorizația, oricare dintre autoritățile care au emis un aviz negativ pot înainta chestiunea către AEVMP, în vederea acordării de asistență în temeiul articolului 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În cazul în care, după 30 de zile de la sesizarea AEVMP, chestiunea nu este soluționată, autoritatea competentă care dorește să acorde autorizația ia decizia finală și furnizează autorităților menționate la alineatul (4) literele (a)-(e) o explicație detaliată a deciziei sale, în scris.

În cazul în care autoritatea competentă dorește să respingă autorizația, chestiunea nu este înaintată AEVMP.

Avizele negative prezintă în scris motivele complete și detaliate pentru care nu sunt întrunite cerințele prevăzute de prezentul regulament sau de alte dispoziții din dreptul Uniunii.

(6) În cazul în care consideră că autoritatea competentă menționată la alineatul (1) a acordat o autorizație care ar putea să nu fie în conformitate cu dreptul Uniunii, AEVMP acționează în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(7) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC și cu ABE, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze informațiile pe care CSD-ul trebuie să le furnizeze autorității competente în scopul obținerii autorizațiilor relevante pentru prestarea de servicii de tip bancar auxiliare decontării.

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(8) AEVMP elaborează, în strânsă cooperare cu membrii SEBC și cu ABE, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să stabilească formulare standard, modele și proceduri pentru consultarea autorităților menționate la alineatul (4) înainte de acordarea autorizației.

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 18 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 56

Extinderea serviciilor auxiliare de tip bancar

(1) În cazul în care un CSD intenționează să extindă serviciile auxiliare de tip bancar pentru care desemnează o instituție de credit sau pe care le prestează el însuși în conformitate cu articolul 54, acesta formulează o solicitare de extindere autorității competente din statul membru de origine.

- (2) Solicitarea de extindere face obiectul procedurii prevăzute la articolul 55.

Articolul 57

Retragerea autorizației

(1) Fără a aduce atingere eventualelor acțiuni sau măsuri de remediere prevăzute la titlul V, autoritatea competentă din statul membru de origine al CSD-ului retrage autorizațiile menționate la articolul 54 în oricare dintre următoarele situații:

- (a) când CSD-ul nu folosește autorizația timp de 12 luni, renunță în mod explicit la autorizație sau când instituția de credit desemnată nu a prestat niciun serviciu și nu a desfășurat nicio activitate în ultimele șase luni;
- (b) când un CSD a obținut autorizația prin declarații false sau alte mijloace ilicite;
- (c) când CSD-ul sau instituția de credit desemnată nu mai îndeplinesc condițiile în care a fost acordată autorizația și nu au luat măsurile de remediere solicitate de autoritatea competentă în intervalul de timp stabilit;
- (d) când CSD-ul sau instituția de credit desemnată încalcă grav și în mod repetat cerințele prevăzute în prezentul regulament.

(2) De îndată ce ia cunoștință de una dintre situațiile menționate la alineatul (1), autoritatea competentă consultă imediat autoritățile prevăzute la articolul 55 alineatul (4) cu privire la necesitatea retragerii autorizației.

(3) AEVMP, orice autoritate relevantă prevăzută la articolul 12 alineatul (1) litera (a) și orice autoritate menționată la articolul 60 alineatul (1) sau, respectiv, autoritățile menționate la articolul 55 alineatul (4) pot solicita în orice moment autorității competente din statul membru de origine al CSD-ului să examineze dacă CSD-ul și, după caz, instituția de credit desemnată îndeplinesc în continuare condițiile în baza cărora a fost acordată autorizația.

(4) Autoritatea competentă poate limita retragerea la un anumit serviciu, o anumită activitate sau un anumit instrument financiar.

(5) CSD-ul și instituția de credit desemnată stabilesc, pun în aplicare și mențin o procedură adecvată care să asigure decontarea și transferarea rapide și ordonate ale activelor clienților și participanților către un alt agent de decontare în cazul retragerii autorizației astfel cum se prevede la alineatul (1).

Articolul 58

Registrul CSD-ului

(1) Deciziile luate de autoritățile competente în temeiul articolelor 54, 56 și 57 se notifică AEVMP.

(2) AEVMP introduce în registru, pe care trebuie să îl pună la dispoziție pe site-ul său internet specific, în conformitate cu articolul 21 alineatul (3), informațiile următoare:

- (a) denumirea fiecărui CSD care a făcut obiectul unei decizii adoptate în conformitate cu articolele 54, 56 și 57;
- (b) numele fiecărei instituții de credit desemnate;
- (c) lista serviciilor auxiliare de tip bancar pe care o instituție de credit desemnată sau un CSD autorizat în conformitate cu articolul 54 este autorizat(ă) să le furnizeze participanților la CSD.

(3) Autoritățile competente informează AEVMP cu privire la entitățile care furnizează servicii auxiliare de tip bancar în conformitate cu cerințele legislației naționale până la 16 decembrie 2014.

Articolul 59

Cerințe prudențiale aplicabile instituțiilor de credit sau CSD-urilor autorizate să furnizeze servicii auxiliare de tip bancar

(1) O instituție de credit desemnată în conformitate cu articolul 54 alineatul (2) litera (b) sau un CSD autorizat în conformitate cu articolul 54 alineatul (2) litera (a) să furnizeze servicii auxiliare de tip bancar furnizează numai serviciile prevăzute la secțiunea C din anexă care fac obiectul autorizației.

(2) O instituție de credit desemnată în conformitate cu articolul 54 alineatul (2) litera (b) sau un CSD autorizat în conformitate cu articolul 54 alineatul (2) litera (a) să furnizeze servicii auxiliare de tip bancar respectă orice legislație prezentă sau viitoare aplicabilă instituțiilor de credit.

(3) O instituție de credit desemnată în conformitate cu articolul 54 alineatul (2) litera (b) sau un CSD autorizat în conformitate cu articolul 54 alineatul (2) litera (a) să furnizeze servicii auxiliare de tip bancar îndeplinesc următoarele cerințe prudențiale specifice riscurilor de credit legate de aceste servicii, pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare:

- (a) să stabilească un cadru robust pentru gestionarea riscurilor de credit corespunzătoare;
- (b) să identifice sursele acestor riscuri de credit, să măsoare și să monitorizeze în mod frecvent și regulat expunerile la riscul de credit corespunzătoare și să utilizeze instrumente adecvate de gestionare a riscurilor pentru a controla aceste riscuri;
- (c) să acopere pe deplin expunerile la riscul de credit corespunzătoare față de participanții debitori individuali, utilizând garanții și alte resurse financiare echivalente;
- (d) în cazul în care, pentru gestionarea riscului de credit corespunzător, se utilizează garanții, să accepte garanții foarte lichide cu un risc de credit și de piață minim; în anumite situații, poate să utilizeze alte tipuri de garanții dacă se aplică o marjă (*haircut*) corespunzătoare;
- (e) să stabilească și să aplice în mod adecvat marje (*haircuts*) și limite de concentrare prudente pentru valoarea garanțiilor constituite pentru a acoperi expunerile la riscul de credit menționate la litera (c), ținând cont de obiectivele asigurării faptului că garanțiile pot fi lichidate rapid, fără efecte negative semnificative asupra prețurilor;
- (f) să stabilească limite pentru expunerile la riscul de credit corespunzătoare;
- (g) să analizeze și să planifice modul de abordare a eventualelor expuneri reziduale la riscul de credit, să adopte reguli și proceduri pentru aplicarea acestor planuri;
- (h) să nu furnizeze credit decât participanților care au conturi de fonduri bănești deschise la ele;
- (i) să prevadă proceduri eficiente de rambursare a creditului pe parcursul unei zile (*intraday*) și să descurajeze creditul overnight prin aplicarea unor dobânzi penalizatoare care să acționeze ca un mecanism disuasiv eficient.

(4) O instituție de credit desemnată în conformitate cu articolul 54 alineatul (2) litera (b) sau un CSD autorizat în conformitate cu articolul 54 alineatul (2) litera (a) să furnizeze servicii auxiliare de tip bancar îndeplinesc următoarele cerințe prudențiale specifice riscurilor de lichiditate legate de aceste servicii, pentru fiecare sistem de decontare a titlurilor de valoare:

- (a) să dispună de un cadru robust și de instrumente de măsurare, monitorizare și gestionare a riscurilor lor de lichiditate, inclusiv a riscurilor de lichiditate pe parcursul unei zile, pentru fiecare monedă a sistemului de decontare a titlurilor de valoare pentru care acționează ca agent de decontare;

- (b) să măsoare și să monitorizeze în mod continuu și în timp util, și cel puțin în fiecare zi, nevoile sale de lichiditate și nivelul activelor lichide pe care le deține; în acest sens, stabilește valoarea activelor lichide disponibile luând în considerare marjele (*haircuts*) corespunzătoare ale acestor active;
 - (c) să dețină suficiente resurse lichide în toate monedele relevante în vederea furnizării rapide a serviciilor de decontare într-o gamă largă de potențiale scenarii de simulare de criză incluzând, dar fără a se limita la acesta, riscul de lichiditate generat de intrarea în insolvență a cel puțin unuia dintre participanți, inclusiv a întreprinderilor-mamă și a filialelor acestora, față de care are cele mai mari expuneri;
 - (d) să reducă riscurile de lichiditate corespunzătoare cu ajutorul unor resurse lichide calificate în fiecare monedă, precum fondurile bănești deținute la banca centrală de emisiune și la alte instituții financiare solvabile, linii de credit angajate sau alte mecanisme similare și garanții foarte lichide sau investiții care sunt imediat disponibile și convertibile în fonduri bănești cu mecanisme de finanțare convenite în prealabil și extrem de fiabile, chiar și în condiții de piață extreme, dar plauzibile. Instituția de credit sau CSD-ul identifică, măsoară și monitorizează riscul de lichiditate pe care îl generează diferitele instituții financiare utilizate pentru gestionarea riscurilor sale de lichiditate;
 - (e) ori de câte ori se utilizează mecanisme de finanțare convenite în prealabil, să selecteze ca furnizori de lichidități numai instituții financiare solvabile; să stabilească și să aplice limite de concentrare adecvate pentru fiecare dintre furnizorii de lichidități corespunzători, inclusiv întreprinderea-mamă și filialele;
 - (f) să determine și să verifice dacă resursele aferente sunt suficiente, prin simulări de criză regulate și riguroase;
 - (g) să analizeze și să planifice modul de abordare a eventualelor lipse de lichidități neprevăzute și potențial neacoperite și să adopte reguli și proceduri pentru punerea în aplicare a acestor planuri;
 - (h) fără a aduce atingere normelor de eligibilitate ale băncii centrale, să aibă acces la conturile deschise la băncile centrale și la alte servicii ale băncii centrale pentru a își îmbunătăți gestionarea riscurilor sale de lichiditate, iar instituțiile de credit din Uniune să depună soldurile de fonduri bănești corespunzătoare în conturi special deschise la băncile centrale de emisiune din Uniune, atunci când această opțiune este practică și disponibilă;
 - (i) să dețină mecanisme convenite în prealabil și extrem de fiabile pentru a asigura faptul că poate lichida rapid garanția care i-a fost furnizată de un client în insolvență;
 - (j) să prezinte rapoarte periodice autorităților menționate la articolul 60 alineatul (1) și să publice informații cu privire la modul în care măsoară, monitorizează și gestionează riscurile sale de lichiditate, inclusiv riscurile de lichiditate pe parcursul unei zile (*intraday*).
- (5) ABE elaborează, în strânsă cooperare cu AEVMP și cu membrii SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare care să furnizeze detalii suplimentare privind cadrele și instrumentele de monitorizare, măsurare, gestionare și raportare și publicare a informațiilor privind riscurile de credit și de lichiditate, inclusiv cele care sunt generate pe parcursul unei zile, astfel cum sunt menționate la alineatele (3) și (4). Aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare sunt aliniate, dacă este cazul, la standardele tehnice de reglementare adoptate în conformitate cu articolul 46 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 18 iunie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 60***Supravegherea instituțiilor de credit desemnate și a CSD-urilor autorizate să furnizeze servicii auxiliare de tip bancar**

(1) Fără a aduce atingere articolelor 17 și 22 din prezentul regulament, autoritățile competente astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sunt responsabile cu autorizarea ca instituții de credit a instituțiilor de credit desemnate și a CSD-urilor autorizate în temeiul prezentului regulament să furnizeze servicii auxiliare de tip bancar, precum și cu supravegherea acestora ca instituții de credit, în condițiile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE.

Autoritățile competente menționate la primul paragraf sunt, de asemenea, responsabile cu supravegherea instituțiilor de credit desemnate și a CSD-urilor menționate la paragraful respectiv în ceea ce privește respectarea de către acestea a cerințelor prudențiale menționate la articolul 59 din prezentul regulament.

Autoritatea competentă menționată la primul paragraf examinează periodic, cel puțin o dată pe an, dacă instituția de credit desemnată sau CSD-ul autorizat să furnizeze servicii auxiliare de tip bancar respectă articolul 59 și informează autoritatea competentă a CSD-ului care, la rândul său, informează autoritățile menționate la articolul 55 alineatul (4) cu privire la rezultatele supravegherii sale în temeiul prezentului alineat, inclusiv în ceea ce privește eventualele măsuri de remediere sau sancțiuni.

(2) După consultarea autorității competente menționate la alineatul (1), autoritatea competentă a CSD-ului revizuieste și evaluează cel puțin o dată pe an:

- (a) în cazul menționat la articolul 54 alineatul (2) litera (b), dacă toate acordurile necesare între instituțiile de credit desemnate și CSD le permit acestora să își îndeplinească obligațiile prevăzute în prezentul regulament;
- (b) în cazurile menționate la articolul 54 alineatul (2) litera (a), dacă dispozițiile privind autorizația pentru furnizarea de servicii auxiliare de tip bancar permit CSD-ului să îndeplinească obligațiile care îi revin în temeiul prezentului regulament.

Autoritatea competentă a CSD-ului informează periodic, cel puțin o dată pe an, autoritățile menționate la articolul 55 alineatul (4) cu privire la rezultatele examinării și evaluării menționate la prezentul alineat, inclusiv la eventualele măsuri de remediere sau sancțiuni.

În cazul în care CSD-urile desemnează instituții de credit autorizate în conformitate cu articolul 54, în vederea protejării participanților la sistemele de decontare a titlurilor de valoare pe care le gestionează, CSD-urile se asigură că instituțiile de credit pe care le desemnează le oferă acces la toate informațiile necesare în sensul prezentului regulament și raportează orice încălcare a acestuia autorității competente a CSD-ului și autorităților competente menționate la alineatul (1).

(3) Pentru a asigura, în cadrul Uniunii, o supraveghere coerentă, eficientă și eficace a instituțiilor de credit și a CSD-urilor autorizate să furnizeze servicii auxiliare de tip bancar, ABE poate emite, în strânsă cooperare cu AEVMP și cu membrii SEBC, orientări adresate autorităților competente în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

TITLUL V**SANCTIUNI***Articolul 61***Sanctiuni administrative și alte măsuri**

(1) Fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a prevedea și a impune sancțiuni penale, statele membre stabilesc norme și asigură că autoritățile lor competente pot impune sancțiunile administrative și alte măsuri aplicabile în circumstanțele definite la articolul 63 persoanelor responsabile de încălcări ale dispozițiilor prezentului regulament și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că aceste măsuri și sancțiuni sunt puse în aplicare. Sancțiunile și măsurile respective sunt eficace, proporționale și disuasive.

Până la 18 septembrie 2016, statele membre pot decide să nu prevadă norme privind sancțiunile administrative în conformitate cu primul paragraf în cazul în care încălcările menționate la paragraful menționat fac deja obiectul sancțiunilor penale în dreptul lor intern. În acest caz, statele membre notifică în detaliu Comisiei și AEVMP normele de drept penal relevante.

Până la 18 septembrie 2016, statele membre transmit Comisiei și AEVMP normele menționate la primul paragraf. Statele membre înștiințează fără întârzieri nejustificate Comisia și AEVMP cu privire la orice modificare ulterioară a acestora.

(2) Autoritățile competente sunt în măsură să aplice sancțiuni administrative și alte măsuri CSD-urilor, instituțiilor de credit desemnate și, sub rezerva condițiilor stabilite în dreptul intern în domeniile nearmonizate de prezentul regulament, membrilor organelor de conducere ale acestora și oricăror alte persoane care controlează efectiv activitatea lor, precum și oricărei alte persoane juridice sau fizice care, în conformitate cu dreptul intern, este considerată răspunzătoare de o încălcare.

(3) În exercitarea competențelor de a impune sancțiuni în circumstanțele definite la articolul 63, autoritățile competente cooperează strâns pentru a se asigura că sancțiunile și alte măsuri administrative conduc la obținerea rezultatelor vizate de prezentul regulament și își coordonează acțiunile pentru a evita orice situație de dublare sau de suprapunere în aplicarea sancțiunilor administrative și a altor măsuri în cazurile transfrontaliere în conformitate cu articolul 14.

(4) În cazul în care statele membre au ales, în conformitate cu alineatul (1), să prevadă sancțiuni penale pentru încălcările dispozițiilor menționate la articolul 63, ele se asigură că sunt adoptate măsurile corespunzătoare pentru ca autoritățile competente să aibă toate competențele necesare pentru a coopera cu autoritățile judiciare din aria lor de competență teritorială pentru a primi informații specifice în legătură cu anchete sau acțiuni penale inițiate pentru posibile încălcări ale prezentului regulament și oferă același tip de informații altor autorități competente și AEVMP pentru a își îndeplini obligațiile de a coopera între ele și cu AEVMP în sensul prezentului regulament.

(5) Autoritățile competente pot, de asemenea, coopera cu autoritățile competente ale altor state membre în legătură cu facilitarea recuperării sancțiunilor pecuniare.

(6) Statele membre furnizează anual AEVMP informații agregate cu privire la toate sancțiunile și alte măsuri impuse în conformitate cu alineatul (1). AEVMP publică aceste informații într-un raport anual.

În cazul în care statele membre au ales, în conformitate cu alineatul (1), să prevadă sancțiuni penale pentru încălcările dispozițiilor menționate la articolul 63, autoritățile lor competente furnizează AEVMP anual date cu caracter anonim și agregat cu privire la toate anchetele penale realizate și la sancțiunile penale impuse. AEVMP publică informațiile privind sancțiunile penale impuse într-un raport anual.

(7) În cazul în care a făcut publică o sancțiune administrativă sau o altă măsură administrativă ori o sancțiune penală, autoritatea competentă raportează în același timp acest lucru către AEVMP.

(8) Autoritățile competente își exercită funcțiile și competențele conform cadrelor lor naționale:

(a) în mod direct;

(b) în colaborare cu alte autorități;

(c) sub responsabilitatea lor prin delegare către entități cărora sarcinile le-au fost delegate în conformitate cu prezentul regulament; sau

(d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

Articolul 62

Publicarea deciziilor

(1) Statele membre asigură faptul că autoritățile competente publică pe site-ul lor internet oficial orice decizie de impunere a unei sancțiuni administrative sau a altei măsuri pentru o încălcare a prezentului regulament, fără întârzieri nejustificate, după informarea persoanei sancționate cu privire la decizia respectivă. Publicarea include cel puțin informații privind tipul și natura încălcării și identitatea persoanei fizice sau juridice sancționate.

În cazul în care decizia de a impune o sancțiune sau altă măsură face obiectul unei căi de atac în fața autorităților judiciare relevante sau a altor autorități relevante, autoritățile competente publică totodată, fără întârzieri nejustificate, informații privind statutul căii de atac și rezultatul acesteia pe site-ul lor internet oficial. Mai mult, orice decizie de anulare a unei decizii anterioare de impunere a unei sancțiuni sau măsuri este, de asemenea, publicată.

În cazul în care publicarea identității persoanelor juridice sau a datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice este considerată de către autoritatea competentă ca fiind disproporționată, ca urmare a unei evaluări efectuate de la caz la caz cu privire la proporționalitatea publicării unor astfel de date, sau în cazul în care publicarea pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă în curs, statele membre se asigură că autoritățile competente acționează în unul dintre următoarele moduri:

- (a) amână publicarea deciziei de impunere a sancțiunii sau a altei măsuri până în momentul în care motivele nepublicării încetează să fie valabile;
- (b) publică decizia de impunere a sancțiunii sau a altei măsuri cu titlu anonim într-un mod care să fie conform cu dreptul intern, cu condiția ca publicarea cu titlu anonim să asigure o protecție eficace a datelor cu caracter personal;
- (c) nu publică deloc decizia de a impune o sancțiune sau altă măsură, în cazul în care opțiunile prevăzute la literele (a) și (b) de mai sus sunt considerate insuficiente pentru a garanta:
 - (i) că nu va fi pusă în pericol stabilitatea piețelor financiare;
 - (ii) proporționalitatea publicării unor astfel de decizii în cazurile în care măsurile respective sunt considerate a fi de natură minoră.

În cazul unei decizii de publicare a sancțiunii sau a altei măsuri cu titlu anonim, publicarea datelor relevante poate fi amânată pe o perioadă rezonabilă dacă se preconizează că în cursul perioadei respective motivele care au stat la baza publicării cu titlu anonim vor înceta să fie valabile.

Autoritățile competente informează AEVMP în legătură cu toate sancțiunile administrative impuse, dar nepublicate, în conformitate cu al treilea paragraf litera (c), inclusiv orice cale de atac la care se recurge împotriva acestora, precum și rezultatul respectivelor căi de atac. Statele membre se asigură că autoritățile competente primesc informațiile și hotărârea finală în legătură cu orice sancțiune penală impusă și o transmit AEVMP. AEVMP menține o bază de date centralizată a sancțiunilor care i-au fost aduse la cunoștință, exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile competente. Respectiva bază de date poate fi accesată numai de autoritățile competente și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea.

(2) Autoritățile competente se asigură că orice informație publicată în temeiul prezentului articol este menținută pe site-ul lor internet oficial pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la publicare. Datele cu caracter personal incluse în informațiile publicate sunt menținute pe site-ul internet oficial al autorității competente numai pe perioada necesară în temeiul normelor aplicabile privind protecția datelor.

Articolul 63

Sanționarea încălcărilor

- (1) Prezentul articol se aplică următoarelor dispoziții din prezentul regulament:
- (a) furnizarea serviciilor prevăzute în secțiunile A, B și C din anexă, cu încălcarea articolelor 16, 25 și 54;
 - (b) obținerea autorizațiilor prevăzute la articolele 16 și 54 prin declarații false sau prin orice alt mijloc ilicit, astfel cum se prevede la articolul 20 alineatul (1) litera (b) și la articolul 57 alineatul (1) litera (b);
 - (c) nedeținerea de către CSD-uri a capitalului necesar, cu încălcarea articolului 47 alineatul (1);
 - (d) nerespectarea de către CSD-uri a cerințelor organizatorice, cu încălcarea articolelor 26-30;
 - (e) nerespectarea de către CSD-uri a normelor de conduită, cu încălcarea articolelor 32-35;
 - (f) nerespectarea de către CSD-uri a cerințelor aplicabile serviciilor specifice CSD-urilor, cu încălcarea articolelor 37-41;
 - (g) nerespectarea de către CSD-uri a cerințelor prudențiale, cu încălcarea articolelor 43-47;
 - (h) nerespectarea de către CSD-uri a cerințelor aplicabile conexiunilor dintre CSD-uri, cu încălcarea articolului 48;
 - (i) refuzul abuziv al CSD-urilor de a acorda diverse tipuri de acces, cu încălcarea articolelor 49-53;
 - (j) nerespectarea de către instituțiile de credit desemnate a cerințelor prudențiale specifice legate de riscurile de credit, cu încălcarea articolului 59 alineatul (3);
 - (k) nerespectarea de către instituțiile de credit desemnate a cerințelor prudențiale specifice legate de riscurile de lichiditate, cu încălcarea articolului 59 alineatul (4).
- (2) Fără a aduce atingere competențelor de supraveghere ale autorităților competente, cel puțin în cazul unei încălcări prevăzute la prezentul articol, autoritățile competente au, în conformitate cu dreptul intern, competența de a aplica cel puțin următoarele sancțiuni și alte măsuri administrative:
- (a) o declarație publică în care se indică persoana responsabilă de încălcare și natura încălcării, în conformitate cu articolul 62;
 - (b) un ordin prin care se solicită persoanei responsabile de încălcare să pună capăt respectivului comportament și să se abțină de la repetarea acestuia;
 - (c) retragerea autorizațiilor acordate în temeiul articolului 16 sau 54, în conformitate cu articolul 20 sau 57;
 - (d) sancționarea oricărui membru al organului de conducere al instituției sau a oricărei alte persoane fizice considerate responsabile prin interzicerea temporară sau, în cazul unor încălcări grave repetate, interzicerea permanentă a exercitării unor funcții de conducere în cadrul instituției;
 - (e) sancțiuni pecuniare administrative maxime în quantum de cel puțin de două ori quantumul profitului obținut ca rezultat al unei încălcări, atunci când quantumul respectiv poate fi stabilit;

- (f) în cazul persoanelor fizice, sancțiuni pecuniare administrative maxime de cel puțin 5 milioane EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb de la data adoptării prezentului regulament;
 - (g) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni pecuniare administrative maxime de cel puțin 20 de milioane EUR sau de până la 10 % din cifra de afaceri anuală totală a persoanei juridice conform ultimelor conturi disponibile aprobate de organul de conducere; în cazul în care persoana juridică este o întreprindere-mamă sau o filială a întreprinderii-mamă care trebuie să întocmească conturi financiare consolidate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE, cifra de afaceri anuală totală aplicabilă este cifra de afaceri anuală totală sau tipul de venit corespunzător conform directivelor contabile relevante, pe baza ultimei situații disponibile a conturilor consolidate, aprobate de organul de conducere al întreprinderii-mamă principale.
- (3) Autoritățile competente pot avea și alte competențe de sancționare, pe lângă cele menționate la alineatul (2), și pot prevedea un nivel mai ridicat al sancțiunilor pecuniare administrative decât cel stabilit la respectivul alineat.

Articolul 64

Aplicarea efectivă a sancțiunilor

Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul și nivelul sancțiunilor administrative sau a altor măsuri, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de răspundere al persoanei responsabile de încălcare;
- (c) capacitatea financiară a persoanei responsabile de încălcare, indicată de exemplu de cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile sau de venitul anual al persoanei fizice responsabile;
- (d) valoarea profiturilor acumulate, a pierderilor evitate de către persoana responsabilă de încălcare sau a pierderilor suferite de terți ca urmare a încălcării, în măsura în care acestea pot fi calculate;
- (e) măsura în care persoana responsabilă de încălcare cooperează cu autoritatea competentă, fără a aduce atingere necesității de a reține profitul obținut sau valoarea pierderilor evitate de persoana respectivă;
- (f) încălcări comise anterior de persoana responsabilă de încălcare.

Articolul 65

Raportarea încălcărilor

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile competente instituie mecanisme eficace prin care să se încurajeze raportarea încălcărilor potențiale sau reale ale prezentului regulament către autoritățile competente.
- (2) Mecanismele menționate la alineatul (1) includ cel puțin:
- (a) proceduri specifice de primire și investigare a rapoartelor privind încălcările potențiale sau reale și măsurile luate ca reacție la acestea, inclusiv stabilirea de canale de comunicare sigure pentru asemenea rapoarte;
 - (b) protecție adecvată pentru angajații instituțiilor care raportează încălcări potențiale sau reale comise în cadrul instituției, cel puțin împotriva represaliilor, discriminării sau altor tipuri de tratament inechitabil;
 - (c) protecția datelor cu caracter personal ale persoanei care raportează încălcările potențiale sau reale, precum și ale persoanei fizice suspectate că este responsabilă de o încălcare, în conformitate cu principiile stabilite în Directiva 95/46/CE;

(d) protecția identității atât a persoanei care raportează încălcările, cât și a persoanei fizice suspectate că este responsabilă de încălcare, în toate etapele procedurilor, cu excepția cazului în care o astfel de dezvăluire este impusă de dreptul intern în contextul unor investigații suplimentare sau al unor proceduri administrative sau judiciare ulterioare.

(3) Statele membre impun instituțiilor să dețină proceduri adecvate privind raportarea de către angajați a încălcărilor reale sau potențiale, la nivel intern, prin intermediul unui canal specific, independent și autonom.

Un astfel de canal poate fi furnizat și prin dispoziții prevăzute de partenerii sociali. Se aplică măsurile de protecție menționate la alineatul (2) literele (b), (c) și (d).

Articolul 66

Dreptul la o cale de atac

Statele membre se asigură că deciziile și măsurile adoptate în temeiul prezentului regulament sunt justificate în mod corespunzător și pot face obiectul unei căi de atac în fața unei instanțe judecătorești. Dreptul de o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești se aplică în situația în care nu se ia nicio decizie în termen de șase luni de la prezentarea unei cereri de autorizare care conține toate informațiile necesare potrivit dispozițiilor în vigoare.

TITLUL VI

DELEGAREA DE COMPETENȚE, COMPETENȚE DE EXECUTARE, DISPOZIȚII TRANZITORII, DE MODIFICARE ȘI DISPOZIȚII FINALE

Articolul 67

Exercitarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 2 alineatul (2), articolul 7 alineatul (14) și articolul 24 alineatul (7) se conferă Comisiei pe durată nedeterminată, de la 17 septembrie 2014.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 2 alineatul (2), articolul 7 alineatul (14) și articolul 24 alineatul (7) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 2 alineatul (2), articolului 7 alineatul (14) și articolului 24 alineatul (7) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 68

Procedura comitetelor

(1) Comisia este asistată de Comitetul european pentru valori mobiliare, instituit prin Decizia 2001/528/CE a Comisiei ⁽¹⁾. Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

⁽¹⁾ Decizia 2001/528/CE a Comisiei din 6 iunie 2001 de instituire a Comitetului European pentru valori mobiliare (JO L 191, 13.7.2001, p. 45).

*Articolul 69***Dispoziții tranzitorii**

- (1) Autoritățile competente comunică AEVMP instituțiile care funcționează ca CSD-uri până la 16 decembrie 2014.
- (2) CSD-urile solicită toate autorizațiile care sunt necesare în scopurile prezentului regulament și notifică conexiunile relevante dintre CSD-uri în termen de șase luni de la data intrării în vigoare a tuturor standardelor tehnice de reglementare adoptate în temeiul articolelor 17, 26, 45, 47 și 48 și, atunci când este cazul, al articolelor 55 și 59.
- (3) În termen de șase luni de la ultima dintre datele intrării în vigoare a standardelor tehnice de reglementare adoptate în temeiul articolelor 12, 17, 25, 26, 45, 47 și 48 și, atunci când este cazul, al articolelor 55 și 59 sau a deciziei de punere în aplicare menționate la articolul 25 alineatul (9), un CSD dintr-o țară terță solicită recunoașterea din partea AEVMP, în cazul în care intenționează să furnizeze servicii în baza articolului 25.
- (4) Până la adoptarea unei decizii în temeiul prezentului regulament cu privire la autorizarea sau recunoașterea CSD-urilor și a activităților lor, inclusiv a conexiunilor dintre CSD-uri, normele naționale din fiecare țară cu privire la autorizarea și recunoașterea CSD-urilor se aplică în continuare.
- (5) CSD-urile gestionate de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (4) respectă cerințele prezentului regulament în termen de un an de la data intrării în vigoare a standardelor tehnice de reglementare menționate la alineatul (2).

*Articolul 70***Modificarea Directivei 98/26/CE**

Directiva 98/26/CE se modifică după cum urmează:

1. A treia liniuță de la articolul 2 litera (a) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„— desemnat ca sistem, fără a aduce atingere altor condiții mai stricte cu aplicare generală stabilite de legislația națională, și notificat Autorității Europene pentru Valori Mobiliare și Piețe de către statul membru a cărui lege este aplicabilă, după ce statul membru respectiv se asigură că normele care reglementează sistemul sunt adecvate.”

2. La articolul 11 se adaugă următorul alineat:

„(3) Până la 18 martie 2015, statele membre adoptă, publică și comunică Comisiei măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor articolului 2 litera (a) primul paragraf a treia liniuță.”

*Articolul 71***Modificarea Directivei 2014/65/UE**

Directiva 2014/65/UE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1), litera (o) se înlocuiește cu următorul text:

„(o) CDS-uri cu excepția celor prevăzute la articolul 73 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

(*) Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1).”

2. La articolul 4 alineatul (1) se introduce următorul punct:

„64. «depozitar central de titluri de valoare» sau «CSD» înseamnă depozitari centrali de titluri de valoare astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014.”

3. În anexa I secțiunea B, punctul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„1. Păstrarea și administrarea instrumentelor financiare în contul clienților, inclusiv custodia și serviciile auxiliare, precum gestionarea fondurilor bănești/garanțiilor și excluzând furnizarea și administrarea conturilor de titluri de valoare la nivelul cel mai înalt («serviciu de administrare centralizată») menționat în secțiunea A punctul 2 din anexa la Regulamentul (UE) nr. 909/2014.”

Articolul 72

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 236/2012

Articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 236/2012 se elimină.

Articolul 73

Aplicarea Directivei 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 600/2014

CSD-urile autorizate în conformitate cu articolul 16 din prezentul regulament nu necesită autorizare în temeiul Directivei 2014/65/UE în vederea furnizării serviciilor menționate explicit în secțiunile A și B din anexa la prezentul regulament.

În cazul în care un CSD autorizat în conformitate cu articolul 16 din prezentul regulament furnizează unul sau mai multe servicii de investiții sau desfășoară una sau mai multe activități de investiții pe lângă furnizarea serviciilor menționate explicit în secțiunile A și B din anexa la prezentul regulament, se aplică Directiva 2014/65/UE, cu excepția articolelor 5-8, a articolului 9 alineatele (1), (2), (4), (5) și (6) și a articolelor 10-13, și Regulamentul (UE) nr. 600/2014.

Articolul 74

Rapoarte

(1) AEVMP, în cooperare cu ABE și autoritățile competente și autoritățile relevante, transmite Comisiei rapoarte anuale cuprinzând evaluări ale tendințelor, ale riscurilor potențiale și ale vulnerabilităților, precum și, acolo unde este cazul, recomandări de măsuri preventive sau de remediere pentru piețele de servicii care fac obiectul prezentului regulament. Rapoartele în cauză cuprind cel puțin o evaluare a următoarelor aspecte:

- (a) eficiența decontării în cazul operațiunilor interne și transfrontaliere pentru fiecare stat membru, pe baza numărului și a volumului de cazuri de neexecutare a decontării, a cuantumului sancțiunilor menționate la articolul 7 alineatul (2), a numărului și volumului de tranzacții de cumpărare impuse menționate la articolul 7 alineatele (3) și (4) și a oricăror alte criterii relevante;
- (b) caracterul adecvat al sancțiunilor aplicate pentru cazurile de neexecutare a decontării, în special necesitatea unei flexibilități suplimentare cu privire la sancțiunile pentru cazurile de neexecutare a decontării legate de instrumentele financiare nelichide menționate la articolul 7 alineatul (4).
- (c) cuantificarea decontărilor care nu au loc în sistemele de decontare a instrumentelor financiare gestionate de CSD-uri, în funcție de numărul și volumul tranzacțiilor pe baza informațiilor primite în temeiul articolului 9 și de orice alt criteriu relevant;
- (d) furnizarea transfrontalieră a serviciilor care fac obiectul prezentului regulament, pe baza numărului și a tipurilor de conexiuni dintre CSD-uri, a numărului de participanți străini la sistemele de decontare a titlurilor de valoare gestionate de CSD-uri, a numărului și volumului de tranzacții în care sunt implicați astfel de participanți, a numărului de emitenți străini care își înregistrează titlurile de valoare într-un CSD în conformitate cu articolul 49 și a oricăror alte criterii relevante;

- (e) gestionarea solicitărilor de acces prevăzute la articolele 49, 52 și 53, pentru a identifica motivele respingerii solicitărilor de acces de către CSD-uri, CPC-uri și locurile de tranzacționare, eventualele tendințe ale acestor respingeri și mijloacele prin care riscurile identificate ar putea fi atenuate în viitor, astfel încât să se permită acordarea accesului, precum și orice alt obstacol semnificativ din calea concurenței în materie de servicii financiare de post-tranzacționare.
 - (f) gestionarea cererilor prezentate în conformitate cu procedurile menționate la articolul 23 alineatele (3)-(7) și la articolul 25 alineatele (4)-(10);
 - (g) dacă este cazul, rezultatele procesului de evaluare *inter pares* a supravegherii transfrontaliere prevăzut la articolul 24 alineatul (6) și în ce măsură frecvența acestor evaluări ar putea fi redusă în viitor, precizându-se inclusiv dacă aceste rezultate indică necesitatea unor colegii de supraveghere mai formale;
 - (h) aplicarea normelor privind răspunderea civilă ale statelor membre cu privire la pierderile care pot fi atribuite CSD-urilor;
 - (i) procedurile și condițiile în care CSD-urile au fost autorizate să desemneze instituțiile de credit sau să presteze ele însele servicii auxiliare de tip bancar în conformitate cu articolele 54 și 55, inclusiv o evaluare a efectelor pe care o astfel de dispoziție le-ar putea avea asupra stabilității financiare și a concurenței în materie de servicii de decontare și servicii auxiliare de tip bancar în Uniune;
 - (j) aplicarea normelor menționate la articolul 38 privind protecția titlurilor de valoare ale participanților și ale clienților lor, în special a celor prevăzute la articolul 38 alineatul (5);
 - (k) aplicarea sancțiunilor și, în special, nevoia continuării armonizării sancțiunilor administrative stabilite pentru încălcarea cerințelor din prezentul regulament.
- (2) Rapoartele menționate la alineatul (1), care acoperă un an calendaristic, se transmit Comisiei înainte de 30 aprilie din anul calendaristic următor.

Articolul 75

Revizuire

Până la 18 septembrie 2019, Comisia revizuieste și pregătește un raport general cu privire la prezentul regulament. Acest raport evaluează, în special, aspectele menționate la articolul 74 alineatul (1) literele (a)-(k), dacă există alte obstacole semnificative în calea concurenței în ceea ce privește serviciile acoperite de prezentul regulament care sunt insuficient abordate și necesitatea potențială de adoptare a unor măsuri suplimentare de limitare a impactului falimentului CSD-urilor asupra contribuabililor. Comisia transmite raportul Parlamentului European și Consiliului, însoțit de propuneri adecvate.

Articolul 76

Intrare în vigoare și aplicare

- (1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
- (2) Articolul 3 alineatul (1) se aplică de la 1 ianuarie 2023 titlurilor de valoare transferabile emise după data menționată, iar de la 1 ianuarie 2025 tuturor titlurilor de valoare transferabile.
- (3) Articolul 5 alineatul (2) se aplică de la 1 ianuarie 2015.

Prin derogare de la primul paragraf din prezentul alineat, în cazul unui loc de tranzacționare care are acces la un CSD menționat la articolul 30 alineatul (5), articolul 5 alineatul (2) se aplică cu cel puțin șase luni înainte ca un astfel de CSD să externalizeze activitățile sale entităților publice relevante, și în orice caz de la 1 ianuarie 2016.

(4) Măsurile de disciplină în materie de decontare menționate la articolul 6 alineatele (1)-(4) se aplică de la data de intrare în vigoare a actului delegat adoptat de către Comisie în conformitate cu articolul 6 alineatul (5).

(5) Măsurile de disciplină în materie de decontare menționate la articolul 7 alineatele (1)-(13) și modificarea prevăzută la articolul 72 se aplică de la data de intrare în vigoare a actului delegat adoptat de către Comisie în conformitate cu articolul 7 alineatul (15).

Un MTF care îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 33 alineatul (3) din Directiva 2014/65/UE este reglementat de articolul 7 alineatul (3) al doilea paragraf din prezentul regulament:

(a) până la stabilirea definitivă a punerii sale în aplicare pentru înregistrarea în temeiul articolului 33 din Directiva 2014/65/UE; sau

(b) până la 13 iunie 2017, dacă un MTF nu cerut înregistrarea în temeiul articolului 33 din Directiva 2014/65/UE.

(6) Măsurile de disciplină în materie de decontare menționate la articolul 9 alineatul (1) se aplică de la data de intrare în vigoare a actului de punere în aplicare adoptat de către Comisie în conformitate cu articolul 9 alineatul (3).

(7) Trimiterile în prezentul regulament la Directiva 2014/65/UE și la Regulamentul (UE) nr. 600/2014 se citesc, înainte de 3 ianuarie 2017, ca trimiteri la Directiva 2004/39/CE în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa IV la Directiva 2014/65/UE, în măsura în care tabelul de corespondență menționat conține dispoziții cu trimiteri la Directiva 2004/39/CE.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 23 iulie 2014.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
S. GOZI

ANEXĂ

LISTA SERVICIILOR

SECȚIUNEA A

Servicii de bază furnizate de depozitarii centrali de titluri de valoare

1. înregistrarea inițială a titlurilor de valoare într-un sistem de înscriere în cont („serviciu notarial”);
2. deschiderea și administrarea conturilor de titluri de valoare la nivelul cel mai înalt („serviciu de administrare centralizată”);
3. gestionarea unui sistem de decontare a titlurilor de valoare („serviciu de decontare”).

SECȚIUNEA B

Servicii auxiliare de tip nebancar furnizate de CSD-uri care nu implică risc de credit sau de lichiditate

Servicii furnizate de CSD-uri care contribuie la creșterea siguranței, a eficienței și a transparenței piețelor de titluri de valoare și care pot include, dar nu se limitează la:

1. Servicii legate de serviciul de decontare, cum ar fi:
 - (a) organizarea, în calitate de agent, a unui mecanism de împrumut de titluri de valoare între participanții la un sistem de decontare a titlurilor de valoare;
 - (b) punerea la dispoziție, în calitate de agent, a unui sistem de gestionare a garanțiilor pentru participanții la un sistem de decontare a titlurilor de valoare;
 - (c) punerea în corespondență a decontărilor, transmiterea instrucțiunilor, confirmarea tranzacțiilor, verificarea tranzacțiilor.
2. Servicii legate de serviciul notarial și serviciul de administrare centralizată, cum ar fi:
 - (a) servicii legate de registrele de acționari;
 - (b) sprijinirea procesării operațiunilor corporative care determină modificarea nivelului capitalului social (*corporate actions*), inclusiv în ceea ce privește impozitele, adunările generale și serviciile de informare;
 - (c) servicii legate de o emisiune nouă, inclusiv alocarea și gestionarea codurilor ISIN și a altor coduri similare;
 - (d) transmiterea și procesarea instrucțiunilor, perceperea și procesarea comisioanelor și raportări conexe.
3. Stabilirea de conexiuni între CSD-uri, deschiderea, administrarea sau gestionarea conturilor de instrumente financiare în cadrul unui serviciu de decontare, a unui serviciu de gestionare a garanțiilor și a altor servicii auxiliare.
4. Orice alt serviciu, cum ar fi:
 - (a) furnizarea, în calitate de agent, a unor servicii generale de gestionare a garanțiilor;
 - (b) furnizarea de raportări conform reglementărilor;
 - (c) furnizarea de informații, date și statistici către piață și către serviciile de statistică sau altor entități guvernamentale ori interguvernamentale;
 - (d) furnizarea de servicii IT.

SECȚIUNEA C

Servicii auxiliare de tip bancar

Servicii de tip bancar legate în mod direct de serviciile de bază sau de alte servicii auxiliare enumerate în secțiunile A și B, cum ar fi:

- (a) deschiderea de conturi de fonduri bănești pentru participanții la un sistem de decontare a titlurilor de valoare și pentru deținătorii de conturi de titluri de valoare și acceptarea de depozite de la aceștia, în sensul punctului 1 din anexa I la Directiva 2013/36/UE;

- (b) deschiderea de linii de credit de fonduri bănești care trebuie rambursate cel târziu în următoarea zi lucrătoare, acordarea de împrumuturi de fonduri bănești pentru prefinanțarea operațiunilor corporative care determină modificarea nivelului capitalului (*corporate actions*) și acordarea de împrumuturi de titluri de valoare deținătorilor de conturi de titluri de valoare, în sensul punctului 2 din anexa I la Directiva 2013/36/UE;
 - (c) servicii de plată care presupun prelucrarea de operațiuni în fonduri bănești și în monedă străină, în sensul punctului 4 din anexa I la Directiva 2013/36/UE;
 - (d) garanții și angajamente legate de acordarea și luarea de împrumuturi de titluri de valoare, în sensul punctului 6 din anexa I la Directiva 2013/36/UE;
 - (e) activități de trezorerie care implică monedă străină și valori mobiliare legate de gestionarea soldurilor aferente pozițiilor de cumpărare (*long balances*) ale participanților, în sensul punctului 7 literele (b) și (e) din anexa 1 la Directiva 2013/36/UE.
-

REGULAMENTUL (UE) NR. 910/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 23 iulie 2014

privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Instaurarea încrederii în mediul online este esențială pentru dezvoltarea economică și socială. Lipsa încrederii, datorată în special unei lipse a securității juridice percepute de public, determină consumatorii, întreprinderile și autoritățile publice să ezite în efectuarea de tranzacții pe cale electronică și în adoptarea de noi servicii.
- (2) Obiectivul prezentului regulament este de a crește încrederea în tranzacțiile electronice de pe piața internă prin furnizarea unei baze comune pentru realizarea de interacțiuni electronice sigure între cetățeni, întreprinderi și autoritățile publice, contribuind astfel la creșterea eficienței serviciilor online din sectorul public și privat, a activităților economice electronice și a comerțului electronic în Uniune.
- (3) Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ reglementa semnăturile electronice fără să ofere un cadru transfrontalier și intersectorial cuprinzător pentru tranzacții electronice sigure, demne de încredere și ușor de folosit. Prezentul regulament consolidează și extinde acquis-ul din respectiva directivă.
- (4) Comunicarea Comisiei din 26 august 2010 intitulată „Agenda digitală pentru Europa” a identificat fragmentarea pieței digitale, lipsa interoperabilității și creșterea criminalității informatice ca obstacole majore în calea cercului virtuos al economiei digitale. În raportul său privind cetățenia UE în 2010, intitulat „Eliminarea obstacolelor din calea drepturilor cetățenilor Uniunii”, Comisia a scos în evidență, de asemenea, necesitatea de a soluționa principalele probleme care îi împiedică pe cetățenii europeni să beneficieze de avantajele unei piețe unice digitale și de serviciile digitale transfrontaliere.
- (5) În concluziile sale din 4 februarie 2011 și 23 octombrie 2011, Consiliul European a invitat Comisia să creeze o piață unică digitală până în 2015 pentru a realiza progrese rapide în domenii esențiale ale economiei digitale și pentru a promova o piață unică digitală integrată în totalitate, prin facilitarea utilizării transfrontaliere a serviciilor online, acordând atenție în special facilitării identificării și autentificării electronice sigure.

⁽¹⁾ JO C 351, 15.11.2012, p. 73.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 3 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 23 iulie 2014.

⁽³⁾ Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice (JO L 13, 19.1.2000, p. 12).

- (6) În concluziile sale din 27 mai 2011, Consiliul a invitat Comisia să contribuie la piața unică digitală prin crearea condițiilor adecvate pentru recunoașterea reciprocă a elementelor-cheie dincolo de frontiere, cum ar fi identificarea electronică, documentele electronice, semnăturile electronice și serviciile de distribuție electronică, precum și pentru serviciile de e-guvernare interoperabile pe întreg teritoriul Uniunii Europene.
- (7) Parlamentul European în rezoluția sa din 21 septembrie 2010 privind realizarea pieței interne în ceea ce privește comerțul electronic ⁽¹⁾ a subliniat importanța securității serviciilor electronice, în special a semnăturilor electronice, și importanța necesității de a crea o infrastructură publică cheie la nivel paneuropean și a solicitat Comisiei să creeze un portal european al autorităților de validare pentru a asigura interoperabilitatea transfrontalieră a semnăturilor electronice și pentru a crește gradul de securitate a tranzacțiilor efectuate prin intermediul internetului.
- (8) Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ solicită statelor membre să instituie „ghișee unice” pentru a se asigura că toate procedurile și formalitățile cu privire la accesul la o activitate de servicii și la exercitarea acesteia pot fi îndeplinite cu ușurință, de la distanță și prin mijloace electronice, prin intermediul ghișeului unic adecvat și al autorităților adecvate. Multe servicii online accesibile prin intermediul ghișeelor unice necesită identificare, autentificare și semnătură electronică.
- (9) În majoritatea cazurilor, cetățenii nu pot utiliza identificarea electronică pentru a-și autentifica identitatea într-un alt stat membru din cauză că sistemele naționale de identificare electronică din țara lor nu sunt recunoscute în alte state membre. Respectiva barieră electronică împiedică prestatorii de servicii să se bucure pe deplin de avantajele oferite de piața internă. Mijloacele de identificare electronică recunoscute reciproc vor facilita prestarea transfrontalieră de numeroase servicii pe piața internă și vor permite întreprinderilor să își extindă activitatea peste granițe fără să se confrunte cu multe obstacole în interacțiunile cu autoritățile publice.
- (10) Directiva 2011/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ a instituit o rețea de autorități naționale responsabile pentru e-sănătate. Pentru a spori siguranța și continuitatea asistenței medicale transfrontaliere, rețeaua trebuie să elaboreze orientări privind accesul transfrontalier la datele și serviciile legate de e-sănătate, inclusiv prin sprijinirea de „măsuri comune de identificare și de autentificare pentru a facilita transferabilitatea datelor în cadrul asistenței medicale transfrontaliere”. Recunoașterea reciprocă a identificării și autentificării electronice sunt esențiale pentru ca asistența medicală transfrontalieră pentru cetățenii europeni să devină o realitate. Când oamenii călătoresc în scopul realizării unui tratament, datele lor medicale trebuie să fie accesibile în țara în care se realizează tratamentul. Acest lucru necesită un cadru de identificare electronică solid, sigur și fiabil.
- (11) Prezentul regulament ar trebui aplicat în deplină concordanță cu principiile referitoare la protecția datelor cu caracter personal prevăzute de Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾. În această privință, având în vedere principiul recunoașterii reciproce instituit de prezentul regulament, autentificarea pentru un serviciu online ar trebui să vizeze numai prelucrarea acelor date de identificare care sunt adecvate și relevante și care nu sunt excesive în vederea acordării accesului la respectivul serviciu online. Mai mult, cerințele prevăzute în Directiva 95/46/CE privind confidențialitatea și securitatea prelucrării ar trebui să fie respectate de către prestatorii de servicii de încredere și de către organismele de supraveghere.
- (12) Unul din obiectivele prezentului regulament este de a elimina barierele existente în calea utilizării transfrontaliere a mijloacelor de identificare electronică utilizate în statele membre pentru autentificare cel puțin pentru serviciile publice. Prezentul regulament nu urmărește să intervină în sistemele de gestionare a identității electronice și infrastructurile conexe stabilite în statele membre. Obiectivul prezentului regulament este de a garanta că, pentru accesul la serviciile transfrontaliere online oferite de către statele membre, este posibilă identificarea și autentificarea electronică sigură.

⁽¹⁾ JO C 50 E, 21.2.2012, p. 1.

⁽²⁾ Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO L 376, 27.12.2006, p. 36).

⁽³⁾ Directiva 2011/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2011 privind aplicarea drepturilor pacienților în cadrul asistenței medicale transfrontaliere (JO L 88, 4.4.2011, p. 45).

⁽⁴⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

- (13) Statele membre ar trebui să dispună în continuare de libertatea de a utiliza sau de a introduce, în scopuri de identificare electronică, mijloace pentru accesarea serviciilor online. Acestea ar trebui, de asemenea, să fie în măsură să decidă dacă să implice sectorul privat în furnizarea acestor mijloace. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să notifice Comisiei sistemele lor de identificare electronică. Alegerea de a notifica Comisiei toate, unele sau niciunul dintre sistemele de identificare electronică utilizate la nivel național pentru a accesa cel puțin serviciile publice online sau serviciile specifice este la latitudinea statelor membre.
- (14) Ar trebui stabilite în prezentul regulament unele condiții cu privire la care mijloace de identificare electronică trebuie să fie recunoscute și la modul în care sistemele de identificare electronică ar trebui să fie notificate. Aceste condiții ar trebui să ajute statele membre să dobândească încrederea reciprocă necesară în sistemele lor de identificare electronică și să recunoască reciproc mijloacele de identificare electronică care intră sub incidența sistemelor lor notificate. Ar trebui să se aplice principiul recunoașterii reciproce în cazul în care sistemul de identificare electronică al statului membru care notifică îndeplinește condițiile de notificare, iar notificarea a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Cu toate acestea, principiul recunoașterii reciproce ar trebui să vizeze numai autentificarea pentru un serviciu online. Accesul la aceste servicii online și furnizarea lor finală către solicitant ar trebui să fie strâns legate de dreptul de a primi astfel de servicii în condițiile stabilite de legislația națională.
- (15) Obligația de recunoaștere a mijloacelor de identificare electronică ar trebui să se refere numai la mijloacele al căror nivel de asigurare a încrederii corespunde unui nivel egal sau mai ridicat decât nivelul necesar pentru serviciul online în cauză. În plus, această obligație ar trebui să se aplice numai în cazul în care organismul din sectorul public în cauză utilizează nivelul de asigurare „substanțial” sau „ridicat” în ceea ce privește accesul la serviciul online respectiv. Statele membre ar trebui să dispună în continuare, în conformitate cu dreptul Uniunii, de libertatea de a recunoaște mijloacele de identificare electronică cu niveluri de asigurare a încrederii mai scăzute.
- (16) Nivelurile de asigurare ar trebui să caracterizeze gradul de încredere în mijloacele de identificare electronică în stabilirea identității unei persoane, oferind astfel garanția că persoana care pretinde o anumită identitate este într-adevăr persoana căreia i s-a atribuit respectiva identitate. Nivelul de asigurare depinde de gradul de încredere pe care îl oferă mijloacele de identificare electronică în legătură cu identitatea pretinsă sau declarată a unei persoane, ținând seama de procese (de exemplu, dovedirea și verificarea identității și autentificarea), de activitățile de gestionare (de exemplu, entitatea care emite mijloacele de identificare electronică și procedura de emitere a respectivelor mijloace) și de controalele tehnice puse în aplicare. Există diferite definiții tehnice și descrieri ale nivelurilor de asigurare, ca urmare a proiectelor-pilot la scară largă finanțate de Uniune, a activităților de standardizare și internaționale. În special, proiectul-pilot la scară largă STORK și ISO 29115 se referă, printre altele, la nivelurile 2, 3 și 4, care ar trebui să fie luate cu prioritate în considerare în stabilirea cerințelor tehnice minime, a standardelor și procedurilor pentru nivelurile de asigurare scăzut, substanțial și ridicat, în sensul prezentului regulament, asigurând, în același timp, aplicarea uniformă a prezentului regulament în special în ceea ce privește nivelul de asigurare ridicat în legătură cu dovedirea identității în vederea eliberării de certificate calificate. Cerințele stabilite ar trebui să fie neutre din punct de vedere tehnologic. Ar trebui să fie posibilă realizarea cerințelor de siguranță necesare prin intermediul diferitelor tehnologii.
- (17) Statele membre ar trebui să încurajeze sectorul privat să utilizeze în mod voluntar mijloace de identificare electronică în cadrul unui sistem notificat, în scopuri de identificare, atunci când este nevoie pentru servicii online sau pentru tranzacții electronice. Posibilitatea de a utiliza aceste mijloace de identificare electronică ar permite sectorului privat să se bazeze pe identificarea și autentificarea electronică deja utilizată pe scară largă în multe state membre cel puțin pentru serviciile publice și să faciliteze accesul întreprinderilor și cetățenilor la serviciile lor online dincolo de frontiere. Pentru a facilita utilizarea acestor mijloace de identificare electronică dincolo de frontiere de către sectorul privat, posibilitatea de autentificare furnizată de orice stat membru ar trebui să fie disponibilă beneficiarilor din sectorul privat stabiliți în afara teritoriului statului membru respectiv în aceleași condiții ca cele aplicate beneficiarilor din sectorul privat stabiliți în statul membru respectiv. Prin urmare, în ceea ce privește beneficiarii din sectorul privat, statul membru care notifică poate defini condițiile de acces la mijloacele de autentificare. Aceste condiții de acces pot stabili dacă mijloacele de autentificare aferente sistemului notificat sunt sau nu disponibile imediat pentru beneficiarii din sectorul privat.
- (18) Prezentul regulament ar trebui să prevadă răspunderea statului membru care notifică, a părții care emite mijloacele de identificare electronică și a părții care aplică procedura de autentificare în cazul neîndeplinirii obligațiilor relevante în temeiul prezentului regulament. Cu toate acestea, prezentul regulament ar trebui să fie aplicat în conformitate cu normele de drept intern privind răspunderea. Prin urmare, aceasta nu aduce atingere respectivelor norme naționale privind, de exemplu, definiția prejudiciului sau normele de procedură aplicabile relevante, inclusiv sarcina probei.

- (19) Securitatea sistemelor de identificare electronică este esențială pentru recunoașterea transfrontalieră reciprocă fiabilă a mijloacelor de identificare electronică. În acest context, statele membre ar trebui să coopereze în ceea ce privește securitatea și interoperabilitatea sistemelor de identificare electronică la nivelul Uniunii. Ori de câte ori sistemele de identificare electronică necesită utilizarea unor elemente hardware sau software specifice de către beneficiari la nivel național, interoperabilitatea transfrontalieră necesită ca statele membre respective să nu impună astfel de cerințe și costuri aferente beneficiarilor stabiliți în afara teritoriului lor. În acest caz, ar trebui examinate și elaborate soluții adecvate care să țină seama de cadrul de interoperabilitate. Cu toate acestea, cerințele tehnice care decurg din specificațiile intrinsece ale mijloacelor naționale de identificare electronică și care sunt susceptibile de a afecta deținătorii unor astfel de mijloace electronice (de exemplu, carduri cu memorie) sunt inevitabile.
- (20) Cooperarea dintre statele membre ar trebui să faciliteze interoperabilitatea tehnică a sistemelor de identificare electronică notificate pentru a favoriza un nivel ridicat de încredere și securitate corespunzător gradului de risc. Schimbul de informații și de bune practici între statele membre, în vederea recunoașterii lor reciproce, ar trebui să contribuie la această cooperare.
- (21) Prezentul regulament ar trebui, de asemenea, să stabilească un cadru juridic general pentru utilizarea serviciilor de încredere. Totuși, acesta nu ar trebui să creeze o obligație generală de a le utiliza sau de a instala un punct de acces pentru toate serviciile de încredere existente. În special, acesta nu ar trebui să reglementeze prestarea de servicii utilizate exclusiv în cadrul sistemelor închise între un set definit de participanți, care nu au niciun efect asupra părților terțe. De exemplu, sistemele instituite în întreprinderi sau în administrațiile publice pentru a gestiona procedurile interne care utilizează serviciile de încredere nu ar trebui să intre sub incidența cerințelor din prezentul regulament. Doar serviciile de încredere prestate publicului având efecte asupra părților terțe ar trebui să îndeplinească cerințele stabilite în regulament. Prezentul regulament nu ar trebui să reglementeze nici aspectele privind încheierea și valabilitatea contractelor sau a altor obligații juridice, în cazul în care există cerințe cu privire la formă prevăzute de dreptul intern sau al Uniunii. Mai mult, prezentul regulament nu ar trebui să afecteze cerințele naționale cu privire la formă aferente registrelor publice, în special registrelor comerțului și cadastrului.
- (22) Pentru a contribui la utilizarea transfrontalieră generală a serviciilor de încredere, ar trebui să fie posibilă utilizarea acestora ca probe în procedurile judiciare în toate statele membre. Efectul juridic al serviciilor de încredere trebuie definit de dreptul intern, cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul regulament.
- (23) În măsura în care prezentul regulament creează o obligație de a recunoaște un serviciu de încredere, respectivul serviciu de încredere poate fi respins numai dacă destinatarul obligației nu este în măsură să îl citească sau să îl verifice din motive tehnice, care nu pot face obiectul controlului imediat al destinatarului. Cu toate acestea, această obligație în sine nu ar trebui să impună unui organism public să obțină elementele de hardware și software necesare pentru lizibilitatea tehnică a tuturor serviciilor de încredere existente.
- (24) Statele membre pot să mențină sau să introducă dispoziții naționale, în conformitate cu dreptul Uniunii, referitoare la serviciile de încredere în măsura în care aceste servicii nu sunt armonizate integral în prezentul regulament. Cu toate acestea, serviciile de încredere care sunt conforme cu prezentul regulament ar trebui să circule liber pe piața internă.
- (25) Statele membre ar trebui să dispună în continuare de libertatea de a defini alte tipuri de servicii de încredere, în plus față de cele care fac parte din lista închisă de servicii de încredere prevăzută în prezentul regulament, în scopul recunoașterii acestora la nivel național ca servicii de încredere calificate.
- (26) Datorită ritmului schimbărilor tehnologice, prezentul regulament ar trebui să adopte o abordare deschisă inovării.
- (27) Prezentul regulament ar trebui să fie neutru din punctul de vedere al tehnologiei. Efectele juridice pe care le acordă ar trebui să fie realizabile prin orice mijloc tehnic, cu condiția ca cerințele prezentului regulament să fie îndeplinite.

- (28) Pentru a spori în special încrederea întreprinderilor mici și mijlocii (IMM) și a consumatorilor în piața internă și pentru a promova utilizarea serviciilor și produselor de încredere, noțiunile de servicii de încredere calificate și prestator de servicii de încredere calificat ar trebui să fie introduse pentru a indica cerințele și obligațiile care asigură securitatea la nivel înalt a oricăror servicii și produse de încredere calificate utilizate sau furnizate.
- (29) În conformitate cu obligațiile în temeiul Convenției Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu handicap, aprobată prin Decizia 2010/48/CE a Consiliului⁽¹⁾, în special articolul 9 din convenție, persoanele cu handicap ar trebui să aibă posibilitatea de a utiliza serviciile de încredere și produsele destinate utilizatorului final utilizate la prestarea serviciilor respective, în aceleași condiții ca și ceilalți consumatori. Prin urmare, dacă este posibil, serviciile de încredere prestate și produsele destinate utilizatorului final utilizate pentru prestarea serviciilor respective ar trebui să fie accesibile persoanelor cu handicap. Studiul de fezabilitate ar trebui să includă, printre altele, considerații tehnice și economice.
- (30) Statele membre ar trebui să desemneze un organism de supraveghere sau organisme de supraveghere pentru realizarea activităților de supraveghere în conformitate cu prezentul regulament. Statele membre ar trebui să aibă, de asemenea, posibilitatea de a decide, pe baza unui acord reciproc cu alt stat membru, să desemneze un organism de supraveghere pe teritoriul acestui alt stat membru.
- (31) Organismele de supraveghere ar trebui să coopereze cu autoritățile de protecție a datelor, de exemplu prin informarea acestora cu privire la rezultatele auditurilor prestatorilor de servicii de încredere calificați, în cazul în care se presupune că normele de protecție a datelor cu caracter personal au fost încălcate. Informațiile furnizate ar trebui să vizeze în special incidentele privind securitatea și încălcarea securității datelor cu caracter personal.
- (32) Ar trebui să fie obligatoriu pentru toți prestatorii de servicii de încredere să aplice bune practici de securitate corespunzătoare riscurilor legate de activitățile lor, pentru a spori încrederea utilizatorilor în piața unică.
- (33) Dispozițiile privind utilizarea pseudonimelor în certificate nu ar trebui să împiedice statele membre să solicite identificarea persoanelor în conformitate cu dreptul Uniunii sau dreptul intern.
- (34) Toate statele membre ar trebui să respecte cerințele esențiale comune de supraveghere pentru a se asigura un nivel de securitate comparabil al serviciilor de încredere calificate. Pentru a facilita aplicarea consecventă a acestor cerințe pe întreg teritoriul Uniunii, statele membre ar trebui să adopte proceduri comparabile și ar trebui să efectueze schimburi de informații cu privire la activitățile lor de supraveghere și la bunele practici în domeniu.
- (35) Toți prestatorii de servicii de încredere ar trebui să facă obiectul cerințelor prevăzute de prezentul regulament, în special al celor privind securitatea și responsabilitatea de a asigura diligența necesară, transparența și asumarea răspunderii pentru operațiunile și serviciile lor. Totuși, ținând seama de tipul de servicii prestate de prestatorii de servicii de încredere, este oportun să se facă o distincție, în ceea ce privește cerințele respective, între prestatorii de servicii de încredere calificați și necalificați.
- (36) Stabilirea unui regim de supraveghere pentru toți prestatorii de servicii de încredere ar trebui să asigure condiții de concurență echitabile în privința securității și a asumării responsabilității pentru operațiunile și serviciile lor, contribuind astfel la protecția utilizatorilor și la funcționarea pieței interne. Prestatorii de servicii de încredere necalificați ar trebui să facă obiectul unor activități de supraveghere *ex post* lejere și bazate pe reacție, justificate de natura serviciilor și a operațiunilor lor. Prin urmare, organismul de supraveghere nu ar trebui să aibă nicio obligație generală de a supraveghea prestatorii de servicii necalificați. Organismul de supraveghere ar trebui să acționeze doar în cazul în care este informat (de exemplu, de către prestatorul de servicii de încredere necalificat în persoană, de către un alt organism de supraveghere, printr-o notificare de la un utilizator sau un partener de afaceri sau pe baza propriilor investigații) că un prestator de servicii de încredere necalificat nu respectă cerințele prezentului regulament.

⁽¹⁾ Decizia 2010/48/CE a Consiliului din 26 noiembrie 2009 privind încheierea de către Comunitatea Europeană a Convenției Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu handicap (JO L 23, 27.1.2010, p. 35).

- (37) Prezentul regulament ar trebui să prevadă răspunderea tuturor prestatorilor de servicii de încredere. În special, regulamentul stabilește un regim de răspundere în cadrul căruia toți prestatorii de servicii de încredere ar trebui să fie răspunzători pentru prejudiciile aduse oricărei persoane fizice sau juridice din cauza nerespectării obligațiilor care le revin în temeiul prezentului regulament. Pentru a facilita evaluarea riscului financiar pe care prestatorii de servicii de încredere l-ar putea avea de suportat sau pe care aceștia ar trebui să îl acopere prin intermediul polițelor de asigurare, prezentul regulament permite prestatorilor de servicii de încredere să stabilească restricții, în anumite condiții, privind utilizarea serviciilor pe care le oferă și îi scutește de răspunderea pentru prejudiciile rezultate din utilizarea serviciilor peste aceste restricții. Clienții ar trebui să fie informați în prealabil, în mod corespunzător, cu privire la restricții. Aceste restricții ar trebui să poată fi recunoscute de către o parte terță, de exemplu prin includerea de informații cu privire la acestea în clauzele și condițiile aferente serviciului furnizat sau prin alte mijloace ușor de recunoscut. Pentru punerea în aplicare a acestor principii, prezentul regulament ar trebui aplicat în conformitate cu normele naționale în materie de răspundere. Prin urmare, prezentul regulament nu aduce atingere normelor naționale privind, de exemplu, definiția prejudiciului, a intenției, a neglijenței sau privind normele procedurale aplicabile relevante.
- (38) Notificarea cazurilor de încălcare a securității și evaluarea riscurilor privind securitatea sunt esențiale în vederea furnizării de informații corespunzătoare către părțile în cauză, în caz de încălcare a securității sau de pierdere a integrității.
- (39) Pentru a permite Comisiei și statelor membre să evalueze eficiența mecanismului de notificare a încălcărilor introdus prin prezentul regulament, ar trebui să li se solicite organismelor de supraveghere să furnizeze informații sintetizate Comisiei și Agenției Uniunii Europene pentru Securitatea Rețelelor și a Informațiilor (ENISA).
- (40) Pentru a permite Comisiei și statelor membre să evalueze eficiența mecanismului de supraveghere consolidată introdus prin prezentul regulament, ar trebui să li se solicite organismelor de supraveghere să prezinte un raport cu privire la activitățile lor. Acest lucru ar contribui la facilitarea schimbului de bune practici între organismele de supraveghere și ar asigura verificarea punerii în aplicare în mod consecvent și eficient în toate statele membre a cerințelor esențiale privind supravegherea.
- (41) Pentru a garanta sustenabilitatea și durabilitatea serviciilor de încredere calificate și pentru a spori încrederea utilizatorilor în continuitatea serviciilor de încredere calificate, organismele de supraveghere ar trebui să verifice existența și aplicarea corectă a dispozițiilor privind planurile de încetare a serviciului în cazurile în care prestatorii de servicii de încredere calificați își încetează activitățile.
- (42) Pentru a facilita supravegherea prestatorilor de servicii de încredere calificați, de exemplu, atunci când un furnizor își prestează serviciile pe teritoriul unui alt stat membru și nu face acolo obiectul supravegherii sau în cazul în care calculatoarele unui prestator sunt situate pe teritoriul unui alt stat membru decât cel în care este stabilit, ar trebui să fie instituit un sistem de asistență reciprocă între organismele de supraveghere din statele membre.
- (43) Pentru a asigura respectarea de către prestatorii de servicii de încredere calificați a cerințelor stabilite în prezentul regulament și conformitatea serviciilor prestate de aceștia cu respectivele cerințe, un organism de evaluare a conformității ar trebui să efectueze o evaluare a conformității, iar rapoartele de evaluare a conformității rezultate ar trebui transmise de prestatorii de servicii de încredere calificați către organismul de supraveghere. Atunci când organismul de supraveghere impune unui prestator de servicii de încredere calificat să prezinte un raport de evaluare a conformității *ad hoc*, organismul de supraveghere ar trebui să respecte, în special, principiile bunei administrări, inclusiv obligația de a-și motiva deciziile, precum și principiul proporționalității. Prin urmare, organismul de supraveghere ar trebui să-și motiveze în mod corespunzător decizia de a solicita o evaluare a conformității *ad hoc*.
- (44) Prezentul regulament urmărește să asigure un cadru coerent cu scopul de a oferi un nivel înalt de siguranță și de securitate juridică a serviciilor de încredere. În acest sens, atunci când abordează evaluarea conformității produselor și serviciilor, Comisia ar trebui, după caz, să identifice sinergii cu sistemele europene și internaționale relevante existente, cum ar fi Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ care stabilește cerințele de acreditare ale organismelor de evaluare a conformității și de supraveghere a pieței de produse.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).

- (45) Pentru a permite un proces de inițiere eficient, care ar trebui să ducă la includerea prestatorilor de servicii de încredere calificați și a serviciilor de încredere calificate pe care le prestează în listele sigure, interacțiunile preliminare dintre potențialii prestatori de servicii de încredere calificați și organismul de supraveghere competent ar trebui să fie încurajate, în scopul facilitării diligenței necesare care conduce la prestarea de servicii de încredere calificate.
- (46) Listele sigure sunt elemente esențiale pentru construirea încrederii între operatorii de piață, deoarece ele indică statutul de calificat al prestatorului de servicii în momentul supravegherii.
- (47) Încrederea în serviciile online și facilitarea acestora sunt esențiale pentru ca utilizatorii să beneficieze pe deplin de serviciile electronice și să se bazeze în mod conștient pe acestea. În acest scop, ar trebui creată o marcă de încredere a UE cu scopul de a identifica serviciile de încredere calificate prestate de prestatori de servicii de încredere calificați. O astfel de marcă de încredere a UE pentru serviciile de încredere calificate ar diferenția în mod clar serviciile de încredere calificate de alte servicii de încredere, contribuind astfel la transparența pe pieței. Utilizarea unei mărci de încredere a UE de către prestatorii de servicii de încredere calificați ar trebui să fie voluntară și nu ar trebui să conducă la nicio altă cerință decât cele prevăzute în prezentul regulament.
- (48) Deși un nivel ridicat de securitate este necesar pentru a asigura recunoașterea reciprocă a semnăturilor electronice, în cazuri speciale, cum ar fi în contextul Deciziei 2009/767/CE a Comisiei ⁽¹⁾, semnăturile electronice cu un nivel mai scăzut de asigurare a securității ar trebui să fie, de asemenea, acceptate.
- (49) Prezentul regulament ar trebui să stabilească principiul conform căruia unei semnături electronice nu ar trebui să i se refuze efectul juridic din motiv că aceasta este în format electronic sau că nu îndeplinește cerințele pentru semnătura electronică calificată. Cu toate acestea, efectul juridic al semnăturilor electronice se definește în dreptul intern, cu excepția cerinței prevăzute în prezentul regulament, conform căreia o semnătură electronică calificată ar trebui să aibă efecte juridice echivalente cu cele ale semnăturii olografe.
- (50) Deoarece autoritățile competente din statele membre utilizează, în prezent, formate diferite de semnături electronice avansate pentru a-și semna documentele în mod electronic, este necesar să se asigure că cel puțin un număr de formate de semnături electronice avansate pot fi procesate tehnic de statele membre atunci când primesc documente semnate în mod electronic. În mod similar, în cazul în care autoritățile competente din statele membre utilizează sigiliile electronice avansate, ar fi necesar să se asigure că acestea pot procesa cel puțin un număr de formate de sigilii electronice avansate.
- (51) Ar trebui să fie posibil pentru semnatar să încredințeze dispozitivele de creare a semnăturilor electronice calificate unei părți terțe, cu condiția ca mecanismele și procedurile adecvate să fie puse în aplicare pentru a se asigura că semnatarul are control unic asupra utilizării datelor sale de creare a semnăturilor electronice și cu condiția ca utilizarea dispozitivului să îndeplinească cerințele privind semnătura electronică calificată.
- (52) Crearea semnăturilor electronice la distanță, al căror mediu este gestionat în numele semnatarului de un prestator de servicii de încredere, nu poate decât să se dezvolte având în vedere multiplele sale avantaje economice. Cu toate acestea, pentru a garanta că aceste semnături electronice se bucură de același nivel de recunoaștere juridică de care se bucură semnăturile electronice create cu ajutorul unui mediu care este în totalitate gestionat de utilizator, prestatorii care oferă servicii de semnătură electronică la distanță ar trebui să aplice proceduri de securitate a gestionării și administrării specifice și să utilizeze sisteme și produse fiabile, care să includă canale de comunicare electronică sigure, pentru a garanta fiabilitatea mediului de creare a semnăturii electronice și faptul că acest mediu este utilizat sub controlul exclusiv al semnatarului. În cazul unei semnături electronice calificate create cu ajutorul unui dispozitiv de creare a semnăturilor electronice la distanță, ar trebui să se aplice cerințele aplicabile prestatorilor de servicii de încredere calificați menționate în prezentul regulament.

⁽¹⁾ Decizia 2009/767/CE a Comisiei din 16 octombrie 2009 de stabilire a unor măsuri de facilitare a utilizării procedurilor prin mijloace electronice prin intermediul ghișeelor unice în temeiul Directivei 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind serviciile în cadrul pieței interne (JO L 274, 20.10.2009, p. 36).

- (53) Suspendarea certificatelor calificate este o practică operațională consacrată a prestatorilor de servicii de încredere într-o serie de state membre, care este diferită de revocare și atrage după sine pierderea temporară a valabilității unui certificat. Pentru asigurarea securității juridice este necesar ca statutul de suspendat al unui certificat să fie întotdeauna indicat în mod clar. În acest scop, prestatorii de servicii de încredere ar trebui să aibă responsabilitatea de a indica în mod clar statutul certificatului și, în cazul în care acesta este suspendat, perioada, indicată cu precizie, pentru care certificatul a fost suspendat. Prezentul regulament nu ar trebui să impună prestatorilor de servicii de încredere sau statelor membre utilizarea suspendării, ci ar trebui să prevadă norme de transparență în cazul în care o astfel de practică este disponibilă.
- (54) Interoperabilitatea transfrontalieră și recunoașterea certificatelor calificate reprezintă o condiție prealabilă pentru recunoașterea transfrontalieră a semnăturilor electronice calificate. Prin urmare, certificatele calificate nu ar trebui să facă obiectul niciunei cerințe obligatorii în plus față de cerințele prevăzute în prezentul regulament. Cu toate acestea, ar trebui să se permită, la nivel național, includerea unor atribute specifice, precum identificatorii unici, în cadrul certificatelor calificate, cu condiția ca aceste atribute specifice să nu afecteze interoperabilitatea transfrontalieră și recunoașterea certificatelor calificate și a semnăturilor electronice.
- (55) Certificarea de securitate informatică bazată pe standarde internaționale, de exemplu ISO 15408 și metodele de evaluare conexe și acordurile de recunoaștere reciprocă, este un instrument important pentru a verifica siguranța dispozitivelor de creare a semnăturii electronice calificate și ar trebui promovat. Cu toate acestea, soluțiile și serviciile inovatoare, cum ar fi semnarea pe telefonul mobil și semnarea în cloud, se bazează pe soluții tehnice și organizaționale pentru dispozitive de creare a semnăturii electronice calificate pentru care este posibil să nu fie încă disponibile standarde de securitate sau a căror primă certificare de securitate informatică este în curs. Nivelul de securitate al respectivelor dispozitive de creare a semnăturii electronice calificate ar putea fi evaluat prin utilizarea unor procese alternative numai în cazul în care astfel de standarde de securitate nu sunt disponibile sau în cazul în care prima certificare de securitate informatică este în desfășurare. Aceste procese ar trebui să fie comparabile cu standardele pentru certificarea în materie de securitate informatică, în măsura în care nivelurile lor de securitate sunt echivalente. Aceste procese ar putea fi facilitate de o evaluare *inter pares*.
- (56) Prezentul regulament ar trebui să prevadă cerințe pentru dispozitivele de creare a semnăturii electronice calificate în vederea asigurării funcționalității semnăturilor electronice avansate. Prezentul regulament nu ar trebui să reglementeze întregul mediu al sistemului în care funcționează astfel de dispozitive. Prin urmare, domeniul de aplicare al certificării dispozitivelor de creare a semnăturii calificate ar trebui să se limiteze la componentele hardware și la elementele de software de sistem utilizate pentru gestionarea și protejarea datelor aferente creării semnăturii care sunt create, stocate sau prelucrate în dispozitivul de creare a semnăturii. După cum se detaliază în standardele relevante, domeniul de aplicare al obligației de certificare ar trebui să excludă cererile de creare a semnăturii.
- (57) Pentru a asigura securitatea juridică cu privire la valabilitatea semnăturii, este esențial să se specifice în detaliu componentele unei semnături electronice calificate care ar trebui să fie evaluate de către beneficiarul care efectuează validarea. Mai mult, specificarea cerințelor pentru prestatorii de servicii de încredere calificați care pot presta un serviciu de validare calificat beneficiarilor care nu vor sau care nu pot îndeplini ei înșiși validarea semnăturilor electronice calificate ar trebui să stimuleze sectorul public și privat să investească în astfel de servicii. Ambele elemente ar trebui să facă validarea semnăturilor electronice calificate ușoară și convenabilă pentru toate părțile la nivelul Uniunii.
- (58) Atunci când o tranzacție necesită un sigiliu electronic calificat de la o persoană juridică, o semnătură electronică calificată de la reprezentantul autorizat al persoanei juridice ar trebui să fie, de asemenea, acceptabilă.
- (59) Sigiliile electronice ar trebui să servească drept dovadă că un document electronic a fost emis de către o persoană juridică, asigurând certitudinea originii și integrității documentului.
- (60) Prestatorii de servicii de încredere care eliberează certificate calificate pentru sigiliul electronic ar trebui să pună în aplicare măsurile necesare pentru a putea stabili identitatea persoanei fizice care reprezintă persoana juridică pentru care se eliberează certificatul calificat pentru sigiliul electronic, în cazul în care o astfel de identificare este necesară la nivel național în cadrul procedurilor judiciare sau administrative.

- (61) Prezentul regulament ar trebui să asigure păstrarea pe termen lung a informațiilor, pentru a asigura valabilitatea juridică a semnăturilor și sigiliilor electronice pe perioade lungi de timp și a garanta că acestea pot fi validate indiferent de schimbările tehnologice viitoare.
- (62) Pentru a asigura securitatea mărcilor temporale electronice calificate, prezentul regulament ar trebui să impună utilizarea unui sigiliu electronic avansat sau a unei semnături electronice avansate sau a altor metode echivalente. Se preconizează că inovarea poate conduce la noi tehnologii care ar putea asigura mărcilor temporale un nivel de securitate echivalent. Ori de câte ori este utilizată o altă metodă decât sigiliul electronic avansat sau semnătura electronică avansată, prestatorului de servicii de încredere calificat ar trebui să-i revină obligația să demonstreze, în cadrul raportului de evaluare a conformității, că o astfel de metodă asigură un nivel echivalent de securitate și respectă obligațiile stabilite în prezentul regulament.
- (63) Documentele electronice sunt importante pentru dezvoltarea în continuare a tranzacțiilor electronice transfrontaliere în cadrul pieței interne. Prezentul regulament ar trebui să stabilească principiul conform căruia unui document electronic nu ar trebui să i se refuze efectul juridic din motiv că acesta este în format electronic, pentru a garanta faptul că o tranzacție electronică nu va fi respinsă doar din motivul că un document este în format electronic.
- (64) Atunci când abordează formatele semnăturilor și sigiliilor electronice avansate, Comisia ar trebui să se bazeze pe practicile, standardele și legislația existente, în special pe Decizia 2011/130/UE a Comisiei ⁽¹⁾.
- (65) În plus față de autentificarea documentului emis de persoana juridică, sigiliile electronice pot fi utilizate pentru autentificarea oricărui bun digital al persoanei juridice, precum coduri de software sau servere.
- (66) Este esențial să se prevadă un cadru juridic pentru a facilita recunoașterea transfrontalieră între sistemele juridice naționale existente în ceea ce privește serviciile de distribuție electronică înregistrată. Acest cadru ar putea genera, de asemenea, noi oportunități de piață pentru ca prestatorii de servicii de încredere ai Uniunii să ofere noi servicii paneuropene de distribuție electronică înregistrată.
- (67) Serviciile de autentificare a site-urilor internet oferă o modalitate prin care un vizitator al unui site internet poate fi sigur că în spatele site-ului internet se află o entitate autentică și legitimă. Aceste servicii contribuie la construirea încrederii în desfășurarea de activități comerciale online, întrucât utilizatorii vor avea încredere într-un site internet care a fost autentificat. Furnizarea și utilizarea serviciilor de autentificare a unui site internet sunt complet voluntare. Cu toate acestea, pentru ca autentificarea unui site internet să devină un mijloc de a spori încrederea, de a oferi utilizatorului o experiență mai bună și de a stimula creșterea economică pe piața internă, prezentul regulament ar trebui să prevadă obligații minime în materie de securitate și răspundere pentru prestatori și serviciile oferite de aceștia. În acest scop, rezultatele inițiativelor existente coordonate de entitățile din domeniu, de exemplu, Forumul autorităților de certificare/browser-elor – Forumul CA/B, au fost luate în considerare. În plus, prezentul regulament nu ar trebui să împiedice utilizarea altor mijloace sau metode pentru autentificarea unui site internet care nu intră sub incidența prezentului regulament și nici nu ar trebui să împiedice prestatorii de servicii de autentificare a site-urilor internet din țări terțe să își ofere serviciile clienților din Uniune. Cu toate acestea, prestatorii din țări terțe ar trebui să obțină recunoașterea serviciilor lor de autentificare a site-urilor internet drept servicii calificate, în conformitate cu prezentul regulament, numai în cazul în care a fost încheiat un acord internațional între Uniune și țara de stabilire a prestatorului.
- (68) Conceptul de „persoană juridică”, în conformitate cu dispozițiile din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) referitoare la stabilire, le dă operatorilor libertatea de a alege forma juridică pe care ei o consideră potrivită pentru a-și desfășura activitatea. În consecință, „persoană juridică”, în sensul din TFUE, înseamnă toate entitățile constituite în temeiul dreptului unui stat membru sau reglementate de acesta, indiferent de forma lor juridică.
- (69) Instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii sunt încurajate să recunoască identificarea electronică și serviciile de încredere reglementate de prezentul regulament în scopul cooperării administrative, bazându-se în special pe bunele practici existente și pe rezultatele proiectelor în curs de desfășurare în domeniile care fac obiectul prezentului regulament.

⁽¹⁾ Decizia 2011/130/UE a Comisei din 25 februarie 2011 de stabilire a unor cerințe minime pentru tratamentul transfrontalier al documentelor semnate electronic de autoritățile competente în temeiul Directivei 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind serviciile în cadrul pieței interne (JO L 53, 26.2.2011, p. 66).

- (70) Pentru a completa anumite aspecte tehnice detaliate ale prezentului regulament într-o manieră flexibilă și rapidă, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește criteriile care trebuie respectate de către organismele responsabile de certificarea dispozitivelor de creare a semnăturilor electronice calificate. Este deosebit de important ca, pe parcursul activităților pregătitoare, Comisia să desfășoare consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (71) Pentru a se asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei, în special pentru a specifica numerele de referință ale standardelor a căror utilizare ar oferi o prezumție de conformitate cu anumite cerințe prevăzute în prezentul regulament. Respectivul competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.
- (72) Atunci când adoptă acte delegate sau de punere în aplicare, Comisia ar trebui să țină seama în mod corespunzător de standardele și specificațiile tehnice elaborate de organizațiile și organismele de standardizare europene și internaționale, în special de Comitetul European pentru Standardizare (CEN), Institutul European de Standardizare în Telecomunicații (ETSI), Organizația Internațională de Standardizare (ISO) și Uniunea Internațională a Telecomunicațiilor (UIT), cu scopul de a asigura un nivel ridicat de securitate și interoperabilitate a serviciilor electronice de identificare și de încredere.
- (73) Din motive de securitate juridică și claritate, Directiva 1999/93/CE ar trebui abrogată.
- (74) Pentru a se asigura securitatea juridică pentru operatorii de piață care utilizează deja certificate calificate emise persoanelor fizice în conformitate cu Directiva 1999/93/CE, este necesar să se prevadă o perioadă de timp suficientă în scopuri de tranziție. În mod similar, ar trebui să se prevadă măsuri de tranziție pentru dispozitivele sigure de creare a semnăturilor a căror conformitate a fost determinată în conformitate cu Directiva 1999/93/CE, precum și pentru prestatorii de servicii de certificare care emit certificate calificate înainte de 1 iulie 2016. În cele din urmă, este necesar, de asemenea, să se furnizeze Comisiei mijloacele de a adopta actele de punere în aplicare și actele delegate înainte de data respectivă.
- (75) Datele de aplicare prevăzute în prezentul regulament nu aduc atingere obligațiilor existente pe care statele membre le au deja în temeiul dreptului Uniunii, în special în temeiul Directivei 2006/123/CE.
- (76) Deoarece obiectivele prezentului regulament nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (77) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ și a emis un aviz la 27 septembrie 2012 ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽³⁾ JO C 28, 30.1.2013, p. 6.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

În vederea asigurării bunei funcționări a pieței interne, vizând în același timp un nivel adecvat de securitate a mijloacelor de identificare electronică și a serviciilor de încredere, prezentul regulament:

- (a) stabilește condițiile în care statele membre recunosc mijloacele de identificare electronică a persoanelor fizice și juridice care intră sub incidența unui sistem notificat de identificare electronică al unui alt stat membru;
- (b) stabilește norme pentru serviciile de încredere, în special pentru tranzacțiile electronice; și
- (c) stabilește un cadru juridic pentru semnăturile electronice, sigiliile electronice, mărcile temporale electronice, documentele electronice, serviciile de distribuție electronică înregistrate și serviciile de certificare pentru autentificarea unui site internet.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

- (1) Prezentul regulament se aplică sistemelor de identificare electronică care au fost notificate de către un stat membru și prestatorilor de servicii de încredere cu sediul în Uniune.
- (2) Prezentul regulament nu se aplică prestării de servicii de încredere care sunt utilizate exclusiv în sisteme închise care decurg din dreptul intern sau din acordurile încheiate între un set definit de participanți.
- (3) Prezentul regulament nu aduce atingere dreptului intern sau al Uniunii privind încheierea și valabilitatea contractelor sau a altor obligații juridice sau procedurale privind forma.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- 1. „identificare electronică” înseamnă procesul de utilizare a datelor de identificare a persoanelor în format electronic, reprezentând în mod unic fie o persoană fizică sau juridică, fie o persoană fizică care reprezintă o persoană juridică;
- 2. „mijloace de identificare electronică” înseamnă o unitate materială și/sau imaterială care conține date de identificare personală și care este folosită în scopul autentificării unui serviciu online;
- 3. „date de identificare personală” înseamnă un set de date care permit stabilirea identității unei persoane fizice sau juridice sau a unei persoane fizice care reprezintă o persoană juridică;
- 4. „sistem de identificare electronică” înseamnă un sistem pentru identificarea electronică în care sunt emise mijloace de identificare electronică pentru persoane fizice sau juridice sau persoane fizice reprezentând persoane juridice;

5. „autentificare” înseamnă un proces electronic care permite confirmarea identificării electronice a unei persoane fizice sau juridice sau a originii și integrității unor date în format electronic;
6. „beneficiar” înseamnă o persoană fizică sau juridică care beneficiază de un serviciu de identificare electronică sau de un serviciu de încredere;
7. „organism din sectorul public” înseamnă un stat, o autoritate regională sau locală, un organism de drept public sau o asociație formată din una sau mai multe astfel de autorități sau din unul sau mai multe astfel de organisme de drept public; sau o entitate privată mandatată de cel puțin una dintre aceste autorități, organisme sau asociații să presteze servicii publice atunci când acționează în temeiul unui astfel de mandat;
8. „organism de drept public” înseamnă un organism astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului (¹);
9. „semnatar” înseamnă o persoană fizică care creează o semnătură electronică;
10. „semnătură electronică” înseamnă date în format electronic, atașate la sau asociate logic cu alte date în format electronic și care sunt utilizate de semnatar pentru a semna;
11. „semnătură electronică avansată” înseamnă o semnătură electronică ce îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 26;
12. „semnătură electronică calificată” înseamnă o semnătură electronică avansată care este creată de un dispozitiv de creare a semnăturilor electronice calificat și care se bazează pe un certificat calificat pentru semnăturile electronice;
13. „date de creare a semnăturilor electronice” înseamnă date unice care sunt utilizate de semnatar pentru a crea o semnătură electronică;
14. „certificat pentru semnătura electronică” înseamnă o atestare electronică care face legătura între datele de validare a semnăturii electronice și o persoană fizică și care confirmă cel puțin numele sau pseudonimul persoanei respective;
15. „certificat calificat pentru semnătură electronică” înseamnă un certificat pentru semnăturile electronice care este emis de un prestator de servicii de încredere calificat și care îndeplinește cerințele prevăzute în anexa I;
16. „serviciu de încredere” înseamnă un serviciu electronic prestat în mod obișnuit în schimbul unei remunerații, care constă în:
 - (a) crearea, verificarea și validarea semnăturilor electronice, a sigiliilor electronice sau a mărcilor temporale electronice, a serviciilor de distribuție electronică înregistrată și a certificatelor aferente serviciilor respective; sau
 - (b) crearea, verificarea și validarea certificatelor pentru autentificarea unui site internet; sau
 - (c) păstrarea semnăturilor electronice, a sigiliilor sau a certificatelor aferente serviciilor respective;
17. „serviciu de încredere calificat” înseamnă un serviciu de încredere care îndeplinește cerințele aplicabile prevăzute de prezentul regulament;

(¹) Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 65).

18. „organism de evaluare a conformității” înseamnă un organism definit la articolul 2 punctul 13 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008, care este acreditat în conformitate cu regulamentul în cauză ca fiind competent să efectueze evaluarea conformității unui prestator de servicii de încredere calificat și a serviciilor de încredere calificate pe care acesta le prestează;
19. „prestator de servicii de încredere” înseamnă o persoană fizică sau juridică care prestează unul sau mai multe servicii de încredere ca prestator de servicii de încredere calificat sau necalificat;
20. „prestator de servicii de încredere calificat” înseamnă un prestator de servicii de încredere care prestează unul sau mai multe servicii de încredere calificate și căruia i se acordă statutul de calificat de către organismul de supraveghere;
21. „produs” înseamnă hardware sau software sau componente relevante de hardware sau software, destinate să fie utilizate pentru prestarea de servicii de încredere;
22. „dispozitiv de creare a semnăturilor electronice” înseamnă software sau hardware configurat, utilizat pentru a crea o semnătură electronică;
23. „dispozitiv de creare a semnăturilor electronice calificat” înseamnă un dispozitiv de creare a semnăturilor electronice care îndeplinește cerințele prevăzute în anexa II;
24. „creatorul unui sigiliu” înseamnă o persoană juridică care creează un sigiliu electronic;
25. „sigiliu electronic” înseamnă date în format electronic atașate la sau asociate logic cu alte date în format electronic pentru asigurarea originii și integrității acestora din urmă;
26. „sigiliu electronic avansat” înseamnă un sigiliu electronic care îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 36;
27. „sigiliu electronic calificat” înseamnă un sigiliu electronic avansat care este creat de un dispozitiv de creare a sigiliilor electronice calificat și care se bazează pe un certificat calificat pentru sigiliile electronice;
28. „date de creare a sigiliilor electronice” înseamnă date unice care sunt utilizate de creatorul sigiliului electronic pentru a crea un sigiliu electronic;
29. „certificat pentru sigiliul electronic” înseamnă o atestare electronică care face legătura între datele de validare a sigiliului electronic și o persoană juridică și care confirmă numele persoanei respective;
30. „certificat calificat pentru sigiliul electronic” înseamnă un certificat pentru un sigiliu electronic care este emis de un prestator de servicii de încredere calificat și care îndeplinește cerințele prevăzute în anexa III;
31. „dispozitiv de creare a sigiliului electronic” înseamnă software sau hardware configurat, utilizat pentru a crea un sigiliu electronic;
32. „dispozitiv de creare a sigiliului electronic calificat” înseamnă un dispozitiv de creare a sigiliului electronic care îndeplinește *mutatis mutandis* cerințele prevăzute în anexa II;
33. „marcă temporală electronică” înseamnă date în format electronic care leagă alte date în format electronic de un anumit moment, stabilind dovezi că acestea din urmă au existat la acel moment;
34. „marcă temporală electronică calificată” înseamnă o marcă temporală electronică care îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 42;

35. „document electronic” înseamnă orice conținut stocat în format electronic, în special sub formă de text sau de înregistrare sonoră, vizuală sau audiovizuală;
36. „serviciu de distribuție electronică înregistrată” înseamnă un serviciu care permite transmiterea de date între părți terțe prin mijloace electronice și furnizează dovezi referitoare la manipularea datelor transmise, inclusiv dovezi privind trimiterea și primirea datelor și care protejează datele transmise împotriva riscului de pierdere, furt, deteriorare sau orice modificare neautorizată;
37. „serviciu de distribuție electronică înregistrată calificat” înseamnă un serviciu de distribuție electronică înregistrată care îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 44;
38. „certificat pentru autentificarea unui site internet” înseamnă o atestare care face posibilă autentificarea unui site internet și face legătura între site-ul internet și persoana fizică sau juridică căreia i s-a emis certificatul;
39. „certificat calificat pentru autentificarea unui site internet” înseamnă un certificat pentru autentificarea unui site internet care este emis de un prestator de servicii de încredere calificat și care îndeplinește cerințele prevăzute în anexa IV;
40. „date de validare” înseamnă date care sunt utilizate pentru a valida o semnătură electronică sau un sigiliu electronic;
41. „validare” înseamnă procesul prin care se verifică și se confirmă dacă o semnătură electronică sau un sigiliu electronic este validă/valid.

Articolul 4

Principiul pieței interne

- (1) Nu există nicio restricție privind prestarea de servicii de încredere pe teritoriul unui stat membru de către un prestator de servicii de încredere stabilit în alt stat membru, din motive care se încadrează în domeniile reglementate de prezentul regulament.
- (2) Produsele și serviciile de încredere care sunt conforme cu prezentul regulament sunt autorizate pentru a circula liber pe piața internă.

Articolul 5

Prelucrarea și protecția datelor

- (1) Prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează în conformitate cu Directiva 95/46/CE.
- (2) Fără a aduce atingere efectului juridic aferent pseudonimelor în temeiul dreptului intern, utilizarea pseudonimelor în cadrul tranzacțiilor electronice nu este interzisă.

CAPITOLUL II

IDENTIFICARE ELECTRONICĂ

Articolul 6

Recunoașterea reciprocă

- (1) Atunci când este necesară o identificare electronică care utilizează un mijloc de identificare electronică și o autentificare în temeiul dreptului intern sau al practicii administrative naționale pentru a accesa un serviciu prestat online de un organism din sectorul public într-un stat membru, mijloacele de identificare electronică emise într-un alt stat membru sunt recunoscute în primul stat membru în scopul autentificării transfrontaliere a respectivului serviciu online, cu condiția să fie îndeplinite următoarele condiții:
- (a) mijloacele de identificare electronică să fie emise în cadrul unui sistem de identificare electronică inclus în lista publicată de Comisie în temeiul articolului 9;

- (b) nivelul de asigurare al respectivelor mijloace de identificare electronică să corespundă unui nivel de asigurare egal sau mai ridicat decât nivelul de asigurare impus de organismul din sectorul public relevant pentru a accesa respectivul serviciu online în primul stat membru, cu condiția ca nivelul de asigurare al mijloacelor de identificare electronică respective să corespundă nivelului de asigurare substanțial sau ridicat;
- (c) organismul din sectorul public relevant utilizează nivelul de asigurare „substanțial” sau „ridicat” în legătură cu accesarea online a serviciului respectiv.

Această recunoaștere trebuie să aibă loc în termen de cel mult 12 luni de la publicarea de către Comisie a listei menționate la primul paragraf litera (a).

(2) Mijloacele de identificare electronică eliberate în temeiul unui sistem de identificare electronică inclus în lista publicată de Comisie în conformitate cu articolul 9 și care corespund nivelului de asigurare scăzut pot fi recunoscute de către organismele din sectorul public în scopul autentificării transfrontaliere pentru serviciul furnizat online de către organismele respective.

Articolul 7

Eligibilitatea pentru notificarea sistemelor de identificare electronică

Un sistem de identificare electronică este eligibil pentru notificare în temeiul articolului 9 alineatul (1) în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

- (a) mijloacele de identificare electronică din cadrul sistemului de identificare electronică sunt emise:
 - (i) de statul membru care notifică;
 - (ii) pe baza unui mandat din partea statului membru care notifică; sau
 - (iii) independent de statul membru care notifică și sunt recunoscute de respectivul stat membru;
- (b) mijloacele de identificare electronică din cadrul sistemului de identificare electronică pot fi utilizate pentru a accesa cel puțin un serviciu care este prestat de un organism din sectorul public și care necesită identificarea electronică în statul membru care notifică;
- (c) sistemul de identificare electronică și mijloacele de identificare electronică emise în temeiul acestuia îndeplinesc cerințele aferente cel puțin unuia dintre nivelurile de asigurare prevăzute în actul de punere în aplicare menționat la articolul 8 alineatul (3);
- (d) statul membru care notifică se asigură că datele de identificare personală, reprezentând în mod unic persoana în cauză, sunt atribuite, în conformitate cu specificațiile, standardele și procedurile tehnice aferente nivelului de asigurare relevant prevăzut în actul de punere în aplicare menționat la articolul 8 alineatul (3), persoanei fizice sau juridice menționate la articolul 3 punctul 1 la momentul emiterii mijloacelor de identificare electronică din cadrul sistemului respectiv;
- (e) partea care emite mijloacele de identificare electronică din cadrul respectivului sistem se asigură că mijloacele de identificare electronică sunt atribuite persoanelor menționate la litera (d) de la prezentul articol, în conformitate cu specificațiile tehnice, standardele și procedurile aferente nivelului de asigurare corespunzător prevăzut în actul de punere în aplicare menționat la articolul 8 alineatul (3);
- (f) statul membru care notifică asigură disponibilitatea autentificării online, astfel încât orice beneficiar stabilit pe teritoriul altui stat membru să poată confirma datele de identificare personală primite în format electronic.

În cazul altor beneficiari decât organismele din sectorul public, statul membru care notifică poate defini condițiile de acces la mijlocul respectiv de autentificare. Autentificarea transfrontalieră este furnizată gratuit atunci când este efectuată în legătură cu un serviciu online prestat de un organism din sectorul public.

Statele membre nu impun nicio cerință tehnică specifică disproporționată beneficiarilor care intenționează să efectueze o astfel de autentificare, atunci când astfel de cerințe împiedică sau afectează semnificativ interoperabilitatea sistemelor de identificare electronică notificate;

- (g) cu cel puțin șase luni înaintea notificării în conformitate cu articolul 9 alineatul (1), statul membru care notifică furnizează celorlalte state membre, în scopul îndeplinirii obligației prevăzute la articolul 12 alineatul (5), o descriere a sistemului respectiv în conformitate cu modalitățile prevăzute în actele de punere în aplicare menționate la articolul 12 alineatul (7);
- (h) sistemul de identificare electronică îndeplinește cerințele prevăzute în actul de punere în aplicare menționat la articolul 12 alineatul (8).

Articolul 8

Niveluri de asigurare ale mijloacelor de identificare electronică

(1) Un sistem de identificare electronică notificat în temeiul articolului 9 alineatul (1) specifică nivelurile de asigurare scăzut, substanțial și/sau ridicat pentru mijloacele de identificare electronică emise în cadrul sistemului respectiv.

(2) Nivelurile de asigurare scăzut, substanțial și ridicat îndeplinesc următoarele criterii, respectiv:

- (a) nivelul de asigurare scăzut se referă la un mijloc de identificare electronică în contextul unui sistem de identificare electronică, care asigură un grad substanțial de încredere în legătură cu identitatea pretinsă sau declarată a unei persoane și care este caracterizat prin trimitere la specificațiile tehnice, la standardele și la procedurile corespunzătoare respectivului mijloc de identificare, inclusiv controalele tehnice, al căror scop este de a reduce substanțial riscul unei utilizări frauduloase sau al modificării frauduloase a identității;
- (b) nivelul de asigurare substanțial se referă la un mijloc de identificare electronică în contextul unui sistem de identificare electronică, care asigură un grad substanțial de încredere în legătură cu identitatea pretinsă sau declarată a unei persoane și care este caracterizat prin trimitere la specificațiile tehnice, la standardele și la procedurile corespunzătoare respectivului mijloc de identificare, inclusiv controalele tehnice, al căror scop este de a reduce substanțial riscul unei utilizări frauduloase sau al modificării frauduloase a identității;
- (c) nivelul de asigurare ridicat se referă la un mijloc de identificare electronică în contextul unui sistem de identificare electronică, care asigură un grad mai ridicat de încredere în legătură cu identitatea pretinsă sau declarată a unei persoane decât mijloacele de identificare electronică cu nivel de asigurare substanțial și care este caracterizat prin trimitere la specificațiile tehnice, la standardele și la procedurile corespunzătoare respectivului mijloc de identificare, inclusiv controalele tehnice, al căror scop este de a împiedica utilizarea frauduloasă sau modificarea frauduloasă a identității.

(3) Până la 18 septembrie 2015, ținând cont de standardele internaționale relevante și sub rezerva alineatului (2), Comisia, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, stabilește specificații tehnice, standarde și proceduri minime, în raport cu care sunt specificate nivelurile de asigurare scăzut, substanțial și ridicat pentru mijloacele de identificare electronică în sensul alineatului (1).

Aceste specificații tehnice, standarde și proceduri minime se stabilesc prin trimitere la fiabilitatea și calitatea următoarelor elemente:

- (a) procedura de dovedire și de verificare a identității persoanelor fizice sau juridice care solicită emiterea mijloacelor de identificare electronică;

- (b) procedura pentru emiterea mijloacelor de identificare electronică solicitate;
- (c) mecanismul de autentificare, prin care persoana fizică sau juridică utilizează mijloacele de identificare electronică pentru a confirma identitatea sa unui beneficiar;
- (d) entitatea care emite mijloacele de identificare electronică;
- (e) oricare alt organism implicat în solicitarea emiterii mijloacelor de identificare electronică; și
- (f) specificațiile tehnice și de securitate ale mijloacelor de identificare electronică emise.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 9

Notificarea

(1) Statul membru care notifică înaintează Comisiei următoarele informații și, fără întârzieri nejustificate, orice modificări ulterioare ale acestora:

- (a) o descriere a sistemului de identificare electronică notificat, incluzând nivelurile sale de asigurare și emitentul sau emitenții mijloacelor de identificare electronică din cadrul sistemului;
- (b) regimul de supraveghere aplicabil și informații privind regimul de răspundere referitor la următoarele aspecte:
 - (i) partea care emite mijloacele de identificare electronică; și
 - (ii) partea care desfășoară procedura de autentificare;
- (c) autoritatea sau autoritățile responsabile pentru sistemul de identificare electronică;
- (d) informații privind entitatea sau entitățile care gestionează înregistrarea datelor unice de identificare personală;
- (e) o descriere a modului în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute în actele de punere în aplicare menționate la articolul 12 alineatul (8);
- (f) o descriere a autentificării menționate la articolul 7 litera (f);
- (g) dispoziții pentru suspendarea sau revocarea sistemului de identificare electronică notificat, a autentificării sau a părților compromise în cauză.

(2) La un an de la data aplicării actelor de punere în aplicare menționate la articolul 8 alineatul (3) și la articolul 12 alineatul (8), Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* o listă a sistemelor de identificare electronică care au fost notificate în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol și informațiile de bază cu privire la acestea.

(3) În cazul în care Comisia primește o notificare după expirarea perioadei menționate la alineatul (2), aceasta publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* modificările la lista menționată la alineatul (2) în termen de două luni de la data primirii respectivei notificări.

(4) Un stat membru poate înainta Comisiei o cerere de eliminare a unui sistem de identificare electronică notificat de respectivul stat membru din lista menționată la alineatul (2). Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* modificările corespunzătoare aduse listei, în termen de o lună de la primirea cererii statului membru.

(5) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să definească circumstanțele, formatele și procedurile pentru notificările în temeiul alineatului (1). Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 10

Încălcarea securității

(1) În cazul în care fie sistemul de identificare electronică notificat în conformitate cu articolul 9 alineatul (1), fie autentificarea menționată la articolul 7 litera (f) este încălcată sau parțial compromisă într-un mod care afectează fiabilitatea autentificării transfrontaliere a sistemului respectiv, statul membru care notifică suspendă sau revocă, fără întârziere, respectiva autentificare transfrontalieră sau părțile compromise în cauză și informează celelalte state membre și Comisia.

(2) În cazul în care încălcarea sau compromiterea menționată la alineatul (1) este remediată, statul membru care notifică reinstituie autentificarea transfrontalieră și informează celelalte state membre și Comisia fără întârzieri nejustificate.

(3) În cazul în care încălcarea sau compromiterea menționată la alineatul (1) nu este remediată în termen de trei luni de la suspendare sau revocare, statul membru care notifică comunică celorlalte state membre și Comisiei retragerea sistemului de identificare electronică.

Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, fără întârzieri nejustificate, modificările corespunzătoare aduse listei menționate la articolul 9 alineatul (2).

Articolul 11

Răspunderea

(1) Statul membru care notifică este răspunzător pentru prejudiciul cauzat în mod intenționat sau din neglijență oricărei persoane fizice sau juridice în cadrul unei tranzacții transfrontaliere ca urmare a nerespectării obligațiilor care îi revin în temeiul articolului 7 literele (d) și (f).

(2) Partea care emite mijloacele de identificare electronică este răspunzătoare pentru prejudiciul cauzat în mod intenționat sau din neglijență oricărei persoane fizice sau juridice în cadrul unei tranzacții transfrontaliere ca urmare a nerespectării obligației menționate la articolul 7 litera (e).

(3) Partea care execută procedura de autentificare este răspunzătoare pentru prejudiciul cauzat în mod intenționat sau din neglijență oricărei persoane fizice sau juridice în cadrul unei tranzacții transfrontaliere pentru neasigurarea executării corecte a autentificării menționate la articolul 7 litera (f).

(4) Alineatele (1), (2) și (3) se aplică în conformitate cu normele de drept intern privind răspunderea.

(5) Alineatele (1), (2) și (3) nu aduc atingere răspunderii care revine, în conformitate cu dreptul intern, părților la o tranzacție în care sunt utilizate mijloace de identificare electronică care intră sub incidența sistemului de identificare electronică notificat în temeiul articolului 9 alineatul (1).

Articolul 12

Cooperarea și interoperabilitatea

(1) Sistemele naționale de identificare electronică notificate în temeiul articolului 9 alineatul (1) sunt interoperabile.

(2) În sensul alineatului (1), se stabilește un cadru de interoperabilitate.

(3) Cadrul de interoperabilitate îndeplinește următoarele criterii:

- (a) urmărește să fie neutru din punctul de vedere al tehnologiei și nu acordă prioritate niciuneia dintre soluțiile tehnice naționale specifice pentru identificarea electronică pe teritoriul statului membru;
- (b) respectă standardele europene și internaționale, atunci când este posibil;
- (c) facilitează punerea în aplicare a principiului luării în considerare a vieții private începând cu momentul conceperii (*privacy by design*); și
- (d) garantează că datele cu caracter personal sunt prelucrate în conformitate cu Directiva 95/46/CE.

(4) Cadru de interoperabilitate este alcătuit din următoarele elemente:

- (a) o trimitere la cerințele tehnice minime aferente nivelurilor de asigurare menționate la articolul 8;
- (b) o clasificare a nivelurilor naționale de asigurare aferente sistemelor de identificare electronică notificate în funcție de nivelurile de asigurare menționate la articolul 8;
- (c) o trimitere la cerințele tehnice minime referitoare la interoperabilitate;
- (d) o trimitere la un set minim de date de identificare personală, reprezentând în mod unic o persoană fizică sau juridică, care sunt disponibile din sistemele de identificare electronică;
- (e) regulamentul de procedură;
- (f) dispoziții referitoare la soluționarea litigiilor; și
- (g) standarde de securitate operaționale comune.

(5) Statele membre cooperează cu privire la următoarele aspecte:

- (a) interoperabilitatea sistemelor de identificare electronică notificate în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) și a sistemelor de identificare electronică pe care statele membre intenționează să le notifice; și
- (b) securitatea sistemelor de identificare electronică.

(6) Cooperarea dintre statele membre constă în:

- (a) schimbul de informații, de experiență și de bune practici privind sistemele de identificare electronică și, în special, cerințele tehnice referitoare la interoperabilitate și la nivelurile de asigurare;
- (b) schimbul de informații, de experiență și de bune practici cu privire la modul de lucru cu nivelurile de asigurare ale sistemelor de identificare electronică menționate la articolul 8;
- (c) evaluarea *inter pares* privind sistemele de identificare electronică care fac obiectul prezentului regulament; și
- (d) analiza evoluțiilor relevante din domeniul identificării electronice.

(7) Până la 18 martie 2015, Comisia stabilește, prin intermediul actelor de punere în aplicare, modalitățile procedurale necesare pentru a facilita cooperarea între statele membre menționate la alineatele (5) și (6), în vederea stimulării unui nivel ridicat de încredere și securitate corespunzător gradului de risc.

(8) Până la 18 septembrie 2015, în vederea stabilirii de condiții uniforme pentru punerea în aplicare a cerinței menționate la alineatul (1), sub rezerva criteriilor stabilite la alineatul (3) și luând în considerare rezultatele cooperării dintre statele membre, Comisia adoptă acte de punere în aplicare privind cadrul de interoperabilitate, astfel cum este prevăzut la alineatul (4).

(9) Actele de punere în aplicare menționate la alineatele (7) și (8) de la prezentul articol se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

CAPITOLUL III

SERVICII DE ÎNCREDERE

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 13

Răspunderea și sarcina probei

(1) Fără a aduce atingere alineatului (2), prestatorii de servicii de încredere sunt răspunzători pentru prejudiciile cauzate în mod intenționat sau din neglijență oricărei persoane fizice sau juridice ca urmare a nerespectării obligațiilor prevăzute în prezentul regulament.

Sarcina de a proba intenția sau neglijența unui prestator de servicii de încredere necalificat revine persoanei fizice sau juridice care introduce o acțiune în despăgubiri pentru prejudiciul menționat la primul paragraf.

Prezumția de intenție sau de neglijență se aplică unui prestator de servicii de încredere calificat, cu excepția cazului în care acesta dovedește că prejudiciul menționat la primul paragraf nu a intervenit din intenția sau din neglijența prestatorului de servicii de încredere calificat.

(2) În cazul în care prestatorii de servicii de încredere își informează clienții în prealabil în mod corespunzător cu privire la restricțiile privind utilizarea serviciilor pe care aceștia le prestează și în cazul în care aceste restricții pot fi recunoscute de părțile terțe, prestatorii de servicii de încredere nu sunt răspunzători pentru prejudiciile rezultate din utilizarea serviciilor care depășesc restricțiile indicate.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică în conformitate cu normele de drept intern privind răspunderea.

Articolul 14

Aspecte internaționale

(1) Serviciile de încredere prestate de prestatori de servicii de încredere stabiliți într-o țară terță sunt recunoscute ca fiind echivalente din punct de vedere juridic cu serviciile electronice de încredere calificate prestate de prestatori de servicii de încredere calificați stabiliți în Uniune dacă serviciile de încredere care provin din țara terță sunt recunoscute în temeiul unui acord încheiat între Uniune și țara terță în cauză sau o organizație internațională în conformitate cu articolul 218 din TFUE.

- (2) Acordurile menționate la alineatul (1) garantează, în special, că:
- (a) cerințele aplicabile prestatorilor de servicii de încredere calificați stabiliți în Uniune și serviciilor de încredere calificate pe care aceștia le prestează sunt îndeplinite de prestatorii de servicii de încredere din țara terță sau de organizațiile internaționale cu care a fost încheiat acordul, precum și de serviciile de încredere pe care aceștia le prestează;
 - (b) serviciile de încredere calificate prestate de prestatori de servicii de încredere calificați stabiliți în Uniune sunt recunoscute ca echivalente din punct de vedere juridic cu serviciile de încredere prestate de prestatorii de servicii de încredere din țara terță sau de organizația internațională cu care a fost încheiat acordul.

Articolul 15

Accesibilitatea pentru persoanele cu handicap

Dacă este posibil, serviciile de încredere prestate și produsele destinate utilizatorului final utilizate pentru prestarea serviciilor respective sunt accesibile persoanelor cu handicap.

Articolul 16

Sanțiuni

Statele membre stabilesc normele referitoare la sancțiunile aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și disuasive.

SECȚIUNEA 2

Supravegherea

Articolul 17

Organismul de supraveghere

(1) Statele membre desemnează un organism de supraveghere stabilit pe teritoriul lor sau, de comun acord cu un alt stat membru, un organism de supraveghere stabilit în acel stat membru. Organismul respectiv este responsabil de sarcinile de supraveghere în statul membru care l-a desemnat.

Organismelor de supraveghere li se conferă competențele necesare și resursele adecvate pentru exercitarea sarcinilor lor.

- (2) Statele membre notifică Comisiei denumirile și adresele organismelor lor de supraveghere desemnate.
- (3) Rolul organismului de supraveghere constă în:
- (a) supravegherea prestatorilor de servicii de încredere calificați stabiliți pe teritoriul statului membru care l-a desemnat pentru a se asigura, prin intermediul activităților de supraveghere *ex ante* și *ex post*, că respectivii prestatori de servicii de încredere calificați, precum și serviciile de încredere calificate pe care le prestează, îndeplinesc cerințele stabilite în prezentul regulament;
 - (b) luarea de măsuri, după caz, în legătură cu prestatorii de servicii de încredere necalificați stabiliți pe teritoriul statului membru care l-a desemnat, prin intermediul activităților de supraveghere *ex post*, atunci când este informat că există presupunerea că respectivii prestatori de servicii de încredere calificați sau serviciile de încredere pe care le prestează nu îndeplinesc cerințele stabilite în prezentul regulament.

(4) În sensul alineatului (3) și sub rezerva restricțiilor prevăzute de acesta, sarcinile organismului de supraveghere includ, în special:

- (a) să coopereze cu alte organisme de supraveghere și să acorde asistență acestora, în conformitate cu articolul 18;
- (b) să efectueze analiza rapoartelor de evaluare a conformității menționate la articolul 20 alineatul (1) și la articolul 21 alineatul (1);
- (c) să informeze celelalte organisme de supraveghere și publicul cu privire la încălcarea securității sau la pierderea integrității, în conformitate cu articolul 19 alineatul (2);
- (d) să raporteze Comisiei cu privire la activitățile sale principale, în conformitate cu alineatul (6) de la prezentul articol;
- (e) să realizeze audituri sau să solicite unui organism de evaluare a conformității să efectueze o evaluare a conformității prestatorilor de servicii de încredere calificați, în conformitate cu articolul 20 alineatul (2);
- (f) să coopereze cu autoritățile de protecție a datelor, în special prin informarea acestora, fără întârzieri nejustificate, cu privire la rezultatele auditurilor prestatorilor de servicii de încredere calificați, în cazul în care se presupune că normele de protecție a datelor cu caracter personal au fost încălcate;
- (g) să acorde statutul de calificat prestatorilor de servicii de încredere, precum și serviciilor pe care aceștia le prestează și să retragă statutul respectiv, în conformitate cu articolele 20 și 21;
- (h) să informeze organismul responsabil cu lista sigură națională menționată la articolul 22 alineatul (3) cu privire la deciziile sale de acordare sau de retragere a statutului de calificat, cu excepția cazului în care respectivul organism este și organism de supraveghere;
- (i) să verifice existența și aplicarea corectă a dispozițiilor privind planurile de încetare a serviciului în cazurile în care prestatorul de servicii de încredere calificat își încetează activitățile, inclusiv modul în care informațiile sunt păstrate accesibile, în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) litera (h);
- (j) să solicite prestatorilor de servicii de încredere să remedieze orice neîndeplinire a cerințelor prevăzute în prezentul regulament.

(5) Statele membre pot să solicite organismului de supraveghere să stabilească, să mențină și să actualizeze o infrastructură de asigurare a încrederii în conformitate cu condițiile stabilite de dreptul intern.

(6) În fiecare an, până la 31 martie, fiecare organism de supraveghere înaintează Comisiei un raport privind principalele activități desfășurate în anul calendaristic anterior, însoțit de un rezumat al notificărilor încălcărilor primit de la prestatorii de servicii de încredere, în conformitate cu articolul 19 alineatul (2).

(7) Comisia pune la dispoziția statelor membre raportul anual menționat la alineatul (6).

(8) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să definească formatele și procedurile pentru raportul menționat la alineatul (6). Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

*Articolul 18***Asistență reciprocă**

- (1) Organismele de supraveghere cooperează cu scopul de a face schimb de bune practici.

Pe baza unei solicitări justificate din partea unui alt organism de supraveghere, un organism de supraveghere acordă respectivului organism asistență astfel încât activitățile organismelor de supraveghere să poată fi desfășurate în mod coerent. Asistența reciprocă poate viza, în special, solicitările de informații și măsurile de supraveghere, cum ar fi solicitările de a desfășura inspecții legate de rapoartele de evaluare a conformității menționate la articolele 20 și 21.

- (2) Un organism de supraveghere căruia i se adresează o solicitare de asistență poate respinge respectiva solicitare din oricare dintre următoarele motive:

- (a) organismul de supraveghere nu are competența de a acorda asistența solicitată;
- (b) asistența solicitată nu este proporțională cu activitățile de supraveghere ale organismului de supraveghere desfășurate în conformitate cu articolul 17;
- (c) acordarea asistenței solicitate ar contraveni prezentului regulament.

- (3) După caz, statele membre pot autoriza organismele lor de supraveghere să efectueze anchete comune în care este implicat personalul din organismele de supraveghere ale celorlalte state membre. Mecanismele și procedurile pentru astfel de acțiuni în comun sunt convenite și stabilite de către statele membre în cauză, în conformitate cu dreptul lor intern.

*Articolul 19***Cerințe de securitate aplicabile prestatorilor de servicii de încredere**

- (1) Prestatorii de servicii de încredere calificați și necalificați iau măsurile tehnice și organizaționale corespunzătoare pentru gestionarea riscurilor la adresa securității serviciilor de încredere pe care le prestează. Ținând cont de cele mai recente evoluții tehnologice, aceste măsuri garantează că nivelul securității este proporțional cu gradul de risc. În special, se iau măsuri pentru a preveni și minimiza impactul incidentelor legate de securitate și pentru a informa părțile interesate cu privire la efectele negative ale oricăror incidente de acest tip.

- (2) Prestatorii de servicii de încredere calificați și necalificați notifică, fără întârzieri nejustificate, însă, în orice caz, în termen de 24 de ore după ce au aflat, organismului de supraveghere competent și, dacă este cazul, altor organisme relevante, cum sunt organismul național competent pentru securitatea informațiilor sau autoritatea pentru protecția datelor, orice încălcare a securității sau pierdere a integrității care are un impact semnificativ asupra serviciului de încredere prestat sau asupra datelor cu caracter personal păstrate de acesta.

Atunci când încălcarea securității sau pierderea integrității este de natură să afecteze în mod negativ o persoană fizică sau juridică căreia i-a fost prestat serviciul de încredere, prestatorul de servicii de încredere notifică, de asemenea, persoanei fizice sau juridice încălcarea securității sau pierderea integrității fără întârzieri nejustificate.

După caz, în special dacă o încălcare a securității sau o pierdere a integrității se referă la două sau mai multe state membre, organismul de supraveghere notificat informează organismele de supraveghere vizate din alte state membre și ENISA.

Organismul de supraveghere notificat informează publicul sau solicită prestatorului de servicii de încredere să facă acest lucru, în cazul în care consideră că dezvăluirea încălcării securității sau pierderea integrității servește interesului public.

- (3) Organismul de supraveghere furnizează ENISA, o dată pe an, un rezumat al notificărilor privind încălcarea securității sau pierderea integrității primite de la prestatorii de servicii de încredere.

(4) Prin intermediul unor acte de punere în aplicare, Comisia poate:

(a) elabora specificații suplimentare referitoare la măsurile menționate la alineatul (1); și

(b) defini formatele și procedurile, inclusiv termenele, aplicabile în sensul alineatului (2).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

SECȚIUNEA 3

Servicii de încredere calificate

Articolul 20

Supravegherea prestatorilor de servicii de încredere calificați

(1) Prestatorii de servicii de încredere calificați sunt auditați, pe propria cheltuială, cel puțin o dată la 24 de luni, de către un organism de evaluare a conformității. Scopul auditului este de a confirma că prestatorii de servicii de încredere calificați și serviciile de încredere calificate pe care le prestează îndeplinesc cerințele prevăzute în prezentul regulament. Prestatorii de servicii de încredere calificați transmit raportul de evaluare a conformității care a rezultat organismului de supraveghere în termen de trei zile lucrătoare de la primirea lui.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), organismul de supraveghere poate, în orice moment, să efectueze un audit sau să solicite unui organism de evaluare a conformității să efectueze o evaluare a conformității privind prestatorii de servicii de încredere calificați, pe cheltuiala prestatorilor de servicii de încredere respectivi, pentru a confirma că aceștia și serviciile de încredere calificate pe care le prestează îndeplinesc cerințele prevăzute în prezentul regulament. În cazul în care normele de protecție a datelor cu caracter personal par să fi fost încălcate, organismul de supraveghere informează autoritățile pentru protecția datelor cu privire la rezultatele auditurilor sale.

(3) În cazul în care organismul de supraveghere solicită prestatorului de servicii de încredere calificat să remedieze neîndeplinirea obligațiilor care îi revin în temeiul prezentului regulament, iar respectivul prestator nu acționează în consecință și, după caz, într-un termen stabilit de organismul de supraveghere, organismul de supraveghere, ținând seama în special de amploarea, de durata și de consecințele respectivei neîndepliniri, poate retrage statutul de calificat al respectivului prestator sau al serviciului prestat de acesta care este afectat și informează organismul menționat la articolul 22 alineatul (3) în scopul actualizării listelor sigure menționate la articolul 22 alineatul (1). Organismul de supraveghere informează prestatorul de servicii de încredere calificat cu privire la retragerea statutului de calificat, al său sau al serviciului în cauză.

(4) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință ale următoarelor standarde:

(a) pentru acreditarea organismelor de evaluare a conformității și pentru raportul de evaluare a conformității menționat la alineatul (1);

(b) privind normele de audit în temeiul cărora organismele de evaluare a conformității își vor desfășura evaluarea conformității prestatorilor de servicii de încredere calificați, astfel cum se menționează la alineatul (1).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

*Articolul 21***Inițierea unui serviciu de încredere calificat**

(1) În cazul în care prestatorii de servicii de încredere care nu au statutul de calificat intenționează să înceapă să presteze servicii de încredere calificate, aceștia transmit organismului de supraveghere o notificare a intenției lor, împreună cu un raport de evaluare a conformității emis de un organism de evaluare a conformității.

(2) Organismul de supraveghere verifică dacă prestatorul de servicii de încredere și serviciile de încredere prestate de acesta respectă cerințele prevăzute în prezentul regulament și, în special, cerințele pentru prestatorii de servicii de încredere calificați și pentru serviciile de încredere calificate prestate de aceștia.

În cazul în care organismul de supraveghere ajunge la concluzia că prestatorul de servicii de încredere și serviciile de încredere prestate de acesta respectă cerințele menționate în primul paragraf, organismul de supraveghere acordă statutul de calificat prestatorului de servicii de încredere și serviciilor de încredere prestate de acesta și informează organismul menționat la articolul 22 alineatul (3) în scopul actualizării listelor sigure menționate la articolul 22 alineatul (1), în termen de maximum trei luni de la notificare în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol.

În cazul în care verificarea nu este încheiată în termen de trei luni de la notificare, organismul de supraveghere informează prestatorul de servicii de încredere, specificând motivele întârzierii și termenul în care se încheie verificarea.

(3) Prestatorii de servicii de încredere calificați pot începe furnizarea serviciului de încredere calificat după ce statutul de calificat a fost indicat în listele sigure menționate la articolul 22 alineatul (1).

(4) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să definească formatele și procedurile în sensul alineatelor (1) și (2). Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

*Articolul 22***Listele sigure**

(1) Fiecare stat membru instituie, menține și publică liste care includ informații referitoare la prestatorii de servicii de încredere calificați pentru care este responsabil, împreună cu informații referitoare la serviciile de încredere calificate prestate de aceștia.

(2) Statele membre instituie, mențin și publică, în mod securizat, listele sigure semnate sau sigilate electronic menționate la alineatul (1), într-o formă adecvată pentru prelucrarea automată.

(3) Statele membre notifică Comisiei, fără întârzieri nejustificate, informații cu privire la organismul responsabil pentru instituirea, menținerea și publicarea listelor sigure naționale și detalii despre locul unde sunt publicate aceste liste, certificatele utilizate pentru semnarea sau sigilarea listelor sigure și orice modificări ale acestora.

(4) Comisia pune la dispoziția publicului, printr-un canal sigur, informațiile menționate la alineatul (3) într-o formă purtând o semnătură electronică sau un sigiliu electronic adecvate pentru prelucrarea automată.

(5) Până la 18 septembrie 2015, Comisia specifică, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, informațiile menționate la alineatul (1) și definește specificațiile tehnice și formatele pentru listele sigure aplicabile în sensul alineatelor (1)-(4). Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

*Articolul 23***Marca de încredere a UE pentru serviciile de încredere calificate**

(1) După indicarea statutului de calificat menționat la articolul 21 alineatul (2) al doilea paragraf pe lista sigură menționată la articolul 22 alineatul (1), prestatorii de servicii de încredere calificați pot utiliza o marcă de încredere a UE pentru a indica într-un mod simplu, ușor de recunoscut și clar serviciile de încredere calificate pe care le prestează.

(2) În cazul utilizării mărcii de încredere a UE pentru serviciile de încredere calificate menționate la alineatul (1), prestatorii de servicii de încredere calificați se asigură că pe site-ul lor internet este disponibil un link către lista sigură relevantă.

(3) Până la 1 iulie 2015, Comisia, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, stabilește specificațiile referitoare la forma și, în special, prezentarea, componența, mărimea și designul mărcii de încredere a UE pentru serviciile de încredere calificate. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

*Articolul 24***Cerințe pentru prestatorii de servicii de încredere calificați**

(1) Atunci când emite un certificat calificat pentru un serviciu de încredere, un prestator de servicii de încredere calificat verifică, prin mijloace corespunzătoare și în conformitate cu legislația națională, identitatea și, atunci când este cazul, atributele specifice ale persoanei fizice sau juridice căreia i s-a emis un certificat calificat.

Informațiile menționate la primul paragraf sunt verificate de prestatorul de servicii de încredere calificat, fie direct, fie prin intermediul unei părți terțe, în conformitate cu dreptul intern:

- (a) de către persoana fizică sau de către un reprezentant autorizat al persoanei juridice, în persoană; sau
- (b) de la distanță, utilizând mijloace de identificare electronică pentru care, înainte de eliberarea certificatului calificat, a fost asigurată prezența fizică a persoanei fizice sau a unui reprezentant autorizat al persoanei juridice și care îndeplinesc cerințele stabilite la articolul 8 în ceea ce privește nivelurile de asigurare „substanțial” sau „ridicat”; sau
- (c) prin intermediul unui certificat, al unei semnături electronice calificate sau al unui sigiliu electronic calificat emis în conformitate cu dispozițiile de la litera (a) sau (b); sau
- (d) prin utilizarea altor metode de identificare recunoscute la nivel național, care oferă un nivel de asigurare echivalent din perspectiva fiabilității cu prezența fizică. Nivelul de asigurare echivalent este confirmat de un organism de evaluare a conformității.

(2) Un prestator de servicii de încredere calificat care prestează servicii de încredere calificate:

- (a) informează organismul de supraveghere cu privire la orice schimbare survenită în prestarea sa de servicii de încredere calificate și cu privire la vreo intenție de a își înceta activitatea respectivă;
- (b) angajează personal și, după caz, subcontractanți care dețin cunoștințele, credibilitatea, experiența și calificările necesare și care au beneficiat de formare adecvată în ceea ce privește normele de siguranță și protecție a datelor cu caracter personal și aplică proceduri administrative și de gestiune care corespund standardelor europene sau internaționale;
- (c) în ceea ce privește riscul de răspundere pentru daune în conformitate cu articolul 13, menține suficiente resurse financiare și/sau obține o asigurare de răspundere adecvată, în conformitate cu dreptul intern;

- (d) înainte de stabilirea unei relații contractuale, informează, în mod clar și cuprinzător, orice persoană care dorește să utilizeze un serviciu de încredere calificat de clauzele și condițiile exacte privind utilizarea acelui serviciu, inclusiv orice restricție privind utilizarea acestuia;
 - (e) utilizează sisteme și produse demne de încredere care sunt protejate împotriva modificărilor și asigură siguranța tehnică și fiabilitatea proceselor susținute de acestea;
 - (f) utilizează sisteme demne de încredere pentru a stoca datele care îi sunt furnizate, într-o formă care poate fi verificată, astfel încât:
 - (i) acestea să fie disponibile publicului pentru cercetări numai în cazul în care a fost obținut consimțământul persoanei la care se referă datele;
 - (ii) numai persoanele autorizate să poată introduce și modifica datele stocate;
 - (iii) autenticitatea datelor să poată fi controlată;
 - (g) ia măsuri adecvate împotriva falsificării și furtului de date;
 - (h) înregistrează și menține accesibile pentru o perioadă de timp corespunzătoare, inclusiv ulterior încetării activității prestatorului de servicii de încredere calificat, toate informațiile relevante referitoare la datele emise și primite de către prestatorul de servicii de încredere calificat, în special în scopul de a furniza dovezi în procedurile judiciare și în scopul asigurării continuității serviciului. Aceste înregistrări pot fi efectuate în mod electronic;
 - (i) are un plan actualizat, în cazul încetării serviciului, pentru a asigura continuitatea serviciului conform dispozițiilor verificate de către organismul de supraveghere, în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) litera (i);
 - (j) asigură prelucrarea legală a datelor cu caracter personal în conformitate cu Directiva 95/46/CE;
 - (k) în cazul prestatorilor de servicii de încredere calificați care eliberează certificate calificate, instituie și actualizează permanent o bază de date a certificatelor.
- (3) Dacă un prestator de servicii de încredere calificat care eliberează certificate calificate decide să revoce un certificat, acesta înregistrează respectiva revocare în baza sa de date privind certificatele și publică statutul de revocat al certificatului în timp util și în orice caz în termen de 24 de ore de la primirea cererii. Revocarea intră în vigoare imediat după publicare.
- (4) Cu privire la alineatul (3), prestatorii de servicii de încredere calificați care emit certificate calificate furnizează oricărui beneficiar informații cu privire la valabilitatea sau revocarea statutului de certificate calificate emise de aceștia. Aceste informații sunt puse la dispoziție cel puțin pentru fiecare certificat în parte, în orice moment și după expirarea perioadei de valabilitate a certificatului, în mod automat, fiabil, gratuit și eficient.
- (5) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numerele de referință ale standardelor pentru sisteme și produse demne de încredere, care respectă cerințele prevăzute la alineatul (2) literele (e) și (f) de la prezentul articol. În cazul în care sistemele și produsele demne de încredere respectă standardele respective, se presupune că acestea respectă cerințele prevăzute la prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

SECȚIUNEA 4

Semnătura electronică

Articolul 25

Efectele juridice ale semnăturilor electronice

- (1) Unei semnături electronice nu i se refuză efectul juridic și posibilitatea de a fi acceptată ca probă în procedurile judiciare doar din motiv că aceasta este în format electronic sau că nu îndeplinește cerințele pentru semnăturile electronice calificate.
- (2) O semnătură electronică calificată are efectul juridic echivalent al unei semnături olografe.
- (3) O semnătură electronică calificată bazată pe un certificat calificat eliberat de un stat membru este recunoscută drept semnătură electronică calificată în toate celelalte state membre.

Articolul 26

Cerințe pentru semnături electronice avansate

O semnătura electronică avansată îndeplinește următoarele cerințe:

- (a) face trimitere exclusiv la semnatar;
- (b) permite identificarea semnatarului;
- (c) este creată utilizând date de creare a semnăturilor electronice pe care semnatarul le poate utiliza, cu un nivel ridicat de încredere, exclusiv sub controlul său; și
- (d) este legată de datele utilizate la semnare astfel încât orice modificare ulterioară a datelor poate fi detectată.

Articolul 27

Semnăturile electronice în cadrul serviciilor publice

- (1) În cazul în care un stat membru solicită o semnătură electronică avansată pentru utilizarea în cadrul unui serviciu online prestat de către un organism din sectorul public sau în numele acestuia, respectivul stat membru recunoaște semnăturile electronice avansate, semnăturile electronice avansate bazate pe un certificat calificat pentru semnături electronice și semnăturile electronice calificate care întrebunțează cel puțin formatele sau metodele definite în actele de punere în aplicare menționate la alineatul (5).
- (2) În cazul în care un stat membru solicită o semnătură electronică avansată bazată pe un certificat calificat pentru utilizarea în cadrul unui serviciu online prestat de către un organism din sectorul public sau în numele acestuia, respectivul stat membru recunoaște semnăturile electronice avansate bazate pe un certificat calificat și semnăturile electronice calificate care întrebunțează cel puțin formatele sau metodele definite în actele de punere în aplicare menționate la alineatul (5).
- (3) Statele membre nu solicită o semnătură electronică la un nivel de securitate mai ridicat decât cel al semnăturii electronice calificate pentru utilizarea transfrontalieră a unui serviciu online prestat de un organism din sectorul public.
- (4) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință ale standardelor pentru semnături electronice avansate. În cazul în care o semnătură electronică avansată îndeplinește respectivele standarde, se presupune că aceasta respectă cerințele referitoare la semnăturile electronice avansate menționate în prezentul articol alineatele (1) și (2) și la articolul 26. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

(5) Până la 18 septembrie 2015 și ținând cont de practicile, standardele și actele juridice ale Uniunii existente, Comisia definește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, formate de referință ale semnăturilor electronice avansate sau metode de referință, în cazul în care sunt utilizate formate alternative. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 28

Certificate calificate pentru semnăturile electronice

- (1) Certificatele calificate pentru semnăturile electronice îndeplinesc cerințele prevăzute în anexa I.
- (2) Certificatele calificate pentru semnăturile electronice nu fac obiectul niciunei cerințe obligatorii în plus față de cerințele prevăzute în anexa I.
- (3) Certificatele calificate pentru semnăturile electronice pot include atribute specifice suplimentare facultative. Aceste atribute nu afectează interoperabilitatea și recunoașterea semnăturilor electronice calificate.
- (4) În cazul în care un certificat calificat pentru semnăturile electronice a fost revocat după activarea inițială, acesta își pierde valabilitatea din momentul în care a fost revocat și nu se revine în niciun caz la statutul său anterior.
- (5) Sub rezerva următoarelor condiții, statele membre pot să stabilească norme interne cu privire la suspendarea temporară a unui certificat calificat pentru semnătura electronică:
 - (a) în cazul în care un certificat calificat pentru semnătura electronică a fost suspendat temporar, acest certificat își pierde valabilitatea pe parcursul perioadei de suspendare;
 - (b) perioada de suspendare este clar indicată în baza de date privind certificatele și statutul de suspendat este vizibil, pe perioada suspendării, din serviciul care oferă informații privind statutul certificatului.
- (6) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință ale standardelor pentru certificatele calificate pentru semnătura electronică. În cazul în care un certificat calificat pentru semnătura electronică îndeplinește standardele respective, se presupune că acesta respectă cerințele prevăzute în anexa I. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 29

Cerințe pentru dispozitivele de creare a semnăturilor electronice calificate

- (1) Dispozitivele de creare a semnăturilor electronice calificate îndeplinesc cerințele prevăzute în anexa II.
- (2) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință ale standardelor pentru dispozitivele de creare a semnăturilor electronice calificate. În cazul în care un dispozitiv de creare a semnăturilor electronice calificat îndeplinește standardele respective, se presupune că acesta respectă cerințele prevăzute în anexa II. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 30

Certificarea dispozitivelor de creare a semnăturilor electronice calificate

- (1) Conformitatea dispozitivelor de creare a semnăturii electronice calificate cu cerințele prevăzute în anexa II este certificată de organisme publice sau private adecvate desemnate de statele membre.

(2) Statele membre notifică Comisiei denumirile și adresele organismului public sau privat menționat la alineatul (1). Comisia pune informațiile respective la dispoziția statelor membre.

(3) Certificarea menționată la alineatul (1) se bazează pe unul dintre următoarele elemente:

- (a) un proces de evaluare de securitate efectuat în conformitate cu unul dintre standardele pentru evaluarea securității produselor din domeniul tehnologiei informației incluse în lista instituită în conformitate cu al doilea paragraf; sau
- (b) un alt proces decât procesul prevăzut la litera (a), cu condiția ca acest proces să utilizeze niveluri de securitate comparabile și ca organismul public sau privat menționat la alineatul (1) să notifice Comisiei respectivul proces. Procesul respectiv poate fi utilizat numai în absența standardelor menționate la litera (a) sau dacă un proces de evaluare de securitate menționat la litera (a) este în curs de desfășurare.

Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, lista standardelor pentru evaluarea de securitate a produselor din domeniul tehnologiei informației menționate la litera (a). Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 47 privind stabilirea de criterii specifice care urmează să fie îndeplinite de către organismele desemnate menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.

Articolul 31

Publicarea unei liste a dispozitivelor de creare a semnăturilor electronice certificate și calificate

(1) Statele membre notifică Comisiei, fără întârzieri nejustificate și în termen de maximum o lună de la încheierea certificării, informații cu privire la dispozitivele de creare a semnăturilor electronice calificate care au fost certificate de către organismele menționate la articolul 30 alineatul (1). De asemenea, statele membre notifică Comisiei, fără întârziere și în termen de maximum o lună de la anularea certificării, informații cu privire la dispozitivele de creare a semnăturii electronice care nu mai sunt certificate.

(2) Pe baza informațiilor primite, Comisia stabilește, publică și menține o listă a dispozitivelor de creare a semnăturilor electronice certificate și calificate.

(3) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să definească formatele și procedurile aplicabile în sensul alineatului (1). Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 32

Cerințe pentru validarea semnăturilor electronice calificate

(1) Procesul de validare a unei semnături electronice calificate confirmă validitatea unei semnături electronice calificate cu următoarele condiții:

- (a) certificatul care stă la baza semnăturii a fost, la momentul semnării, un certificat calificat pentru semnătura electronică în conformitate cu anexa I;
- (b) certificatul calificat a fost emis de un prestator de servicii de încredere calificat și a fost valabil în momentul semnării;
- (c) datele de validare a semnăturilor corespund datelor furnizate de beneficiar;

- (d) setul unic de date care reprezintă semnatarul în certificat este furnizat corect beneficiarului;
 - (e) utilizarea vreunui pseudonim este indicată clar beneficiarului în cazul în care la momentul semnării s-a folosit un pseudonim;
 - (f) semnătura electronică a fost creată printr-un dispozitiv de creare a semnăturilor electronice calificat;
 - (g) integritatea datelor semnate nu a fost compromisă;
 - (h) cerințele prevăzute la articolul 26 au fost îndeplinite la momentul semnării.
- (2) Sistemul utilizat pentru validarea semnăturii electronice calificate furnizează beneficiarului rezultatul corect al procesului de validare și permite beneficiarului să detecteze orice aspect relevant pentru securitate.

(3) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință ale standardelor pentru validarea semnăturilor electronice calificate. În cazul în care validarea semnăturilor electronice calificate îndeplinește standardele respective, se presupune că aceasta respectă cerințele prevăzute la alineatul (1). Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 33

Serviciul calificat de păstrare a semnăturilor electronice calificate

(1) Un serviciu de validare calificat pentru semnături electronice calificate poate fi prestat numai de către un prestator de servicii de încredere calificat care:

- (a) realizează validarea în conformitate cu articolul 32 alineatul (1); și
- (b) permite beneficiarilor să primească rezultatul procesului de validare în mod automat, fiabil, eficient și care poartă semnătura electronică avansată sau sigiliul electronic avansat al prestatorului care oferă serviciul de validare calificat.

(2) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință pentru standardele referitoare la serviciul de validare calificat menționat la alineatul (1). În cazul în care serviciul de validare a semnăturilor electronice calificate îndeplinește standardele respective, se prezumă că acesta respectă cerințele prevăzute la alineatul (1). Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 34

Serviciul calificat de păstrare a semnăturilor electronice calificate

(1) Un serviciu calificat de păstrare a semnăturilor electronice calificate poate fi prestat numai de către un prestator de servicii de încredere calificat care utilizează proceduri și tehnologii capabile să extindă fiabilitatea semnăturilor electronice calificate dincolo de perioada de validitate tehnologică.

(2) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință ale standardelor pentru serviciul calificat de păstrare a semnăturilor electronice calificate. În cazul în care dispozițiile privind serviciul calificat de păstrare a semnăturilor electronice calificate îndeplinesc standardele respective, se presupune că acestea respectă cerințele prevăzute la alineatul (1). Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

SECȚIUNEA 5

Sigiliile electronice

Articolul 35

Efectele juridice ale sigiliilor electronice

- (1) Unui sigiliu electronic nu i se refuză efectul juridic și posibilitatea de a fi acceptat ca probă în procedurile judiciare doar din motiv că acesta este sub formă electronică sau că nu îndeplinește cerințele pentru sigiliile electronice calificate.
- (2) Un sigiliu electronic calificat beneficiază de prezumția integrității datelor și a corectitudinii originii respectivelor date la care se referă sigiliul electronic calificat.
- (3) Un sigiliu electronic calificat bazat pe un certificat calificat eliberat de un stat membru este recunoscut drept sigiliu electronic calificat în toate celelalte state membre.

Articolul 36

Cerințele pentru sigiliile electronice avansate

Un sigiliu electronic avansat îndeplinește următoarele cerințe:

- (a) face trimitere exclusiv la creatorul sigiliului;
- (b) permite identificarea creatorului sigiliului;
- (c) este creat cu ajutorul datelor de creare a sigiliilor electronice pe care creatorul sigiliului le poate utiliza sub controlul său, cu un nivel ridicat de încredere, pentru crearea sigiliilor electronice; și
- (d) este legat de datele la care se raportează astfel încât orice modificare ulterioară a datelor poate fi detectată.

Articolul 37

Sigiliile electronice în cadrul serviciilor publice

- (1) În cazul în care un stat membru solicită un sigiliu electronic avansat pentru utilizarea în cadrul unui serviciu online prestat de către un organism din sectorul public sau în numele acestuia, respectivul stat membru recunoaște sigiliile electronice avansate, sigiliile electronice avansate bazate pe un certificat calificat pentru sigilii electronice și sigiliile electronice calificate care întrebuițează cel puțin formatele sau metodele definite în actele de punere în aplicare menționate la alineatul (5).
- (2) În cazul în care un stat membru solicită un sigiliu electronic bazat pe un certificat calificat pentru utilizarea în cadrul unui serviciu online prestat de către un organism din sectorul public sau în numele acestuia, respectivul stat membru recunoaște sigiliile electronice avansate bazate pe un certificat calificat și sigiliile electronice calificate care întrebuițează cel puțin formatele sau metodele definite în actele de punere în aplicare menționate la alineatul (5).
- (3) Statele membre nu solicită un sigiliu electronic la un nivel de securitate mai ridicat decât cel al sigiliului electronic calificat pentru utilizarea transfrontalieră a unui serviciu online prestat de un organism din sectorul public.
- (4) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință ale standardelor pentru sigilii electronice avansate. În cazul în care un sigiliu electronic avansat îndeplinește standardele respective, se presupune că acesta respectă cerințele referitoare la sigiliile electronice avansate menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol și la articolul 36. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

(5) Până la 18 septembrie 2015 și ținând cont de practicile, standardele și actele juridice ale Uniunii existente, Comisia definește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, formate de referință ale sigiliilor electronice avansate sau metode de referință, în cazul în care sunt utilizate formate alternative. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 38

Certificate calificate pentru sigiliul electronic

- (1) Certificatele calificate pentru sigiliile electronice îndeplinesc cerințele prevăzute în anexa III.
- (2) Certificatele calificate pentru sigiliile electronice nu fac obiectul niciunei cerințe obligatorii în plus față de cerințele prevăzute în anexa III.
- (3) Certificatele calificate pentru sigiliile electronice pot include atribute specifice suplimentare facultative. Aceste atribute nu afectează interoperabilitatea și recunoașterea sigiliilor electronice calificate.
- (4) În cazul în care un certificat calificat pentru un sigiliu electronic a fost revocat după activarea inițială, acesta își pierde valabilitatea din momentul în care a fost revocat și nu se revine în niciun caz la statutul său anterior.
- (5) Sub rezerva următoarelor condiții, statele membre pot să stabilească norme interne cu privire la suspendarea temporară a certificatelor calificate pentru sigiliile electronice:
 - (a) în cazul în care un certificat calificat pentru sigilii electronice a fost suspendat temporar, respectivul certificat își pierde valabilitatea pe parcursul perioadei de suspendare;
 - (b) perioada de suspendare este clar indicată în baza de date privind certificatele și statutul de suspendat este vizibil, pe perioada suspendării, din serviciul care oferă informații privind statutul certificatului.
- (6) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință ale standardelor pentru certificatele calificate pentru sigiliile electronice. În cazul în care un certificat calificat pentru sigiliul electronic îndeplinește standardele respective, se presupune că acesta respectă cerințele prevăzute în anexa III. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 39

Dispozitive de creare a sigiliilor electronice calificate

- (1) Articolul 29 se aplică *mutatis mutandis* cerințelor pentru dispozitivele de creare a sigiliilor electronice calificate.
- (2) Articolul 30 se aplică *mutatis mutandis* certificării dispozitivelor de creare a sigiliilor electronice calificate.
- (3) Articolul 31 se aplică *mutatis mutandis* publicării unei liste a dispozitivelor de creare a sigiliilor electronice certificate și calificate.

Articolul 40

Validarea și păstrarea sigiliilor electronice calificate

Articolele 32, 33 și 34 se aplică *mutatis mutandis* validării și păstrării sigiliilor electronice calificate.

SECȚIUNEA 6

Mărcile temporale electronice

Articolul 41

Efectul juridic al mărcilor temporale electronice

- (1) Unei mărci temporale electronice nu i se refuză efectul juridic și posibilitatea de a fi acceptată ca probă în procedurile judiciare doar din motiv că aceasta este sub formă electronică sau că nu îndeplinește cerințele pentru marca temporală electronică calificată.
- (2) O marcă temporală electronică calificată beneficiază de prezumția corectitudinii datei și orei pe care le indică și a integrității datelor la care se raportează data și ora indicate.
- (3) O marcă temporală electronică calificată emisă într-un stat membru este recunoscută drept marcă temporală electronică calificată în toate statele membre.

Articolul 42

Cerințe pentru mărcile temporale electronice calificate

- (1) O marcă temporală electronică calificată îndeplinește următoarele cerințe:
- (a) asigură o legătură între dată și oră și date astfel încât să excludă în mod rezonabil posibilitatea ca datele să fie schimbate fără ca acest lucru să fie detectat;
- (b) se bazează pe o sursă de timp precisă, legată de ora universală coordonată; și
- (c) este semnată utilizând o semnătură electronică avansată sau sigilată cu un sigiliu electronic avansat al prestatorului de servicii de încredere calificat sau printr-o metodă echivalentă.
- (2) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință ale standardelor pentru legătura între dată și oră și date și pentru exactitatea surselor orei indicate. În cazul în care legătura între dată și oră și date și exactitatea surselor orei indicate îndeplinesc standardele respective, se presupune că se respectă cerințele prevăzute la alineatul (1). Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

SECȚIUNEA 7

Serviciul de distribuție electronică înregistrată

Articolul 43

Efectul juridic al unui serviciu de distribuție electronică înregistrată

- (1) Datelor trimise și primite prin utilizarea unui serviciu de distribuție electronică înregistrată nu li se refuză efectul juridic și posibilitatea de a fi acceptate ca dovadă în procedurile judiciare doar din motiv că acesta este sub formă electronică sau că nu îndeplinește cerințele pentru serviciul de distribuție electronică înregistrată.
- (2) Datele trimise și primite utilizând un serviciu de distribuție electronică înregistrată beneficiază de prezumția integrității datelor, a trimiterii datelor respective de către expeditorul identificat și a primirii acestora de către destinatarul identificat și a preciziei datei și orei trimiterii și primirii datelor indicate de serviciul de distribuție electronică înregistrată.

*Articolul 44***Cerințe pentru serviciile de distribuție electronică înregistrată calificate**

(1) Serviciile de distribuție electronică înregistrată calificate îndeplinesc următoarele cerințe:

- (a) sunt prestate de către unul sau mai mulți prestatori de servicii de încredere calificați;
- (b) asigură identificarea expeditorului cu un nivel de încredere ridicat;
- (c) asigură identificarea destinatarului înainte de furnizarea datelor;
- (d) trimiterea și primirea datelor este securizată printr-o semnătură electronică avansată sau un sigiliu electronic avansat al prestatorului de servicii de încredere calificat astfel încât să se excludă posibilitatea ca datele să fie schimbate fără ca acest lucru să fie detectat;
- (e) orice modificare a datelor necesare în scopul de a trimite sau primi datele este clar indicată expeditorului și destinatarului datelor;
- (f) data și ora trimiterii, primirii și ale oricărei modificări a datelor este indicată printr-o marcă temporală electronică calificată.

În cazul datelor transferate între doi sau mai mulți prestatori de servicii de încredere, cerințele de la literele (a)-(f) se aplică tuturor prestatorilor de servicii de încredere calificați.

(2) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință ale standardelor pentru procesele de trimitere și primire de date. În cazul în care procesul de trimitere și primire de date îndeplinește standardele respective, se presupune că se respectă cerințele prevăzute la alineatul (1). Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

*SECȚIUNEA 8***Autentificarea unui site internet***Articolul 45***Cerințe pentru certificatele calificate pentru autentificarea unui site internet**

(1) Certificatele calificate pentru autentificarea unui site internet îndeplinesc cerințele prevăzute în anexa IV.

(2) Comisia poate, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, să stabilească numere de referință ale standardelor pentru certificatele calificate pentru autentificarea unui site internet. În cazul în care un certificat calificat pentru autentificarea unui site internet îndeplinește standardele respective, se presupune că respectă cerințele prevăzute în anexa IV. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

*CAPITOLUL IV***DOCUMENTE ELECTRONICE***Articolul 46***Efectele juridice ale documentelor electronice**

Unui document electronic nu i se refuză efectul juridic și posibilitatea de a fi acceptat ca dovadă în procedurile judiciare doar din motiv că este sub formă electronică.

CAPITOLUL V

DELEGAREA DE COMPETENȚE ȘI MĂSURI DE PUNERE ÎN APLICARE*Articolul 47***Exercitarea delegării**

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Se conferă Comisiei, pentru o perioadă de timp nedeterminată de la 17 septembrie 2014, competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 30 alineatul (4).
- (3) Delegarea competențelor menționată la articolul 30 alineatul (4) poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării competenței menționate în decizia respectivă. Aceasta produce efecte începând cu ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară specificată în decizie. Aceasta nu aduce atingere valabilității actelor delegate aflate deja în vigoare.
- (4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (5) Un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 30 alineatul (4) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European și Consiliului sau în cazul în care, înainte de expirarea termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia cu privire la faptul că nu vor formula obiecții. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, termenul respectiv se prelungește cu două luni.

*Articolul 48***Procedura comitetului**

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 49***Revizuire**

Comisia evaluează modul de aplicare a prezentului regulament și prezintă un raport în acest sens Parlamentului European și Consiliului cel mai târziu la 1 iulie 2020. Comisia evaluează, în special, dacă este oportun să se modifice domeniul de aplicare al prezentului regulament sau dispozițiile sale specifice, inclusiv articolul 6, articolul 7 litera (f), articolele 34, 43, 44 și 45, ținând seama de experiența dobândită în aplicarea prezentului regulament, precum și de evoluțiile tehnologice, ale pieței și juridice.

Raportul menționat la primul paragraf este însoțit, după caz, de propuneri legislative.

În plus, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului, o dată la patru ani, ulterior raportului menționat la primul paragraf, cu privire la progresele realizate în vederea atingerii obiectivelor prezentului regulament.

*Articolul 50***Abrogare**

- (1) Directiva 1999/93/CE se abrogă cu efect de la 1 iulie 2016.
- (2) Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimeri la prezentul regulament.

*Articolul 51***Măsuri tranzitorii**

- (1) Dispozitivele sigure de creare a semnăturilor a căror conformitate a fost determinată în conformitate cu articolul 3 alineatul (4) din Directiva 1999/93/CE sunt considerate dispozitive de creare a semnăturilor electronice calificate în temeiul prezentului regulament.
- (2) Certificatele calificate emise pentru persoane fizice în conformitate cu Directiva 1999/93/CE sunt considerate drept certificate calificate pentru semnături electronice în temeiul prezentului regulament, până la expirarea lor.
- (3) Un prestator de servicii de certificare care eliberează certificate calificate în temeiul Directivei 1999/93/CE prezintă un raport de evaluare a conformității către organismul de supraveghere cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de 1 iulie 2017. Până la prezentarea unui astfel de raport de evaluare a conformității și până la finalizarea de către organismul de supraveghere a evaluării sale, prestatorul de servicii de certificare respectiv este considerat ca fiind prestator de servicii de încredere calificat în temeiul prezentului regulament.
- (4) În cazul în care un prestator de servicii de certificare care eliberează certificate calificate în temeiul Directivei 1999/93/CE nu prezintă un raport de evaluare a conformității către organismul de supraveghere în termenul prevăzut la alineatul (3), respectivul prestator de servicii de certificare nu este considerat ca fiind prestator de servicii de încredere calificat în temeiul prezentului regulament începând cu data de 2 iulie 2017.

*Articolul 52***Intrarea în vigoare**

- (1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
- (2) Prezentul regulament se aplică de la 1 iulie 2016, cu excepția următoarelor dispoziții:
 - (a) articolul 8 alineatul (3), articolul 9 alineatul (5), articolul 12 alineatele (2)-(9), articolul 17 alineatul (8), articolul 19 alineatul (4), articolul 20 alineatul (4), articolul 21 alineatul (4), articolul 22 alineatul (5), articolul 23 alineatul (3), articolul 24 alineatul (5), articolul 27 alineatele (4) și (5), articolul 28 alineatul (6), articolul 29 alineatul (2), articolul 30 alineatele (3) și (4), articolul 31 alineatul (3), articolul 32 alineatul (3), articolul 33 alineatul (2), articolul 34 alineatul (2), articolul 37 alineatele (4) și (5), articolul 38 alineatul (6), articolul 42 alineatul (2), articolul 44 alineatul (2), articolul 45 alineatul (2) și articolele 47 și 48 se aplică de la 17 septembrie 2014;
 - (b) articolul 7, articolul 8 alineatele (1) și (2), articolele 9, 10, 11 și articolul 12 alineatul (1) se aplică de la data aplicării actelor de punere în aplicare menționate la articolul 8 alineatul (3) și la articolul 12 alineatul (8);
 - (c) articolul 6 se aplică după trei ani de la data aplicării actelor de punere în aplicare menționate la articolul 8 alineatul (3) și la articolul 12 alineatul (8).
- (3) În cazul în care sistemul de identificare electronică notificat este inclus în lista publicată de Comisie în conformitate cu articolul 9 înainte de data menționată la alineatul (2) litera (c) de la prezentul articol, recunoașterea mijloacelor de identificare electronică din cadrul sistemului respectiv în temeiul articolului 6 are loc cel târziu în termen de 12 luni de la publicarea respectivului sistem, dar nu înainte de data menționată la alineatul (2) litera (c) de la prezentul articol.

(4) Fără a aduce atingere alineatului (2) litera (c) de la prezentul articol, un stat membru poate decide ca mijloacele de identificare electronică din cadrul unui sistem de identificare electronică notificat în temeiul articolului 9 alineatul (1) de către un alt stat membru să fie recunoscute de primul stat membru de la data aplicării actelor de punere în aplicare menționate la articolul 8 alineatul (3) și la articolul 12 alineatul (8). Statele membre vizate informează Comisia. Comisia publică aceste informații.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 23 iulie 2014.

Pentru Parlament

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

S. GOZI

ANEXA I

CERINȚE PENTRU CERTIFICATELE CALIFICATE PENTRU SEMNĂTURI ELECTRONICE

Certificatele calificate pentru semnături electronice conțin:

- (a) o indicație, cel puțin într-o formă adecvată pentru prelucrarea automată, că certificatul a fost emis ca certificat calificat pentru semnături electronice;
 - (b) un set de date care reprezintă fără ambiguitate prestatorul de servicii de încredere calificat care emite certificatele calificate, care includ cel puțin statul membru în care este stabilit prestatorul respectiv; și
 - în cazul unei persoane juridice: denumirea și, după caz, numărul de înregistrare astfel cum se menționează în registrele oficiale;
 - în cazul unei persoane fizice: numele persoanei;
 - (c) cel puțin numele semnatarului sau un pseudonim; în cazul în care se utilizează un pseudonim, acesta este indicat în mod clar;
 - (d) datele de validare a semnăturilor electronice care corespund datelor de creare a semnăturilor electronice;
 - (e) detalii privind începutul și sfârșitul perioadei de valabilitate a certificatului;
 - (f) codul de identitate al certificatului care trebuie să fie unic pentru prestatorul de servicii de încredere calificat;
 - (g) semnătura electronică avansată sau sigiliul electronic avansat al prestatorului de servicii de încredere calificat emitent;
 - (h) locul în care certificatul care stă la baza semnăturii electronice avansate sau a sigiliului electronic avansat menționate la litera (g) este disponibil gratuit;
 - (i) localizarea serviciilor care pot fi utilizate pentru a cunoaște statutul valabilității certificatului calificat;
 - (j) în cazul în care datele de creare a semnăturilor electronice legate de datele de validare a semnăturilor electronice sunt situate într-un dispozitiv de creare a semnăturilor electronice calificat, o indicație corespunzătoare referitoare la aceasta, cel puțin într-o formă adecvată pentru prelucrarea automată.
-

ANEXA II

CERINȚE PENTRU DISPOZITIVELE DE CREARE A SEMNĂTURILOR ELECTRONICE CALIFICATE

1. Dispozitivele de creare a semnăturilor electronice calificate garantează, prin mijloace tehnice și procedurale adecvate, cel puțin că:
 - (a) caracterul confidențial al datelor de creare a semnăturilor electronice utilizate pentru crearea semnăturii electronice este asigurat în mod rezonabil;
 - (b) datele de creare a semnăturilor electronice utilizate pentru crearea semnăturii electronice pot, practic, să apară numai o dată;
 - (c) există suficiente asigurări că datele de creare a semnăturilor electronice utilizate pentru crearea semnăturilor electronice nu pot să fie descoperite prin deducție și că semnătura electronică este protejată în mod fiabil împotriva falsificării utilizând tehnologia disponibilă în prezent;
 - (d) datele de creare a semnăturilor electronice utilizate pentru crearea semnăturilor electronice pot să fie protejate în mod fiabil de către semnatarul legitim împotriva utilizării de către alte persoane.
 2. Dispozitivele de creare a semnăturilor electronice calificate nu modifică datele care urmează să fie semnate sau nu împiedică prezentarea lor semnatarului înainte de a semna.
 3. Generarea sau gestionarea datelor de creare a semnăturilor electronice în numele semnatarului se pot realiza numai de către un prestator de servicii de încredere calificat.
 4. Fără a aduce atingere punctului 1 litera (d), prestatorii de servicii de încredere calificați care gestionează datele de creare a semnăturilor electronice în numele semnatarului pot duplica datele de creare a semnăturilor electronice numai în scopul de a le avea de rezervă, cu condiția ca următoarele cerințe să fie îndeplinite:
 - (a) securitatea seturilor de date duplicate trebuie să fie la același nivel ca pentru seturile de date originale;
 - (b) numărul seturilor de date duplicate nu depășește minimul necesar pentru a asigura continuitatea serviciului.
-

ANEXA III

CERINȚE PENTRU CERTIFICATELE CALIFICATE PENTRU SIGILIILE ELECTRONICE

Certificatele calificate pentru sigiliile electronice conțin:

- (a) o indicație, cel puțin într-o formă adecvată pentru prelucrarea automată, că certificatul a fost emis ca certificat calificat pentru sigilii electronice;
 - (b) un set de date care reprezintă fără ambiguitate prestatorul de servicii de încredere calificat care emite certificatele calificate, care include cel puțin statul membru în care este stabilit prestatorul respectiv; și
 - în cazul unei persoane juridice: denumirea și, după caz, numărul de înregistrare astfel cum se menționează în registrele oficiale;
 - în cazul unei persoane fizice: numele persoanei;
 - (c) cel puțin numele creatorului sigiliului și, după caz, numărul de înregistrare astfel cum se menționează în registrele oficiale;
 - (d) datele de validare a sigiliilor electronice, care corespund datelor de creare a sigiliilor electronice;
 - (e) detalii privind începutul și sfârșitul perioadei de valabilitate a certificatului;
 - (f) codul de identitate al certificatului, care trebuie să fie unic pentru prestatorul de servicii de încredere calificat;
 - (g) semnătura electronică avansată sau sigiliul electronic avansat al prestatorului de servicii de încredere calificat emitent;
 - (h) locul în care certificatul care stă la baza semnăturii electronice avansate sau a sigiliului electronic avansat menționate la litera (g) este disponibil gratuit;
 - (i) localizarea serviciilor care pot fi utilizate pentru a cunoaște statutul valabilității certificatului calificat;
 - (j) în cazul în care datele de creare a sigiliilor electronice legate de datele de validare a sigiliilor electronice sunt situate într-un dispozitiv de creare a sigiliilor electronice calificat, o indicație corespunzătoare referitoare la aceasta, cel puțin într-o formă adecvată pentru prelucrarea automată.
-

ANEXA IV

CERINȚE PENTRU CERTIFICATELE CALIFICATE PENTRU AUTENTIFICAREA UNUI SITE INTERNET

Certificatele calificate pentru autentificarea unui site internet conțin:

- (a) o indicație, cel puțin într-o formă adecvată pentru prelucrarea automată, că certificatul a fost emis ca certificat calificat pentru autentificarea unui site internet;
 - (b) un set de date care reprezintă fără ambiguitate prestatorul de servicii de încredere calificat care emite certificatele calificate, care include cel puțin statul membru în care este stabilit prestatorul respectiv; și
 - în cazul unei persoane juridice: denumirea și, după caz, numărul de înregistrare astfel cum se menționează în registrele oficiale,
 - în cazul unei persoane fizice: numele persoanei;
 - (c) în cazul persoanelor fizice: cel puțin numele persoanei căreia i s-a eliberat certificatul sau un pseudonim. În cazul în care se utilizează un pseudonim, acesta este indicat în mod clar;
 - în cazul persoanelor juridice: cel puțin denumirea persoanei juridice căreia i se eliberează certificatul și, după caz, numărul de înregistrare astfel cum se menționează în registrele oficiale;
 - (d) elemente ale adresei persoanei fizice sau juridice căreia i s-a eliberat certificatul, incluzând cel puțin orașul și statul, și, dacă este cazul, în forma în care sunt înscrise în registrele oficiale;
 - (e) numele domeniului (domeniilor) gestionat(e) de persoana fizică sau juridică căreia i s-a emis certificatul;
 - (f) detalii privind începutul și sfârșitul perioadei de valabilitate a certificatului;
 - (g) codul de identitate al certificatului, care trebuie să fie unic pentru prestatorul de servicii de încredere calificat;
 - (h) semnătura electronică avansată sau sigiliul electronic avansat al prestatorului de servicii de încredere calificat emitent;
 - (i) locul în care certificatul care stă la baza semnăturii electronice avansate sau a sigiliului electronic avansat menționate la litera (h) este disponibil gratuit;
 - (j) localizarea serviciilor privind statutul valabilității certificatului care pot fi utilizate pentru a cunoaște statutul valabilității certificatului calificat.
-

REGULAMENTUL (UE) NR. 911/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 23 iulie 2014

privind finanțarea multianuală a acțiunilor Agenției Europene pentru Siguranța Maritimă în
domeniul combaterii poluării marine provocate de nave și de instalațiile petroliere și gaziere

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 100 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Prin Regulamentul (CE) nr. 1406/2002 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾, s-a instituit Agenția Europeană pentru Siguranța Maritimă (denumită în continuare „agenția”) cu scopul de a asigura un nivel ridicat, uniform și eficace de siguranță maritimă și de prevenire a poluării provocate de nave.
- (2) Regulamentul (CE) nr. 724/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾, care a modificat Regulamentul (CE) nr. 1406/2002, a atribuit agenției sarcini în domeniul prevenirii și al combaterii poluării provocate de nave, ca urmare a accidentelor care au avut loc în apele Uniunii, în special cele ale petrolierelor „Erika” și „Prestige”.
- (3) Regulamentul (UE) nr. 100/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾ de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1406/2002 a încredințat agenției sarcini cu privire la combaterea poluării marine cauzate de instalațiile petroliere și gaziere și a extins serviciile agenției la statele care candidează pentru aderarea la Uniune și la țările partenere în cadrul politicii europene de vecinătate.
- (4) Regulamentul (CE) nr. 2038/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾ a stabilit finanțarea multianuală a acțiunilor agenției în domeniul combaterii poluării provocate de nave, care a expirat la 31 decembrie 2013.

⁽¹⁾ JO C 327, 12.11.2013, p. 108.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 23 iulie 2014.

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 1406/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 iunie 2002 de instituire a unei Agenții Europene pentru Siguranța Maritimă (JO L 208, 5.8.2002, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 724/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 martie 2004 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1406/2002 de înființare a unei Agenții Europene pentru Siguranța Maritimă (JO L 129, 29.4.2004, p. 1).

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 100/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2013 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1406/2002 de instituire a unei Agenții Europene pentru Siguranța Maritimă (JO L 39, 9.2.2013, p. 30).

⁽⁶⁾ Regulamentul (CE) nr. 2038/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind finanțarea multianuală a acțiunilor Agenției Europene pentru Siguranța Maritimă în domeniul combaterii poluării provocate de nave (JO L 394, 30.12.2006, p. 1).

- (5) Având în vedere posibilul impact ecologic devastator și costurile extrem de ridicate pentru economie ale incidentelor de poluare, precum și eventualul impact socioeconomic al unor astfel de incidente asupra altor sectoare, cum ar fi turismul și pescuitul, agenția ar trebui să dispună de mijloace suficiente pentru a-și îndeplini sarcinile ce i-au fost atribuite în ceea ce privește combaterea poluării marine cauzate de nave și de instalațiile petroliere și gaziere. Sarcinile în cauză sunt importante pentru prevenirea daunelor subsecvente economice sau de altă natură.
- (6) În scopul implementării sarcinilor de prevenire și combatere a poluării cauzate de nave, consiliul de administrație al agenției a adoptat, la 22 octombrie 2004, un plan de acțiune pentru pregătire și intervenție în caz de poluare cu hidrocarburi, care stabilește activitățile agenției în materie de combatere a poluării cu hidrocarburi și care are drept scop utilizarea optimă a resurselor financiare de care dispune agenția. La 12 iunie 2007, consiliul de administrație a adoptat un plan de acțiune pentru pregătire și intervenție în caz de poluare cu substanțe periculoase și nocive. În conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (CE) nr. 1406/2002, ambele planuri de acțiune sunt actualizate anual prin intermediul programului anual de lucru al agenției.
- (7) Ar trebui să se țină seama de acordurile existente privind poluarea accidentală, care facilitează asistența reciprocă și cooperarea între statele membre în acest domeniu, precum și de convențiile și acordurile internaționale relevante care vizează protejarea zonelor maritime europene de incidentele de poluare, potrivit cărora părțile trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a fi pregătite și gata de reacție în cazul unui incident de poluare petrolieră.
- (8) Acțiunile agenției în domeniul combaterii poluării, astfel cum sunt definite în planurile sale de acțiune, se referă la activități din domeniul informării, al cooperării și al coordonării, inclusiv cu privire la poluarea marină provocată de substanțe periculoase și nocive. Înainte de toate, aceste acțiuni de combatere se referă la furnizarea de asistență operațională statelor membre afectate sau țărilor terțe care au un bazin maritim regional comun cu Uniunea (denumite în continuare „state afectate”), prin furnizarea, la cerere, a unor nave de depoluare suplimentare pentru combaterea poluării cu hidrocarburi provocate de nave, precum și a poluării marine cauzate de instalații petroliere și gaziere. Agenția ar trebui să acorde o atenție deosebită regiunilor identificate ca fiind cele mai vulnerabile, fără a aduce atingere altor regiuni care necesită asistență.
- (9) Activitățile agenției în domeniul combaterii poluării ar trebui să respecte acordurile de cooperare existente care prevăd asistență reciprocă în cazul unui incident de poluare maritimă. Uniunea a aderat la diverse organizații regionale și se pregătește să adere și la altele.
- (10) Acțiunea agenției ar trebui coordonată cu activitățile din cadrul acordurilor bilaterale și regionale la care Uniunea este parte. În cazul unui incident de poluare maritimă, agenția ar trebui să acorde asistență statelor afectate, sub a căror autoritate urmează să fie efectuate operațiunile de curățare.
- (11) Agenția ar trebui să joace un rol activ în întreținerea și dezvoltarea în continuare a Serviciului european de monitorizare prin satelit a deversărilor de petrol (CleanSeaNet) în scopul supravegherii, al detectării din timp a poluării și al identificării navelor sau instalațiilor petroliere și gaziere responsabile, de exemplu, în cazul deversărilor de hidrocarburi cauzate de nave și al evacuărilor operaționale și deversărilor accidentale provenite de la platformele offshore. Acest serviciu ar trebui să îmbunătățească disponibilitatea datelor și eficacitatea și celeritatea acțiunilor de combatere a poluării.
- (12) Mijloacele suplimentare pe care agenția ar trebui să le furnizeze statelor afectate ar trebui puse la dispoziție prin intermediul mecanismului de protecție civilă al Uniunii instituit prin Decizia nr. 1313/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Decizia nr. 1313/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 decembrie 2013 privind un mecanism de protecție civilă al Uniunii (JO L 347, 20.12.2013, p. 924).

- (13) Informațiile privind mecanismele și structurile publice și private aferente de combatere a poluării din diferite regiuni ale Uniunii ar trebui furnizate de statele membre prin intermediul sistemului comun de comunicare și informare în caz de urgență (CECIS) instituit prin Decizia 2007/779/CE, Euratom a Consiliului ⁽¹⁾, atunci când sistemul este disponibil în acest scop.
- (14) Pentru a îmbunătăți asistența operațională furnizată de agenție în vederea extinderii competențelor sale de combatere a poluării în țările terțe care au un bazin maritim regional comun cu Uniunea, agenția ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a încuraja țările terțe în cauză să împărtășească informații și să coopereze la actualizarea de către agenție a listei mecanismelor de combatere a poluării și a structurilor aferente.
- (15) Pentru a îmbunătăți eficacitatea activităților de combatere a poluării ale agenției, statele membre ar trebui să pună la dispoziția agenției eventualele studii științifice realizate privind efectele substanțelor chimice utilizate ca agenți de dispersie care ar putea fi pertinente pentru activitățile în cauză.
- (16) Pentru a asigura implementarea pe deplin a planurilor sale de acțiune, agenția ar trebui să dispună de un sistem de finanțare viabil și eficient din punctul de vedere al costurilor, în special pentru a acorda asistență operațională statelor afectate.
- (17) Prin urmare, ar trebui să se prevadă o garanție financiară pentru finanțarea sarcinilor încredințate agenției în domeniul combaterii poluării și al acțiunilor aferente, pe baza unui angajament multianual. Dimensiunea acestui angajament multianual ar trebui să reflecte extinderea competențelor agenției în domeniul intervenției în caz de poluare, dar și faptul că, având în vedere constrângerile bugetare, este necesar ca agenția să utilizeze în mod mai eficient fondurile care îi sunt alocate. Cuantumul anual ale contribuției Uniunii ar trebui să fie stabilite de Parlamentul European și de Consiliu în conformitate cu procedura bugetară anuală. Este deosebit de important ca Comisia să realizeze o evaluare la jumătatea perioadei a capacității agenției de a-și îndeplini sarcinile în domeniul combaterii poluării marine provocate de nave și de instalațiile petroliere și gaziere în mod eficace și eficient din punctul de vedere al costurilor.
- (18) Cuantumul care urmează să fie angajate pentru a finanța combaterea poluării ar trebui să acopere perioada 1 ianuarie 2014-31 decembrie 2020, în conformitate cu noul cadru financiar stabilit prin Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului ⁽²⁾ (denumit în continuare „cadru financiar multianual”). Prin urmare, ar trebui prevăzut un pachet financiar care să vizeze aceeași perioadă.
- (19) Sprijinul acordat de agenție statelor care candidează pentru aderarea la Uniune și țărilor partenere din cadrul politicii europene de vecinătate ar trebui finanțat prin programele existente ale Uniunii pentru aceste state și țări și, prin urmare, nu ar trebui să facă parte din finanțarea multianuală a agenției.
- (20) Pentru a optimiza alocarea angajamentelor și pentru a ține seama de eventualele modificări care ar putea interveni în activitățile de combatere a poluării provocate de nave, este necesar să se asigure monitorizarea continuă a nevoilor speciale de acțiune, astfel încât să fie posibilă adaptarea angajamentelor financiare anuale.
- (21) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1406/2002, agenția ar trebui să prezinte, în raportul său anual, un raport privind execuția financiară a finanțării multianuale a agenției.
- (22) Este de dorit să se asigure continuitatea în ceea ce privește acordarea de finanțare acțiunilor agenției în domeniul combaterii poluării marine provocate de nave și de instalațiile petroliere și gaziere și să se alinieze perioada de aplicare a prezentului regulament cu cea a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 1311/2013. Prin urmare, prezentul regulament ar trebui să se aplice de la 1 ianuarie 2014,

⁽¹⁾ Decizia 2007/779/CE, Euratom a Consiliului din 8 noiembrie 2007 de instituire a unui mecanism comunitar de protecție civilă (JO L 314, 1.12.2007, p. 9).

⁽²⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului din 2 decembrie 2013 de stabilire a cadrului financiar multianual pentru perioada 2014-2020 (JO L 347, 20.12.2013, p. 884).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect

(1) Prezentul regulament stabilește modalitățile detaliate ale contribuției financiare a Uniunii la bugetul Agenției Europene pentru Siguranța Maritimă (denumită în continuare „agenția”) pentru implementarea sarcinilor care îi revin în domeniul combaterii poluării marine provocate de nave și de instalațiile petroliere și gaziere, în conformitate cu articolele 1 și 2 din Regulamentul (CE) nr. 1406/2002.

(2) Activitățile agenției în domeniul combaterii poluării nu degreveză statele costiere de responsabilitatea de a institui mecanisme adecvate de combatere a poluării.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- (a) „hidrocarburi” înseamnă petrol sub orice formă, inclusiv țitei, păcură, șlam, reziduuri petroliere și produse rafinate, în conformitate cu Convenția internațională privind pregătirea, răspunsul și cooperarea în caz de poluare cu hidrocarburi din 1990 a Organizației Maritime Internaționale (OMI);
- (b) „substanțe periculoase și nocive” înseamnă orice substanță, cu excepția hidrocarburilor, care, odată introdusă în mediul marin, este susceptibilă de a pune în pericol sănătatea umană, de a avea efecte nocive asupra resurselor vii și a vieții marine, de a provoca daune zonelor de agrement sau de a afecta alte utilizări legitime ale mării, astfel cum s-a stabilit în Protocolul OMI privind pregătirea, răspunsul și cooperarea în domeniul accidentelor de poluare prin substanțe periculoase și nocive din 2000;
- (c) „instalație petrolieră și gazieră” înseamnă o instalație staționară, fixă sau mobilă sau o combinație de instalații interconectate permanent prin punți sau alte structuri, utilizate în cadrul operațiunilor petroliere și gaziere offshore sau în legătură cu aceste operațiuni; „instalație petrolieră și gazieră” include unitățile mobile de foraj marin numai în cazul în care sunt staționate într-o zonă din larg pentru activități de foraj, de producție sau de altă natură asociate cu operațiuni petroliere sau gaziere offshore, precum și infrastructura și instalațiile utilizate pentru a transporta petrolul și gazele pe uscat și în terminalele de pe uscat.

Articolul 3

Domeniu de aplicare

Contribuția financiară a Uniunii menționată la articolul 1 se alocă agenției în scopul finanțării de acțiuni în domeniul combaterii poluării marine cauzate de nave și de instalațiile petroliere și gaziere, astfel cum se menționează în planul detaliat întocmit în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) litera (k) din Regulamentul (CE) nr. 1406/2002, în special cele legate de:

- (a) asistența operațională și sprijinirea acțiunilor de combatere a poluării cu mijloace suplimentare, cum ar fi nave antipoluare de rezervă, imagini prin satelit și echipamente, la cererea statelor membre afectate, în conformitate cu articolul 2 alineatul (3) litera (d) și cu articolul 2 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 1406/2002, în cazul poluării marine accidentale sau deliberate provocate de nave sau de instalații petroliere și gaziere;
- (b) cooperare și coordonare, precum și furnizarea de asistență tehnică și științifică statelor membre și Comisiei în cadrul activităților relevante ale mecanismului de protecție civilă al Uniunii, ale OMI și ale organizațiilor regionale relevante;

- (c) informare, în special colectarea, analizarea și diseminarea bunelor practici, a cunoștințelor de specialitate, a tehnologiilor și a inovațiilor din domeniul combaterii poluării marine provocate de nave sau de instalațiile petroliere și gaziere.

Articolul 4

Finanțare din partea Uniunii

- (1) Agenția dispune, în limitele cadrului financiar multianual, de creditele necesare pentru a-și îndeplini responsabilitățile în domeniul combaterii poluării provocate de nave și a poluării marine cauzate de instalațiile petroliere și gaziere în mod eficace și eficient din punctul de vedere al costurilor.
- (2) Pachetul financiar pentru implementarea sarcinilor prevăzute la articolul 3 pentru perioada 1 ianuarie 2014-31 decembrie 2020 este de 160 500 000 EUR, la prețurile actuale.
- (3) Alocările anuale sunt stabilite de Parlamentul European și de Consiliu în limitele cadrului financiar multianual. În această privință, se garantează finanțarea necesară a asistenței operaționale acordate statelor membre în temeiul articolului 3 litera (a).

Articolul 5

Monitorizarea structurilor existente

- (1) Pentru a defini cerințele privind furnizarea asistenței operaționale de către agenție și pentru a îmbunătăți eficiența acesteia, de exemplu furnizând nave antipoluare suplimentare față de capacitățile statelor membre, agenția ține o listă a mecanismelor și a structurilor aferente publice și, dacă sunt disponibile, private de combatere a poluării din diferite regiuni ale Uniunii.
- (2) Agenția actualizează lista pe baza informațiilor furnizate de statele membre. La actualizarea listei respective, agenția are în vedere obținerea de informații privind mecanismele de combatere a poluării și structurile aferente ale țărilor terțe care au un bazin maritim regional cu Uniunea.
- (3) Consiliul de administrație al agenției ține seama de lista respectivă și de alte informații adecvate relevante pentru obiectivele legate de combaterea poluării stabilite la articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 1406/2002, cum ar fi informațiile rezultate în urma evaluărilor riscurilor și a studiilor științifice referitoare la efectele substanțelor chimice utilizate ca agenți de dispersie, atunci când decide cu privire la activitățile de combatere a poluării desfășurate de agenție în cadrul programelor sale anuale de lucru. În acest context, agenția acordă o atenție deosebită regiunilor identificate ca fiind cele mai vulnerabile, fără a aduce atingere acțiunii în favoarea altor regiuni aflate într-o situație similară.

Articolul 6

Protejarea intereselor financiare ale Uniunii

- (1) Comisia și agenția se asigură că, atunci când se implementează acțiuni finanțate în temeiul prezentului regulament, interesele financiare ale Uniunii sunt protejate prin aplicarea unor măsuri preventive împotriva fraudei, a corupției și a altor activități ilegale, prin controale și inspecții eficace și, în cazul în care se constată ilegalități, prin recuperarea oricăror sume care au fost plătite în mod necuvenit și, în cazul constatării unor abateri, prin impunerea de sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, în conformitate cu Regulamentele (CE, Euratom) nr. 2988/95 ⁽¹⁾ și (Euratom, CE) nr. 2185/96 ⁽²⁾ ale Consiliului și cu Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO L 312, 23.12.1995, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, 15.11.1996, p. 2).

⁽³⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

(2) În ceea ce privește acțiunile Uniunii finanțate în temeiul prezentului regulament, noțiunea de abatere menționată la articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 înseamnă orice încălcare a unei dispoziții de drept al Uniunii sau orice nerespectare a unei obligații contractuale ca urmare a unei acțiuni sau omisiuni din partea unui operator economic care are sau ar avea ca efect prejudicierea, printr-o cheltuială nejustificată, a bugetului general al Uniunii sau a bugetelor gestionate de către aceasta.

(3) Comisia și agenția asigură, fiecare în cadrul sferelor lor respective de competență, realizarea celui mai bun raport cost/eficiență în cazul finanțării acțiunilor Uniunii în temeiul prezentului regulament.

Articolul 7

Evaluarea la jumătatea perioadei

(1) Până la 31 decembrie 2017, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, pe baza informațiilor furnizate de agenție, un raport privind punerea în aplicare a prezentului regulament. Raportul respectiv, care se întocmește fără a aduce atingere rolului consiliului de administrație al agenției, prezintă rezultatele utilizării contribuției Uniunii menționate la articolul 4 în ceea ce privește angajamentele și cheltuielile pentru perioada 1 ianuarie 2014-31 decembrie 2016.

(2) În raport, Comisia prezintă o evaluare a capacității agenției de a-și îndeplini responsabilitățile în mod eficace și eficient din punctul de vedere al costurilor. Pentru perioada 2018-2020, pe baza evaluării respective și ținând seama de faptul că agenția trebuie să îndeplinească sarcinile ce i-au fost atribuite, Comisia propune, după caz, o ajustare adecvată, de maximum 8 % a pachetului financiar multianual alocat agenției pentru îndeplinirea sarcinilor menționate la articolul 3. Eventuala ajustare se încadrează în limitele cadrului financiar multianual și nu aduce atingere procedurilor bugetare anuale sau viitoarei revizuirii a cadrului financiar multianual.

(3) Raportul respectiv conține, dacă sunt disponibile, informații referitoare la implicațiile socioeconomice, ecologice și financiare ale activității agenției în domeniul pregătirii în caz de poluare marină provocată de nave și de instalațiile de petroliere și gaziere.

(4) De asemenea, pe baza raportului respectiv, Comisia poate propune, dacă este necesar, modificarea prezentului regulament, în special pentru a ține seama de progresul științific din domeniul combaterii poluării marine provocate de nave și de instalațiile petroliere și gaziere, îndeosebi în ceea ce privește poluarea cu substanțe periculoase și nocive, precum și de modificările relevante ale instrumentelor prin care se înființează organizații regionale ale căror activități în domeniul combaterii poluării intră sub incidența activităților agenției și la care Uniunea a aderat.

Articolul 8

Intrarea în vigoare și data aplicării

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2014 până la 31 decembrie 2020.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 23 iulie 2014.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
S. GOZI

REGULAMENTUL (UE) NR. 912/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 23 iulie 2014

de instituire a unui cadru pentru gestionarea răspunderii financiare legate de instanțele de soluționare a litigiilor între investitori și stat, stabilite prin acordurile internaționale la care Uniunea Europeană este parte

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) De la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, investițiile străine directe sunt incluse pe lista domeniilor care țin de politica comercială comună. În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (e) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Uniunea are competență exclusivă în ceea ce privește politica comercială comună și se poate constitui parte la acordurile internaționale care cuprind dispoziții referitoare la investițiile străine directe.
- (2) Acordurile care prevăd protecția investițiilor pot include un mecanism de soluționare a litigiilor între investitori și stat, care permite unui investitor dintr-o țară terță să intenteze o acțiune împotriva unui stat în care a făcut o investiție. O procedură de soluționare a litigiilor între investitori și stat se poate solda cu acordarea unei compensații financiare. În plus, într-o astfel de cauză, vor exista inevitabil cheltuieli semnificative legate de gestionarea arbitrajului, precum și cheltuieli legate de apărarea unei astfel de cauze.
- (3) Responsabilitatea internațională pentru un tratament care face obiectul unei proceduri de soluționare a litigiilor respectă repartizarea competențelor între Uniune și statele membre. În consecință, Uniunea va fi, în principiu, responsabilă de apărarea împotriva oricăror pretenții fondate pe o presupusă încălcare a normelor înscrise într-un acord care intră în competența exclusivă a Uniunii, indiferent dacă tratamentul în cauză este acordat de Uniunea însăși sau de un stat membru.
- (4) Acordurile Uniunii ar trebui să le acorde investitorilor străini același nivel ridicat de protecție, dar nu unul mai ridicat decât cel oferit investitorilor din Uniune de dreptul Uniunii și de principiile generale comune legislațiilor statelor membre. Acordurile Uniunii ar trebui să asigure respectarea și salvagardarea competențelor legislative ale Uniunii și a dreptului de reglementare al acesteia.
- (5) În cazul în care Uniunea, ca entitate cu personalitate juridică, are responsabilitatea internațională pentru un tratament acordat, este de așteptat, în virtutea dreptului internațional, ca Uniunea să plătească orice obligații stabilite împotriva sa printr-o hotărâre și să suporte cheltuielile aferente oricărui litigiu. Cu toate acestea, o hotărâre potrivnică poate decurge dintr-un tratament acordat de Uniunea însăși sau dintr-un tratament acordat de un stat membru. În consecință, nu ar fi echitabil să se plătească de la bugetul Uniunii obligațiile stabilite printr-o hotărâre potrivnică și cheltuielile arbitrajului în cazul în care tratamentul a fost acordat de un stat membru, cu excepția cazului în care tratamentul respectiv este impus de dreptul Uniunii. Prin urmare, este necesar ca răspunderea financiară să fie repartizată, din punctul de vedere al dreptului Uniunii, între Uniunea însăși și statul membru responsabil de tratamentul acordat, pe baza criteriilor stabilite de prezentul regulament.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 23 iulie 2014.

- (6) În rezoluția sa din 6 aprilie 2011 privind viitoarea politică europeană în domeniul investițiilor internaționale, Parlamentul European a solicitat în mod explicit crearea mecanismului prevăzut în prezentul regulament. În plus, în concluziile sale din 25 octombrie 2010 privind o politică globală în domeniul investițiilor internaționale, Consiliul a solicitat Comisiei să studieze acest aspect.
- (7) Răspunderea financiară ar trebui să fie atribuită entității responsabile de tratamentul care s-a dovedit a fi incompatibil cu dispozițiile relevante din acord. În consecință, Uniunea însăși ar trebui să își asume răspunderea financiară în cazul în care tratamentul respectiv este acordat de către o instituție, un organism, un oficiu sau o agenție a Uniunii. În cazul în care tratamentul respectiv este acordat de un stat membru, statul membru în cauză ar trebui să își asume răspunderea financiară. Cu toate acestea, în cazul în care statul membru acționează într-un mod impus de dreptul Uniunii, de exemplu în cadrul transpunerii unei directive adoptate de Uniune, Uniunea însăși ar trebui să își asume răspunderea financiară în măsura în care tratamentul în cauză este impus de dreptul Uniunii. Prezentul regulament ar trebui de asemenea să prevadă posibilitatea ca o cauză individuală să se poată referi atât la un tratament acordat de un stat membru, cât și la un tratament impus de dreptul Uniunii și ar trebui să acopere toate acțiunile întreprinse de statele membre și de Uniune. În astfel de cauze, statele membre și Uniunea ar trebui să își asume răspunderea financiară pentru tratamentul specific acordat de oricare dintre ele.
- (8) Uniunea ar trebui să acționeze întotdeauna în calitate de pârât atunci când un litigiu privește exclusiv un tratament acordat de instituții, organisme, oficii sau agenții ale Uniunii, astfel încât Uniunea să își asume răspunderea financiară potențială care ar putea decurge din litigiu în conformitate cu criteriile menționate anterior.
- (9) În cazul în care un stat membru și-ar asuma răspunderea financiară potențială care ar putea decurge dintr-un litigiu, este echitabil și adecvat ca respectivul stat membru să acționeze în calitate de pârât în scopul apărării tratamentului pe care l-a acordat investitorului. Măsurile prevăzute în prezentul regulament au scopul de a asigura că bugetul Uniunii și resursele nefinanciare ale Uniunii nu sunt grevate, chiar și temporar, nici de costurile procesuale, nici de obligațiile stabilite prin hotărâri împotriva statului membru în cauză.
- (10) Statele membre pot, cu toate acestea, să își exprime preferința ca Uniunea să acționeze în calitate de pârât în acest tip de litigii, de exemplu din motive de expertiză tehnică. Statele membre ar trebui, prin urmare, să aibă posibilitatea de a refuza să acționeze în calitate de pârât, fără a aduce atingere răspunderii lor financiare.
- (11) Pentru a garanta protejarea corespunzătoare a intereselor Uniunii, este esențial ca, în circumstanțe excepționale, însăși Uniunea să acționeze în calitate de pârât în litigii care implică un tratament acordat de un stat membru. Aceste circumstanțe se limitează la cazurile în care litigiul implică, de asemenea, un tratament acordat de către Uniune sau în care reiese că tratamentul acordat de un stat membru este impus de dreptul Uniunii și la cazurile în care un tratament similar este contestat în cadrul Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) printr-o acțiune conexă introdusă împotriva Uniunii, atunci când s-a instituit un comitet, iar acțiunea privește același aspect juridic specific și este necesar să se asigure o argumentație coerentă în cazul acțiunii de la OMC.
- (12) În cazul în care Uniunea acționează în calitate de pârât în cauzele care implică măsuri la nivelul unui stat membru, Comisia ar trebui să își susțină apărarea în așa fel încât să protejeze interesele financiare ale statului membru în cauză.
- (13) Deciziile prin care se stabilește dacă Uniunea sau un stat membru acționează în calitate de pârât ar trebui luate în cadrul prevăzut în prezentul regulament. Este adecvat ca Parlamentul European și Consiliul să fie imediat informate de către Comisie cu privire la modalitatea de aplicare a acestui cadru.

- (14) Prezentul regulament ar trebui să prevadă modalități practice pentru desfășurarea procedurilor de arbitraj în litigiile privind un tratament acordat de un stat membru. Modalitățile respective ar trebui să urmărească cea mai bună gestiune posibilă a litigiului, asigurând în același timp respectarea obligației de cooperare loială menționată la articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), precum și apărarea și protejarea intereselor statului membru în cauză.
- (15) În cazul în care Uniunea acționează în calitate de pârât, aceste modalități ar trebui să prevadă o cooperare foarte strânsă, inclusiv notificarea rapidă a tuturor etapelor procedurale importante, punerea la dispoziție a documentelor relevante, consultări frecvente și participarea în delegația din cadrul procedurii.
- (16) În cazul în care un stat membru acționează în calitate de pârât, este oportun ca acesta, în conformitate cu obligația de cooperare loială menționată la articolul 4 alineatul (3) din TUE, să informeze în permanență Comisia cu privire la evoluția cauzei și, mai ales, să asigure informarea promptă privind toate etapele procedurale importante, punerea la dispoziție a documentelor relevante, consultări frecvente și participarea în delegația din cadrul procedurii. Este oportun, de asemenea, să se acorde Comisiei posibilitatea adecvată de a identifica orice problemă de drept sau orice alt element de interes pentru Uniune apărut în cadrul litigiului.
- (17) Fără a aduce atingere rezultatelor procedurilor de arbitraj, un stat membru ar trebui să poată, în orice moment, să accepte că va fi responsabil din punct de vedere financiar în cazul în care ar trebui să fie plătită o despăgubire. Într-un astfel de caz, statul membru și Comisia ar trebui să poată încheia acorduri în vederea plății periodice a cheltuielilor și pentru plata oricărei despăgubiri. Această acceptare nu implică recunoașterea de către statul membru că acțiunea care face obiectul litigiului este bine întemeiată. Într-un astfel de caz, Comisia ar trebui să poată adopta o decizie prin care să solicite statului membru să prevadă astfel de cheltuieli. În cazul în care instanța ar decide în favoarea Uniunii în ceea ce privește cheltuielile de arbitraj, Comisia ar trebui să se asigure că orice plată în avans a cheltuielilor este rambursată imediat statului membru în cauză.
- (18) În anumite cazuri, ar putea fi adecvat să se ajungă la o înțelegere pentru a se evita cheltuielile de arbitraj inutile și costisitoare. Este necesar să se stabilească o procedură pentru încheierea unor astfel de înțelegeri. O astfel de procedură ar trebui să permită Comisiei, care hotărăște în conformitate cu procedura de examinare, să ajungă la o înțelegere într-o cauză care implică răspunderea financiară a Uniunii, atunci când acest lucru ar fi în interesul Uniunii. Atunci când cauza se referă, de asemenea, la un tratament acordat de un stat membru, este adecvat ca Uniunea să poată să ajungă la o înțelegere doar dacă înțelegerea nu ar avea nicio implicație financiară sau bugetară pentru statul membru în cauză. În astfel de cazuri, este adecvat să existe o cooperare strânsă și consultări între Comisie și statul membru în cauză. Statele membre ar trebui să dispună în orice moment de libertatea de a ajunge la o înțelegere, în măsura în care acceptă întreaga răspundere financiară și orice astfel de înțelegere este în conformitate cu dreptul Uniunii.
- (19) În cazul în care a fost pronunțată o hotărâre împotriva Uniunii, obligațiile prevăzute prin această hotărâre ar trebui să fie achitate fără întârziere. Comisia ar trebui să ia măsurile necesare pentru plata acestor obligații, cu excepția cazului în care un stat membru și-a asumat deja răspunderea financiară.
- (20) Comisia ar trebui să se consulte îndeaproape cu statul membru în cauză în vederea ajungerii la un acord cu privire la repartizarea răspunderii financiare. În cazul în care Comisia consideră că un stat membru este responsabil, iar statul membru contestă această hotărâre, Comisia ar trebui să plătească sumele alocate, dar ar trebui, de asemenea, să emită o decizie către statul membru solicitându-i să verse sumele corespunzătoare la bugetul Uniunii, împreună cu dobânda aplicabilă. Dobânda aplicabilă ar trebui să fie cea stabilită în conformitate cu articolul 78 alineatul (4) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾. Articolul 263 din TFUE este aplicabil în cazul în care un stat membru consideră că decizia nu îndeplinește criteriile prevăzute în prezentul regulament.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

- (21) Bugetul Uniunii ar trebui să asigure acoperirea cheltuielilor care decurg din acordurile care cuprind dispoziții privind investițiile străine directe la care Uniunea este parte și care prevăd modul de soluționare a litigiilor între investitor și stat. În cazul în care statele membre au răspunderea financiară în temeiul prezentului regulament, Uniunea ar trebui să fie în măsură fie să cumuleze mai întâi contribuțiile statului membru în cauză înainte de execuția cheltuielilor relevante, fie să execute mai întâi cheltuielile relevante, acestea fiind ulterior rambursate de către statul membru în cauză. Ar trebui să fie posibilă utilizarea ambelor mecanisme de tratament bugetar, în funcție de ceea ce este fezabil, în special din punctul de vedere al sincronizării temporale. Pentru ambele mecanisme, contribuțiile sau rambursările achitate de statul membru în cauză ar trebui să fie considerate drept venituri alocate interne pentru bugetul Uniunii. Creditele care rezultă din aceste venituri alocate interne ar trebui nu doar să acopere cheltuielile relevante, ci acestea ar trebui să fie, de asemenea, eligibile pentru realimentarea altor rubrici din bugetul Uniunii din care au fost prelevate creditele inițiale pentru execuția cheltuielilor în cadrul celui de al doilea mecanism.
- (22) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei.
- (23) Competențele de executare referitoare la articolul 9 alineatele (2) și (3), articolul 13 alineatul (1), articolul 14 alineatul (8), articolul 15 alineatul (3) și articolul 16 alineatul (3) ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾.
- (24) Procedura de consultare ar trebui utilizată pentru adoptarea deciziilor conform cărora Uniunea acționează în calitate de părât în temeiul articolului 9 alineatul (2), având în vedere faptul că este necesar ca Uniunea să preia apărarea în astfel de cazuri, dar că aceasta ar trebui să fie în continuare sub controlul statelor membre. Procedura de consultare ar trebui să fie utilizată pentru adoptarea deciziilor de soluționare a litigiilor în conformitate cu articolul 15 alineatul (3), având în vedere faptul că aceste decizii vor avea cel mult un impact temporar asupra bugetului Uniunii, întrucât statul membru în cauză va fi obligat să își asume orice răspundere financiară care rezultă în urma litigiului, și datorită criteriilor detaliate prevăzute în prezentul regulament pentru acceptarea acestor înțelegeri,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

(1) Fără a aduce atingere repartizării competențelor stabilite de TFUE, prezentul regulament se aplică procedurii de soluționare a litigiilor între investitori și stat efectuată în temeiul unui acord la care Uniunea este parte sau la care Uniunea și statele membre ale acesteia sunt părți, inițiat de către un reclamant dintr-o țară terță. În mod special, adoptarea și aplicarea prezentului regulament nu aduc atingere delimitării competențelor instituite de tratate, inclusiv în legătură cu tratamentul acordat de statele membre sau de Uniune și contestat de un reclamant într-o soluționare a litigiilor între investitori și stat efectuată în temeiul unui acord.

(2) În scop informativ, Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și actualizează o listă a acordurilor care intră în sfera de aplicare a prezentului regulament.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- (a) „acord” înseamnă orice acord internațional care cuprinde dispoziții privind investițiile străine directe la care Uniunea este parte sau la care Uniunea și statele membre ale acesteia sunt părți și care prevede un mecanism de soluționare a litigiilor între investitori și stat;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (b) „costuri generate de arbitraj” înseamnă taxele și costurile instanței de arbitraj și ale instituției arbitrajului, precum și cheltuielile de reprezentare și cheltuielile acordate în favoarea reclamantului de instanța de arbitraj, precum costurile de traducere, costurile de analiză juridică și economică și alte cheltuieli relevante legate de procedurile de arbitraj;
- (c) „litigiu” înseamnă o acțiune introdusă de un reclamant împotriva Uniunii sau a unui stat membru în temeiul unui acord și pe care o va soluționa o instanță de arbitraj;
- (d) „soluționarea litigiilor între investitori și stat” înseamnă un mecanism prevăzut de un acord prin care reclamantul poate introduce acțiuni împotriva Uniunii sau a unui stat membru;
- (e) „stat membru” înseamnă unul sau mai multe state membre ale Uniunii Europene;
- (f) „stat membru în cauză” înseamnă statul membru care a acordat tratamentul presupus a fi incompatibil cu acordul;
- (g) „răspundere financiară” înseamnă obligația de a plăti o sumă de bani acordată de către o instanță de arbitraj sau convenită în cadrul unei înțelegeri și care include costurile generate de arbitraj;
- (h) „înțelegere” înseamnă orice acord între Uniune sau un stat membru, sau ambele, pe de o parte, și un reclamant, pe de altă parte, prin care reclamantul convine să nu continue acțiunea sa în schimbul plății unei sume de bani sau al unei acțiuni diferite de plata unei sume de bani, inclusiv în cazul în care această înțelegere este înregistrată într-o hotărâre a unei instanțe de arbitraj;
- (i) „instanță de arbitraj” înseamnă orice persoană sau organism desemnat în cadrul unui acord să ia o hotărâre privind un litigiu între investitori și stat;
- (j) „reclamant” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care poate introduce o acțiune în baza soluționării litigiilor între investitori și stat în temeiul unui acord sau orice persoană fizică sau juridică căreia i-au fost încredințate în mod legal pretențiile reclamantului în temeiul acordului respectiv;
- (k) „dreptul Uniunii” înseamnă TFUE și TUE, precum și orice act juridic al Uniunii menționat la articolul 288 al doilea, al treilea și al patrulea paragraf din TFUE și orice acord internațional la care Uniunea este parte sau la care Uniunea și statele membre ale acesteia sunt părți; în sensul strict al prezentului regulament, „dreptul Uniunii” nu înseamnă dispozițiile din acord privind protecția investitorilor;
- (l) „impus de dreptul Uniunii” se referă la un tratament prin care statul membru în cauză ar fi putut să evite pretinsa încălcare a acordului doar prin nerespectarea unei obligații în temeiul dreptului Uniunii, precum în cazul în care nu are putere de decizie sau marjă de apreciere cu privire la rezultatul care trebuie obținut.

CAPITOLUL II

REPARTIZAREA RĂSPUNDERII FINANCIARE

Articolul 3

Criteriile de repartizare

- (1) Răspunderea financiară care rezultă dintr-un litigiu în temeiul unui acord este repartizată în conformitate cu următoarele criterii:
 - (a) Uniunea își asumă răspunderea financiară care rezultă în urma tratamentului acordat de instituțiile, organismele, oficiile sau agențiile Uniunii;

- (b) statul membru în cauză își asumă răspunderea financiară care rezultă în urma tratamentului acordat de statul membru respectiv;
- (c) prin excepție de la litera (b), Uniunea își asumă răspunderea financiară care rezultă în urma tratamentului acordat de un stat membru atunci când acest tratament a fost impus de dreptul Uniunii.

În pofida literei (c) din primul paragraf, în cazul în care statul membru în cauză este obligat să acționeze în temeiul dreptului Uniunii în scopul remedierii neconformității unui act anterior cu dreptul Uniunii, statul membru respectiv este responsabil din punct de vedere financiar, cu excepția cazului în care un astfel de act anterior a fost impus de dreptul Uniunii.

(2) În cazurile prevăzute de prezentul regulament, Comisia adoptă o decizie de stabilire a răspunderii financiare a statului membru în cauză în conformitate cu criteriile stabilite la alineatul (1). Parlamentul European și Consiliul sunt informate cu privire la această decizie.

(3) În pofida alineatului (1) din prezentul articol, statul membru în cauză își asumă răspunderea financiară atunci când:

(a) și-a asumat răspunderea financiară potențială în temeiul articolului 12; sau

(b) încheie o înțelegere, în temeiul articolului 15.

(4) În pofida alineatului (1) din prezentul articol, Uniunea își asumă răspunderea financiară atunci când acționează în calitate de pârât în temeiul articolului 4.

CAPITOLUL III

DESFĂȘURAREA LITIGIILOR

SECȚIUNEA 1

Desfășurarea litigiilor privind un tratament acordat de Uniune

Articolul 4

Tratament acordat de Uniune

(1) Uniunea acționează în calitate de pârât atunci când litigiul privește un tratament acordat de către instituții, organisme, oficii sau agenții ale Uniunii.

(2) În cazul în care primește o cerere de consultări din partea unui reclamant sau o înștiințare prin care un reclamant își declară intenția de a iniția o procedură de arbitraj în conformitate cu un acord, Comisia notifică imediat Parlamentul European și Consiliul.

SECȚIUNEA 2

Desfășurarea litigiilor privind un tratament acordat de un stat membru

Articolul 5

Tratament acordat de un stat membru

Prezenta secțiune se aplică în litigiile privind, în totalitate sau în parte, un tratament acordat de un stat membru.

*Articolul 6***Cooperarea și consultările între Comisie și statul membru în cauză**

(1) În conformitate cu principiul cooperării loiale menționat la articolul 4 alineatul (3) din TUE, Comisia și statul membru în cauză iau toate măsurile necesare pentru a apăra și pentru a proteja interesele Uniunii și ale statului membru în cauză.

(2) Comisia și statul membru în cauză inițiază consultări privind gestionarea litigiilor în temeiul prezentului regulament, ținând cont de toate termenele prevăzute în prezentul regulament și în acordul în cauză, și își fac cunoscute informații în mod reciproc atunci când sunt relevante pentru desfășurarea litigiilor.

*Articolul 7***Cerere de consultări**

(1) În cazul în care primește o cerere de consultări prezentată de un reclamant în conformitate cu un acord, Comisia notifică imediat statul membru în cauză. În cazul în care un stat membru a fost înștiințat sau a primit o cerere de consultări, acesta informează imediat Comisia.

(2) Reprezentanții statului membru în cauză și ai Comisiei fac parte din delegația Uniunii la consultări.

(3) Statul membru în cauză și Comisia își transmit reciproc imediat informații relevante pentru cauză.

(4) Comisia informează Parlamentul European și Consiliul cu privire la toate aceste cereri de consultări.

*Articolul 8***Înștiințare privind intenția de inițiere a procedurii de arbitraj**

(1) În cazul în care primește o înștiințare prin care un reclamant își declară intenția de a iniția o procedură de arbitraj, în conformitate cu un acord, Comisia notifică imediat statul membru în cauză. Atunci când un reclamant își declară intenția de a iniția o procedură de arbitraj împotriva Uniunii sau a unui stat membru, Comisia informează Parlamentul European și Consiliul în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea înștiințării cu privire la numele reclamantului, prevederile din acord despre care se afirmă că ar fi fost încălcate, sectorul economic implicat, tratamentul despre care se afirmă că încalcă acordul și cuantumul despăgubirilor solicitate.

(2) În cazul în care un stat membru primește o înștiințare prin care un reclamant își declară intenția de a iniția o procedură de arbitraj, acesta notifică imediat Comisia.

(3) Comisia informează Parlamentul European și Consiliul în legătură cu toate aceste înștiințări privind intenția de inițiere a procedurii de arbitraj.

*Articolul 9***Statutul de părât**

(1) Statul membru în cauză acționează în calitate de părât, cu excepția cazului în care intervine una dintre următoarele situații:

(a) în urma consultărilor în temeiul articolului 6, Comisia a adoptat o decizie în temeiul alineatului (2) sau (3) din prezentul articol în termen de 45 de zile de la primirea înștiințării sau notificării menționate la articolul 8; sau

(b) în urma consultărilor în temeiul articolului 6, statul membru a confirmat Comisiei în scris că nu intenționează să acționeze în calitate de părât în termen de 45 de zile de la primirea înștiințării sau notificării menționate la articolul 8.

În cazul în care intervine una dintre situațiile menționate la litera (a) sau (b), Uniunea acționează în calitate de pârât.

(2) Comisia poate decide prin intermediul actelor de punere în aplicare, pe baza unei analize complete, echilibrate și bazate pe fapte și a unei motivări juridice prezentate statelor membre în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 22 alineatul (2), ca Uniunea să acționeze în calitate de pârât în cazul în care intervine una sau mai multe dintre următoarele situații:

(a) Uniunea ar suporta în întregime sau cel puțin o parte din răspunderea financiară potențială care rezultă din litigiu în conformitate cu criteriile enunțate la articolul 3; sau

(b) litigiul se referă, de asemenea, la un tratament acordat de instituțiile, organismele, oficiile sau agențiile Uniunii.

(3) Comisia poate decide prin intermediul actelor de punere în aplicare, pe baza unei analize complete, echilibrate și bazate pe fapte și a unei motivări juridice prezentate statelor membre în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 22 alineatul (3), ca Uniunea să acționeze în calitate de pârât atunci când un tratament similar este contestat la OMC într-o acțiune conexă împotriva Uniunii, în cazul în care s-a instituit un comitet și acțiunea privește aceeași problemă juridică specifică și în cazul în care este necesar să se asigure o argumentație coerentă în cauza supusă OMC.

(4) Atunci când acționează în temeiul prezentului articol, Comisia se asigură că apărarea Uniunii protejează interesele financiare ale statului membru în cauză.

(5) Imediat după primirea înștiințării sau notificării menționate la articolul 8, Comisia și statul membru în cauză inițiază consultări în temeiul articolului 6 cu privire la gestionarea cauzei în temeiul prezentului articol. Comisia și statul membru în cauză se asigură că toate termenele limită stabilite în acord sunt respectate.

(6) Atunci când Uniunea acționează în calitate de pârât, în conformitate cu alineatele (2) și (5), Comisia consultă statul membru în cauză cu privire la orice pledoarie sau observație înainte de finalizarea și transmiterea acesteia. Reprezentanții statului membru în cauză, la cererea și pe cheltuiala statului membru, fac parte din delegația Uniunii la orice audiere, iar Comisia ține cont în mod corespunzător de interesele statului membru.

(7) Comisia informează imediat Parlamentul European și Consiliul cu privire la orice litigiu în care este aplicat prezentul articol, precum și la modul în care acesta a fost aplicat.

Articolul 10

Desfășurarea procedurii de arbitraj de către un stat membru

(1) În cazul în care un stat membru acționează în calitate de pârât, în toate fazele litigiului, inclusiv posibila anulare, apel sau reexaminare, statul membru, în temeiul articolului 6:

(a) furnizează Comisiei cu promptitudine documentele relevante referitoare la procedură;

(b) informează Comisia cu promptitudine cu privire la toate etapele procedurale importante și, la cerere, inițiază consultări cu Comisia pentru a se ține cont în mod corespunzător de orice aspect juridic sau de orice alt element de interes pentru Uniune care apare în cadrul litigiului și pe care Comisia îl identifică într-o analiză scrisă fără caracter obligatoriu transmisă statului membru în cauză; și

(c) autorizează reprezentanții Comisiei, la cererea și pe cheltuiala acesteia, să facă parte din delegația care reprezintă statul membru.

(2) Comisia pune la dispoziția statului membru documente relevante referitoare la procedură, astfel încât să asigure o apărare cât mai eficace cu putință.

(3) Statul membru informează Comisia imediat ce se pronunță o hotărâre. Comisia informează Parlamentul European și Consiliul.

Articolul 11

Desfășurarea procedurii de arbitraj de către Uniune

(1) În temeiul articolului 6, următoarele dispoziții se aplică pe tot parcursul procedurii de arbitraj, atunci când Uniunea acționează în calitate de pârât în orice litigiu în care statului membru i-ar reveni întreaga răspundere financiară potențială sau o parte a acesteia:

(a) Comisia adoptă toate măsurile necesare pentru a apăra și pentru a proteja interesele statului membru în cauză;

(b) statul membru în cauză furnizează Comisiei toată asistența necesară;

(c) Comisia pune la dispoziția statului membru în cauză documente relevante referitoare la procedură, informează statul membru cu privire la toate etapele procedurale importante și inițiază consultări cu statul membru în toate situațiile în care statul membru în cauză o solicită, astfel încât să asigure o apărare cât mai eficace cu putință;

(d) Comisia și statul membru în cauză pregătesc apărarea în strânsă cooperare reciprocă; și

(e) delegația Uniunii la proceduri include Comisia și reprezentanți ai statului membru în cauză, cu excepția cazului în care statul membru în cauză informează Comisia că nu intenționează să facă parte din delegația Uniunii la proceduri.

(2) Comisia informează cu regularitate Parlamentul European și Consiliul cu privire la evoluțiile procedurii de arbitraj menționate la alineatul (1).

Articolul 12

Asumarea de către statul membru în cauză a răspunderii financiare potențiale în cazul în care Uniunea este pârât

În cazul în care Uniunea acționează în calitate de pârât în orice litigiu în care unui stat membru i-ar reveni întreaga răspundere financiară potențială sau o parte a acesteia, statul membru în cauză poate, în orice moment, să își asume orice răspundere financiară potențială care rezultă în urma arbitrajului. În acest scop, statul membru în cauză și Comisia pot încheia acorduri care prevăd, printre altele:

(a) mecanisme de plată periodică a costurilor generate de arbitraj;

(b) mecanisme de plată pentru toate sumele stabilite printr-o hotărâre pronunțată împotriva Uniunii.

CAPITOLUL IV

ÎNȚELEGERI ÎN LITIGIILE ÎN CARE UNIUNEA ESTE PÂRÂT

Articolul 13

Înțelegeri în litigiile ce privesc un tratament acordat de Uniune

(1) În cazul în care consideră că o înțelegere într-un litigiu care privește un tratament exclusiv acordat de către Uniune ar fi în interesul Uniunii, Comisia poate adopta un act de punere în aplicare pentru a aproba înțelegerea. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 22 alineatul (3).

(2) Dacă o înțelegere poate implica o altă acțiune decât plata unei sume de bani, se aplică procedurile relevante pentru o astfel de acțiune.

Articolul 14

Înțelegeri în litigiile ce privesc un tratament acordat în întregime sau în parte de către un stat membru, în cazul în care Uniunea dorește o înțelegere

(1) În cazul în care Uniunea este pârât într-un litigiu privind un tratament acordat în întregime sau în parte de către un stat membru, iar Comisia consideră că o înțelegere în litigiu ar fi în interesul financiar al Uniunii, Comisia se consultă mai întâi cu statul membru în cauză, în temeiul articolului 6. Statul membru poate, de asemenea, să inițieze astfel de consultări cu Comisia.

(2) În cazul în care Comisia și statul membru în cauză convin să ajungă la o înțelegere, statul membru în cauză depune eforturile necesare pentru a încheia cu Comisia un acord care să precizeze elementele necesare pentru negocierea și punerea în aplicare a înțelegerii.

(3) În cazul în care Uniunea este pârât într-un litigiu în temeiul căruia s-ar atrage răspunderea financiară a unui stat membru și atunci când nu se implică nicio răspundere financiară a Uniunii, numai statul membru în cauză poate ajunge la o înțelegere, în temeiul articolului 15.

(4) În cazul în care Uniunea este pârât în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (b), Comisia poate decide, în urma consultărilor în temeiul articolului 6 alineatul (1), să ajungă la o înțelegere în cazul în care înțelegerea este în interesul financiar al Uniunii. Atunci când decide acest lucru, Comisia furnizează o analiză completă, echilibrată și bazată pe fapte și o motivație juridică care să demonstreze interesele financiare ale Uniunii.

(5) Atunci când Uniunea este pârât în temeiul articolului 9 alineatul (2) într-un litigiu care implică doar răspunderea financiară a Uniunii și care nu implică răspunderea financiară a niciunui stat membru, Comisia poate decide să ajungă la o înțelegere.

(6) Atunci când Uniunea este pârât în temeiul articolului 9 alineatul (2) într-un litigiu care implică răspunderea financiară a Uniunii și a unui stat membru, Comisia nu poate ajunge la o înțelegere fără acordul statului membru în cauză. Statul membru în cauză poate prezenta o analiză completă a impactului înțelegerii propuse asupra intereselor sale financiare. În cazul în care statul membru nu este de acord cu ajungerea la o înțelegere, Comisia poate totuși să decidă să ajungă la o înțelegere, cu condiția ca această înțelegere să nu aibă nicio implicație financiară sau bugetară pentru statul membru în cauză pe baza unei analize complete, echilibrate și bazate pe fapte și a unei motivații juridice, ținând cont de analiza statului membru și demonstrând interesele financiare ale Uniunii și ale statului membru în cauză. În acest caz, nu se aplică articolul 19.

(7) Condițiile înțelegerii în temeiul alineatelor (4), (5) și (6) nu includ alte acțiuni din partea statului membru în cauză decât plata unei sume de bani.

(8) Toate înțelegerile în temeiul prezentului articol fac obiectul aprobării prin intermediul actelor de punere în aplicare. Respectivile acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 22 alineatul (3).

Articolul 15

Înțelegeri în litigiile ce privesc un tratament acordat exclusiv de către un stat membru, în cazul în care statul membru dorește soluționarea

(1) În cazul în care Uniunea este pârât într-un litigiu privind exclusiv un tratament acordat de un stat membru, statul membru în cauză poate propune ajungerea la o înțelegere atunci când:

(a) statul membru în cauză își asumă orice răspundere financiară potențială care decurge din înțelegere;

(b) orice dispoziție a înțelegerii este executorie numai împotriva statului membru în cauză; și

(c) condițiile înțelegerii sunt compatibile cu dreptul Uniunii.

(2) Comisia și statul membru în cauză inițiază consultări pentru a evalua intenția unui stat membru de a ajunge la o înțelegere într-un litigiu.

(3) Statul membru în cauză notifică proiectul de înțelegere Comisiei. Se consideră că proiectul de înțelegere a fost acceptat de Comisie dacă, în termen de 90 de zile de la notificarea proiectului de înțelegere de către statul membru, Comisia nu decide altfel printr-un act de punere în aplicare adoptat în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 22 alineatul (2), pe motiv că proiectul de înțelegere nu îndeplinește toate condițiile stabilite la alineatul (1) din prezentul articol. Atunci când proiectul de înțelegere este acceptat, Comisia ia toate măsurile necesare pentru a pune în practică dispozițiile înțelegerii.

Articolul 16

Înțelegeri în litigiile ce privesc un tratament acordat în parte de către un stat membru, în cazul în care respectivul stat membru dorește o înțelegere

(1) În cazul în care Uniunea este pârât într-un litigiu privind un tratament acordat în parte de către un stat membru, iar statul membru consideră că ajungerea la o înțelegere în litigiu ar fi în interesul său financiar, acesta se consultă mai întâi cu Comisia, în temeiul articolului 6.

(2) În cazul în care Comisia și statul membru în cauză sunt de acord să ajungă la o înțelegere, statul membru în cauză depune eforturile necesare pentru a încheia cu Comisia un acord care să prevadă elementele necesare pentru negocierea și punerea în aplicare a înțelegerii.

(3) În cazul în care nu consimte la ajungerea la o înțelegere, Comisia poate decide să refuze să ajungă la o înțelegere, pe baza unei analize complete, echilibrate și bazate pe fapte și a unei motivații juridice prezentate statelor membre prin intermediul unui act de punere în aplicare. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 22 alineatul (3).

CAPITOLUL V

PLATA SUMELOR ALOCATE PRIN HOTĂRÂRE DEFINITIVĂ SAU ÎNȚELEGERI

Articolul 17

Domeniul de aplicare

Prezentul capitol se aplică în cazul în care Uniunea acționează în calitate de pârât într-un litigiu.

Articolul 18

Procedura de plată a sumelor alocate prin hotărâre definitivă sau înțelegeri

(1) Reclamantul care a obținut o hotărâre definitivă în temeiul unui acord poate prezenta Comisiei o cerere de plată a sumelor alocate prin această hotărâre. Comisia plătește aceste sume, cu excepția cazului în care statul membru în cauză și-a asumat răspunderea financiară în temeiul articolului 12, caz în care statul membru plătește sumele respective.

(2) Atunci când o înțelegere în temeiul articolului 13 sau 14 nu este înregistrată într-o hotărâre, reclamantul poate prezenta Comisiei o cerere de plată a sumelor prevăzute de înțelegere. Comisia plătește sumele prevăzute în înțelegere în termenele relevante stabilite în înțelegere.

*Articolul 19***Procedura în cazul în care nu se ajunge la acord cu privire la răspunderea financiară**

(1) În cazul în care Uniunea acționează în calitate de pârât în temeiul articolului 9, iar Comisia consideră că sumele acordate prin hotărâre sau prevăzute de înțelegere sau costurile generate de arbitraj în cauză ar trebui să fie plătite, în parte sau în totalitate, de către statul membru în cauză pe baza criteriilor prevăzute la articolul 3 alineatul (1), se aplică procedura stabilită la alineatele (2)-(5) din prezentul articol.

(2) Comisia și statul membru în cauză inițiază consultări imediat în vederea ajungerii la un acord privind răspunderea financiară a statului membru în cauză și a Uniunii, după caz.

(3) În termen de trei luni de la data primirii de către Comisie a cererii de plată a sumelor alocate prin hotărâre sau prevăzute de înțelegere sau a costurilor generate de arbitraj, Comisia adoptă o decizie adresată statului membru în cauză, determinând cuantumul care urmează să fie plătit de respectivul stat membru. Comisia informează Parlamentul European și Consiliul cu privire la această decizie și cu privire la argumentația financiară a acesteia.

(4) Cu excepția cazului în care se opune deciziei Comisiei în termen de două luni de la data intrării în vigoare a deciziei menționate la alineatul (3), statul membru în cauză varsă, în compensație, la bugetul Uniunii, sumele alocate prin hotărâre sau prevăzute de înțelegere sau costurile generate de arbitraj în termen de cel mult șase luni de la data intrării în vigoare a deciziei Comisiei. Statul membru în cauză este răspunzător pentru orice dobândă datorată la rata care se aplică altor sume datorate bugetului Uniunii.

(5) Dacă statul membru în cauză obiectează, iar Comisia nu este de acord cu obiecția statului membru, Comisia adoptă o decizie în termen de șase luni de la primirea obiecției formulate de statul membru, prin care solicită statului membru în cauză să ramburseze suma plătită de către Comisie, împreună cu dobânda la rata care se aplică altor sume datorate bugetului Uniunii.

(6) Deciziile Comisiei în temeiul alineatelor (3) și (5) se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 20***Plata în avans a costurilor generate de arbitraj**

(1) Comisia poate adopta o decizie prin care să îi solicite statului membru în cauză să plătească în avans contribuții financiare la bugetul Uniunii pentru a acoperi costurile previzibile sau suportate generate de arbitraj. Această decizie privind contribuțiile financiare este proporțională, ținând cont de criteriile stabilite la articolul 3.

(2) În măsura în care costurile generate de arbitraj sunt acordate în favoarea Uniunii de către instanța de arbitraj, iar statul membru în cauză a efectuat plăți periodice ale acestor costuri, Comisia se asigură că acestea sunt transferate statului membru care a efectuat plata lor în avans, împreună cu o dobândă la rata care se aplică altor sume datorate bugetului Uniunii.

*Articolul 21***Plata efectuată de un stat membru**

Rambursarea sau contribuția financiară a unui stat membru la bugetul Uniunii, pentru plata sumelor alocate printr-o hotărâre sau prevăzute de înțelegere sau pentru costuri generate de arbitraj, inclusiv cele menționate la articolul 20 alineatul (1) din prezentul regulament, se consideră venituri alocate interne în sensul articolului 21 alineatul (4) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012. Acestea pot fi utilizate pentru a acoperi cheltuielile care decurg din acordurile încheiate în temeiul articolului 218 din TFUE care prevăd modul de soluționare a litigiilor între investitori și stat sau pentru a realimenta creditele prevăzute inițial să acopere plata sumelor alocate prin hotărâre sau prevăzute de înțelegere sau costuri generate de arbitraj.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 22***Procedura comitetului**

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru acordurile de investiții instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1219/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾. Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

*Articolul 23***Raportare și revizuire**

(1) Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului, la intervale regulate, un raport detaliat privind aplicarea prezentului regulament. Acest raport conține toate informațiile relevante, inclusiv o listă cu acțiunile introduse împotriva Uniunii sau a statelor membre, procedurile aferente și hotărârile, precum și impactul financiar asupra bugetului Uniunii. Primul raport se transmite până la 18 septembrie 2019. Rapoartele următoare sunt transmise ulterior o dată la trei ani.

(2) Comisia transmite anual Parlamentului European și Consiliului o listă cu cererile de consultări din partea reclamanților, acțiunile introduse și hotărârile de arbitraj pronunțate.

(3) De asemenea, Comisia poate transmite Parlamentului European și Consiliului, împreună cu rapoartele menționate la alineatul (1) și pe baza constatărilor Comisiei, propuneri de modificare a prezentului regulament.

*Articolul 24***Litigii în temeiul acordurilor încheiate înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament**

În ceea ce privește litigiile în temeiul acordurilor prevăzute la articolul 1 și încheiate înainte de 17 septembrie 2014, prezentul regulament se aplică numai în ceea ce privește litigiile pentru care s-a introdus o cerere de arbitraj după 17 septembrie 2014, și care privesc un tratament acordat după 17 septembrie 2014.

*Articolul 25***Intrare în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 23 iulie 2014.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
S. GOZI

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1219/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 de stabilire a unor dispoziții tranzitorii pentru acordurile bilaterale de investiții încheiate între state membre și țări terțe (JO L 351, 20.12.2012, p. 40).

Declarația comună a Parlamentului European, Consiliului și Comisiei

Adoptarea și aplicarea prezentului regulament nu aduc atingere diviziunii de competențe instituite de tratate și nu se interpretează drept o exercitare a competenței partajate de către Uniune în domenii în care nu s-a exercitat competența Uniunii.

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2014/89/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 23 iulie 2014

de stabilire a unui cadru pentru amenajarea spațiului maritim

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 43 alineatul (2), articolul 100 alineatul (2), articolul 192 alineatul (1) și articolul 194 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Cererea mare și aflată într-o creștere rapidă de spațiu maritim pentru diverse scopuri, cum ar fi instalațiile pentru producerea de energie din surse regenerabile, explorarea și exploatarea țițeiului și a gazelor, navigația maritimă și activitățile de pescuit, conservarea ecosistemelor și a biodiversității, extragerea materiilor prime, turismul, instalațiile de acvacultură și patrimoniul cultural subacvatic, precum și presiunile multiple exercitate asupra resurselor costiere, necesită o abordare integrată a amenajării și a managementului.
- (2) O astfel de abordare a managementului oceanelor și a guvernanței maritime a fost elaborată în cadrul politicii maritime integrate pentru Uniunea Europeană (PMI), incluzând, ca pilon de protecție a mediului al acesteia, Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾. Obiectivul PMI constă în a sprijini dezvoltarea durabilă a mărilor și a oceanelor și în a dezvolta procese decizionale coordonate, coerente și transparente în ceea ce privește politicile sectoriale ale Uniunii care afectează oceanele, mările, insulele, regiunile costiere și cele ultraperiferice și sectoarele maritime, inclusiv prin strategii la nivelul bazinelor maritime sau strategii macroregionale, și în a obține, totodată, starea ecologică bună în conformitate cu Directiva 2008/56/CE.
- (3) PMI identifică amenajarea spațiului maritim ca fiind un instrument transsectorial de politică care permite autorităților publice și părților interesate să utilizeze o abordare coordonată, integrată și transfrontalieră. Utilizarea unei abordări ecosistemice va contribui la promovarea dezvoltării și creșterii durabile a economiilor maritime și costiere și a utilizării durabile a resurselor marine și costiere.

⁽¹⁾ JO C 341, 21.11.2013, p. 67.

⁽²⁾ JO C 356, 5.12.2013, p. 124.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 17 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 23 iulie 2014.

⁽⁴⁾ Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin (Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”) (JO L 164, 25.6.2008, p. 19).

- (4) Amenajarea spațiului maritim sprijină și facilitează implementarea strategiei Europa 2020 pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii (denumită în continuare „strategia Europa 2020”), aprobată de Consiliul European prin concluziile sale din 17 iunie 2010, care urmărește să atingă niveluri ridicate de ocupare a forței de muncă, de productivitate și de coeziune socială, inclusiv promovarea unei economii mai competitive, mai eficiente din punctul de vedere al utilizării resurselor și mai ecologice. Sectoarele costiere și cele maritime au un potențial semnificativ de creștere durabilă și sunt esențiale pentru implementarea strategiei Europa 2020.
- (5) În recenta sa comunicare intitulată „Creșterea albastră: oportunități pentru o creștere durabilă în domeniul marin și maritim”, Comisia a identificat o serie de inițiative în curs ale UE care sunt menite să implementeze strategia Europa 2020, precum și o serie de activități asupra cărora inițiativele privind „Creșterea albastră” ar putea să se concentreze în viitor și care ar putea să fie sprijinite în mod corespunzător de o mai mare încredere și siguranță pentru investitori furnizată prin intermediul amenajării spațiului maritim.
- (6) Regulamentul (UE) nr. 1255/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ a sprijinit și a facilitat implementarea amenajării spațiului maritim și a managementului integrat al zonelor costiere. Fondurile structurale și de investiții europene, inclusiv Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime ⁽²⁾, vor furniza oportunități pentru a sprijini punerea în aplicare a prezentei directive pentru perioada 2014-2020.
- (7) În preambulul Convenției Națiunilor Unite asupra dreptului mării din 1982 (UNCLOS) se precizează faptul că aspectele referitoare la utilizarea spațiului oceanic sunt strâns legate între ele și trebuie abordate în ansamblu. Amenajarea spațiului oceanic reprezintă pasul logic care permite structurarea obligațiilor și utilizării drepturilor acordate în temeiul UNCLOS, precum și un instrument practic care sprijină statele membre să își respecte obligațiile.
- (8) Pentru a promova coexistența durabilă a utilizărilor și, după caz, o repartizare corespunzătoare a spațiului maritim între utilizările vizate, ar trebui să se instituie un cadru care să conștientizeze cel puțin în elaborarea și implementarea de către statele membre a amenajării spațiului maritim, care să aibă ca rezultat elaborarea de planuri.
- (9) Amenajarea spațiului maritim va contribui la managementul eficient al activităților maritime și la utilizarea durabilă a resurselor marine și costiere prin crearea unui cadru de luare a deciziilor coerent, transparent, durabil și bazat pe dovezi. Pentru a-și atinge obiectivele, prezenta directivă ar trebui să prevadă obligații de realizare a unui proces de amenajare maritimă, care să aibă drept rezultat elaborarea unui plan sau a unor planuri referitoare la spațiul maritim; un astfel de proces de amenajare ar trebui să ia în considerare interacțiunile uscat-mare și să promoveze cooperarea dintre statele membre. Fără a aduce atingere acquis-ului actual al Uniunii în domeniile energiei, transportului, pescuitului și mediului, prezenta directivă nu ar trebui să impună niciun fel de obligații noi, în special în ceea ce privește alegerile concrete ale statelor membre cu privire la modul de realizare a politicilor sectoriale din aceste domenii, ci ar trebui să vizeze mai curând să contribuie la aceste politici prin intermediul procesului de amenajare.
- (10) Pentru a asigura coerența și claritatea juridică, domeniul de aplicare geografic al amenajării spațiului maritim ar trebui să fie definit în conformitate cu instrumentele legislative existente ale Uniunii și dreptul maritim internațional, în special UNCLOS. Competențele statelor membre referitoare la frontierele maritime și jurisdicția maritimă nu sunt modificate de prezenta directivă.
- (11) Deși este indicat ca Uniunea să ofere un cadru privind amenajarea spațiului maritim, statele membre rămân responsabile și competente pentru a concepe și a determina formatul și conținutul acestor planuri pentru apele lor marine, inclusiv pentru a lua măsurile instituționale în acest sens și, după caz, pentru repartizarea spațiului maritim între diferitele activități și utilizări.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1255/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 noiembrie 2011 de instituire a unui program de susținere a continuării dezvoltării unei politici maritime integrate (JO L 321, 5.12.2011, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 508/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2328/2003, (CE) nr. 861/2006, (CE) nr. 1198/2006 și (CE) nr. 791/2007 ale Consiliului și a Regulamentului (UE) nr. 1255/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 149, 20.5.2014, p. 1).

- (12) Pentru a respecta principiile subsidiarității și proporționalității și pentru a reduce la minimum sarcina administrativă suplimentară, transpunerea și punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să se bazeze, în cea mai mare măsură posibilă, pe norme și mecanisme existente la nivel național, regional și local, inclusiv pe cele stabilite în Recomandarea 2002/413/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ și în Decizia 2010/631/UE a Consiliului ⁽²⁾.
- (13) Ecosistemele și resursele marine sunt supuse unor presiuni semnificative în apele marine. Activitățile umane, dar și efectele schimbărilor climatice, pericolele naturale și evoluția liniei de țărm, de exemplu prin eroziune sau acumulări, pot avea impacturi grave asupra dezvoltării și creșterii economice în zonele costiere, precum și asupra ecosistemelor marine, conducând la deteriorarea stării ecologice, declinul biodiversității și degradarea serviciilor ecosistemice. Ar trebui să se acorde atenția cuvenită acestor presiuni diverse atunci când se elaborează planurile de amenajare a spațiului maritim. În plus, dacă sunt integrate în deciziile de planificare, ecosistemele marine sănătoase și serviciile lor multiple pot aduce beneficii substanțiale în ceea ce privește producția de alimente, recreerea și turismul, atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea, controlul evoluției liniei de țărm și prevenirea dezastrelor.
- (14) Pentru a promova creșterea durabilă a economiilor maritime, dezvoltarea durabilă a zonelor maritime și utilizarea durabilă a resurselor marine, amenajarea spațiului maritim ar trebui să utilizeze o abordare ecosistemică conform articolului 1 alineatul (3) din Directiva 2008/56/CE, cu scopul de a asigura menținerea presiunii totale a tuturor activităților la un nivel compatibil cu obținerea unei stări ecologice bune și faptul că nu este compromisă capacitatea ecosistemelor marine de a reacționa la schimbările induse de om, contribuind, totodată, la o utilizare durabilă a bunurilor și a serviciilor marine de către generațiile prezente și cele viitoare. În plus, o astfel de abordare ecosistemică ar trebui să fie utilizată într-o manieră care să fie adaptată ecosistemelor specifice și altor caracteristici specifice ale diferitelor regiuni marine și care să ia în considerare activitatea în curs desfășurată în temeiul convențiilor maritime regionale, care se bazează pe cunoștințele și experiențele existente. Abordarea va permite, de asemenea, realizarea unui management adaptativ, care să asigure perfecționarea și evoluția ulterioară, pe măsura dezvoltării experiențelor și a cunoștințelor, având în vedere disponibilitatea datelor și a informațiilor la nivelul bazinului maritim, pentru implementarea abordării respective. Statele membre ar trebui să țină seama de principiul precauției și de principiul acțiunii preventive, astfel cum sunt prevăzute la articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.
- (15) Amenajarea spațiului maritim va contribui, printre altele, la realizarea obiectivelor Directivei 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾, ale Regulamentului (CE) nr. 2371/2002 al Consiliului ⁽⁴⁾, ale Directivei 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾, ale Directivei 92/43/CEE a Consiliului ⁽⁶⁾, ale Deciziei nr. 884/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁷⁾, ale Directivei 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁸⁾, ale Directivei 2008/56/CE, reamintind Comunicarea Comisiei din 3 mai 2011 intitulată „Asigurarea noastră de viață, capitalul nostru natural: o strategie a UE în domeniul biodiversității pentru 2020”, Comunicarea Comisiei din 20 septembrie 2011 intitulată „Foaie de parcurs către o Europă eficientă din punct de vedere al utilizării resurselor”, Comunicarea Comisiei din 16 aprilie 2013 intitulată „O strategie a UE privind adaptarea la schimbările climatice” și Comunicarea Comisiei din 21 ianuarie 2009 intitulată „Obiective strategice și recomandări pentru politica UE în domeniul transportului maritim până în 2018”, precum și, după caz, la realizarea obiectivelor politicii regionale a Uniunii, incluzând strategiile la nivelul bazinelor maritime și cele macrorregionale.

⁽¹⁾ Recomandarea 2002/413/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 2002 privind punerea în aplicare a gestionării integrate a zonelor de coastă din Europa (JO L 148, 6.6.2002, p. 24).

⁽²⁾ Decizia 2010/631/UE a Consiliului din 13 septembrie 2010 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului privind managementul integrat al zonelor costiere ale Mării Mediterane la Convenția privind protejarea mediului marin și a zonei de coastă a Mării Mediterane (JO L 279, 23.10.2010, p. 1).

⁽³⁾ Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE (JO L 140, 5.6.2009, p. 16).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 2371/2002 al Consiliului din 20 decembrie 2002 privind conservarea și exploatarea durabilă a resurselor piscicole, în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului (JO L 358, 31.12.2002, p. 59).

⁽⁵⁾ Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice (JO L 20, 26.1.2010, p. 7).

⁽⁶⁾ Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, 22.7.1992, p. 7).

⁽⁷⁾ Decizia nr. 884/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 de modificare a Deciziei nr. 1692/96/CE privind orientările comunitare pentru dezvoltarea rețelei transeuropene de transport (JO L 167, 30.4.2004, p. 1).

⁽⁸⁾ Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (JO L 327, 22.12.2000, p. 1).

- (16) Activitățile marine și cele costiere sunt adesea strâns legate între ele. Pentru a promova utilizarea durabilă a spațiului maritim, amenajarea spațiului maritim ar trebui să țină seama de interacțiunile dintre uscat și mare. Din acest motiv, amenajarea spațiului maritim poate juca un rol foarte util în stabilirea orientărilor referitoare la managementul durabil și integrat al activităților umane pe mare, la conservarea mediului de viață, la vulnerabilitatea ecosistemelor costiere, la eroziune și la factorii sociali și economici. Amenajarea spațiului maritim ar trebui să aibă scopul de a integra dimensiunea maritimă a anumitor utilizări sau activități costiere și impactul acestora, precum și de a permite, în cele din urmă, elaborarea unei viziuni integrate și strategice.
- (17) Prezenta directivă-cadru nu aduce atingere competenței statelor membre în materie de amenajare a teritoriului, deci niciunui sistem de amenajare a spațiului terestru sau a zonei de uscat utilizat pentru a planifica modul în care ar trebui folosite zona de uscat și zona costieră. Dacă statele membre includ apele de coastă sau o parte a acestora în cadrul amenajării spațiului terestru, prezenta directivă nu ar trebui să se aplice acestor ape.
- (18) Amenajarea spațiului maritim ar trebui să acopere ciclul complet al identificării problemelor și oportunităților, colectarea de informații, planificare, luarea deciziilor, implementare, revizuire sau actualizare, precum și monitorizarea implementării, și ar trebuie să țină seama în mod corespunzător de interacțiunile dintre uscat și mare și de cele mai bune cunoștințe disponibile. Este necesar să se valorifice la maximum mecanismele prevăzute în legislația existentă sau viitoare, inclusiv în Decizia 2010/477/UE a Comisiei ⁽¹⁾ și în inițiativa Comisiei „Cunoașterea mediului marin 2020”.
- (19) Scopul principal al amenajării spațiului maritim constă în a promova dezvoltarea durabilă și în a identifica utilizarea spațiului maritim pentru diferite utilizări maritime, precum și în a gestiona utilizările spațiale și conflictele din zonele marine. Amenajarea spațiului maritim are ca scop, de asemenea, de a identifica și încuraja utilizările multiple, în conformitate cu legislația și politicile naționale relevante. Pentru a atinge acest scop, statele membre trebuie cel puțin să se asigure că din procesul sau procesele de planificare rezultă o planificare cuprinzătoare care identifică diferitele utilizări ale spațiului maritim, luând în considerare schimbările pe termen lung cauzate de schimbările climatice.
- (20) Statele membre ar trebui să se consulte și să își coordoneze planurile cu autoritățile din statele membre în cauză și să coopereze cu autoritățile din țara terță cu răspundere pentru regiunea marină vizată, în conformitate cu drepturile și obligațiile care le revin acestor state membre și țări terțe în temeiul dreptului unional și internațional. Pentru a asigura o cooperare transfrontalieră eficientă între statele membre, precum și cu țările terțe învecinate, este necesară identificarea autorităților competente din fiecare stat membru. Prin urmare, statele membre trebuie să desemneze autoritatea sau autoritățile competente responsabile pentru punerea în aplicare a prezentei directive. Având în vedere diferențele dintre diversele regiuni/subregiuni marine, precum și dintre zonele costiere, nu este oportun să se stabilească în detaliu în prezenta directivă modul de funcționare a acestor mecanisme de cooperare.
- (21) Managementul zonelor marine este complex și implică autorități, operatori economici și alte părți interesate aflate la diferite niveluri. Pentru a promova o dezvoltare durabilă în mod eficient, este esențial ca părțile interesate, autoritățile și publicul să fie consultați la un moment oportun în cursul elaborării, în temeiul prezentei directive, a planurilor de amenajare a spațiului maritim, în conformitate cu legislația relevantă a Uniunii. Un bun exemplu pentru dispozițiile privind consultarea publică se regăsește la articolul 2 alineatul (2) din Directiva 2003/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Decizia 2010/477/UE a Comisiei din 1 septembrie 2010 referitoare la criteriile și la standardele metodologice privind starea ecologică bună a apelor marine (JO L 232, 2.9.2010, p. 14).

⁽²⁾ Directiva 2003/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 de instituire a participării publicului la elaborarea anumitor planuri și programe privind mediul și de modificare a Directivelor 85/337/CEE și 96/61/CE ale Consiliului în ceea ce privește participarea publicului și accesul la justiție (JO L 156, 25.6.2003, p. 17).

- (22) Cu ajutorul planurilor de amenajare a spațiului maritim, statele membre pot reduce sarcina și cheltuielile administrative legate de măsurile lor de implementare a altor acte legislative relevante ale Uniunii. Termenele pentru planurile de amenajare a spațiului maritim ar trebui, prin urmare, să fie, atunci când este posibil, în concordanță cu orizonturile de timp prevăzute în alte acte legislative relevante, în special: Directiva 2009/28/CE, care prevede să se asigure că ponderea energiei din surse regenerabile în consumul final brut de energie să fie de cel puțin 20 % în 2020 și care evidențiază coordonarea procedurilor de autorizare, certificare și planificare, inclusiv în ceea ce privește amenajarea spațiului, ca fiind o contribuție importantă la realizarea obiectivelor Uniunii privind energia din surse regenerabile; Directiva 2008/56/CE și partea A punctul 6 din anexa la Decizia 2010/477/UE, în care se prevede că statele membre trebuie să adopte măsurile necesare pentru a obține sau a menține starea ecologică bună a mediului marin până în anul 2020 și care identifică amenajarea spațiului maritim drept un instrument de sprijin al abordării ecosistemice a managementului activităților umane, cu scopul de a atinge o stare ecologică bună; Decizia nr. 884/2004/CE, conform căreia rețeaua transeuropeană de transport trebuie să se constituie până în 2020 prin integrarea rețelelor europene de infrastructură de transport terestru, maritim și aerian.
- (23) Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ stabilește că evaluarea de mediu reprezintă un instrument important pentru integrarea considerațiilor de mediu în elaborarea și adoptarea planurilor și programelor. Întrucât planurile de amenajare a spațiului maritim pot să aibă efecte semnificative asupra mediului, ele trebuie să facă obiectul dispozițiilor Directivei 2001/42/CE. Atunci când planurile de amenajare a spațiului maritim cuprind și situri Natura 2000, o astfel de evaluare de mediu poate fi combinată cu cerințele articolului 6 din Directiva 92/43/CEE, pentru a se evita dublarea eforturilor.
- (24) Cu scopul de a se asigura că elaborarea planurilor de amenajare a spațiului maritim se bazează pe date fiabile și pentru a evita sarcini administrative suplimentare, este esențial ca statele membre să facă uz de cele mai bune date și informații disponibile, încurajând părțile implicate relevante să facă schimb de informații și utilizând instrumentele și uneltele existente pentru colectarea de date, cum ar fi cele dezvoltate în contextul inițiativei „Cunoașterea mediului marin 2020” și al Directivei 2007/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾.
- (25) Statele membre ar trebui să trimită Comisiei copii ale planurilor lor de amenajare a spațiului maritim și orice actualizări ale acestora, pentru a permite acestuia să monitorizeze punerea în aplicare a prezentei directive. Comisia va utiliza informațiile comunicate de către statele membre și orice alte informații existente disponibile în temeiul legislației Uniunii pentru a informa Parlamentul European și Consiliul cu privire la progresele înregistrate în punerea în aplicare a prezentei directive.
- (26) Transpunerea la timp a dispozițiilor prezentei directive este esențială, deoarece Uniunea a adoptat o serie de inițiative de politică ce urmează să fie implementate până în anul 2020 și pe care prezenta directivă urmărește să le sprijine și să le completeze.
- (27) Pentru statele membre fără ieșire la mare, ar fi o obligație disproporționată și inutilă să transpună și să pună în aplicare prezenta directivă. Prin urmare, astfel de state membre ar trebui scutite de obligația de a transpune și a pune în aplicare prezenta directivă,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

- (1) Prezenta directivă stabilește un cadru pentru amenajarea spațiului maritim care urmărește promovarea creșterii durabile a economiilor maritime, a dezvoltării durabile a zonelor marine și a utilizării durabile a resurselor marine.

⁽¹⁾ Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului (JO L 197, 21.7.2001, p. 30).

⁽²⁾ Directiva 2007/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 martie 2007 de instituire a unei infrastructuri pentru informații spațiale în Comunitatea Europeană (Inspire) (JO L 108, 25.4.2007, p. 1).

(2) Ca parte a politicii maritime integrate a Uniunii, acest cadru prevede elaborarea și implementarea de către statele membre a planurilor de amenajare a spațiului maritim, pentru a contribui la obiectivele specificate la articolul 5, ținând seama de interacțiunile dintre uscat și mare și de cooperarea transfrontalieră consolidată, conform dispozițiilor relevante din UNCLOS.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică apelor marine ale statelor membre, fără a aduce atingere altor acte legislative ale Uniunii. Prezenta directivă nu se aplică apelor de coastă sau părților acestora care fac obiectul amenajării zonale și naționale a teritoriului realizate de un stat membru, cu condiția ca acest lucru să fie comunicat în cadrul planurilor sale de amenajare a spațiului maritim.

(2) Prezenta directivă nu se aplică activităților al căror obiectiv unic este apărarea sau securitatea națională.

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere competenței statelor membre de a elabora și stabili domeniul de aplicare și conținutul planurilor lor de amenajare a spațiului maritim în ceea ce privește apele marine ale acestora. Directiva nu se aplică amenajării teritoriului.

(4) Prezenta directivă nu aduce atingere drepturilor suverane și jurisdicției statelor membre asupra apelor marine, care decurg din dreptul internațional relevant, în special din UNCLOS. Mai concret, aplicarea prezentei directive nu influențează definirea și delimitarea frontierelor maritime de către statele membre în conformitate cu dispozițiile relevante ale UNCLOS.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „politică maritimă integrată” (PMI) înseamnă politica Uniunii care are ca scop promovarea unui proces decizional coordonat și coerent pentru a maximiza dezvoltarea durabilă, creșterea economică și coeziunea socială a statelor membre, în special în ceea ce privește regiunile costiere, insulare și ultraperiferice din Uniune, precum și sectoarele maritime, prin politici coerente legate de domeniul maritim și printr-o cooperare internațională relevantă;
2. „amenajarea spațiului maritim” înseamnă un proces prin care autoritățile statului membru în cauză analizează și organizează activitățile umane în zonele marine, cu scopul de a îndeplini obiective ecologice, economice și sociale;
3. „regiune marină” înseamnă regiunea marină menționată la articolul 4 din Directiva 2008/56/CE;
4. „ape marine” înseamnă apele, fundul mării și subsolul marin, astfel cum sunt definite la articolul 3 punctul 1 litera (a) din Directiva 2008/56/CE, și apele de coastă astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 7 din Directiva 2000/60/CE, precum și fundul mării și subsolul marin al acestora.

CAPITOLUL II

AMENAJAREA SPAȚIULUI MARITIM

Articolul 4

Elaborarea și implementarea planului de amenajare a spațiului maritim

(1) Fiecare stat membru elaborează și implementează un plan de amenajare a spațiului maritim.

(2) În cadrul acestei amenajări, statele membre țin seama de interacțiunile dintre uscat și mare.

(3) Planul sau planurile rezultate sunt elaborate și produse la nivelurile instituționale și de guvernanță stabilite de statele membre. Prezenta directivă nu aduce atingere competenței statelor membre de a elabora și stabili formatul și conținutul respectivelor planuri.

(4) Amenajarea spațiului maritim urmărește să contribuie la obiectivele enumerate la articolul 5 și respectă cerințele stabilite la articolele 6 și 8.

(5) Atunci când elaborează planul de amenajare a spațiului maritim, statele membre acordă atenția cuvenită particularităților regiunilor marine, activităților și utilizărilor relevante actuale și viitoare și impactului acestora asupra mediului și a resurselor naturale, ținând, totodată, seama de interacțiunile dintre uscat și mare.

(6) Statele membre pot include sau se pot baza pe politica, reglementările sau mecanismele naționale existente care au fost sau sunt în curs de a fi instituite înaintea intrării în vigoare a prezentei directive, cu condiția ca acestea să fie conforme cu cerințele prezentei directive.

Articolul 5

Obiectivele amenajării spațiului maritim

(1) Atunci când elaborează și implementează planul de amenajare a spațiului maritim, statele membre țin seama de aspecte economice, sociale și de mediu pentru a sprijini dezvoltarea și creșterea durabilă a sectorului maritim, aplicând o abordare ecosistemică și pentru a promova coexistența activităților și utilizărilor relevante.

(2) Prin planurile de amenajare a spațiului maritim, statele membre urmăresc să contribuie la dezvoltarea durabilă a sectoarelor energetice pe mare, a transportului maritim, a sectorului pescuitului și acvaculturii, precum și la conservarea, protecția și îmbunătățirea mediului, inclusiv la creșterea rezistenței la impactul schimbărilor climatice. În plus, statele membre pot urmări și alte obiective, cum ar fi promovarea turismului durabil și extracția durabilă a materiilor prime.

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere competenței statelor membre de a stabili modul și gradul în care diferite obiective sunt reflectate în planul sau în planurile lor de amenajare a spațiului maritim.

Articolul 6

Cerințele minime privind amenajarea spațiului maritim

(1) Statele membre stabilesc etape procedurale pentru a contribui la obiectivele enumerate la articolul 5, luând în considerare activitățile și utilizările marine relevante din apele marine.

(2) În acest sens, statele membre:

(a) țin seama de interacțiunile dintre uscat și mare;

(b) țin seama de aspecte economice, sociale și de mediu, precum și de aspecte de siguranță;

(c) urmăresc să promoveze coerența dintre amenajarea spațiului maritim și planul sau planurile rezultate și alte procese, precum managementul integrat al zonelor costiere sau practicile oficiale și neoficiale echivalente;

(d) asigură implicarea părților interesate, în conformitate cu articolul 9;

(e) organizează utilizarea celor mai bune date disponibile în conformitate cu articolul 10;

(f) asigură cooperarea transfrontalieră între statele membre, în conformitate cu articolul 11;

(g) promovează cooperarea cu țările terțe în conformitate cu articolul 12.

(3) Planurile de amenajare a spațiului maritim sunt revizuite de statele membre cel puțin o dată la 10 ani, conform deciziei acestora.

Articolul 7

Interacțiunile dintre uscat și mare

(1) Pentru a ține seama de interacțiunile dintre uscat și mare, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2), în cazul în care acest lucru nu face parte din procesul de amenajare a spațiului maritim în sine, statele membre pot folosi alte proceduri formale sau informale, cum ar fi managementul integrat al zonelor costiere. Rezultatul este reflectat de statele membre în cadrul planurilor lor de amenajare a spațiului maritim.

(2) Fără a aduce atingere articolului 2 alineatul (3), statele membre urmăresc ca, prin intermediul amenajării spațiului maritim, să promoveze coerența planului sau planurilor de amenajare a spațiului maritim cu alte proceduri relevante.

Articolul 8

Întocmirea planurilor de amenajare a spațiului maritim

(1) Atunci când elaborează și implementează planul de amenajare a spațiului maritim, statele membre întocmesc planuri de amenajare a spațiului maritim care identifică distribuția spațială și temporală a activităților și utilizărilor actuale și viitoare în apele lor marine, cu scopul de a contribui la obiectivele prevăzute la articolul 5.

(2) În acest sens, în conformitate cu articolul 2 alineatul (3), statele membre iau în considerare interacțiunile relevante ale activităților și utilizărilor. Fără a aduce atingere competențelor statelor membre, posibilele activități, utilizări și interese pot include:

- zonele de acvacultură;
- zonele de pescuit;
- instalațiile și infrastructurile pentru explorarea, exploatarea și extracția țițeiului, a gazelor și a altor surse de energie, a mineralelor și agregatelor, precum și pentru producția de energie din surse regenerabile;
- rutele de transport maritim și fluxurile de trafic;
- zonele de antrenament militar;
- siturile de conservare a naturii și a speciilor și zonele protejate;
- zonele de extracție a materiilor prime;
- cercetarea științifică;
- traseele cablurilor și ale conductelor submarine;
- activitățile turistice;
- patrimoniul cultural subacvatic.

Articolul 9

Participarea publicului

(1) Statele membre stabilesc modalitățile de participare a publicului, prin informarea tuturor părților interesate și prin consultarea părților interesate relevante, a autorităților și a publicului vizat, încă dintr-un stadiu incipient, în elaborarea planurilor de amenajare a spațiului maritim în conformitate cu dispozițiile relevante din legislația Uniunii.

(2) Statele membre asigură, de asemenea, accesul părților interesate, al autorităților și al publicului vizat la planuri după finalizarea acestora.

Articolul 10

Utilizarea și schimbul de date

(1) Statele membre organizează utilizarea celor mai bune date disponibile și stabilesc modalitățile de organizare a schimbului de informații necesare pentru planurile de amenajare a spațiului maritim.

(2) Datele menționate la alineatul (1) pot include, printre altele:

(a) datele privind mediul, datele sociale și datele economice colectate în conformitate cu dispozițiile legislației Uniunii referitoare la activitățile menționate la articolul 8;

(b) datele fizice privind mediul marin referitoare la apele marine.

(3) Atunci când pun în aplicare alineatul (1), statele membre utilizează instrumentele și uneltele relevante, inclusiv pe cele deja disponibile în cadrul PMI și în cadrul altor politici relevante ale Uniunii, cum ar fi cele menționate în Directiva 2007/2/CE.

Articolul 11

Cooperarea dintre statele membre

(1) În cadrul procesului de planificare și de management, statele membre care se învecinează cu aceleași ape marine cooperează cu scopul de a se asigura că planurile de amenajare a spațiului maritim sunt coerente și coordonate în întreaga regiune marină vizată. O astfel de cooperare ține seama în special de chestiuni de natură transnațională.

(2) Cooperarea prevăzută la alineatul (1) se realizează prin intermediul:

(a) structurilor instituționale regionale existente în materie de cooperare, cum ar fi convențiile maritime regionale; și/sau

(b) rețelelor sau structurilor de autorități competente din statele membre; și/sau

(c) oricărei alte metode care respectă dispozițiile de la alineatul (1), de exemplu în contextul strategiilor de la nivelul bazinelor marine.

Articolul 12

Cooperarea cu țările terțe

Statele membre depun eforturi pentru a coopera, pe cât posibil, cu țările terțe, cu privire la acțiunile lor referitoare la amenajarea spațiului maritim în regiunile marine relevante, în conformitate cu legislația și convențiile internaționale, de exemplu prin intermediul forumurilor internaționale existente sau al cooperării instituționale regionale.

CAPITOLUL III

PUNEREA ÎN APLICARE

Articolul 13

Autoritățile competente

(1) Fiecare stat membru desemnează autoritatea competentă sau autoritățile competente pentru punerea în aplicare a prezentei directive.

(2) Fiecare stat membru furnizează Comisiei o listă a autorităților competente respective, împreună cu informațiile enumerate în anexa la prezenta directivă.

(3) Fiecare stat membru informează Comisia cu privire la orice modificare a informațiilor comunicate în temeiul alineatului (1), în termen de șase luni de la intrarea în vigoare a unei asemenea modificări.

Articolul 14

Monitorizarea și raportarea

(1) Statele membre trimit Comisiei și altor state membre vizate copii ale planurilor de amenajare a spațiului maritim, ale întregului material explicativ relevant existent cu privire la punerea în aplicare a prezentei directive, precum și ale tuturor actualizărilor ulterioare, în termen de trei luni de la data publicării acestora.

(2) Cel mai târziu la un an de la expirarea termenului de elaborare a planurilor de amenajare a spațiului maritim și, ulterior, o dată la patru ani, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport care evidențiază progresele înregistrate în punerea în aplicare a prezentei directive.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 15

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 18 septembrie 2016. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Fiecare stat membru stabilește modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Autoritatea sau autoritățile vizate la articolul 13 alineatul (1) se desemnează până la 18 septembrie 2016.

(3) Planurile de amenajare a spațiului maritim menționate la articolul 4 sunt elaborate cât mai curând posibil, cel mai târziu până în 31 martie 2021.

(4) Obligația de transpunere și de punere în aplicare a prezentei directive nu se aplică statelor membre fără ieșire la mare.

Articolul 16

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 17

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 23 iulie 2014.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
S. GOZI

ANEXĂ

AUTORITĂȚILE COMPETENTE

1. Denumirea și adresa autorității sau ale autorităților competente – denumirea și adresa oficiale ale autorității sau ale autorităților competente identificate
 2. Statutul juridic al autorității sau al autorităților competente – o descriere succintă a statutului juridic al autorității sau al autorităților competente
 3. Responsabilități – o scurtă descriere a responsabilităților juridice și administrative ale autorității sau ale autorităților competente și a rolului lor privind apele marine în cauză
 4. Lista membrilor – în cazul în care autoritatea sau autoritățile competente acționează în calitate de organism de coordonare pentru alte autorități competente, se cere o listă a acestora din urmă împreună cu un rezumat al rapoartelor instituționale stabilite pentru a asigura coordonarea
 5. Coordonare regională – se cere o scurtă descriere a mecanismelor stabilite pentru a asigura coordonarea dintre statele membre în cazul în care apele lor intră sub incidența prezentei directive și aparțin aceleiași regiuni sau subregiuni marine
-

DIRECTIVA 2014/90/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 23 iulie 2014****privind echipamentele maritime și de abrogare a Directivei 96/98/CE a Consiliului****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 100 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Dimensiunea mondială a transportului maritim impune Uniunii să aplice și să sprijine cadrul de reglementare internațional al siguranței maritime. Convențiile internaționale în domeniul siguranței maritime impun statelor de pavilion să se asigure că echipamentele montate la bordul navelor respectă anumite cerințe de siguranță în ceea ce privește proiectarea, construcția și performanțele și să emită certificatele aferente. În acest scop, Organizația Maritimă Internațională (OMI) și organismele de standardizare internaționale și europene au elaborat standarde de testare și de performanță detaliate pentru anumite tipuri de echipamente maritime.
- (2) Instrumentele internaționale lasă administrațiilor de pavilion o marjă de apreciere semnificativă. În absența armonizării, această situație dă naștere unor variații ale nivelului de siguranță al produselor certificate de autoritățile naționale competente ca fiind conforme convențiilor și standardelor respective; prin urmare, este afectată buna funcționare a pieței interne, deoarece devine dificil pentru statele membre să accepte ca echipamentele certificate într-un alt stat membru să fie montate la bordul navelor care navighează sub pavilionul lor, fără o verificare ulterioară.
- (3) Armonizarea la nivelul Uniunii soluționează aceste probleme. Directiva 96/98/CE a Consiliului ⁽³⁾ a stabilit, prin urmare, norme comune pentru eliminarea diferențelor în ceea ce privește punerea în aplicare a standardelor internaționale, prin identificarea cu claritate a unui set de cerințe și a unor proceduri de certificare uniforme.
- (4) Există diferite alte instrumente de drept al Uniunii care stabilesc cerințe și condiții, printre altele pentru a asigura libera circulație a mărfurilor în cadrul pieței interne sau menite să protejeze mediul, pentru anumite produse de natură similară cu echipamentele utilizate la bordul navelor, dar care nu respectă standardele internaționale. Aceste

⁽¹⁾ JO C 161, 6.6.2013, p. 93.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 23 iulie 2014.

⁽³⁾ Directiva 96/98/CE a Consiliului din 20 decembrie 1996 privind echipamentele maritime (JO L 46, 17.2.1997, p. 25).

cerințe și condiții pot să difere substanțial de legislația internă a Uniunii și cunosc o evoluție constantă. Prin urmare, produsele respective nu pot fi certificate de statele membre în conformitate cu convențiile internaționale relevante în domeniul siguranței maritime. Echipamentele care urmează să fie montate la bordul navelor UE în conformitate cu standardele de siguranță internaționale ar trebui să fie reglementate, prin urmare, exclusiv prin prezenta directivă, care ar trebui în orice caz considerată *lex specialis*; în plus, ar trebui stabilit un marcaj specific pentru a indica faptul că echipamentul care îl poartă respectă cerințele stipulate în convențiile și instrumentele internaționale relevante care au intrat în vigoare.

- (5) Pe lângă standardele de testare și de performanță pe care le prevăd pentru echipamentele maritime, instrumentele internaționale prevăd uneori măsuri care nu corespund întocmai cerințelor prescriptive, dar care, în anumite condiții, sunt potrivite pentru a atinge scopul respectivelor cerințe. Convenția internațională pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS) din 1974 prevede posibilități de proiectare și proceduri alternative care ar putea fi aplicate în mod individual de statele membre acționând pe proprie răspundere.
- (6) Experiența în punerea în aplicare a Directivei 96/98/CE a demonstrat că este necesar să se ia măsuri suplimentare pentru consolidarea punerii în aplicare și a mecanismelor de execuție ale directivei respective și pentru simplificarea mediului de reglementare, garantând în același timp că cerințele OMI sunt aplicate și implementate în mod armonizat în întreaga Uniune.
- (7) Prin urmare, ar trebui stabilite cerințe pentru ca echipamentele maritime să îndeplinească standardele de siguranță stipulate în instrumentele internaționale aplicabile, inclusiv standardele de testare relevante, pentru a se asigura că echipamentele care respectă aceste cerințe pot circula liber pe piața internă și pot fi montate la bordul navelor care arborează pavilionul oricărui stat membru.
- (8) Pentru a crea condiții de concurență echitabilă în proiectarea echipamentelor maritime, ar trebui depuse toate eforturile pentru a se promova utilizarea unor standarde deschise, pentru ca acestea să fie disponibile tuturor în mod gratuit sau contra unei taxe simbolice și a căror copiere, distribuire și utilizare să fie permisă tuturor în mod gratuit sau la un tarif simbolic.
- (9) Decizia nr. 768/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ stabilește principii comune și dispoziții de referință concepute pentru a fi aplicate întregii legislații sectoriale cu scopul de a oferi o bază coerentă revizuirilor și reformărilor legislației respective. Decizia respectivă constituie atât un cadru general de natură orizontală pentru legislația ulterioară de armonizare a condițiilor de comercializare a produselor, cât și un text de referință pentru legislația în vigoare. Acest cadru general oferă soluții adecvate pentru problemele identificate în punerea în aplicare a Directivei 96/98/CE. Prin urmare, este necesar să se includă definițiile și dispozițiile de referință din Decizia nr. 768/2008/CE în prezenta directivă, prin efectuarea adaptărilor impuse de caracteristicile specifice ale sectorului echipamentelor maritime.
- (10) Pentru a oferi autorităților de supraveghere a pieței mijloace suplimentare specifice de facilitare a misiunii acestora, la momentul potrivit, o etichetă electronică ar putea completa sau înlocui marcajul „timonă”.
- (11) Responsabilitățile operatorilor economici ar trebui să fie stabilite într-un mod care este proporțional și nediscriminatoriu pentru operatorii economici stabiliți în cadrul Uniunii, ținând seama de faptul că o proporție semnificativă din echipamentele maritime care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive ar putea să nu fie niciodată importate și distribuite pe teritoriul statelor membre.

⁽¹⁾ Decizia nr. 768/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 iulie 2008 privind un cadru comun pentru comercializarea produselor și de abrogare a Deciziei 93/465/CEE a Consiliului (JO L 218, 13.8.2008, p. 82).

- (12) Dat fiind că echipamentele maritime sunt montate la bordul navelor în timpul lucrărilor de construcție sau de reparație efectuate oriunde în lume, supravegherea pieței devine deosebit de dificilă și nu poate fi sprijinită efectiv de controalele la frontieră. Prin urmare, obligațiile statelor membre și, respectiv, ale operatorilor economici din Uniune ar trebui definite clar. Statele membre ar trebui să garanteze faptul că la bordul navelor care navighează sub pavilionul lor sunt montate doar echipamente conforme și că această obligație este îndeplinită prin eliberarea, aprobarea sau reînnoirea certificatelor acestor nave de către administrația statului de pavilion, în temeiul convențiilor internaționale, sau prin intermediul procedurilor naționale în vigoare în materie de supraveghere a pieței în conformitate cu cadrul de supraveghere a pieței Uniunii prevăzut în capitolul III din Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾. Statele membre ar trebui sprijinite în îndeplinirea acestor obligații prin sistemele de informații puse la dispoziție de Comisie pentru evaluarea, notificarea și monitorizarea organelor autorizate să îndeplinească sarcini de evaluare a conformității, schimbul informațiilor referitoare la echipamentele maritime omologate, cererile retrase sau refuzate și neconformitatea echipamentelor.
- (13) Într-o primă fază, aplicarea pe echipamentele maritime a marcajului „timonă” de către producător sau, după caz, de către importator ar trebui să reprezinte garanția, în conformitate cu obligațiile care le revin în temeiul prezentei directive, că respectivele echipamente sunt conforme și că pot fi introduse pe piață în vederea montării la bordul unei nave UE. Într-o fază ulterioară, sunt necesare anumite dispoziții în vederea menținerii siguranței și a relevanței marcajului „timonă” după aplicarea acestuia și pentru ca autoritățile naționale de supraveghere a pieței să își îndeplinească sarcina în mod eficient. Producătorul sau, după caz, importatorul sau distribuitorul ar trebui să aibă obligația de a furniza autorităților competente informații complete și veridice privind echipamentele cărora le-a aplicat marcajul „timonă” pentru a garanta faptul că respectivele echipamente maritime își păstrează siguranța. Producătorul ar trebui să aibă obligația de a coopera cu autoritățile de supraveghere a pieței, inclusiv în ceea ce privește standardele în conformitate cu care a produs și a certificat echipamentele, și ar trebui să exercite, de asemenea, diligența cuvenită cu privire la echipamentele maritime pe care le introduce pe piață. În acest sens, un producător din afara Uniunii ar trebui să numească un reprezentant autorizat pentru a asigura cooperarea cu autoritățile naționale competente.
- (14) Conformitatea cu standardele de testare internaționale ar putea fi demonstrată cel mai bine prin intermediul unor proceduri de evaluare a conformității precum cele stabilite în Decizia nr. 768/2008/CE. Cu toate acestea, doar acele proceduri de evaluare a conformității care îndeplinesc cerințele dispozițiilor internaționale ar trebui să fie puse la dispoziția producătorilor.
- (15) Pentru a asigura o procedură echitabilă și eficientă în caz de suspiciune de neconformitate, statele membre ar trebui să fie încurajate să adopte toate măsurile propice unei evaluări exhaustive și obiective a riscurilor; în situația în care Comisia are convingerea că această condiție a fost îndeplinită, ea nu ar trebui să fie obligată să repete această evaluare cu ocazia examinării măsurilor restrictive adoptate de statele membre în ceea ce privește echipamentele neconforme.
- (16) În îndeplinirea atribuțiilor sale de investigare cu privire la organismele notificate, Comisia ar trebui să țină la curent statele membre și ar trebui să coopereze pe cât posibil cu acestea, ținând seama în mod corespunzător de rolul său independent.
- (17) În cazul în care autoritățile de supraveghere ale unui stat membru consideră că anumite echipamente maritime prevăzute în prezenta directivă pot prezenta un risc pentru siguranța maritimă, sănătate sau mediu, acestea ar trebui să efectueze evaluări sau teste cu privire la echipamentele în cauză. În cazul în care se dovedește că într-adevăr există un risc, statul membru ar trebui să invite operatorul economic vizat să adopte acțiunile corective adecvate sau chiar să retragă sau să recheme echipamentele în cauză.
- (18) Utilizarea echipamentelor maritime care nu poartă marcajul „timonă” ar trebui să fie permisă în circumstanțe excepționale, în special atunci când o navă se află în imposibilitatea de a obține echipamente care poartă marcajul „timonă” într-un port sau într-o instalație din afara Uniunii sau atunci când echipamentul care poartă marcajul „timonă” nu este disponibil pe piață.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).

- (19) Este necesar să se garanteze că îndeplinirea obiectivelor prezentei directive nu este afectată de absența unor standarde internaționale sau de deficiențe sau anomalii grave ale standardelor existente, inclusiv standardele de testare, referitoare la anumite echipamente maritime care se încadrează în domeniul de aplicare al prezentei directive. Este necesar, de asemenea, să se identifice acele echipamente maritime care ar putea beneficia de etichetarea electronică. Mai mult, este necesar ca un element neesențial al prezentei directive să fie menținut la zi, și anume trimerile la standardele menționate în anexa III, atunci când noi standarde devin disponibile. Competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui, prin urmare, să fie delegată Comisiei în legătură cu adoptarea provizorie și în anumite condiții a specificațiilor tehnice și a standardelor de testare armonizate, precum și în legătură cu modificarea respectivelor trimiteri. Organizarea de către Comisie a unor consultări adecvate în cursul etapei pregătitoare, inclusiv la nivel de experți, prezintă o importanță deosebită. La pregătirea și redactarea actelor delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, în timp util și fiabilă a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (20) În vederea îndeplinirii obiectivelor prezentei directive, instrumentele internaționale ar trebui să fie puse în aplicare în mod uniform pe piața internă. Prin urmare, în cazul tuturor echipamentelor maritime pentru care convențiile internaționale impun omologarea de către statul de pavilion, este necesară definirea cu claritate și în timp util a cerințelor de proiectare, construcție și performanță, precum și a standardelor de testare aferente prevăzute în instrumentele internaționale pentru respectivele echipamente și adoptarea de criterii și proceduri comune, inclusiv de calendare, pentru punerea în aplicare a acestor cerințe și standarde de către organismele notificate, autoritățile statelor membre și operatorii economici, inclusiv operatorii responsabili de montarea echipamentelor la bordul unei nave UE. De asemenea, este necesar să se garanteze că îndeplinirea obiectivelor prezentei directive nu este afectată de deficiențe ale specificațiilor tehnice și ale standardelor de testare aplicabile sau de situațiile în care OMI nu elaborează standarde adecvate pentru echipamentele maritime care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (21) Instrumentele internaționale, cu excepția standardelor de testare, ar trebui să se aplice automat în versiunea lor actualizată. În vederea atenuării riscului ca introducerea unor noi standarde de testare în legislația Uniunii să cauzeze dificultăți disproporționate pentru flota Uniunii și pentru operatorii economici, din punctul de vedere al clarității și al securității juridice, intrarea în vigoare a unor astfel de noi standarde de testare nu ar trebui să se realizeze automat, ci ar trebui, mai degrabă, să fie indicată în mod explicit de către Comisie.
- (22) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾.
- (23) Pentru a facilita o punere în aplicare armonizată, rapidă și simplă a prezentei directive, actele de punere în aplicare adoptate în temeiul prezentei directive ar trebui să ia forma unor regulamente ale Comisiei.
- (24) În conformitate cu practica existentă, comitetul menționat în prezenta directivă poate juca un rol util în examinarea chestiunilor care privesc aplicarea directivei, formulate fie de președintele său, fie de un reprezentat al unui stat membru, în conformitate cu regulamentul său de procedură.
- (25) Atunci când sunt examinate subiecte referitoare la prezenta directivă, altele decât cele privind punerea sa în aplicare sau încălcările, de exemplu într-un grup de experți al Comisiei, Parlamentul European ar trebui să primească, în conformitate cu practicile curente, informații și documente complete și, după caz, o invitație de a participa la reuniuni.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (26) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1406/2002 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, Agenția Europeană pentru Siguranță Maritimă asistă Comisia la punerea în aplicare cu eficacitate a actelor juridice obligatorii relevante ale Uniunii și la îndeplinirea sarcinilor încredințate Comisiei în temeiul acestora.
- (27) Autoritățile competente și toți operatorii economici ar trebui să depună toate eforturile posibile pentru a facilita comunicarea scrisă în conformitate cu practica internațională, cu scopul de a identifica mijloace de comunicare comune.
- (28) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume sporirea siguranței maritime și prevenirea poluării marine prin aplicarea uniformă a instrumentelor internaționale pertinente referitoare la echipamentele ce urmează să fie montate la bordul navelor și asigurarea liberei circulații a acestor echipamente pe teritoriul Uniunii, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (29) Măsurile care trebuie adoptate reprezintă o modificare majoră a dispozițiilor Directivei 96/98/CE și, prin urmare, din motive de claritate, respectiva directivă ar trebui să fie abrogată și înlocuită de prezenta directivă,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL 1

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectiv

Obiectivul prezentei directive este îmbunătățirea siguranței maritime și prevenirea poluării marine prin aplicarea uniformă a instrumentelor internaționale relevante referitoare la echipamentele maritime care urmează a fi montate la bordul navelor UE, precum și asigurarea liberei circulații a acestor echipamente pe teritoriul Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „echipamente maritime” înseamnă echipamentele care se încadrează în domeniul de aplicare al prezentei directive în conformitate cu articolul 3;
2. „navă UE” înseamnă o navă care arborează pavilionul unui stat membru și care se încadrează în domeniul de aplicare al convențiilor internaționale;
3. „convenții internaționale” înseamnă convențiile următoare, însoțite de protocoalele aferente și de codurile de aplicare obligatorie, adoptate sub auspiciile Organizației Maritime Internaționale (OMI), care au intrat în vigoare și care stabilesc cerințe specifice privind omologarea de către statul de pavilion a echipamentelor care urmează să fie montate la bordul navelor:

— Convenția din 1972 privind reglementările internaționale de prevenire a coliziunilor pe mare (Colreg);

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1406/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 iunie 2002 de instituire a unei Agenții Europene pentru Siguranță Maritimă (JO L 208, 5.8.2002, p. 1).

- Convenția internațională din 1973 privind prevenirea poluării de către nave (Marpol);
 - Convenția internațională din 1974 privind siguranța vieții pe mare (Solas);
4. „standarde de testare” înseamnă standardele de testare pentru echipamentele maritime stabilite de:
- Organizația Maritimă Internațională (OMI);
 - Organizația Internațională pentru Standardizare (ISO);
 - Comisia Electrotehnică Internațională (IEC);
 - Comitetul European pentru Standardizare (CEN);
 - Comitetul European pentru Standardizare Electrotehnică (Cenelec);
 - Uniunea Internațională a Telecomunicațiilor (UIT);
 - Institutul European pentru Standarde în domeniul Telecomunicațiilor (ETSI);
 - Comisie, în conformitate cu articolul 8 și cu articolul 27 alineatul (6) din prezenta directivă;
 - autoritățile de reglementare recunoscute în acordurile de recunoaștere reciprocă la care Uniunea este parte;
5. „instrumente internaționale” înseamnă convențiile internaționale, însoțite de rezoluțiile și circularele OMI de punere în aplicare a acestor convenții, în versiunea lor actualizată, și standardele de testare;
6. „marcajul «țimonă»” înseamnă simbolul menționat la articolul 9 și stabilit în anexa I sau, după caz, eticheta electronică menționată la articolul 11;
7. „organism notificat” înseamnă o organizație desemnată de administrația națională competentă a unui stat membru în conformitate cu articolul 17;
8. „punere la dispoziție pe piață” înseamnă orice furnizare a unor echipamente maritime pe piața Uniunii în cadrul unei activități comerciale, fie contra cost, fie gratuit;
9. „introducere pe piață” înseamnă punerea la dispoziție pe piața Uniunii pentru prima dată a unui echipament maritim;
10. „producător” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care fabrică echipamente maritime sau pentru care se proiectează sau se fabrică astfel de echipamente și care comercializează echipamentele în cauză sub numele sau marca sa;
11. „reprezentant autorizat” înseamnă orice persoană fizică sau juridică stabilită în Uniune care a primit un mandat scris din partea unui producător pentru a acționa în numele acestuia în legătură cu sarcini specifice;

12. „importator” înseamnă orice persoană fizică sau juridică stabilită în Uniune, care introduce pe piața Uniunii echipamente maritime dintr-o țară terță;
13. „distribuitor” înseamnă orice persoană fizică sau juridică din lanțul de distribuție, alta decât producătorul sau importatorul, care pune la dispoziție pe piață echipamente maritime;
14. „operatori economici” înseamnă producătorul, reprezentantul autorizat, importatorul și distribuitorul;
15. „acreditare” înseamnă acreditare astfel cum a fost definită la articolul 2 punctul 10 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008;
16. „organism național de acreditare” înseamnă organismul național de acreditare definit la articolul 2 punctul 11 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008;
17. „evaluarea conformității” înseamnă procesul efectuat de organisme notificate, în conformitate cu articolul 15, care demonstrează în ce măsură echipamentele maritime respectă cerințele prevăzute în prezenta directivă;
18. „organism de evaluare a conformității” înseamnă un organism care desfășoară activități de evaluare a conformității, inclusiv etalonare, testare, certificare și inspecție;
19. „rechemare” înseamnă orice măsură al cărei scop este returnarea echipamentelor maritime care au fost deja montate la bordul navelor UE sau care au fost achiziționate cu intenția de a fi montate la bordul navelor UE;
20. „retragere” înseamnă orice măsură al cărei scop este acela de a împiedica punerea la dispoziție pe piață a echipamentelor maritime din lanțul de aprovizionare;
21. „declarație de conformitate UE” înseamnă o declarație emisă de producător în conformitate cu articolul 16;
22. „produs” înseamnă un echipament maritim.

Articolul 3

Domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică echipamentelor montate sau care urmează să fie montate la bordul unei nave UE și pentru care instrumentele internaționale impun omologarea de către administrația statului de pavilion, indiferent dacă, în momentul montării echipamentelor, nava este situată sau nu în Uniune.
- (2) Fără a aduce atingere faptului că echipamentele menționate la alineatul (1) pot intra de asemenea în sfera de aplicare a unor instrumente ale dreptului Uniunii, altele decât prezenta directivă, în scopul menționat la articolul 1, echipamentele respective fac exclusiv obiectul dispozițiilor prezentei directive.

Articolul 4

Cerințe privind echipamentele maritime

- (1) Echipamentele maritime montate la bordul unei nave UE la data menționată la articolul 39 alineatul (1) al doilea paragraf sau ulterior acestei date îndeplinesc cerințele de proiectare, construcție și performanță prevăzute de instrumentele internaționale aplicabile la data la care echipamentele respective sunt montate la bord.

(2) Conformitatea echipamentelor maritime cu cerințele menționate la alineatul (1) se demonstrează exclusiv în conformitate cu standardele de testare și prin intermediul procedurilor de evaluare a conformității stipulate la articolul 15.

(3) Instrumentele internaționale se aplică fără a aduce atingere procedurii de verificare a conformității prevăzute la articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 2099/2002 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.

(4) Cerințele și standardele menționate la alineatele (1) și (2) se pun în aplicare în mod uniform, în conformitate cu articolul 35 alineatul (2).

Articolul 5

Aplicare

(1) Atunci când eliberează, aprobă sau reînnoiesc certificatele navelor care arborează pavilionul lor conform cerințelor convențiilor internaționale, statele membre se asigură că echipamentele maritime aflate la bordul acestor nave respectă cerințele prezentei directive.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că echipamentele maritime de la bordul navelor aflate sub pavilionul lor respectă cerințele prevăzute în instrumentele internaționale aplicabile echipamentelor deja montate la bord. Comisiei i se conferă competențe de executare pentru a putea asigura aplicarea uniformă a acestor măsuri, în conformitate cu articolul 35 alineatul (3).

Articolul 6

Funcționarea pieței interne

Statele membre nu interzic introducerea pe piață sau montarea la bordul unei nave UE a echipamentelor maritime care respectă prezenta directivă și nu refuză navelor care arborează pavilionul lor emiterea sau reînnoirea certificatelor aferente.

Articolul 7

Transferul unei nave sub pavilionul unui stat membru

(1) În cazul unei nave din afara UE care urmează să fie transferată sub pavilionul unui stat membru, acea navă este supusă, în timpul transferului, unei inspecții de către statul membru care o primește, pentru a se verifica dacă starea reală a echipamentelor sale maritime corespunde certificatelor de siguranță și dacă acestea respectă prezenta directivă și poartă marcajul „timonă” sau sunt echivalente, în mod satisfăcător în opinia administrației respectivului stat membru, unor echipamente maritime certificate în conformitate cu prezenta directivă începând cu 18 septembrie 2016.

(2) În cazul în care data instalării la bord a echipamentelor maritime nu poate fi stabilită, statele membre pot stabili cerințe satisfăcătoare privind echivalența, luând în considerare instrumentele internaționale relevante.

(3) Dacă echipamentul nu poartă marcajul „timonă” sau dacă administrația nu îl consideră ca fiind echivalent, echipamentul în cauză se înlocuiește.

(4) Pentru echipamentele maritime pe care le consideră echivalente în conformitate cu prezentul articol, statul membru emite un certificat care însoțește respectivele echipamente în permanență. Respectivul certificat conține autorizația statului membru de pavilion pentru păstrarea echipamentelor respective la bordul navei, precum și orice restricții sau dispoziții privind utilizarea acestora.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 2099/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 noiembrie 2002 de instituire a unui Comitet pentru siguranța maritimă și prevenirea poluării de către nave (COSS) (JO L 324, 29.11.2002, p. 1).

Articolul 8

Standarde pentru echipamentele maritime

(1) Fără a aduce atingere Directivei 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, Uniunea urmărește elaborarea de către OMI și de către organismele de standardizare a unor standarde internaționale adecvate, inclusiv a unor specificații tehnice și standarde de testare detaliate, pentru echipamentele maritime a căror utilizare sau montare la bordul navelor este considerată necesară pentru a întări siguranța maritimă și prevenirea poluării marine. Comisia monitorizează periodic lucrările în acest sens.

(2) În absența unui standard internațional pentru un anumit echipament maritim, în situații excepționale în care acest lucru este justificat printr-o analiză corespunzătoare și în vederea eliminării unei amenințări grave și inacceptabile la adresa siguranței maritime, a sănătății sau a mediului și luând în considerare eventualele lucrări în desfășurare în cadrul OMI, Comisia este împuternicită să adopte, prin intermediul unor acte delegate în conformitate cu articolul 37, specificații tehnice și standarde de testare armonizate pentru respectivul echipament maritim.

Este deosebit de important ca, în timpul pregătirii acestor acte delegate, Comisia să desfășoare consultări cu experți, inclusiv cu experți din statele membre.

Aceste specificații tehnice și standarde de testare se aplică cu titlu provizoriu până în momentul în care OMI adoptă un standard pentru respectivul echipament maritim.

(3) În situații excepționale, atunci când acest lucru este justificat printr-o analiză corespunzătoare și dacă este necesar să se elimine o amenințare inacceptabilă identificată la adresa siguranței maritime, a sănătății sau a mediului, ca urmare a unei deficiențe sau anomalii grave a unui standard existent pentru un anumit echipament maritim, indicate de Comisie în conformitate cu articolul 35 alineatul (2) sau (3), și luând în considerare eventualele lucrări în desfășurare în cadrul OMI, Comisia este împuternicită să adopte, prin intermediul unor acte delegate, în conformitate cu articolul 37, specificații tehnice și standarde de testare armonizate pentru respectivul echipament maritim, în măsura necesară pentru a remedia exclusiv deficiența sau anomalia gravă.

Este deosebit de important ca, în timpul pregătirii acestor acte delegate, Comisia să desfășoare consultări cu experți, inclusiv cu experți din statele membre.

Aceste specificații tehnice și standarde de testare se aplică cu titlu provizoriu până în momentul în care OMI revizuieste standardul aplicabil respectivului echipament maritim.

(4) Specificațiile tehnice și standardele adoptate în conformitate cu alineatele (2) și (3) sunt puse la dispoziție gratuit de către Comisie.

CAPITOLUL 2

MARCAJUL „TIMONĂ”

Articolul 9

Marcajul „timonă”

(1) Marcajul „timonă” se aplică echipamentelor maritime a căror conformitate cu cerințele stabilite în prezenta directivă a fost demonstrată potrivit procedurilor de evaluare a conformității.

⁽¹⁾ Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice (JO L 204, 21.7.1998, p. 37).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind standardizarea europeană, de modificare a Directivelor 89/686/CEE și 93/15/CEE ale Consiliului și a Directivelor 94/9/CE, 94/25/CE, 95/16/CE, 97/23/CE, 98/34/CE, 2004/22/CE, 2007/23/CE, 2009/23/CE și 2009/105/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Deciziei 87/95/CEE a Consiliului și a Deciziei nr. 1673/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 316, 14.11.2012, p. 12).

- (2) Marcajul „timonă” nu se aplică pe niciun alt produs.
- (3) Forma marcajului „timonă” care trebuie utilizată este stabilită în anexa I.
- (4) Utilizarea marcajului „timonă” se supune principiilor generale stipulate la articolul 30 alineatul (1) și alineatele (3)-(6) din Regulamentul (CE) nr. 765/2008, iar toate trimiterile la marcajul CE se interpretează ca trimiteri la marcajul „timonă”.

Articolul 10

Norme și condiții pentru aplicarea marcajului „timonă”

- (1) Marcajul „timonă” se aplică în mod vizibil, lizibil și indelebil pe produs sau pe plăcuța constructorului și, după caz, este încorporat în software-ul produsului. Dacă acest lucru nu este posibil sau nu se justifică dată fiind natura produsului, marcajul „timonă” se aplică pe ambalaj și pe documentele însoțitoare.
- (2) Marcajul „timonă” se aplică la sfârșitul etapei de producție.
- (3) Marcajul „timonă” este urmat de numărul de identificare al organismului notificat, atunci când organismul respectiv este implicat în faza de control al producției, și de anul în care este aplicat marcajul.
- (4) Numărul de identificare al organismului notificat se aplică chiar de către organismul notificat sau, la instrucțiunile acestuia, de către producător sau de către reprezentantul său autorizat.

Articolul 11

Eticheta electronică

- (1) În vederea facilitării supravegherii pieței și a prevenirii falsificării anumitor echipamente maritime menționate la alineatul (3), producătorii pot utiliza un model adecvat și fiabil de etichetă electronică în locul marcajului „timonă” sau în plus față de acesta. În acest caz, articolele 9 și 10 se aplică, după caz, *mutatis mutandis*.
- (2) Comisia efectuează o analiză cost-beneficiu referitoare la utilizarea etichetei electronice în locul marcajului „timonă” sau în plus față de acesta.
- (3) Comisia poate adopta acte delegate, în conformitate cu articolul 37, pentru a identifica acele echipamente maritime care pot beneficia de etichetarea electronică. Este deosebit de important ca, în timpul pregătirii acestor acte delegate, Comisia să desfășoare consultări cu experți, inclusiv cu experți din statele membre.
- (4) Comisiei i se conferă competențe de executare în vederea stabilirii, sub formă de regulamente ale Comisiei și în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 38 alineatul (2), de criterii tehnice corespunzătoare în ceea ce privește proiectarea, performanța, aplicarea și utilizarea etichetelor electronice.
- (5) Pentru echipamentele identificate în conformitate cu alineatul (3), în termen de trei ani de la data adoptării criteriilor tehnice corespunzătoare menționate la alineatul (4), la marcajul „timonă” se poate adăuga un model adecvat și fiabil de etichetă electronică.
- (6) Pentru echipamentele identificate în conformitate cu alineatul (3), în termen de cinci ani de la data adoptării criteriilor tehnice corespunzătoare menționate la alineatul (4), marcajul „timonă” poate fi înlocuit cu un model adecvat și fiabil de etichetă electronică.

CAPITOLUL 3

OBLIGAȚIILE OPERATORILOR ECONOMICI*Articolul 12***Obligațiile producătorilor**

(1) Prin aplicarea marcajului „timonă”, producătorii își asumă responsabilitatea garantării faptului că echipamentele maritime cărora li se aplică marcajul au fost proiectate și fabricate în conformitate cu specificațiile și standardele tehnice puse în aplicare în conformitate cu articolul 35 alineatul (2) și își asumă obligațiile prevăzute la alineatele (2)-(9) din prezentul articol.

(2) Producătorii întocmesc documentația tehnică necesară și se asigură că sunt îndeplinite procedurile de evaluare a conformității aplicabile.

(3) Atunci când respectarea de către echipamentele maritime a cerințelor aplicabile a fost demonstrată prin procedura de evaluare a conformității, producătorii întocmesc o declarație de conformitate UE, conform dispozițiilor articolului 16, și aplică marcajul „timonă”, în conformitate cu articolele 9 și 10.

(4) Producătorii păstrează documentația tehnică și declarația de conformitate UE menționate la articolul 16 pentru o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” și în niciun caz pentru o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză.

(5) Producătorii se asigură că sunt aplicate proceduri care să garanteze că producția de serie rămâne în permanență conformă. Se ține cont de modificările survenite în ceea ce privește proiectarea sau caracteristicile echipamentelor maritime și de modificările cerințelor prevăzute în instrumentele internaționale menționate la articolul 4, pe baza cărora se declară conformitatea echipamentelor maritime. Atunci când este necesar, în conformitate cu anexa II, producătorii solicită efectuarea unei noi evaluări a conformității.

(6) Producătorii se asigură de faptul că un număr indicând tipul, lotul sau seria ori un alt element prin care să poată fi identificate figurează pe produsele lor sau, dacă mărimea ori natura produsului nu permite acest lucru, ei se asigură că informațiile necesare figurează pe ambalajul produsului sau într-un document însoțitor sau în ambele locuri, după caz.

(7) Producătorii își înscriu numele, denumirea comercială înregistrată sau marca înregistrată și adresa la care pot fi contactați, fie direct pe produs, fie, dacă acest lucru nu este posibil, pe ambalajul acestuia sau într-un document însoțitor sau în ambele locuri, după caz. Adresa trebuie să indice un singur punct de contact pentru producător.

(8) Producătorii se asigură că produsul este însoțit de instrucțiuni și de toate informațiile necesare pentru montarea la bord și utilizarea în condiții de siguranță a produsului, inclusiv, după caz, de restricții de utilizare care să poată fi ușor înțelese de către utilizatori, alături de orice alt document impus de instrumentele internaționale sau de standardele de testare.

(9) Producătorii care consideră sau au motive să creadă că un produs căruia i-au aplicat marcajul „timonă” nu este conform cu cerințele de proiectare, construcție și de performanță aplicabile și cu standardele de testare puse în aplicare în conformitate cu articolul 35 alineatele (2) și (3) iau de îndată măsurile corective necesare pentru a aduce respectivul produs în conformitate, a-l retrace sau a-l rechema, după caz. În plus, atunci când produsul prezintă un risc, producătorii informează imediat autoritățile naționale competente din statele membre, furnizând detalii, în special în legătură cu neconformitatea și cu măsurile corective aplicate.

(10) În urma unei cereri motivate din partea unei autorități competente, producătorii îi furnizează acesteia cu promptitudine toate informațiile și documentația necesare pentru a demonstra conformitatea unui produs, într-o limbă care să poată fi ușor înțeleasă de autoritatea respectivă sau care este acceptabilă pentru aceasta, permit autorității în cauză accesul la spațiile lor comerciale în scopul supravegherii pieței în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008 și pun la dispoziție eșantioane sau acordă acces la acestea în conformitate cu articolul 25 alineatul (4) din prezenta directivă. Ei cooperează cu autoritatea respectivă, la cererea acesteia, în legătură cu orice acțiune întreprinsă pentru eliminarea riscurilor prezentate de produsele pe care le-au introdus pe piață.

Articolul 13

Reprezentanți autorizați

(1) Un producător care nu este situat pe teritoriul cel puțin al unui stat membru numește un reprezentant autorizat pentru Uniune, printr-un mandat scris, și indică în mandat numele reprezentantului autorizat și adresa la care acesta poate fi contactat.

(2) Îndeplinirea obligațiilor stabilite la articolul 12 alineatul (1) și întocmirea documentației tehnice nu fac parte din mandatul reprezentantului autorizat.

(3) Reprezentantul autorizat îndeplinește sarcinile specificate în mandatul primit de la producător. Mandatul permite reprezentantului autorizat să îndeplinească cel puțin următoarele:

- (a) să păstreze declarația de conformitate UE și documentația tehnică la dispoziția autorităților naționale de supraveghere pentru o perioadă de cel puțin zece ani de la aplicarea marcajului „timonă” și în niciun caz pentru o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime vizate;
- (b) în urma unei cereri motivate din partea unei autorități competente, să îi furnizeze acesteia toate informațiile și documentația necesare pentru demonstrarea conformității unui produs;
- (c) să coopereze cu autoritățile competente, la cererea acestora, referitor la orice acțiune întreprinsă pentru eliminarea riscurilor reprezentate de produsele acoperite de mandatul său.

Articolul 14

Alți operatori economici

(1) Importatorii își înscriu numele, denumirea comercială înregistrată sau marca înregistrată și adresa la care pot fi contactați pe produs sau, dacă acest lucru nu este posibil, pe ambalajul acestuia ori într-un document însoțitor sau în ambele locuri, după caz.

(2) În urma unei cereri motivate din partea unei autorități competente, importatorii și distribuitorii îi furnizează acesteia toate informațiile și documentația necesare pentru a demonstra conformitatea unui produs, într-o limbă care să poată fi ușor înțeleasă de autoritatea în cauză sau care este acceptabilă pentru aceasta. Ei cooperează cu autoritatea respectivă, la cererea acesteia, în legătură cu orice acțiune întreprinsă pentru eliminarea riscurilor prezentate de produsele pe care le-au introdus pe piață.

(3) Un importator sau distribuitor este considerat producător în sensul prezentei directive și este supus obligațiilor ce îi revin producătorului în temeiul articolului 12 atunci când introduce pe piață sau când montează echipamente maritime la bordul unei nave din UE sub numele sau marca sa ori atunci când modifică echipamente maritime deja introduse pe piață, într-un mod care poate afecta conformitatea acestora cu cerințele aplicabile.

(4) Pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” și în niciun caz pe o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză, operatorii economici comunică, la cerere, autorităților de supraveghere a pieței:

- (a) orice operator economic care le-a furnizat un produs;
- (b) orice operator economic căruia i-au furnizat un produs.

CAPITOLUL 4

EVALUAREA CONFORMITĂȚII ȘI NOTIFICAREA ORGANISMELOR DE EVALUARE A CONFORMITĂȚII

Articolul 15

Procedurile de evaluare a conformității

- (1) Procedurile de evaluare a conformității sunt cele definite în anexa II.
- (2) Statele membre se asigură că producătorul sau reprezentantul său autorizat asigură realizarea, de către un organism notificat, a evaluării conformității unui anumit echipament maritim prin utilizarea uneia dintre opțiunile propuse prin intermediul actelor de punere în aplicare adoptate de Comisie în conformitate cu procedura de examinare prevăzută la articolul 38 alineatul (2), conform uneia dintre următoarele proceduri:
 - (a) dacă trebuie utilizată examinarea CE de tip (modulul B), înainte de a fi introduse pe piață, toate echipamentele maritime sunt supuse:
 - asigurării calității producției (modulul D); sau
 - asigurării calității produselor (modulul E); sau
 - verificării produselor (modulul F);
 - (b) în cazul în care echipamentele maritime sunt produse la bucată sau în cantități mici și nu în serie sau în cantități mari, procedura de evaluare a conformității poate fi verificarea CE a unității de produs (modulul G).
- (3) Comisia păstrează, prin intermediul unui sistem de informații pus la dispoziție în scopul respectiv, o listă actualizată a echipamentelor maritime omologate și a cererilor retrase sau refuzate, punând lista respectivă la dispoziția părților interesate.

Articolul 16

Declarația de conformitate UE

- (1) Declarația de conformitate UE certifică faptul că s-a demonstrat îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolul 4.
- (2) Declarația de conformitate UE respectă structura-model prevăzută în anexa III la Decizia nr. 768/2008/CE. Ea conține elementele stipulate în modulele relevante definite în anexa II la prezenta directivă și se actualizează permanent.
- (3) Prin redactarea declarației de conformitate UE, producătorul își asumă responsabilitatea și obligațiile menționate la articolul 12 alineatul (1).

(4) Atunci când echipamentele maritime sunt montate la bordul unei nave din UE, o copie a declarației de conformitate UE referitoare la echipamentele în cauză este furnizată navei și este păstrată la bord până când echipamentele în cauză sunt retrase de pe navă. Ea este tradusă de producător în limba sau în limbile solicitate de statul membru de pavilion, inclusiv în cel puțin o limbă utilizată frecvent în sectorul transportului maritim.

(5) O copie a declarației de conformitate UE se furnizează organismului notificat sau organismelor care au aplicat procedurile relevante de evaluare a conformității.

Articolul 17

Notificarea organismelor de evaluare a conformității

(1) Statele membre notifică, prin intermediul sistemului de informații pus la dispoziție de Comisie în acest scop, atât Comisiei, cât și celorlalte state membre, organismele autorizate să îndeplinească sarcini de evaluare a conformității în temeiul prezentei directive.

(2) Organismele notificate respectă cerințele prevăzute în anexa III.

Articolul 18

Autorități de notificare

(1) Statele membre desemnează o autoritate de notificare care este responsabilă de instituirea și îndeplinirea procedurilor necesare pentru evaluarea și notificarea organismelor de evaluare a conformității și de monitorizarea organismelor notificate, incluzând conformitatea cu articolul 20.

(2) Organismele notificate sunt monitorizate cel puțin o dată la doi ani. Comisia poate decide să participe la exercițiul de monitorizare în calitate de observator.

(3) Statele membre pot decide ca evaluarea și monitorizarea menționate la alineatul (1) să fie efectuate de către un organism național de acreditare.

(4) În cazul în care autoritatea de notificare delegă sau încredințează în orice alt mod evaluarea, notificarea sau monitorizarea menționate la alineatul (1) unui organism care nu este o entitate guvernamentală, organismul respectiv trebuie să aibă calitatea de persoană juridică și să îndeplinească, *mutatis mutandis*, cerințele prevăzute în anexa V. În plus, un astfel de organism trebuie să dispună de mecanisme de acoperire a răspunderii ce decurge din activitățile desfășurate.

(5) Autoritatea de notificare își asumă întreaga responsabilitate pentru sarcinile îndeplinite de organismul menționat la alineatul (4).

(6) Autoritatea de notificare respectă cerințele prevăzute în anexa V.

Articolul 19

Obligația de informare a autorităților de notificare

(1) Statele membre informează Comisia în legătură cu propriile proceduri de evaluare și de notificare a organismelor de evaluare a conformității și în legătură cu monitorizarea respectivelor organisme, precum și în legătură cu orice modificări în materie.

(2) Comisia face publice informațiile respective prin intermediul sistemului de informații pus la dispoziție în acest scop.

*Articolul 20***Filiale și subcontractanți ai organismelor notificate**

- (1) În cazul în care subcontractează sarcini specifice referitoare la evaluarea conformității sau recurg la o filială, organismele notificate se asigură că subcontractantul sau filiala îndeplinește cerințele stabilite în anexa III și informează autoritatea de notificare în acest sens.
- (2) Organismele notificate preiau întreaga responsabilitate pentru sarcinile îndeplinite de subcontractanți sau de filiale, indiferent de locul în care acestea sunt instituite.
- (3) Activitățile pot fi subcontractate sau îndeplinite de o filială doar cu acordul clientului.
- (4) Organismele notificate mențin la dispoziția autorităților de notificare documentele relevante privind evaluarea calificărilor subcontractantului sau ale filialei și activitățile desfășurate de acest subcontractant sau filială în temeiul prezentei directive.

*Articolul 21***Modificări ale notificării**

- (1) În cazul în care autoritatea de notificare a constatat sau a fost informată că un organism notificat nu mai îndeplinește cerințele prevăzute în anexa III sau că acesta nu își îndeplinește obligațiile în temeiul prezentei directive, autoritatea de notificare restricționează, suspendă sau retrage notificarea, după caz, în funcție de gravitatea nerespectării cerințelor sau a neîndeplinirii respectivelor obligații. Aceasta informează imediat Comisia și celelalte state membre în acest sens, prin intermediul sistemului de informații pe care Comisia l-a pus la dispoziție în acest scop.
- (2) În caz de restricționare, suspendare sau retragere a notificării sau în cazul în care organismul notificat și-a încetat activitatea, statul membru care trimite notificarea ia măsurile adecvate pentru a se asigura că dosarele organismului respectiv fie sunt prelucrate de un alt organism notificat, fie sunt puse la dispoziția autorităților de notificare și de supraveghere a pieței responsabile, la cererea acestora.

*Articolul 22***Contestarea competenței organismelor notificate**

- (1) Comisia investighează toate cazurile în care, pe baza informațiilor de care dispune sau care au fost aduse în atenția sa, are îndoieli privind competența unui organism notificat sau privind faptul că acesta continuă să îndeplinească cerințele și responsabilitățile care îi revin.
- (2) Statul membru care a transmis notificarea prezintă Comisiei, la cerere, toate informațiile referitoare la motivele notificării sau la menținerea competenței organismului în cauză.
- (3) Comisia se asigură că toate informațiile sensibile obținute pe parcursul investigațiilor sale sunt tratate confidențial.
- (4) În cazul în care Comisia constată că un organism notificat nu satisface sau nu mai satisface cerințele pentru a fi notificat, ea informează de îndată statul membru care a trimis notificarea în consecință și solicită acestuia să ia fără întârziere măsurile corective necesare, inclusiv anularea notificării, după caz.

*Articolul 23***Obligațiile operaționale ale organismelor notificate**

- (1) Organismele notificate efectuează evaluările conformității sau dispun efectuarea acestora respectând procedurile de evaluare a conformității prevăzute la articolul 15.

(2) În cazul în care un organism notificat constată că obligațiile prevăzute la articolul 12 nu au fost îndeplinite de către un producător, acesta solicită producătorului să ia măsurile corective corespunzătoare fără întârziere și nu emite certificatul de conformitate.

(3) În cazul în care, pe parcursul monitorizării conformității după eliberarea certificatului de conformitate, un organism notificat constată că un produs nu mai este conform, acesta solicită producătorului să ia măsurile corective corespunzătoare fără întârziere și suspendă sau retrage certificatul, dacă este necesar. În cazul în care nu sunt luate măsuri corective sau acestea nu au efectul necesar, organismul notificat restricționează, suspendă sau retrage certificatul, după caz.

Articolul 24

Obligația organismelor notificate de a furniza informații

(1) Organismele notificate informează autoritatea de notificare în legătură cu:

(a) orice refuz, restricție, suspendare sau retragere a unui certificat de conformitate;

(b) orice circumstanță care afectează domeniul de aplicare și condițiile notificării;

(c) orice cerere de informare primită de la autoritățile de supraveghere a pieței cu privire la activitățile de evaluare a conformității;

(d) la cerere, activitățile de evaluare a conformității realizate în limita domeniului de aplicare al notificării și orice altă activitate realizată, inclusiv activitățile și subcontractările transfrontaliere.

(2) Organismele notificate furnizează Comisiei și statelor membre, la cerere, informații relevante privind aspecte legate de rezultatele negative și pozitive ale evaluării conformității. Organismele notificate furnizează celorlalte organisme notificate care desfășoară activități de evaluare a conformității referitoare la aceleași produse informații privind atât rezultatele negative, cât și, la cerere, rezultatele pozitive ale evaluărilor conformității.

CAPITOLUL 5

SUPRAVEGHEREA PIEȚEI UNIUNII, CONTROLUL PRODUSELOR, DISPOZIȚII DE SALVGĂRDARE

Articolul 25

Cadrul de supraveghere a pieței UE

(1) În ceea ce privește echipamentele maritime, statele membre asigură supravegherea pieței în conformitate cu cadrul de supraveghere a pieței UE prevăzut în capitolul III din Regulamentul (CE) nr. 765/2008, sub rezerva alineatelor (2) și (3) din prezentul articol.

(2) Infrastructurile și programele naționale de supraveghere a pieței iau în considerare caracteristicile specifice ale sectorului echipamentelor maritime, inclusiv diversele proceduri îndeplinite în cadrul evaluării conformității, și, în special, responsabilitățile ce revin administrației statului de pavilion în cadrul convențiilor internaționale.

(3) Supravegherea pieței poate să includă controale documentare, precum și verificări ale echipamentelor maritime care poartă marcajul „timonă”, montate sau nu la bordul navelor. Controalele echipamentelor maritime montate deja la bord se limitează la acele examinări care se pot efectua în timp ce echipamentele în cauză rămân pe deplin funcționale la bord.

(4) Dacă autoritățile de supraveghere a pieței ale unui stat membru, astfel cum sunt definite în Regulamentul (CE) nr. 765/2008, intenționează să efectueze controale prin sondaj, ele pot solicita producătorului să pună la dispoziție eșantioanele necesare, în măsura în care acest lucru este rezonabil și realizabil, sau să ofere acces la eșantioane la fața locului pe cheltuiala producătorului.

Articolul 26

Procedura aplicabilă echipamentelor maritime care prezintă un risc la nivel național

(1) Dacă au motive suficiente să creadă că echipamentele maritime care intră sub incidența prezentei directive prezintă un risc pentru siguranța maritimă, sănătate sau mediu, autoritățile de supraveghere a pieței dintr-un stat membru fac o evaluare a echipamentelor maritime în cauză, acoperind toate cerințele stabilite în prezenta directivă. Operatorii economici relevanți cooperează cu autoritățile de supraveghere a pieței atât cât este necesar.

Dacă, în timpul evaluării respective, autoritățile de supraveghere a pieței constată că echipamentele maritime nu respectă cerințele stabilite în prezenta directivă, ele solicită de îndată operatorului economic relevant să întreprindă toate acțiunile corective necesare pentru a aduce echipamentele maritime în conformitate cu aceste cerințe sau pentru a reține echipamentele maritime de pe piață ori pentru a le rechema în decursul perioadei rezonabile, proporționale cu natura riscului, pe care o pot prescrie autoritățile respective.

Autoritățile de supraveghere a pieței informează organismul notificat relevant în consecință.

Articolul 21 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008 se aplică măsurilor menționate la paragraful al doilea al prezentului alineat.

(2) Dacă autoritățile de supraveghere a pieței consideră că neconformitatea nu se limitează la propriul teritoriu național sau la navele care arborează pavilionul lor, ele informează Comisia și celelalte state membre, prin intermediul sistemului de informații pus la dispoziție de Comisie în scopul supravegherii pieței, cu privire la rezultatele evaluării efectuate în temeiul alineatului (1) și la acțiunile pe care le-au impus operatorului economic.

(3) Operatorul economic se asigură că sunt întreprinse toate acțiunile corective adecvate în legătură cu toate echipamentele maritime vizate pe care le-a pus la dispoziție pe piață în întreaga Uniune sau, după caz, pe care le-a montat sau le-a livrat pentru a fi montate la bordul navelor UE.

(4) Dacă operatorul economic relevant nu ia măsurile corective adecvate în termenul stabilit de autoritățile de supraveghere a pieței în conformitate cu alineatul (1) al doilea paragraf sau nu își îndeplinește obligațiile care îi revin în temeiul prezentei directive, autoritățile de supraveghere a pieței iau toate măsurile provizorii adecvate pentru a interzice sau a restricționa punerea la dispoziție a echipamentelor maritime pe piața lor națională sau montarea acestora la bordul navelor care arborează pavilionul lor ori pentru a reține echipamentele maritime de pe piață sau pentru a le rechema.

Autoritățile de supraveghere a pieței informează Comisia și celelalte state membre, fără întârziere, cu privire la măsurile respective.

(5) Informațiile referitoare la măsurile luate de autoritățile de supraveghere a pieței menționate la alineatul (4) conțin toate detaliile disponibile, în special datele necesare pentru a identifica echipamentele maritime neconforme, originea produsului, natura neconformității invocate și riscul pe care aceasta îl implică, natura și durata măsurilor naționale luate, precum și argumentele operatorului economic în cauză. Autoritățile de supraveghere a pieței indică, mai exact, dacă neconformitatea este cauzată de una dintre următoarele situații:

(a) nerespectarea de către echipamentele maritime a cerințelor aplicabile în materie de proiectare, construcție și performanță, stabilite în conformitate cu articolul 4;

(b) nerespectarea, pe parcursul procedurii de evaluare a conformității, a standardelor de testare menționate la articolul 4;

(c) deficiențe ale standardelor de testare respective.

(6) Statele membre, altele decât statul membru care a inițiat procedura, informează imediat Comisia și celelalte state membre în legătură cu toate măsurile adoptate și cu toate informațiile suplimentare deținute referitoare la neconformitatea echipamentelor maritime în cauză și, în caz de dezacord cu măsura națională notificată, în legătură cu obiecțiile lor.

(7) În cazul în care, în termen de patru luni de la primirea informațiilor referitoare la măsurile luate de autoritățile de supraveghere a pieței, menționate la alineatul (4), nu s-a ridicat nicio obiecție din partea vreunui stat membru sau a Comisiei cu privire la o măsură provizorie luată de un stat membru, măsura respectivă este considerată justificată.

(8) Statele membre se asigură de luarea fără întârziere a măsurilor restrictive adecvate în ceea ce privește echipamentele maritime în cauză, de exemplu retragerea produsului de pe piață.

Articolul 27

Procedura de salvagardare a UE

(1) În cazul în care, la finalizarea procedurii prevăzute la articolul 26 alineatele (3) și (4), se ridică obiecții împotriva unei măsuri luate de un stat membru sau în cazul în care Comisia consideră că o măsură națională poate fi contrară legislației Uniunii, Comisia inițiază fără întârziere consultări cu statele membre și operatorii economici relevanți și evaluează acea măsură națională. Pe baza rezultatelor evaluării respective, Comisia decide dacă măsura națională în cauză este justificată sau nu.

(2) În sensul alineatului (1), în cazul în care s-a asigurat că procedura urmată în adoptarea măsurii naționale este adecvată pentru efectuarea unei evaluări exhaustive și obiective a riscurilor și că măsura națională respectă articolul 21 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008, Comisia se poate limita la examinarea caracterului adecvat și a proporționalității măsurii naționale în cauză în raport cu riscul respectiv.

(3) Comisia adresează decizia sa tuturor statelor membre și o comunică imediat acestora și operatorilor economici relevanți.

(4) Dacă măsura națională în cauză este considerată justificată, toate statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că echipamentele maritime neconforme sunt retrase de pe piețele lor și, după caz, sunt rechemate. Statele membre informează Comisia în mod corespunzător.

(5) Dacă măsura națională în cauză este considerată nejustificată, statul membru în cauză o retrage.

(6) În cazul în care neconformitatea echipamentelor maritime este atribuită unor deficiențe ale standardelor de testare menționate la articolul 4, Comisia poate confirma, modifica sau revoca o măsură națională de salvagardare prin intermediul actelor de punere în aplicare, în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 38 alineatul (2), cu scopul de a îndeplini obiectivul prezentei directive.

În plus, Comisia este împuternicită să adopte, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu procedura menționată la articolul 37, cerințe armonizate și standardele de testare intermediare pentru echipamentul maritim respectiv. Criteriile prevăzute la articolul 8 alineatul (3) se aplică în consecință. Comisia pune la dispoziție gratuit aceste cerințe și standarde de testare.

(7) Dacă standardul de testare în cauză este un standard european, Comisia informează organismul sau organismele europene de standardizare relevante și sesizează comitetul instituit prin articolul 5 din Directiva 98/34/CE. Comitetul respectiv se consultă cu organismul sau organismele europene de standardizare relevante și emite de îndată avizul său.

Articolul 28

Produse conforme care prezintă un risc pentru siguranța maritimă, pentru sănătate sau pentru mediu

(1) Dacă, în urma efectuării unei evaluări în temeiul articolului 26 alineatul (1), un stat membru constată că echipamentele maritime care sunt conforme cu prezenta directivă prezintă totuși un risc pentru siguranța maritimă, pentru sănătate sau pentru mediu, statul membru solicită operatorului economic vizat să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că, în momentul introducerii lor pe piață, echipamentele maritime în cauză nu mai prezintă acest risc ori pentru a retrace echipamentele maritime de pe piață sau a le rechema în perioada rezonabilă, proporțională cu natura riscului, pe care o poate stabili statul membru respectiv.

(2) Operatorul economic se asigură că sunt întreprinse acțiuni corective în legătură cu toate produsele vizate pe care le-a pus la dispoziție pe piață în întreaga Uniune sau pe care le-a montat la bordul navelor UE.

(3) Statul membru informează imediat Comisia și celelalte state membre. Informațiile transmise includ toate detaliile disponibile, în special datele necesare pentru a identifica echipamentele maritime în cauză, originea și lanțul lor de aprovizionare, natura riscului implicat, precum și natura și durata măsurilor naționale adoptate.

(4) Comisia inițiază fără întârziere consultări cu statele membre și cu operatorul sau operatorii economici relevanți și evaluează măsurile naționale adoptate. Pe baza rezultatelor evaluării respective, Comisia decide dacă măsurile sunt sau nu justificate și, după caz, propune măsuri adecvate. Articolul 27 alineatul (2) se aplică *mutatis mutandis* în acest scop.

(5) Comisia adresează decizia sa tuturor statelor membre și o comunică imediat acestora și operatorilor economici relevanți.

Articolul 29

Neconformitatea formală

(1) Fără a aduce atingere articolului 26, atunci când un stat membru face una dintre următoarele constatări, el solicită operatorului economic relevant să pună capăt neconformității în cauză:

(a) marcajul „timonă” a fost aplicat cu încălcarea articolului 9 sau a articolului 10;

(b) marcajul „timonă” nu a fost aplicat;

(c) declarația de conformitate UE nu a fost redactată;

(d) declarația de conformitate UE nu a fost redactată corect;

(e) documentația tehnică nu este disponibilă sau este incompletă;

(f) declarația de conformitate UE nu a fost transmisă navei.

(2) Dacă neconformitatea menționată la alineatul (1) se menține, statul membru în cauză ia toate măsurile adecvate pentru a restricționa sau pentru a interzice punerea la dispoziție pe piață a echipamentelor maritime în cauză ori pentru a se asigura că acestea sunt rechemate sau retrase de pe piață.

*Articolul 30***Excepții bazate pe inovația tehnică**

(1) În circumstanțe excepționale de inovație tehnică, administrația statului de pavilion poate permite montarea la bordul unei nave UE a unor echipamente maritime care nu respectă procedurile de evaluare a conformității, dacă se stabilește, prin intermediul testărilor sau în alt mod, în conformitate cu cerințele administrației statului de pavilion, că echipamentele respective îndeplinesc obiectivele prezentei directive.

(2) Procedurile de testare nu fac în niciun caz discriminări între echipamentele maritime produse în statul membru de pavilion și cele produse în alte state.

(3) Pentru echipamentele maritime care intră sub incidența prezentului articol, statul membru de pavilion emite un certificat care însoțește în permanență echipamentele și care conține atât autorizația statului membru de pavilion privind montarea respectivelor echipamente la bordul navei, cât și toate restricțiile sau dispozițiile eventuale referitoare la utilizarea acestora.

(4) În cazul în care un stat membru autorizează montarea la bordul unei nave UE a unor echipamente maritime care intră sub incidența prezentului articol, statul membru respectiv comunică imediat Comisiei și celorlalte state membre caracteristicile echipamentelor în cauză, împreună cu rapoarte privind totalitatea testelor, a evaluărilor și a procedurilor de evaluare a conformității pertinente.

(5) În termen de 12 luni de la primirea comunicării menționate la alineatul (4), în cazul în care Comisia consideră că nu sunt îndeplinite condițiile stabilite la alineatul (1), aceasta poate solicita statului membru în cauză retragerea autorizației acordate, într-un termen stabilit. În acest scop, Comisia acționează prin intermediul actelor de punere în aplicare. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 38 alineatul (2).

(6) Dacă o navă având montate la bord echipamente maritime care intră sub incidența alineatului (1) este transferată într-un alt stat membru, statul membru de pavilion care o primește poate lua măsurile necesare, printre care se pot număra teste și demonstrații practice, pentru a se asigura că echipamentele sunt cel puțin la fel de eficiente ca echipamentele care sunt conforme cu procedurile de evaluare a conformității.

*Articolul 31***Excepții în scop de testare sau de evaluare**

Administrația statului de pavilion poate autoriza montarea la bordul navelor UE, în scop de testare sau de evaluare, a unor echipamente maritime care nu respectă procedurile de evaluare a conformității sau care nu intră sub incidența dispozițiilor articolului 30, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- (a) statul membru de pavilion emite, pentru echipamentele maritime, un certificat care le însoțește în permanență și care conține autorizația emisă de statul membru respectiv pentru montarea echipamentelor la bordul navei UE, impune toate restricțiile necesare și stabilește orice alte dispoziții pertinente referitoare la modul de utilizare a echipamentelor în cauză;
- (b) autorizația se limitează la perioada considerată necesară de către statul de pavilion în vederea finalizării testării, care ar trebui să fie cât mai scurtă posibil;
- (c) echipamentele maritime nu sunt utilizate în locul unor echipamente care respectă cerințele prezentei directive și nu înlocuiesc aceste echipamente care rămân la bordul navei UE, în stare de funcționare și pregătite pentru utilizare imediată.

*Articolul 32***Excepții în circumstanțe excepționale**

(1) În circumstanțe excepționale, care se justifică în mod corespunzător pe lângă administrația statului de pavilion, atunci când trebuie înlocuite echipamente maritime într-un port din afara Uniunii în care montarea la bord a unor echipamente care poartă marcajul „timonă” nu este posibilă, în mod rezonabil, din rațiuni de timp, întârzieri și costuri, pot fi montate la bord echipamente maritime diferite, sub rezerva alineatelor (2)-(4).

(2) Echipamentele maritime montate la bord sunt însoțite de o documentație emisă de un stat membru al OMI care este parte la convențiile aplicabile, prin care se certifică respectarea cerințelor relevante ale OMI.

(3) Administrația statului de pavilion este informată de îndată în legătură cu natura și caracteristicile acestor echipamente maritime diferite.

(4) Administrația statului de pavilion se asigură, în cel mai scurt timp posibil, că echipamentele maritime menționate la alineatul (1), împreună cu documentația de testare, îndeplinesc cerințele pertinente ale instrumentelor internaționale și pe cele ale prezentei directive.

(5) Dacă s-a demonstrat că anumite echipamente maritime care poartă marcajul „timonă” nu sunt disponibile pe piață, statul membru de pavilion poate autoriza montarea la bord a unor echipamente maritime diferite, sub rezerva alineatelor (6)-(8).

(6) Echipamentele maritime autorizate respectă, în măsura posibilului, cerințele și standardele de testare menționate la articolul 4.

(7) Echipamentele maritime montate la bord sunt însoțite de un certificat de omologare provizoriu, emis de statul membru de pavilion sau de către un alt stat membru, care indică următoarele elemente:

- (a) echipamentele purtând marcajul „timonă”, pe care echipamentele certificate urmează să le înlocuiască;
- (b) împrejurările exacte în care a fost emis certificatul de omologare, în special în ceea ce privește absența de pe piață a echipamentelor purtând marcajul „timonă”;
- (c) cerințele exacte în materie de proiectare, construcție și performanță pe baza cărora statul membru de certificare a aprobat echipamentele maritime;
- (d) dacă este cazul, standardele de testare aplicate în cadrul procedurilor de omologare pertinente.

(8) Statul membru care emite un certificat de omologare provizoriu aduce acest fapt la cunoștința Comisiei fără întârziere. În cazul în care Comisia consideră că nu au fost îndeplinite condițiile stipulate la alineatele (6)-(7), aceasta poate solicita statului membru respectiv să revoce certificatul în cauză sau ia alte măsuri adecvate prin intermediul actelor de punere în aplicare. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 38 alineatul (2).

CAPITOLUL 6**DISPOZIȚII FINALE***Articolul 33***Schimbul de experiență**

Comisia prevede organizarea schimbului de experiență între autoritățile naționale ale statelor membre responsabile de politica privind notificarea, în special în ceea ce privește supravegherea pieței.

*Articolul 34***Coordonarea organismelor notificate**

- (1) Comisia se asigură că între organismele notificate se instituie o coordonare și o cooperare corespunzătoare și că acestea sunt încadrate în mod adecvat sub forma unui grup sectorial al organismelor notificate.
- (2) Statele membre se asigură că organismele notificate de acestea participă la activitatea grupului sectorial, în mod direct sau prin intermediul unor reprezentanți desemnați.

*Articolul 35***Măsuri de punere în aplicare**

- (1) Statele membre informează Comisia, prin intermediul sistemului de informații pus la dispoziție de Comisie în acest sens, cu privire la denumirea și datele de contact ale autorităților responsabile cu punerea în aplicare a prezentei directive. Comisia elaborează, actualizează periodic și publică o listă a acestor autorități.
- (2) În cazul fiecărui echipament maritim pentru care convențiile internaționale prevăd omologarea de către administrația statului de pavilion, Comisia indică, prin intermediul actelor de punere în aplicare, cerințele în materie de proiectare, construcție și performanță aplicabile și standardele de testare prevăzute în instrumentele internaționale. La adoptarea actelor respective, Comisia indică în mod explicit datele pe baza cărora aceste cerințe și standarde de testare trebuie aplicate, inclusiv datele pentru introducerea pe piață și montarea la bord, în conformitate cu instrumentele internaționale și ținând seama de durata necesară pentru construirea navelor. Comisia poate preciza și criteriile comune și procedurile detaliate pentru aplicarea acestora.
- (3) Prin intermediul actelor de punere în aplicare, Comisia indică respectivele cerințe în materie de proiectare, construcție și performanță nou prevăzute în instrumentele internaționale și care se aplică echipamentelor montate deja la bord, pentru a se asigura că echipamentele montate la bordul navelor UE respectă instrumentele internaționale.
- (4) Comisia creează și menține o bază de date care conține cel puțin următoarele informații:
 - (a) lista și elementele esențiale ale certificatelor de conformitate emise în temeiul prezentei directive și furnizate de organismele notificate;
 - (b) lista și elementele esențiale ale declarațiilor de conformitate emise în temeiul prezentei directive și furnizate de producători;
 - (c) o listă actualizată a instrumentelor internaționale aplicabile, precum și a cerințelor și standardelor de testare aplicabile în temeiul articolului 4 alineatul (4);
 - (d) lista și textul integral al criteriilor și procedurilor menționate la alineatul (2);
 - (e) cerințele și condițiile în materie de etichetare electronică menționate la articolul 11, dacă este cazul;
 - (f) orice alte informații utile pentru a facilita punerea corectă în aplicare a prezentei directive de către statele membre, organismele notificate și operatorii economici.

Această bază de date se pune la dispoziția statelor membre. Ea este de asemenea pusă la dispoziția publicului, numai în scop informativ.

(5) Actele de punere în aplicare menționate la prezentul articol se adoptă sub forma unor regulamente ale Comisiei în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 38 alineatul (2).

Articolul 36

Modificări

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 37 pentru a actualiza trimiterile la standarde, astfel cum se menționează în anexa III, în momentul în care sunt disponibile noi standarde.

Articolul 37

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționată la articolele 8, 11, 27 și 36 se conferă Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la 17 septembrie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune unei astfel de prelungiri cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolele 8, 11, 27 și 36 poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în respectiva decizie. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Imediat ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolelor 8, 11, 27 și 36 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Acest termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 38

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru siguranța maritimă și prevenirea poluării de către nave (COSS) instituit prin Regulamentul (CE) nr. 2099/2002. Acesta este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011. În cazul în care comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 39

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică până la 18 septembrie 2016 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

Statele membre aplică aceste dispoziții începând de la 18 septembrie 2016.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 40

Abrogare

(1) Directiva 96/98/CE se abrogă de la 18 septembrie 2016.

(2) Cerințele și standardele de testare pentru echipamentele maritime, aplicabile la 18 septembrie 2016 în conformitate cu dispozițiile de drept intern adoptate de statele membre pentru a se conforma Directivei 96/98/CE, continuă să se aplice până la intrarea în vigoare a actelor de punere în aplicare menționate la articolul 35 alineatul (2).

(3) Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

Articolul 41

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 42

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 23 iulie 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

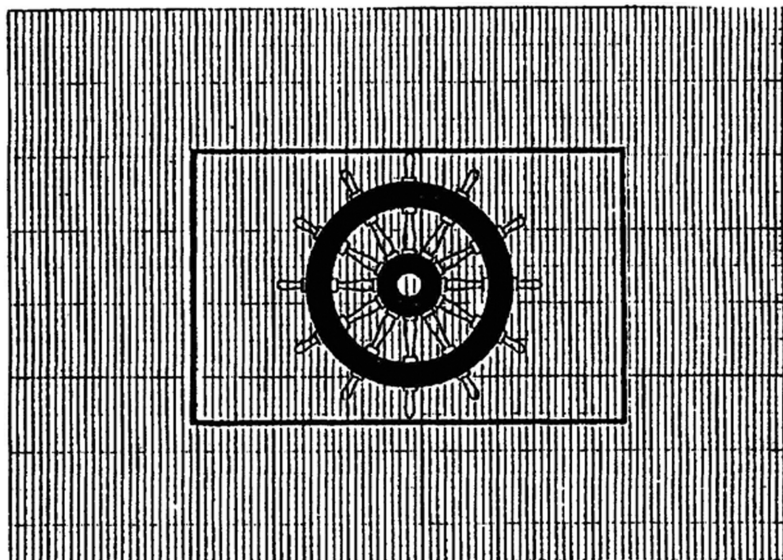
Președintele

S. GOZI

ANEXA I

MARCAJUL „TIMONĂ”

Marcajul de conformitate trebuie să aibă următoarea formă:

Dacă dimensiunile marcajului „timonă” sunt reduse sau mărite, trebuie respectate proporțiile date în desenul hașurat de mai sus.

Diferitele componente ale marcajului „timonă” trebuie să aibă, în esență, aceleași dimensiuni verticale, care nu pot fi mai mici de 5 mm.

În cazul dispozitivelor de talie redusă, se poate renunța la obligativitatea acestei dimensiuni minime.

ANEXA II

PROCEDURI DE EVALUARE A CONFORMITĂȚII**I. MODULUL B: EXAMINAREA CE DE TIP**

1. Examinarea CE de tip este acea parte a procedurii de evaluare a conformității în care un organism notificat examinează proiectul tehnic al echipamentelor maritime, verificând și atestând conformitatea proiectului tehnic al echipamentelor maritime cu cerințele relevante.
2. Examinarea CE de tip poate fi realizată prin oricare dintre metodele prezentate mai jos:
 - examinarea unui eșantion al produsului complet, reprezentativ pentru producția avută în vedere (tip de producție);
 - evaluarea caracterului adecvat al proiectului produsului prin examinarea documentației tehnice și a documentelor justificative menționate la punctul 3, la care se adaugă examinarea eșantioanelor uneia sau mai multor părți esențiale ale produsului, reprezentative pentru producția preconizată (combinație a tipului de producție cu tipul de proiect).
3. Producătorul depune o cerere pentru examinare CE de tip la un singur organism notificat ales de acesta.

Cererea cuprinde:

- numele și adresa producătorului și, în cazul în care cererea este depusă de către reprezentantul autorizat, se precizează, de asemenea, numele și adresa acestuia;
- o declarație scrisă care arată că această cerere nu a mai fost înaintată către niciun alt organism notificat;
- documentația tehnică. Documentația tehnică permite evaluarea conformității echipamentelor maritime cu cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale menționate la articolul 4 și conține o analiză și o evaluare adecvate ale riscului (riscurilor). Documentația tehnică specifică cerințele aplicabile și acoperă proiectarea, fabricarea și exploatarea echipamentelor maritime, în măsura în care acest lucru este relevant din perspectiva evaluării. Documentația tehnică conține, după caz, cel puțin următoarele elemente:
 - (a) o descriere generală a echipamentelor maritime;
 - (b) desenele de proiectare și de fabricație și schemele componentelor, ale subansamblurilor, ale circuitelor etc.;
 - (c) descrieri și explicații necesare pentru înțelegerea atât a respectivelor desene și scheme, cât și a funcționării echipamentelor maritime;
 - (d) o listă a cerințelor și a standardelor de testare aplicabile echipamentelor maritime în cauză în conformitate cu prezenta directivă, împreună cu o descriere a soluțiilor adoptate pentru îndeplinirea cerințelor respective;
 - (e) rezultatele calculelor de proiectare făcute, ale examinărilor efectuate etc.; și
 - (f) rapoartele de testare;
- eșantioanele reprezentative pentru producția avută în vedere. Organismul notificat poate solicita eșantioane suplimentare, dacă acest lucru este necesar pentru executarea programului de testare;

- documente justificative în sprijinul caracterului adecvat al soluției proiectului tehnic. Aceste documente justificative menționează toate documentele utilizate. Ele includ, după caz, rezultatele testelor efectuate de laboratorul corespunzător al producătorului sau de un alt laborator de testare, în numele și pe răspunderea producătorului.

4. Organismul notificat:

în ceea ce privește echipamentele maritime:

- 4.1. examinează documentația tehnică și documentele justificative pentru a evalua caracterul adecvat al desenului tehnic al echipamentelor maritime;

în ceea ce privește eșantionul (eșantioanele):

- 4.2. verifică dacă eșantionul (eșantioanele) a (au) fost fabricat(e) în conformitate cu documentația tehnică și identifică elementele proiectate în conformitate cu dispozițiile aplicabile ale cerințelor și standardelor de testare relevante, precum și elementele proiectate fără aplicarea dispozițiilor relevante ale respectivelor standarde;
- 4.3. efectuează examinările și testele corespunzătoare sau dispune efectuarea lor, în conformitate cu prezenta directivă;
- 4.4. convine cu producătorul în privința unui loc pentru efectuarea examinărilor și a testelor.
5. Organismul notificat întocmește un raport de evaluare care evidențiază activitățile întreprinse conform punctului 4, precum și rezultatele acestora. Fără a aduce atingere obligațiilor sale față de autoritățile de notificare, organismul notificat transmite conținutul acestui raport, în întregime sau parțial, numai cu acordul producătorului.
6. În cazul în care tipul satisface cerințele instrumentelor internaționale specifice care se aplică echipamentelor maritime în cauză, organismul notificat eliberează producătorului un certificat de examinare CE de tip. Certificatul cuprinde numele și adresa producătorului, concluziile examinării, condițiile (eventuale) de valabilitate și datele necesare pentru identificarea tipului aprobat. Certificatul poate avea atașată una sau mai multe anexe.

Certificatul și anexele sale conțin toate informațiile relevante pentru a permite atât evaluarea conformității produselor fabricate cu tipul examinat, cât și controlul în utilizare.

Dacă tipul nu satisface cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale, organismul notificat refuză emiterea unui certificat de examinare CE de tip și informează solicitantul în mod corespunzător, precizând în detaliu motivele refuzului.

7. Dacă tipul aprobat nu mai este conform cu cerințele aplicabile, organismul notificat stabilește dacă este necesară efectuarea de testări suplimentare sau adoptarea unei noi proceduri de evaluare a conformității.

Producătorul informează organismul notificat care deține documentația tehnică referitoare la certificatul de examinare CE de tip în legătură cu orice modificare a tipului aprobat care ar putea afecta fie conformitatea echipamentelor maritime cu cerințele instrumentelor internaționale relevante, fie condițiile de valabilitate ale certificatului. Aceste modificări necesită o aprobare suplimentară, sub forma unui supliment la certificatul original de examinare CE de tip.

8. Fiecare organism notificat informează propriile autorități de notificare în legătură cu certificatele de examinare CE de tip și/sau cu orice supliment la acestea pe care le-a emis sau retras și pune la dispoziția autorităților sale de notificare, în mod periodic sau la cerere, lista certificatelor și/sau a oricăror suplimente la acestea care au fost refuzate, suspendate sau supuse unor alte restricții.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate în legătură cu certificatele de examinare CE de tip și/sau orice suplimente la acestea pe care le-a refuzat, retras, suspendat sau restricționat în alt mod și, la cerere, în legătură cu certificatele și/sau suplimentele la acestea pe care le-a eliberat.

Comisia, statele membre și alte organisme notificate pot obține, la cerere, o copie a certificatelor de examinare CE de tip și/sau a suplimentelor la acestea. La cerere, Comisia și statele membre pot obține o copie a documentației tehnice și a rezultatelor examinărilor efectuate de organismul notificat. Organismul notificat păstrează o copie a certificatului de examinare CE de tip, cu anexele și suplimentele sale, precum și dosarul tehnic care conține documentația depusă de producător, până la expirarea valabilității certificatului.

9. Producătorul păstrează la dispoziția autorităților naționale o copie a certificatului de examinare CE de tip, cu anexele și suplimentele sale, împreună cu documentația tehnică, pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcatului „timonă” pe ultimul produs fabricat și în niciun caz pe o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză.
10. Reprezentantul autorizat al producătorului poate depune cererea menționată la punctul 3 și poate îndeplini obligațiile menționate la punctele 7 și 9, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

II. MODULUL D: CONFORMITATEA CU TIPUL BAZATĂ PE ASIGURAREA CALITĂȚII PROCESULUI DE PRODUCȚIE

1. Conformitatea cu tipul bazată pe asigurarea calității procesului de producție este acea parte din procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2 și 5, garantând și declarând pe răspunderea sa exclusivă că echipamentele maritime în cauză sunt conforme cu tipul descris în certificatul de examinare CE de tip și satisfac cerințele instrumentelor internaționale care li se aplică.

2. Fabricație

Producătorul aplică un sistem de calitate aprobat pentru producția, inspecția produselor finite și testarea produselor în cauză specificate la punctul 3 și se supune supravegherii specificate la punctul 4.

3. Sistemul de calitate

- 3.1. Producătorul prezintă unui organism notificat ales de el o cerere de evaluare a sistemului său de calitate pentru echipamentele maritime în cauză.

Cererea cuprinde:

- numele și adresa producătorului și, în cazul în care cererea este depusă de către reprezentantul autorizat, se precizează și numele și adresa acestuia;
- o declarație scrisă care să specifice că aceeași cerere nu a fost înaintată altui organism notificat;
- toate informațiile relevante pentru categoria de echipamente maritime avută în vedere;
- documentația referitoare la sistemul de calitate;
- documentația tehnică a tipului aprobat și o copie a certificatului de examinare CE de tip.

- 3.2. Sistemul de calitate asigură conformitatea produselor cu tipul descris în certificatul de examinare CE de tip și cu cerințele instrumentelor internaționale care li se aplică.

Toate elementele, cerințele și dispozițiile adoptate de producător se reunesc într-o documentație, în mod sistematic și ordonat, sub formă de politici, proceduri și instrucțiuni scrise. Documentația sistemului de calitate permite o interpretare uniformă a programelor, planurilor, manualelor și înregistrărilor privind calitatea.

Documentația cuprinde, în particular, o descriere adecvată:

- a obiectivelor de calitate și a structurii organizaționale, a responsabilităților și a atribuțiilor conducerii referitoare la calitatea produsului;
- a tehnicilor corespunzătoare de fabricație, control al calității și asigurare a calității, a proceselor și a acțiunilor sistematice care vor fi utilizate;
- a examinărilor și a testelor care vor fi efectuate înainte, în timpul și după încheierea fabricației, indicându-se frecvența cu care acestea vor fi efectuate;
- a dosarelor de calitate, precum rapoartele de inspecție și datele testelor, datele de etalonare, rapoartele privind calificarea personalului în cauză etc.; și
- a mijloacelor de monitorizare a obținerii calității necesare a produsului și a bunei funcționări a sistemului de calitate.

3.3. Organismul notificat evaluează sistemul calității pentru a stabili dacă acesta satisface cerințele menționate la punctul 3.2.

În afară de experiența în domeniul sistemelor de management al calității, echipa de audit trebuie să aibă în compunere cel puțin un membru cu experiență în evaluarea echipamentelor maritime și a tehnologiei aferente, precum și cunoștințe privind cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale. Auditul include o vizită de evaluare la sediul producătorului. Echipa de audit examinează documentația tehnică menționată la punctul 3.1 liniuța a cincea, pentru verificarea capacității producătorului de a identifica cerințele relevante ale instrumentelor internaționale și de a efectua examinările necesare pentru a asigura conformitatea produselor cu respectivele cerințe.

Decizia se aduce la cunoștința producătorului. Notificarea cuprinde concluziile auditului și decizia de evaluare, motivată corespunzător.

- 3.4. Producătorul se angajează să îndeplinească obligațiile care decurg din sistemul de calitate aprobat și să îl mențină corespunzător și eficient.
- 3.5. Producătorul ține la curent organismul notificat care a aprobat sistemul calității în legătură cu orice intenție de modificare a sistemului calității.

Organismul notificat evaluează modificările propuse și decide dacă sistemul calității modificat va continua să satisfacă cerințele menționate la punctul 3.2 sau dacă este necesară o reevaluare.

El notifică producătorului decizia sa. Notificarea conține concluziile examinării și decizia motivată privind evaluarea.

4. Supravegherea sub responsabilitatea organismului notificat

- 4.1. Scopul supravegherii este de a avea certitudinea că producătorul își îndeplinește în mod corespunzător obligațiile care decurg din sistemul de calitate aprobat.

- 4.2. În scopul evaluării, producătorul permite accesul organismului notificat la incintele de fabricație, control, testare și depozitare și îi furnizează acestuia toate informațiile necesare, în special:

— documentația aferentă sistemului de calitate;

— dosarele de calitate, precum rapoartele de inspecție și datele testelor, datele de etalonare, rapoartele privind calificarea personalului în cauză etc.

- 4.3. Organismul notificat efectuează audituri periodice pentru a se asigura că producătorul menține și aplică sistemul de calitate și furnizează un raport de audit producătorului.

- 4.4. În plus, organismul notificat poate efectua vizite inopinate la producător, cu excepția cazurilor în care, în temeiul dreptului intern și din rațiuni de apărare sau de securitate, aceste vizite fac obiectul anumitor restricții. Pe durata acestor vizite, organismul notificat poate, dacă este necesar, efectua sau dispune efectuarea unor testări ale produselor, pentru a verifica dacă sistemul de calitate funcționează în mod corect. Organismul notificat furnizează producătorului un raport al vizitei, însoțit de un raport de testare, în cazul în care au fost efectuate testări.

5. Marcajul de conformitate și declarația de conformitate

- 5.1. Producătorul aplică marcajul „timonă” menționat la articolul 9 și, sub responsabilitatea organismului notificat menționat la punctul 3.1, numărul de identificare al acestuia din urmă, în mod individual, pe fiecare produs care este conform cu tipul descris în certificatul de examinare CE de tip și care satisface cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale.

- 5.2. Producătorul întocmește o declarație de conformitate scrisă pentru fiecare model de produs și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” pe ultimul produs fabricat și în niciun caz pe o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză. Declarația de conformitate identifică modelul de echipament maritim pentru care a fost întocmită.

La cererea autorităților relevante, le este pusă la dispoziție o copie a declarației de conformitate.

6. Pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” pe ultimul produs fabricat și în niciun caz pe o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză, producătorul menține la dispoziția autorităților competente:

— documentația menționată la punctul 3.1;

— modificarea menționată la punctul 3.5, astfel cum a fost aprobată;

— deciziile și rapoartele organismului notificat menționate la punctele 3.5, 4.3 și 4.4.

7. Fiecare organism notificat își informează autoritățile de notificare în legătură cu aprobările sistemului calității emise sau retrase și, în mod periodic sau la cerere, pune la dispoziția autorităților sale de notificare lista aprobărilor sistemului calității refuzate, suspendate sau restricționate în alt mod.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate în legătură cu aprobările sistemului de calitate pe care le-a refuzat, suspendat, retras sau restricționat în alt mod și, la cerere, în legătură cu aprobările sistemului de calitate pe care le-a emis.

8. Reprezentantul autorizat

Obligațiile producătorului menționate la punctele 3.1, 3.5, 5 și 6 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

III. MODULUL E: CONFORMITATEA CU TIPUL BAZATĂ PE ASIGURAREA CALITĂȚII PRODUSULUI

1. Conformitatea cu tipul bazată pe asigurarea calității produsului este acea parte din procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2 și 5, garantând și declarând pe răspunderea sa exclusivă că echipamentele maritime în cauză sunt conforme cu tipul descris în certificatul de examinare CE de tip și că acestea satisfac cerințele instrumentelor internaționale care li se aplică.

2. Fabricație

Producătorul operează un sistem al calității aprobat pentru inspecția produselor finite și testarea produselor în cauză, astfel cum se specifică la punctul 3, și se supune supravegherii specificate la punctul 4.

3. Sistemul de calitate

3.1. Producătorul prezintă unui organism notificat ales de el o cerere de evaluare a sistemului său de calitate pentru echipamentele maritime în cauză.

Cererea cuprinde:

- numele și adresa producătorului și, în cazul în care cererea este depusă de către reprezentantul autorizat, se precizează și numele și adresa acestuia;
- o declarație scrisă care să specifice că aceeași cerere nu a fost înaintată altui organism notificat;
- toate informațiile relevante pentru categoria de echipamente maritime avută în vedere;
- documentația referitoare la sistemul de calitate; și
- documentația tehnică a tipului aprobat și o copie a certificatului de examinare CE de tip.

3.2. Sistemul de calitate garantează conformitatea produselor cu tipul descris în certificatul de examinare CE de tip și cu cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale.

Toate elementele, cerințele și dispozițiile adoptate de producător se reunesc într-o documentație, în mod sistematic și ordonat, sub formă de politici, proceduri și instrucțiuni scrise. Documentația sistemului de calitate permite o interpretare uniformă a programelor, planurilor, manualelor și înregistrărilor privind calitatea.

Documentația cuprinde, în particular, o descriere adecvată:

- a obiectivelor privind calitatea și a structurii organizatorice, a responsabilităților și a atribuțiilor conducerii cu privire la calitatea produselor;
- a examinărilor și a testelor care vor fi efectuate după fabricație;
- a dosarelor de calitate, cum ar fi rapoartele de inspecție și informațiile referitoare la testări, precum și a datelor de etalonare, a rapoartelor referitoare la calificarea personalului implicat etc.;
- a mijloacelor de verificare a bunei funcționări a sistemului de calitate.

- 3.3. Organismul notificat evaluează sistemul calității pentru a stabili dacă acesta satisface cerințele menționate la punctul 3.2.

În afară de experiența în domeniul sistemelor de management al calității, echipa de audit are în componență cel puțin un membru cu experiență în evaluarea echipamentelor maritime relevante și a tehnologiei aferente, precum și cunoștințe privind cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale. Auditul include o vizită de evaluare la sediul producătorului. Echipa de audit examinează documentația tehnică menționată la punctul 3.1 liniuța a cincea, pentru verificarea capacității producătorului de a identifica cerințele relevante ale instrumentelor internaționale și de a efectua examinările necesare pentru a asigura conformitatea produselor cu respectivele cerințe.

Decizia se aduce la cunoștința producătorului. Notificarea cuprinde concluziile auditului și decizia de evaluare, motivată corespunzător.

- 3.4. Producătorul se angajează să îndeplinească obligațiile care decurg din sistemul de calitate aprobat și să îl mențină corespunzător și eficient.
- 3.5. Producătorul ține la curent organismul notificat care a aprobat sistemul calității în legătură cu orice intenție de modificare a sistemului calității.

Organismul notificat evaluează modificările propuse și decide dacă sistemul calității modificat va continua să satisfacă cerințele menționate la punctul 3.2 sau dacă este necesară o reevaluare.

El notifică producătorului decizia sa. Notificarea conține concluziile examinării și decizia motivată privind evaluarea.

4. Supravegherea sub responsabilitatea organismului notificat

- 4.1. Scopul supravegherii este acela de a avea certitudinea că producătorul își îndeplinește în mod corespunzător obligațiile care decurg din sistemul de calitate aprobat.
- 4.2. În scopul evaluării, producătorul permite accesul organismului notificat la incintele de fabricație, control, testare și depozitare și îi furnizează acestuia toate informațiile necesare, în special:

— documentația aferentă sistemului de calitate;

— dosarele de calitate, precum rapoartele de inspecție și datele testelor, datele de etalonare, rapoartele privind calificarea personalului în cauză etc.

- 4.3. Organismul notificat efectuează audituri periodice pentru a se asigura că producătorul menține și aplică sistemul de calitate și furnizează un raport de audit producătorului.
- 4.4. În plus, organismul notificat poate efectua vizite inopinate la producător, cu excepția cazurilor în care, în temeiul dreptului intern și din rațiuni de apărare sau de securitate, aceste vizite fac obiectul anumitor restricții. Pe durata acestor vizite, organismul notificat poate, dacă este necesar, efectua sau dispune efectuarea unor testări ale produselor, pentru a verifica dacă sistemul de calitate funcționează în mod corect. Organismul notificat furnizează producătorului un raport al vizitei, însoțit de un raport de testare, în cazul în care au fost efectuate testări.

5. Marcajul de conformitate și declarația de conformitate

- 5.1. Producătorul aplică marcajul „timonă” menționat la articolul 9 și, sub responsabilitatea organismului notificat menționat la punctul 3.1, numărul de identificare al acestuia din urmă, în mod individual, pe fiecare produs care este conform cu tipul descris în certificatul de examinare CE de tip și care satisface cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale.

- 5.2. Producătorul întocmește o declarație de conformitate scrisă pentru fiecare model de produs și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” pe ultimul produs fabricat și în niciun caz pe o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză. Declarația de conformitate identifică modelul de echipament maritim pentru care a fost întocmită.

La cererea autorităților relevante, le este pusă la dispoziție o copie a declarației de conformitate.

6. Pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” pe ultimul produs fabricat și în niciun caz pe o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză, producătorul menține la dispoziția autorităților competente:

— documentația menționată la punctul 3.1;

— modificarea menționată la punctul 3.5, astfel cum a fost aprobată;

— deciziile și rapoartele organismului notificat menționate la punctele 3.5, 4.3 și 4.4.

7. Fiecare organism notificat își informează autoritățile de notificare în legătură cu aprobările sistemului calității emise sau retrase și, în mod periodic sau la cerere, pune la dispoziția autorităților sale de notificare lista aprobărilor sistemului calității refuzate, suspendate sau restricționate în alt mod.

Fiecare organism notificat informează celelalte organisme notificate cu privire la aprobările sistemului calității pe care le-a refuzat, suspendat sau retras și, la cerere, cu privire la aprobările sistemului calității pe care le-a emis.

8. Reprezentantul autorizat

Obligațiile producătorului menționate la punctele 3.1, 3.5, 5 și 6 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat.

IV. MODULUL F: CONFORMITATEA CU TIPUL BAZATĂ PE VERIFICAREA PRODUSULUI

1. Conformitatea cu tipul bazată pe verificarea produsului este acea parte din procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2, 5.1 și 6, garantând și declarând pe răspunderea sa exclusivă că produsele în cauză, care au fost supuse dispozițiilor de la punctul 3, sunt conforme cu tipul descris în certificatul de examinare CE de tip și satisfac cerințele instrumentelor internaționale care li se aplică.

2. Fabricație

Producătorul ia toate măsurile necesare pentru ca procesul de fabricație și monitorizarea acestuia să asigure conformitatea produselor fabricate cu tipul aprobat descris în certificatul de examinare CE de tip și cu cerințele instrumentelor internaționale care li se aplică.

3. Verificare

Un organism notificat ales de către producător efectuează examinările și testările corespunzătoare, pentru a verifica conformitatea produselor cu tipul aprobat descris în certificatul de examinare CE de tip și cu cerințele corespunzătoare ale instrumentelor internaționale.

Examinările și testele de verificare a conformității produselor cu cerințele corespunzătoare se efectuează, la alegerea producătorului, fie prin examinarea și testarea fiecărui produs, astfel cum se specifică la punctul 4, fie prin examinarea și testarea produselor pe bază statistică, astfel cum se specifică la punctul 5.

4. Verificarea conformității prin examinarea și testarea fiecărui produs
- 4.1. Toate produsele sunt examinate și testate individual, în conformitate cu prezenta directivă, pentru a se verifica conformitatea acestora cu tipul aprobat descris în certificatul de examinare CE de tip și cu cerințele corespunzătoare ale instrumentelor internaționale.
- 4.2. Organismul notificat emite un certificat de conformitate referitor la examinările și testările efectuate și aplică numărul său de identificare pe fiecare produs aprobat sau dispune aplicarea acestui număr sub responsabilitatea sa.

Producătorul menține certificatele de conformitate la dispoziția autorităților naționale în vederea inspecției pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” pe ultimul produs fabricat și în niciun caz pe o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză.

5. Verificarea statistică a conformității
- 5.1. Producătorul ia toate măsurile pentru ca procesul de fabricație și monitorizarea acestuia să asigure omogenitatea fiecărui lot produs și prezintă produsele pentru verificare sub formă de loturi omogene.
- 5.2. Din fiecare lot se extrage un eșantion aleatoriu. Toate produsele din eșantion sunt examinate individual și testate în conformitate cu prezenta directivă, pentru a se asigura conformitatea acestora cu cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale și pentru a se stabili dacă lotul este acceptat sau respins.
- 5.3. Dacă un lot este acceptat, toate produsele din lot sunt considerate aprobate, cu excepția acelor produse din eșantion care s-au dovedit neconforme.

Organismul notificat emite un certificat de conformitate referitor la examinările și testările efectuate și aplică numărul său de identificare pe fiecare produs aprobat sau dispune aplicarea acestui număr sub responsabilitatea sa.

Producătorul menține certificatele de conformitate la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” pe ultimul produs fabricat și în niciun caz pe o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză.

- 5.4. Dacă un lot este respins, organismul notificat sau autoritatea competentă ia măsurile adecvate pentru a împiedica introducerea lotului respectiv pe piață. În cazul unor respingeri frecvente ale loturilor, organismul notificat poate să suspende verificarea statistică și să ia măsurile adecvate.
6. Marcajul de conformitate și declarația de conformitate
- 6.1. Producătorul aplică marcajul „timonă” menționat la articolul 9 și, sub responsabilitatea organismului notificat menționat la punctul 3, numărul de identificare al acestuia din urmă, în mod individual, pe fiecare produs care este conform cu tipul aprobat descris în certificatul de examinare CE de tip și care satisface cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale.
- 6.2. Producătorul întocmește o declarație de conformitate scrisă pentru fiecare model de produs și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” pe ultimul produs fabricat și în niciun caz pe o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză. Declarația de conformitate identifică modelul de echipament maritim pentru care a fost întocmită.

La cererea autorităților relevante, le este pusă la dispoziție o copie a declarației de conformitate.

7. În cazul în care organismul notificat este de acord și sub responsabilitatea acestuia, producătorul poate aplica pe produse numărul de identificare al organismului notificat, în cursul procesului de fabricație.

8. Reprezentantul autorizat

Obligațiile producătorului pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca acestea să fie menționate în mandat. Reprezentantul autorizat poate să nu îndeplinească obligațiile producătorului, stipulate la punctele 2 și 5.1.

V. MODULUL G: CONFORMITATEA BAZATĂ PE VERIFICAREA UNITĂȚII DE PRODUS

1. Conformitatea bazată pe verificarea unității de produs este procedura de evaluare a conformității prin care producătorul îndeplinește obligațiile prevăzute la punctele 2, 3 și 5, garantând și declarând pe răspunderea sa exclusivă că produsul în cauză, care se supune dispozițiilor punctului 4, respectă cerințele instrumentului internațional care i se aplică.

2. Documentația tehnică

Producătorul întocmește documentația tehnică și o pune la dispoziția organismului notificat menționat la punctul 4. Documentația tehnică permite evaluarea produsului din punctul de vedere al conformității cu cerințele relevante, incluzând o analiză adecvată și o evaluare a riscului (riscurilor). Documentația tehnică specifică cerințele aplicabile și acoperă – în măsura relevantă pentru evaluare – proiectarea, fabricarea și exploatarea produsului. Documentația tehnică conține, după caz, cel puțin următoarele elemente:

- o descriere generală a produsului;
- desenele de proiectare și de fabricație și schemele componentelor, ale subansamblurilor, ale circuitelor etc.;
- descrieri și explicații necesare pentru înțelegerea desenelor și a schemelor respective, precum și a modului de funcționare al produsului;
- o listă a cerințelor și a standardelor de testare aplicabile echipamentelor maritime în cauză în conformitate cu prezenta directivă, împreună cu o descriere a soluțiilor adoptate pentru îndeplinirea cerințelor respective;
- rezultatele calculelor de proiectare făcute, ale examinărilor efectuate; și
- rapoarte de testare.

Producătorul menține documentația tehnică la dispoziția autorităților naționale relevante pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” pe ultimul produs fabricat și în niciun caz pe o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză.

3. Fabricație

Producătorul ia toate măsurile necesare pentru ca procesul de fabricație și monitorizarea acestuia să asigure conformitatea produsului fabricat cu cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale.

4. Verificare

Un organism notificat ales de către producător efectuează examinările și testele corespunzătoare, în conformitate cu prezenta directivă, pentru a verifica conformitatea produsului cu cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale.

Organismul notificat emite un certificat de conformitate în legătură cu examinările și testele efectuate și aplică numărul propriu de identificare pe produsul omologat sau dispune aplicarea acestuia, sub responsabilitatea sa.

Producătorul menține certificatele de conformitate la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” pe ultimul produs fabricat și în niciun caz pentru o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză.

5. Marcajul de conformitate și declarația de conformitate

5.1. Producătorul aplică atât marcajul „timonă” menționat la articolul 9, cât și numărul de identificare al organismului notificat menționat la punctul 4, sub responsabilitatea acestuia din urmă, pe fiecare produs care satisface cerințele aplicabile ale instrumentelor internaționale.

5.2. Producătorul întocmește o declarație de conformitate scrisă și o păstrează la dispoziția autorităților naționale pe o perioadă de cel puțin 10 ani de la aplicarea marcajului „timonă” pe ultimul produs fabricat și în niciun caz pentru o perioadă mai mică decât durata de viață preconizată a echipamentelor maritime în cauză. Declarația de conformitate identifică produsul pentru care a fost întocmită.

La cererea autorităților relevante, le este pusă la dispoziție o copie a declarației de conformitate.

6. Reprezentantul autorizat

Obligațiile producătorului stipulate la punctele 2 și 5 pot fi îndeplinite de către reprezentantul său autorizat, în numele său și pe răspunderea sa, cu condiția ca ele să fie specificate în mandat.

ANEXA III

CERINȚELE CARE TREBUIE ÎNDEPLINITE DE ORGANISMELE DE EVALUARE A CONFORMITĂȚII PENTRU A DEVENI ORGANISME NOTIFICATE

1. În sensul notificării, un organism de evaluare a conformității îndeplinește cerințele prevăzute la punctele 2-11.
2. Organismul de evaluare a conformității este înființat în temeiul dreptului intern și are personalitate juridică.
3. Organismul de evaluare a conformității este un organism terț, independent de organizația sau de echipamentele maritime pe care le evaluează.
4. Cu condiția demonstrării independenței și a absenței oricărui conflict de interese, un organism care aparține unei asociații de întreprinderi sau unei federații profesionale reprezentând întreprinderi implicate în proiectarea, fabricarea, furnizarea, asamblarea, utilizarea sau întreținerea echipamentelor maritime pe care le evaluează poate fi considerat a fi un organism de evaluare a conformității.
5. Organismul de evaluare a conformității, personalul său de conducere și personalul responsabil cu îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității nu trebuie să fie proiectantul, producătorul, furnizorul, instalatorul, cumpărătorul, proprietarul, utilizatorul sau operatorul de întreținere al echipamentelor maritime care sunt evaluate și nici reprezentantul autorizat al acestor părți. Acest lucru nu împiedică utilizarea acelor produse evaluate care sunt necesare pentru operațiunile organismului de evaluare a conformității și nici utilizarea aceluiași produse în scopuri personale.
6. Organismul de evaluare a conformității, personalul său de conducere și personalul responsabil cu îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității nu sunt direct implicați în proiectarea, fabricarea sau construcția, comercializarea, instalarea, utilizarea sau întreținerea echipamentelor maritime în cauză și nu reprezintă părțile angajate în activitățile respective. Aceștia nu se implică în nicio activitate care le-ar putea afecta imparțialitatea sau integritatea în ceea ce privește activitățile de evaluare a conformității pentru care sunt notificați. Aceste dispoziții se aplică în special serviciilor de consultanță.
7. Organismele de evaluare a conformității se asigură că activitățile propriilor filiale sau cele ale propriilor subcontractanți nu afectează confidențialitatea, obiectivitatea sau imparțialitatea activităților lor de evaluare a conformității.
8. Organismele de evaluare a conformității și personalul acestora îndeplinesc activitățile de evaluare a conformității cu cel mai înalt grad de integritate profesională și cu competența tehnică necesară în domeniul respectiv, fiind libere de orice presiuni și stimulente, îndeosebi de natură financiară, care le-ar putea influența aprecierea sau rezultatele propriei activități de evaluare a conformității, în special în ceea ce privește persoanele sau grupurile de persoane interesate de rezultatele activităților în cauză.
9. Organismele de evaluare a conformității sunt capabile să îndeplinească toate sarcinile de evaluare a conformității care le sunt atribuite prin prezenta directivă și pentru care au fost notificate, indiferent dacă aceste sarcini sunt îndeplinite de către însuși organismul de evaluare a conformității ori sunt îndeplinite în numele și sub responsabilitatea acestuia.
10. De fiecare dată și pentru fiecare procedură de evaluare a conformității și fiecare tip, categorie sau subcategorie de echipamente maritime pentru care este notificat, organismul de evaluare a conformității are la dispoziție:
 - (a) personalul necesar având cunoștințe tehnice și experiență suficientă și adecvată pentru a îndeplini sarcinile de evaluare a conformității;
 - (b) descrierile necesare ale procedurilor conform cărora se realizează evaluarea conformității, asigurând transparența respectivelor proceduri și posibilitatea de a le reproduce. Acesta trebuie să dispună de politici și proceduri adecvate care fac o distincție clară între sarcinile îndeplinite ca organism notificat și restul activităților;
 - (c) procedurile necesare pentru desfășurarea activităților, care să țină seama de dimensiunea întreprinderilor, de domeniul de activitate și de structura acestora, de gradul de complexitate al tehnologiei echipamentelor maritime în cauză, precum și de caracterul de serie sau de masă al procesului de producție.

11. Organismele de evaluare a conformității dispun de mijloacele necesare pentru a îndeplini în mod corespunzător sarcinile tehnice și administrative legate de activitățile de evaluare a conformității și au acces la toate echipamentele și facilitățile necesare.
 12. Personalul responsabil cu îndeplinirea activităților de evaluare a conformității posedă următoarele:
 - (a) o solidă pregătire tehnică și profesională care să acopere toate activitățile de evaluare a conformității pentru care organismul de evaluare a conformității a fost notificat;
 - (b) o cunoaștere satisfăcătoare a cerințelor evaluărilor pe care le efectuează și autoritatea corespunzătoare pentru efectuarea acestor evaluări;
 - (c) cunoștințe și o înțelegere corespunzătoare a cerințelor și standardelor de testare aplicabile și a dispozițiilor relevante din legislația de armonizare a Uniunii și din regulamentele de punere în aplicare ale acesteia;
 - (d) capacitatea de a întocmi certificate, evidențe și rapoarte care să demonstreze că au fost realizate evaluări.
 13. Imparțialitatea organismelor de evaluare a conformității, a personalului de conducere și a personalului de evaluare al acestora este garantată.
 14. Remunerația personalului de conducere și a personalului de evaluare al unui organism de evaluare a conformității nu depinde de numărul evaluărilor efectuate sau de rezultatul evaluărilor respective.
 15. Organismele de evaluare a conformității încheie o asigurare de răspundere civilă, dacă răspunderea nu este asumată de stat în conformitate cu legislația națională sau dacă statul membru însuși nu este direct responsabil pentru evaluarea conformității.
 16. Personalul organismelor de evaluare a conformității păstrează secretul profesional referitor la toate informațiile obținute în îndeplinirea sarcinilor sale în temeiul prezentei directive sau al oricărei dispoziții de drept intern de punere în aplicare a prezentei directive, excepție făcând relația cu autoritățile competente ale statelor membre în care își îndeplinește activitățile. Drepturile de autor sunt protejate.
 17. Organismele de evaluare a conformității participă la activitățile de standardizare relevante și la activitățile grupului de coordonare a organismelor notificate înființat în temeiul prezentei directive sau se asigură că personalul lor de evaluare este informat în legătură cu acestea și pune în aplicare, ca orientare generală, deciziile și documentele administrative produse ca rezultat al activității acelui grup.
 18. Organismele de evaluare a conformității îndeplinesc cerințele standardului EN ISO/IEC 17065:2012.
 19. Organismele de evaluare a conformității se asigură că laboratoarele de testare utilizate în scop de evaluare a conformității respectă cerințele standardului EN ISO/IEC 17025:2005.
-

ANEXA IV

PROCEDURA DE NOTIFICARE

1. Cererea de notificare
 - 1.1. Organismul de evaluare a conformității depune o cerere de notificare către autoritatea de notificare a statului membru în care este constituit.
 - 1.2. Cererea este însoțită de o descriere a activităților de evaluare a conformității, a modulului sau modulelor de evaluare a conformității și a echipamentelor maritime pentru care organismul se consideră a fi competent, precum și de un certificat de acreditare, în cazul în care el există, emis de un organism național de acreditare, care să ateste că organismul de evaluare a conformității îndeplinește cerințele prevăzute în anexa III.
 - 1.3. În cazul în care respectivul organism de evaluare a conformității nu poate prezenta un certificat de acreditare, el prezintă autorității de notificare toate documentele justificative necesare pentru verificarea, recunoașterea și monitorizarea periodică a respectării de către acesta a cerințelor prevăzute în anexa III.
 2. Procedura de notificare
 - 2.1. Autoritățile de notificare pot notifica numai organismele de evaluare a conformității care îndeplinesc cerințele prevăzute în anexa III.
 - 2.2. Acestea notifică atât Comisia, cât și celelalte state membre, utilizând instrumentul de notificare electronică elaborat și gestionat de Comisie.
 - 2.3. Notificarea include detalii complete ale activităților de evaluare a conformității, ale modulului sau modulelor de evaluare a conformității și ale echipamentelor maritime în cauză, precum și atestatul de competență necesar.
 - 2.4. În cazul în care notificarea nu se bazează pe un certificat de acreditare, conform dispozițiilor secțiunii 1, autoritatea de notificare prezintă Comisiei și celorlalte state membre documentele justificative care atestă competența organismului de evaluare a conformității și măsurile adoptate pentru a se asigura că organismul este monitorizat periodic și că va îndeplini în continuare cerințele prevăzute în anexa III.
 - 2.5. Organismul în cauză poate îndeplini activitățile unui organism notificat numai dacă Comisia sau celelalte state membre nu au ridicat obiecții în termen de două săptămâni de la notificare, în cazul în care se utilizează un certificat de acreditare, sau în termen de două luni de la notificare, în cazul în care nu se utilizează acreditarea.
 - 2.6. Numai un organism menționat la punctul 2.5 este considerat organism notificat în sensul prezentei directive.
 - 2.7. Comisia și celelalte state membre sunt notificate cu privire la orice modificări ulterioare relevante aduse notificării.
 3. Numerele de identificare și listele de organisme notificate
 - 3.1. Comisia atribuie un număr de identificare fiecărui organism notificat.
 - 3.2. Ea atribuie un unic număr de identificare, chiar dacă organismul notificat este recunoscut ca fiind notificat în temeiul mai multor acte legislative ale Uniunii.
 - 3.3. Comisia pune la dispoziția publicului lista de organisme notificate în temeiul prezentei directive, inclusiv numerele de identificare care le-au fost atribuite și activitățile pentru care acestea au fost notificate.
 - 3.4. Comisia se asigură că lista respectivă este menținută la zi.
-

ANEXA V

CERINȚELE CARE TREBUIE ÎNDEPLINITE DE AUTORITĂȚILE DE NOTIFICARE

1. Autoritatea de notificare este instituită în așa fel încât să nu existe niciun conflict de interese cu organismele de evaluare a conformității.
 2. Autoritatea de notificare este organizată și funcționează în așa fel încât să garanteze obiectivitatea și imparțialitatea activităților sale.
 3. Autoritatea de notificare este organizată în așa fel încât fiecare decizie referitoare la notificarea organismului de evaluare a conformității să fie luată de persoane competente, altele decât cele care au efectuat evaluarea.
 4. Autoritatea de notificare nu oferă și nu prestează, în condiții comerciale sau concurențiale, activități prestate de organismele de evaluare a conformității și nici servicii de consultanță.
 5. Autoritatea de notificare garantează confidențialitatea informațiilor obținute.
 6. Autoritatea de notificare are la dispoziție suficient personal competent în vederea îndeplinirii corespunzătoare a sarcinilor sale.
-

DIRECTIVA 2014/91/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 23 iulie 2014****de modificare a Directivei 2009/65/CE de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), în ceea ce privește funcțiile de depozitar, politicile de remunerare și sancțiunile****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ ar trebui modificată pentru a ține seama de evoluția piețelor și de experiența dobândită până acum de participanții pe piață și de organismele de supraveghere, în special pentru a soluționa discrepanțele existente între dispozițiile de drept intern în ceea ce privește obligațiile și răspunderea depozitarilor, politica de remunerare și sancțiunile.
- (2) În scopul contracarării impactului potențial negativ al structurilor de remunerare nepotrivit concepute asupra bunei gestionări a riscurilor și asupra controlului comportamentelor de asumare a riscului de către indivizi, ar trebui să existe o obligație explicită a societăților de administrare ale organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) de a institui și menține în vigoare, pentru categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact important asupra profilului de risc al OPCVM-urilor pe care le administrează, politici și practici de remunerare compatibile cu o administrare sănătoasă și eficace a riscurilor. Printre aceste categorii de personal ar trebui să se numere toți angajații și toți ceilalți membri ai personalului la nivel de fond sau fond subiacent care iau decizii, administratorii fondului și persoanele care efectiv iau decizii de investiții, persoanele care sunt în măsură să exercite o influență asupra acestor angajați sau membri ai personalului, inclusiv consilierii de investiții și analiștii, personalul din conducerea superioară, precum și orice angajat care primește o remunerație totală care îl plasează în aceeași categorie de remunerare cu personalul din conducerea superioară și cu persoanele care iau decizii. Aceste norme ar trebui să se aplice, de asemenea, societăților de investiții care nu au desemnat o societate de administrare autorizată în temeiul Directivei 2009/65/CE. Aceste politici și practici de remunerare ar trebui să se aplice, proporțional, oricărui terț care ia decizii de investiții care afectează profilul de risc al OPCVM-urilor din cauza funcțiilor delegate în conformitate cu articolul 13 din Directiva 2009/65/CE.
- (3) Dacă aplică toate principiile care guvernează politicile de remunerare, societățile de administrare ale OPCVM-urilor și societățile de investiții ar trebui să aibă capacitatea de a aplica respectivele politici în diferite moduri, în funcție de dimensiunea lor, de dimensiunea OPCVM-urilor administrate, de organizarea lor internă și de natura, amploarea și complexitatea activităților lor.

⁽¹⁾ JO C 96, 4.4.2013, p. 18.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 23 iulie 2014.

⁽³⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

- (4) În condițiile în care organul de conducere este responsabil de luarea anumitor măsuri, ar trebui să se asigure faptul că, în acele situații în care, în conformitate cu dreptul intern, societatea de administrare sau societatea de investiții are organe diferite cu funcții specifice alocate, cerințele la adresa organului de conducere sau a organului de conducere în cadrul funcției sale de supraveghere ar trebui să se aplice și respectivelor organe sau, în loc să se aplice organului de conducere, ar trebui să se aplice respectivelor organe, cum ar fi adunarea generală.
- (5) La aplicarea principiilor privind politicile și practicile sănătoase de remunerare stabilite în prezenta directivă, statele membre ar trebui să țină cont de principiile prevăzute în Recomandarea 2009/384/CE a Comisiei ⁽¹⁾, de lucrările Consiliului pentru stabilitate financiară, precum și de angajamentele G-20 de reducere a riscurilor în sectorul serviciilor financiare.
- (6) Remunerația variabilă garantată ar trebui să fie excepțională, pentru că nu este compatibilă cu administrarea sănătoasă a riscurilor sau cu principiul remunerării în funcție de performanță, și ar trebui să fie limitată la primul an de angajament.
- (7) Principiile privind politicile sănătoase de remunerare ar trebui să se aplice și plăților efectuate de OPCVM-uri către societățile de administrare sau societățile de investiții.
- (8) Comisia este invitată să analizeze care sunt costurile și cheltuielile comune ale produselor de investiții destinate investitorilor de retail în statele membre și dacă este necesar să se armonizeze în continuare aceste costuri și cheltuieli și să își transmită constatările Parlamentului European și Consiliului.
- (9) Pentru a promova convergența practicilor de supraveghere în ceea ce privește evaluarea politicilor și a practicilor de remunerare, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) („ESMA”), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, ar trebui să asigure existența unor orientări cu privire la politicile și practicile de remunerare sănătoase în sectorul administrării activelor. Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) („ABE”), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾, ar trebui să ofere sprijin ESMA la elaborarea acestor orientări. Pentru a preveni eludarea dispozițiilor privind remunerarea, aceste orientări ar trebui, de asemenea, să conțină explicații mai detaliate privind persoanele cărora li se aplică politicile și practicile de remunerare, precum și privind adaptarea principiilor privind remunerarea la dimensiunea societății de administrare sau a societății de investiții, la dimensiunea OPCVM-urilor pe care le administrează, la organizarea internă și la natura acesteia, la amploarea și complexitatea activităților sale. Orientările ESMA privind politicile și practicile de remunerare ar trebui să se alinieze, după caz, pe cât posibil, cu cele pentru fondurile reglementate în temeiul Directivei 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾.
- (10) Dispozițiile referitoare la remunerare nu ar trebui să aducă atingere exercitării depline a drepturilor fundamentale garantate de Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), de Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (carta), principiilor generale de drept contractual și drept al muncii de la nivel național, legislației aplicabile privind drepturile și participarea acționarilor și responsabilităților generale ale organelor administrative și de supraveghere din cadrul societăților vizate și nici, după caz, dreptului partenerilor sociali de a încheia acorduri colective și de a asigura respectarea acestora în conformitate cu dreptul intern și cutumele naționale.
- (11) Pentru a asigura nivelul necesar de armonizare a cerințelor de reglementare din diferite state membre, ar trebui să se adopte norme suplimentare care să prevadă sarcinile și obligațiile depozitarilor, să desemneze entitățile juridice care pot fi numite depozitari și să clarifice răspunderea depozitarilor în cazul în care activele OPCVM-urilor sunt pierdute de entitatea care le păstrează în custodie sau în cazul îndeplinirii necorespunzătoare a activității de supraveghere de către depozitari. Îndeplinirea necorespunzătoare poate duce la pierderea activelor, dar și la diminuarea valorii activelor, în cazul în care, de exemplu, un depozitar nu adoptă măsuri în situația în care investițiile nu sunt conforme cu regulile fondului.

⁽¹⁾ Recomandarea 2009/384/CE a Comisiei din 30 aprilie 2009 privind politicile de remunerare în sectorul serviciilor financiare (JO L 120, 15.5.2009, p. 22).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

⁽⁴⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

- (12) Este necesar să se clarifice faptul că un OPCVM ar trebui să numească un depozitar unic care să exercite o supraveghere generală a activelor OPCVM-ului. Cerința existenței unui depozitar unic ar trebui să garanteze că depozitarul are o imagine de ansamblu asupra tuturor activelor OPCVM-ului și că atât administratorii fondului, cât și investitorii au un singur punct de referință în cazul în care apar probleme legate de păstrarea în siguranță a activelor sau de exercitarea funcțiilor de supraveghere. Păstrarea în siguranță a activelor include păstrarea în custodie a activelor sau, în cazul în care activele sunt de așa natură încât nu pot fi păstrate în custodie, verificarea titlurilor de proprietate asupra acestor active, precum și ținerea evidențelor pentru activele respective.
- (13) În îndeplinirea atribuțiilor lor, depozitarii ar trebui să acționeze în mod onest, corect, profesional, independent și în interesul OPCVM-ului și al investitorilor OPCVM-ului.
- (14) Pentru a asigura o abordare armonizată în ceea ce privește îndeplinirea obligațiilor depozitarilor în toate statele membre, indiferent de forma juridică a OPCVM-ului, este necesar să se introducă o listă uniformă a obligațiilor de supraveghere care trebuie să fie îndeplinite de depozitari în ceea ce privește atât OPCVM-urile sub formă de societate (o societate de investiții), cât și OPCVM-urile sub formă contractuală.
- (15) Depozitarul ar trebui să fie responsabil pentru monitorizarea adecvată a fluxurilor de numerar ale OPCVM-ului și, în special, pentru a garanta că banii și numerarul investitorilor aparținând OPCVM-ului se înregistrează corect în conturi deschise în numele OPCVM-ului, în numele societății de administrare care acționează în numele OPCVM-ului sau în numele depozitarului care acționează în numele OPCVM-ului, la o entitate menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (a), (b) sau (c) din Directiva 2006/73/CE a Comisiei ⁽¹⁾. Prin urmare, ar trebui să se adopte dispoziții detaliate privind monitorizarea numerarului, astfel încât să se asigure niveluri eficiente și consistente de protecție a investitorilor. Atunci când se asigură că banii investitorilor sunt înregistrați în conturi de numerar, depozitarul ar trebui să țină cont de principiile prevăzute la articolul 16 din directiva respectivă.
- (16) Pentru a preveni transferurile de numerar frauduloase, nu ar trebui să se deschidă conturi de numerar asociate cu tranzacțiile OPCVM-ului fără cunoștința depozitarului.
- (17) Orice activ păstrat în custodie pentru un OPCVM ar trebui să fie diferențiat de activele proprii ale depozitarului și ar trebui să fie identificat, în orice moment, ca aparținând OPCVM-ului respectiv; o astfel de cerință ar trebui să confere un nivel suplimentar de protecție pentru investitori în cazul în care depozitarul nu își respectă obligațiile.
- (18) În plus față de obligația existentă de păstrare în siguranță a activelor care aparțin unui OPCVM, activele care pot fi păstrate în custodie ar trebui să fie diferențiate de cele care nu pot fi păstrate în custodie, în cazul acestora din urmă aplicându-se cerințe de ținere a evidențelor și de verificare a titlurilor de proprietate. Grupul activelor care pot fi păstrate în custodie ar trebui să fie clar identificate, deoarece obligația de a restitui activele pierdute ar trebui să se aplice doar acestei categorii specifice de active financiare.
- (19) Activele păstrate în custodie de către depozitar nu ar trebui să fie reutilizate de către depozitar sau de vreun terț căruia i s-a delegat funcția de custodie, pe cont propriu. Ar trebui să se aplice anumite condiții pentru reutilizarea activelor în contul OPCVM-urilor.
- (20) Este necesar să se prevadă condițiile în care sarcinile de păstrare în siguranță ale depozitarului pot fi delegate unui terț. Delegarea și subdelegarea ar trebui să fie justificate în mod obiectiv și supuse unor cerințe stricte în ceea ce privește eligibilitatea terțului căruia i se încredințează funcția delegată și în ceea ce privește competența, grija și diligența de care trebuie să dea dovadă depozitarul atunci când îl selectează, numește și monitorizează pe terțul respectiv. În vederea realizării unor condiții de piață uniforme și a unui nivel la fel de ridicat de protecție a investitorilor, aceste condiții ar trebui să fie alinate cu cele aplicabile în temeiul Directivei 2011/61/UE. Ar trebui adoptate dispoziții care să garanteze că terții cărora le-au fost delegate funcțiile de păstrare în siguranță dispun de mijloacele necesare pentru a-și îndeplini atribuțiile și să separe activele OPCVM-urilor.

⁽¹⁾ Directiva 2006/73/CE a Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind cerințele organizatorice și condițiile de funcționare ale firmelor de investiții și termenii definiți în sensul directivei menționate (JO L 241, 2.9.2006, p. 26).

- (21) Atunci când un depozitar central de titluri de valoare (CSD), astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (¹), sau un CSD dintr-o țară terță furnizează serviciile de operare a unui sistem de decontare a titlurilor de valoare, precum și, cel puțin, fie înregistrarea inițială a titlurilor de valoare într-un sistem de înscriere în cont, prin creditare inițială, fie furnizarea și administrarea conturilor de titluri de valoare la nivelul cel mai înalt, așa cum se specifică în secțiunea A a anexei la regulamentul respectiv, furnizarea acestor servicii de către CSD-ul respectiv în legătură cu titlurile de valoare ale OPCVM-ului care sunt înregistrate inițial de către respectivul CSD într-un sistem de înscriere în cont prin creditare inițială nu ar trebui considerată o delegare a funcțiilor de custodie. Însărcinarea oricărui CSD sau a oricărui CSD dintr-o țară terță cu custodia titlurilor de valoare ale OPCVM-ului ar trebui însă considerată o delegare a funcțiilor de custodie.
- (22) Un terț căruia îi este delegată păstrarea în siguranță a activelor ar trebui să aibă posibilitatea de a menține un cont colectiv (*omnibus account*), sub forma unui cont comun segregat pentru mai multe OPCVM-uri.
- (23) Dacă custodia este delegată unui terț, este necesar, de asemenea, să se garanteze că terțul face obiectul unor cerințe specifice privind reglementarea și supravegherea prudențială eficace. În plus, pentru a se garanta că instrumentele financiare se află în posesia terțului căruia i s-a delegat custodia, ar trebui să se efectueze audituri externe periodice.
- (24) Pentru a se asigura niveluri înalte și uniforme de protecție a investitorilor, ar trebui să se adopte dispoziții cu privire la conduita profesională și la gestionarea conflictelor de interese care ar trebui să se aplice în toate situațiile, inclusiv în cazul delegării obligațiilor de păstrare în siguranță. Aceste norme ar trebui să asigure, în special, o separare clară a sarcinilor și funcțiilor între depozitar, OPCVM și societatea de administrare sau societatea de investiții.
- (25) Pentru a se asigura un nivel înalt de protecție a investitorilor și un nivel corespunzător de reglementare prudențială și control permanent, este necesar să se stabilească o listă exhaustivă de entități eligibile să funcționeze ca depozitari. Entitățile respective ar trebui să se limiteze la bănci centrale naționale, instituții de credit și alte entități juridice autorizate în temeiul legislației statelor membre să desfășoare activități de depozitar în temeiul prezentei directive care fac obiectul unor cerințe de supraveghere prudențială și de adecvare a capitalului egale sau superioare cerințelor calculate, în funcție de abordarea selectată, în conformitate cu articolul 315 sau cu articolul 317 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (²), care dispun de fonduri proprii în cuantum cel puțin egal cu valoarea capitalului inițial prevăzut la articolul 28 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului (³), precum și care au sediul social sau o sucursală în statul membru gazdă al OPCVM-ului.
- (26) Este necesar să se precizeze și să se clarifice răspunderea depozitarului OPCVM-ului în cazul pierderii unui instrument financiar care este păstrat în custodie. În cazul pierderii unui instrument financiar păstrat în custodie, depozitarul ar trebui să fie răspunzător pentru restituirea unui instrument financiar de același tip sau a unei valori corespunzătoare către OPCVM. Nu ar trebui să fie avută în vedere nicio exonerare de răspundere în cazul pierderii activelor, cu excepția cazului în care depozitarul poate dovedi că pierderea este cauzată de un „eveniment exterior în afara controlului său rezonabil, ale cărui consecințe ar fi fost inevitabile în ciuda tuturor eforturilor sale rezonabile de a le contracara”. În acest context, un depozitar nu ar trebui să poată invoca anumite situații interne, cum ar fi o acțiune frauduloasă a unui angajat, pentru a fi exonerat de răspundere.
- (27) În cazul în care depozitarul delegă sarcini de custodie, acesta ar trebui să fie răspunzător pentru pierderea instrumentelor financiare aflate în custodia unui terț. De asemenea, în cazul pierderii unui instrument păstrat în custodie, depozitarul ar trebui să restituie un instrument financiar de același tip sau o valoare corespunzătoare, chiar și în cazul în care pierderile s-au produs la o parte terță căreia i-a fost delegată custodia. Depozitarul ar trebui să fie exonerat de această răspundere doar în cazul în care poate dovedi că pierderea a fost cauzată de un eveniment exterior în afara controlului său rezonabil și ale cărui consecințe ar fi fost inevitabile în ciuda tuturor eforturilor rezonabile de contracarare. În acest context, un depozitar nu ar trebui să poată invoca anumite situații interne, cum ar fi o acțiune frauduloasă a unui angajat, pentru a fi exonerat de răspundere. Nu ar trebui să fie permisă nicio exonerare de răspundere, nici la nivel legal, nici la nivel contractual, în cazul pierderii activelor de către depozitar sau de către partea terță căreia i-a fost delegată custodia.

(¹) Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare și de modificare a Directivei 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (a se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial).

(²) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

(³) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivei 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

- (28) Fiecare investitor într-un OPCVM ar trebui să poată introduce acțiuni în răspundere împotriva depozitarului său, direct sau indirect, prin intermediul societății de administrare sau al societății de investiții. Utilizarea unei căi de atac împotriva depozitarului nu ar trebui să depindă de forma juridică a OPCVM-ului (de societate sau contractuală) sau de natura juridică a raporturilor dintre depozitar, societatea de administrare și deținătorii de titluri de participare. Dreptul deținătorilor de titluri de participare de a invoca răspunderea depozitarului nu ar trebui să conducă la o duplicare a căilor de atac sau la inegalitatea de tratament pentru deținătorii de titluri de participare.
- (29) Fără a aduce atingere prezentei directive, depozitarii nu ar trebui să fie împiedicați să intre în acorduri de acoperire a pagubelor și pierderilor suferite de OPCVM-uri sau de deținătorii de titluri ai OPCVM-urilor. În special, aceste acorduri nu ar trebui să constituie o exonerare de răspundere a depozitarului, nu ar trebui să ducă la transferul sau la modificarea răspunderii depozitarului și nu ar trebui să aducă atingere drepturilor investitorilor, inclusiv drepturilor la utilizarea căilor de atac.
- (30) La 12 iulie 2010, Comisia a propus modificarea Directivei 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾ pentru a se asigura un nivel înalt de protecție pentru investitorii în OPCVM-uri atunci când un depozitar nu își poate îndeplini obligațiile. Propunerea respectivă se completează prin clarificarea obligațiilor și a limitelor răspunderii depozitarului și a părții terțe căreia i-au fost delegate funcțiile de păstrare în siguranță în prezenta directivă.
- (31) Comisia este invitată să analizeze care sunt situațiile în care o neîndeplinire a obligațiilor unui depozitar al OPCVM-urilor sau ale unei părți terțe căreia i-au fost delegate funcțiile de păstrare în siguranță a acestora ar putea duce la pierderi pentru deținătorii de titluri ai OPCVM-urilor care nu se pot recupera în temeiul prezentei directive, să analizeze în continuare ce tip de măsuri ar putea fi adecvate pentru asigurarea unui nivel ridicat de protecție a investitorului, oricare ar fi lanțul de intermediere între investitor și valorile mobiliare afectate de neîndeplinirea obligațiilor, și să transmită constatările Parlamentului European și Consiliului.
- (32) Este necesar să se garanteze că depozitarilor li se aplică aceleași cerințe indiferent de forma juridică a OPCVM-urilor. Uniformitatea cerințelor ar trebui să consolideze securitatea juridică, să întărească protecția investitorilor și să contribuie la crearea unor condiții uniforme pe piață. Comisia nu a primit nicio notificare conform căreia o societate de investiții să fi recurs la derogarea de la obligația generală de a încredința active unui depozitar. Prin urmare, dispozițiile prevăzute în Directiva 2009/65/CE privind depozitarul unei societăți de investiții ar trebui să fie considerate redundante.
- (33) Chiar dacă prezenta directivă specifică un set minim de competențe pe care ar trebui să le dețină autoritățile competente, aceste competențe trebuie să se exercite în cadrul unui sistem complet de drept intern care garantează respectarea drepturilor fundamentale, inclusiv a dreptului la viață privată. Pentru exercitarea competențelor care pot implica încălcări grave ale dreptului la respectarea vieții private și a familiei, domiciliului și comunicațiilor, statele membre ar trebui să instituie garanții adecvate și eficace împotriva oricărui abuz, inclusiv autorizarea prealabilă din partea autorităților judiciare ale unui stat membru în cauză, după caz. Statele membre ar trebui să permită autorităților competente exercitarea acestor competențe intruzive în măsura necesară investigării corespunzătoare a cazurilor grave, atunci când nu există mijloace echivalente pentru obținerea acelui rezultat.
- (34) Înregistrările convorbirilor telefonice și înregistrările schimburilor de date existente provenite de la OPCVM-uri, societăți de administrare, societăți de investiții, depozitari sau orice alte entități reglementate de prezenta directivă, precum și înregistrările apelurilor telefonice și ale schimburilor de date provenite de la operatorii din telecomunicații constituie probe esențiale și uneori singurele probe pentru detectarea și demonstrarea existenței încălcărilor dreptului intern prin care se transpune prezenta directivă, precum și pentru verificarea respectării de către OPCVM-uri, societăți de administrare, societăți de investiții, depozitari sau orice alte entități reglementate de prezenta directivă a cerințelor de protecție a investitorului și a altor cerințe prevăzute în prezenta directivă și în măsurile adoptate în temeiul acesteia. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita înregistrările convorbirilor telefonice, ale comunicațiilor electronice și înregistrările schimburilor de date existente deținute de OPCVM-uri, societăți de administrare, societăți de investiții, depozitari sau orice alte entități reglementate de prezenta directivă.

⁽¹⁾ Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO L 84, 26.3.1997, p. 22).

Accesul la înregistrările apelurilor telefonice și ale schimburilor de date este necesar pentru detectarea și impunerea de sancțiuni pentru încălcările cerințelor stabilite în prezenta directivă sau în măsurile de punere în aplicare a acesteia. Pentru a introduce în Uniune un mediu echitabil în legătură cu accesul la înregistrările telefonice și la înregistrările schimburilor de date existente deținute de un operator de telecomunicații sau la înregistrările conversațiilor telefonice și de schimburi de date existente deținute de OPCVM-uri, societăți de administrare, societăți de investiții, depozitari sau orice alte entități reglementate de prezenta directivă, autoritățile competente ar trebui, în conformitate cu dreptul intern, să aibă posibilitatea de a solicita înregistrările apelurilor telefonice și înregistrările schimburilor de date existente deținute de un operator de telecomunicații în măsura în care o permite dreptul intern, precum și înregistrările telefonice și înregistrările schimburilor de date existente deținute de OPCVM-uri, societăți de administrare, societăți de investiții, depozitari sau orice alte entități reglementate de prezenta directivă, în acele cazuri în care există o suspiciune rezonabilă că aceste înregistrări legate de obiectul inspecției sau anchetei pot fi relevante pentru a dovedi încălcări ale cerințelor prevăzute în prezenta directivă sau în măsurile de punere în aplicare a acesteia. Accesul la înregistrările apelurilor telefonice și ale schimburilor de date deținute de un operator de telecomunicații nu ar trebui să includă conținutul comunicațiilor vocale prin telefon.

- (35) Un cadru solid și prudențial pentru desfășurarea activităților comerciale în sectorul financiar ar trebui să se bazeze pe sisteme robuste de supraveghere, de investigare și de sancționare. În acest scop, autoritățile competente ar trebui să dispună de competențe suficiente pe baza cărora să poată acționa și ar trebui să se poată baza pe regimuri de sancțiuni robuste, egale și disuasive pentru încălcările prezentei directive. În comunicarea Comisiei din 8 decembrie 2010 privind consolidarea regimurilor de sancțiuni în sectorul serviciilor financiare, s-a efectuat o analiză a competențelor existente de impunere a sancțiunilor și a aplicării lor practice, în vederea promovării convergenței sancțiunilor la nivelul întregii game de activități de supraveghere. Autoritățile competente ar trebui să fie împuțernicite să impună amenzi suficient de ridicate pentru a fi eficace, disuasive și proporționale, astfel încât să contrabalanseze beneficiile așteptate în urma comportamentelor care încalcă cerințele prezentei directive.
- (36) În pofida faptului că nimic nu împiedică statele membre să stabilească norme pentru sancțiuni administrative și pentru sancțiuni penale pentru aceleași încălcări, nu ar trebui ca statelor membre să li se impună să stabilească norme pentru sancțiuni administrative pentru acele încălcări ale prezentei directive dacă fac obiectul dreptului penal intern. În conformitate cu dreptul intern, statele membre nu ar trebui să fie obligate să impună atât sancțiuni administrative, cât și penale pentru aceeași încălcare, dar pot face acest lucru dacă dreptul intern le permite. Cu toate acestea, menținerea de sancțiuni penale în locul celor administrative pentru încălcări ale prezentei directive nu ar trebui să reducă și nici să afecteze în alt mod capacitatea autorităților competente, în sensul prezentei directive, de a coopera cu autoritățile competente din alte state membre sau de a accesa sau a face schimb de informații cu respectivele autorități competente în timp util, inclusiv după eventuala înaintare a cazurilor de încălcare relevante către autoritățile judiciare competente în vederea urmăririi penale. Statele membre ar trebui să poată decide să nu stabilească norme privind sancțiunile administrative pentru încălcări care fac obiectul dreptului penal intern. Opțiunea statelor membre de a impune sancțiuni penale în loc de sancțiuni administrative, sau în plus față de acestea, nu ar trebui să fie utilizată pentru a eluda regimul sancțiunilor din prezenta directivă.
- (37) Pentru a se garanta o aplicare consecventă în toate statele membre, la stabilirea tipului sancțiunilor sau măsurilor administrative și a nivelului amenzilor administrative ar trebui ca statelor membre să li se ceară să se asigure că autoritățile lor competente iau în considerare toate circumstanțele relevante.
- (38) Pentru a întări efectul disuasiv al acestora asupra publicului larg și a-l informa pe acesta în legătură cu încălcările de norme care pot afecta protecția investitorilor, sancțiunile ar trebui să fie publicate, exceptând anumite împrejurări bine definite. Pentru a garanta respectarea principiului proporționalității, în cazul în care publicarea ar cauza un prejudiciu disproporționat părților implicate, sancțiunile ar trebui publicate în mod anonim.
- (39) Pentru a permite ESMA să îmbunătățească și mai mult consecvența rezultatelor în materie de supraveghere în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, toate sancțiunile făcute publice ar trebui raportate simultan către ESMA, iar aceasta ar trebui, la rândul său, să publice un raport anual privind toate sancțiunile aplicate.
- (40) Ar trebui să se confere autorităților competente atribuțiile de investigare necesare, iar acestea ar trebui să instituie mecanisme eficace de încurajare a raportării încălcărilor efective sau potențiale. Informațiile privind încălcările efective și potențiale ar trebui să contribuie, de asemenea, la îndeplinirea eficace a sarcinilor ESMA, în conformitate

cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010. Prin urmare, ESMA ar trebui să stabilească și canalele de comunicare pentru raportarea acestor încălcări efective și potențiale. Informațiile privind încălcări efective și potențiale comunicate ESMA ar trebui să fie utilizate doar pentru îndeplinirea sarcinilor ESMA, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

- (41) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de cartă, astfel cum sunt consacrate în TFUE.
- (42) În vederea asigurării realizării obiectivelor prezentei directive, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei. În special, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte acte delegate care să precizeze elementele care trebuie incluse în acordul standard dintre depozitar și societatea de administrare sau societatea de investiții, condițiile pentru îndeplinirea funcțiilor depozitarului, inclusiv tipul de instrumente financiare care să fie incluse în domeniul de aplicare al obligațiilor de custodie ale depozitarului, condițiile în care depozitarul își exercită obligațiile de custodie asupra instrumentelor financiare înregistrate la un depozitar central și condițiile în care depozitarul ar trebui să păstreze în siguranță instrumentele financiare emise în formă nominativă și înregistrate la un emitent sau la un operator de registru, obligațiile de diligență ale depozitarilor, obligația de separare, condițiile conform cărora, respectiv circumstanțele în care instrumentele financiare păstrate în custodie trebuie să fie considerate ca fiind pierdute, precum și ceea ce trebuie să se înțeleagă prin evenimente exterioare în afara controlului rezonabil, ale căror consecințe ar fi fost inevitabile în ciuda tuturor eforturilor rezonabile de contracarare. Nivelul de protecție a investitorului oferit de aceste acte delegate ar trebui să fie cel puțin la fel de ridicat ca cel oferit prin actele delegate adoptate în temeiul Directivei 2011/61/UE. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (43) În cadrul examinării sale globale a funcționării Directivei 2009/65/CE, Comisia va examina, ținând cont de Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, limitele de expunere ale contrapărții aplicabile tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate, ținând cont de necesitatea stabilirii de categorii adecvate pentru aceste limite, astfel încât instrumentele financiare derivate cu aceleași caracteristici de risc să fie tratate la fel.
- (44) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ⁽²⁾, statele membre și-au luat angajamentul de a adăuga la notificarea măsurilor lor de transpunere, în cazuri justificate, unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (45) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume de a îmbunătăți încrederea investitorilor în OPCVM-uri prin consolidarea dispozițiilor privind obligațiile și răspunderea depozitarilor, politicile de remunerare ale societăților de administrare și ale societăților de investiții, precum și prin introducerea de standarde comune privind sancțiunile aplicabile principalelor încălcări ale prezentei directive, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele lor, pot fi mai bine realizate la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (46) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ și a emis un aviz la 23 noiembrie 2012 ⁽⁴⁾.
- (47) Prin urmare, Directiva 2009/65/CE ar trebui modificată în consecință,

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

⁽²⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽⁴⁾ JO C 100, 6.4.2013, p. 12.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 2009/65/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1) se adaugă următoarele litere:

„(s) «organ de conducere» înseamnă organul cu putere finală de decizie într-o societate de administrare, societate de investiții sau depozitar, care cumulează funcțiile de supraveghere și conducere sau care deține doar funcția de conducere, în cazul în care cele două funcții sunt separate. În cazul în care, în conformitate cu dreptul intern, societatea de administrare, societatea de investiții sau depozitarul are mai multe organe cu funcții specifice, cerințele prevăzute în prezenta directivă la adresa «organului de conducere» sau a «organului de conducere în cadrul funcției sale de supraveghere» sunt aplicabile, în schimb, sau sunt aplicabile și acelor membri ai altor organe ale societății de administrare, societății de investiții sau depozitarului cărora dreptul intern aplicabil le conferă responsabilitatea respectivă;

(t) «instrument financiar» înseamnă un instrument financiar menționat în secțiunea C din anexa I la Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și al Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349)."

2. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 14a

(1) Statele membre impun societăților de administrare să instituie și să aplice politici și practici de remunerare care să promoveze și să fie compatibile cu o gestionare a riscurilor sănătoasă și eficace și care să nu încurajeze asumarea unor riscuri incompatibile cu profilurile de risc, cu regulile sau cu documentele constitutive ale OPCVM-urilor pe care acestea le administrează și să nu afecteze îndeplinirea obligației societății de administrare de a acționa în interesul OPCVM-urilor.

(2) Politicile și practicile de remunerare includ componentele fixe și variabile ale salariilor și beneficiile discreționare de tipul pensiilor.

(3) Politicile și practicile de remunerare se aplică acelor categorii de personal ale căror activități profesionale au un impact important asupra profilului de risc al societăților de administrare sau al OPCVM-urilor pe care le administrează acestea, inclusiv personalului din conducerea superioară, persoanelor responsabile cu asumarea riscurilor, celor cu funcții de control, precum și oricăror angajați care primesc o remunerație totală care se încadrează în treapta de remunerare a personalului din conducerea superioară și a persoanelor responsabile cu asumarea riscurilor.

(4) În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, ESMA emite orientări adresate autorităților competente sau participanților la piețele financiare în ceea ce privește persoanele menționate la alineatul (3) din prezentul articol și în ceea ce privește aplicarea principiilor menționate la articolul 14b. Orientările respective țin seama de principiile politicilor sănătoase de remunerare prevăzute în Recomandarea 2009/384/CE a Comisiei (*), de dimensiunea societății de administrare și de dimensiunea OPCVM-urilor pe care le administrează, de organizarea internă a acestora și de natura, amploarea și complexitatea activităților lor. În procesul de elaborare a orientărilor respective, ESMA colaborează îndeaproape cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) (ABE) înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (**), pentru a asigura concordanța cu cerințele dezvoltate pentru alte sectoare din domeniul serviciilor financiare, în special al instituțiilor de credit și al firmelor de investiții.

Articolul 14b

(1) La stabilirea și aplicarea politicilor de remunerare menționate la articolul 14a, societățile de administrare respectă principiile de mai jos într-un mod și într-o măsură adecvată în raport cu dimensiunea lor, cu organizarea lor internă, precum și cu natura, amploarea și complexitatea activităților lor:

- (a) politica de remunerare este compatibilă cu gestionarea sănătoasă și eficace a riscurilor și promovează acest tip de gestionare, fără a încuraja asumarea de riscuri care nu este conformă cu profilul de risc, regulile sau documentele constitutive ale OPCVM-urilor pe care societatea de administrare le administrează;
- (b) politica de remunerare este conformă cu strategia de afaceri, obiectivele, valorile și interesele societății de administrare și ale OPCVM-urilor pe care le administrează, precum și ale investitorilor în astfel de OPCVM-uri și cuprinde măsuri pentru evitarea conflictelor de interese;
- (c) politica de remunerare este adoptată de organul de conducere al societății de administrare în cadrul funcției sale de supraveghere, iar acest organ adoptă și evaluează cel puțin o dată pe an principiile generale ale politicii de remunerare, este responsabil de punerea în aplicare a acestora și supraveghează punerea în aplicare a acestora; sarcinile menționate la prezenta literă se întreprind doar de către membri ai organului de conducere care nu îndeplinesc nicio funcție executivă în societatea de administrare în cauză și care au experiență în gestionarea riscurilor și în remunerare;
- (d) cel puțin o dată pe an, punerea în aplicare a politicii de remunerare face obiectul unei evaluări interne centrale și independente privind conformitatea cu politicile și procedurile de remunerare adoptate de organul de conducere în cadrul funcției sale de supraveghere;
- (e) membrii personalului care dețin funcții de control sunt recompensați în funcție de realizarea obiectivelor legate de funcțiile lor, independent de rezultatele sectoarelor de activitate pe care le controlează;
- (f) remunerarea cadrelor superioare cu funcții de gestionare a riscurilor și de asigurare a conformității este direct supravegheată de comitetul de remunerare, în cazul în care există un astfel de comitet;
- (g) atunci când remunerația depinde de performanță, cuantumul său total se calculează în funcție de o evaluare în care se combină performanțele individuale și ale unității operaționale în cauză sau ale OPCVM-ului respectiv, precum și riscurile acestora și rezultatele globale ale societății de administrare atunci când se evaluează performanța individuală, luându-se în considerare criterii financiare și criterii nefinanciare;
- (h) evaluarea performanței se realizează într-un cadru multianual adecvat perioadei de deținere recomandate investitorilor în OPCVM-urile administrate de societatea de administrare, pentru a garanta că procesul de evaluare se bazează pe performanțele pe termen mai lung ale OPCVM-urilor și pe riscurile de investiții ale acestora și că plata efectivă a componentelor remunerației care depind de performanțe se efectuează pe aceeași perioadă;
- (i) remunerația variabilă garantată este excepțională, intervine numai în contextul angajării de personal nou și este limitată la primul an de angajare;
- (j) componenta fixă și cea variabilă a remunerației totale sunt echilibrate în mod corespunzător, iar componenta fixă reprezintă o proporție suficient de mare din remunerația totală pentru a permite aplicarea unei politici complet flexibile privind componentele variabile ale remunerației, care să includă posibilitatea de a nu plăti nicio componentă variabilă a remunerației;

- (k) plățile aferente încetării anticipate a unui contract reflectă performanțele obținute în timp și sunt acordate astfel încât să nu recompenseze eșecurile;
- (l) măsurarea performanței utilizată în calculul componentelor variabile ale remunerației sau al unor ansambluri de componente variabile ale remunerației cuprinde un mecanism cuprinzător de adaptare care să includă toate tipurile pertinente de riscuri prezente sau viitoare;
- (m) în funcție de structura juridică a OPCVM-ului și de regulile sau de documentele sale constitutive, un procent semnificativ, respectiv cel puțin 50 %, din orice componentă variabilă a remunerației constă în titluri de participare ale OPCVM-ului în cauză, ale unei entități echivalente sau în instrumente legate de acțiuni ori în instrumente echivalente, altele decât numerarul, cu stimulente la fel de eficace ca oricare dintre instrumentele menționate la prezenta literă, cu excepția cazului în care administrarea de OPCVM-uri reprezintă mai puțin de 50 % din portofoliul total administrat de societatea de administrare, minimul de 50 % neaplicându-se în acest caz.

Instrumentele menționate la prezenta literă fac obiectul unei politici adecvate de reținere, menite să armonizeze stimulentele cu interesele societății de administrare, ale OPCVM-ului administrat și ale investitorilor în OPCVM-ul respectiv. Statele membre sau autoritățile competente ale acestora pot limita tipurile acestor instrumente sau modul în care acestea sunt concepute sau pot interzice anumite instrumente, după caz. Prezenta literă se aplică atât procentului din componenta variabilă a remunerației care este amânat în conformitate cu litera (n), cât și procentului din componenta variabilă a remunerației care nu este amânat;

- (n) un procent substanțial, în orice caz de cel puțin 40 % din componenta variabilă a remunerației, se amână pe o perioadă corespunzătoare din punct de vedere al perioadei de deținere recomandate investitorilor în OPCVM-ul vizat, această perioadă fiind aliniată în mod corect la natura riscurilor asumate de OPCVM-ul vizat.

Perioada menționată la prezenta literă este de cel puțin trei ani; remunerația datorată în cadrul unor măsuri de amânare nu se acordă mai repede decât pe bază proporțională; în cazul unei componente a remunerației variabile în sumă deosebit de mare, cel puțin 60 % din sumă este amânată;

- (o) remunerația variabilă, inclusiv partea amânată, se plătește sau se acordă numai dacă este sustenabilă în funcție de situația financiară a societății de administrare în ansamblu și dacă este justificată de performanța unității operaționale, a OPCVM-ului și a persoanei în cauză.

Remunerația variabilă totală se reduce, în general, în mod semnificativ în cazul în care se înregistrează o performanță slabă sau negativă a societății de administrare sau a OPCVM-ului vizat, ținându-se seama atât de remunerațiile curente, cât și de reducerile privind plata sumelor câștigate anterior, inclusiv prin aplicarea principiului «malus» sau prin mecanisme de recuperare;

- (p) politica de pensii este compatibilă cu strategia de afaceri, obiectivele, valorile și interesele pe termen lung ale societății de administrare și ale OPCVM-ului pe care îl administrează.

În cazul în care angajatul încetează, din proprie voință, raporturile contractuale cu societatea de administrare înainte de a se pensiona, beneficiile discreționare de tipul pensiilor se rețin de societatea de administrare timp de cinci ani sub forma instrumentelor menționate la litera (m). În cazul în care un angajat ajunge la vârsta de pensionare, beneficiile discreționare de tipul pensiilor sunt plătite angajatului în cauză sub forma instrumentelor menționate la litera (m), sub rezerva unei perioade de reținere de cinci ani;

- (q) personalului i se impune să se angajeze să nu utilizeze strategii de acoperire personală sau asigurări legate de remunerare sau răspundere pentru a submina efectele alinierii riscurilor prevăzute în regimurile lor de remunerare;

- (r) remunerația variabilă nu este plătită prin intermediul unor instrumente sau metode care să faciliteze evitarea respectării cerințelor prevăzute în prezenta directivă.

(2) În conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, ESMA poate cere autorităților competente informații privind politicile și practicile de remunerare menționate la articolul 14a din prezenta directivă.

În strânsă cooperare cu ABE, ESMA include în orientările sale privind politicile de remunerare dispoziții privind modul în care trebuie să se aplice diferite principii de remunerare sectorială, precum cele prevăzute în Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului (***) și în Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului (****), atunci când angajații sau alte categorii de personal prestează servicii care fac obiectul unor principii de remunerare sectorială diferite.

(3) Principiile prevăzute la alineatul (1) se aplică prestațiilor de orice tip plătite de către societatea de administrare, tuturor sumelor plătite în mod direct de către OPCVM-ul însuși, inclusiv comisioanelor de performanță, precum și tuturor transferurilor de titluri de participare sau acțiuni ale OPCVM-ului, făcute în beneficiul respectivelor categorii de personal, inclusiv al personalului din conducerea superioară, al persoanelor responsabile cu asumarea riscurilor, al celor cu funcții de control și al oricărui angajat care beneficiază de o remunerație totală care se încadrează în aceeași categorie de remunerare ca și conducerea superioară și persoanele responsabile cu asumarea riscurilor, ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului lor de risc sau asupra profilului de risc al OPCVM-urilor pe care le administrează.

(4) Societățile de administrare semnificative din punctul de vedere al dimensiunii lor sau al dimensiunii OPCVM-urilor pe care le administrează, al organizării lor interne și al naturii, amplitudinii și complexității activităților lor instituie un comitet de remunerare. Comitetul de remunerare se constituie într-un mod care să îi permită să efectueze o analiză competentă și independentă a politicilor și practicilor de remunerare și a stimulentei create în vederea gestionării riscurilor.

Comitetul de remunerare instituit, după caz, în conformitate cu orientările ESMA menționate la articolul 14a alineatul (4) răspunde de pregătirea deciziilor privind remunerarea, inclusiv a deciziilor care au implicații asupra riscurilor și asupra administrării riscurilor societății de administrare sau ale OPCVM-urilor în cauză, care trebuie luate de organul de conducere în cadrul funcției sale de supraveghere. Comitetul de remunerare este prezidat de un membru al organului de conducere care nu deține funcții executive în cadrul societății de administrare în cauză. Membrii comitetului de remunerare sunt membri ai organului de conducere care nu dețin funcții executive în cadrul societății de administrare respective.

Dacă dreptul intern prevede reprezentarea personalului în organul de conducere, comitetul de remunerare include unul sau mai mulți reprezentanți ai personalului. La elaborarea deciziilor sale, comitetul de remunerare ține seama de interesul pe termen lung al investitorilor și al altor părți interesate, precum și de interesul public.

(*) Recomandarea 2009/384/CE a Comisiei din 30 aprilie 2009 privind politicile de remunerare în sectorul serviciilor financiare (JO L 120, 15.5.2009, p. 22).

(**) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

(***) Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

(****) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338)."

3. La articolul 20 alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) acordul scris încheiat cu depozitarul menționat la articolul 22 alineatul (2);”.

4. Articolul 22 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 22

(1) O societate de investiții și, pentru fiecare dintre fondurile deschise de investiții pe care le administrează, o societate de administrare se asigură că este numit un singur depozitar în conformitate cu prezentul capitol.

(2) Numirea depozitarului este atestată prin intermediul unui contract scris.

Acest contract reglementează, printre altele, fluxul de informații considerate necesare pentru a permite depozitarului să își exercite funcțiile pentru OPCVM-urile pentru care a fost numit depozitar, astfel cum se prevede în prezenta directivă și în alte acte cu putere de lege și acte administrative relevante.

(3) Depozitarul:

(a) se asigură că vânzarea, emisiunea, răscumpărarea, rambursarea și anularea de titluri de participare ale OPCVM-ului sunt realizate în conformitate cu dreptul intern aplicabil și cu regulile fondului sau cu documentele constitutive;

(b) se asigură că valoarea titlurilor de participare ale OPCVM-urilor este calculată în conformitate cu dreptul intern aplicabil și cu regulile fondului sau cu documentele constitutive;

(c) îndeplinește instrucțiunile societății de administrare sau ale unei societăți de investiții, cu excepția cazului în care acestea contravin dreptul intern aplicabil sau regulilor fondului ori documentelor constitutive;

(d) se asigură că în tranzacțiile care implică activele OPCVM-ului, contravaloarea este achitată OPCVM-ului în termenele uzuale;

(e) se asigură că venitul OPCVM-ului este utilizat în conformitate cu dreptul intern aplicabil și cu regulile fondului sau cu documentele constitutive.

(4) Depozitarul se asigură că fluxurile de numerar ale OPCVM-ului sunt monitorizate în mod corespunzător și, în special, că au fost încasate toate plățile efectuate de către sau în numele investitorilor la subscrierea de titluri de participare ale OPCVM-ului și că tot numerarul OPCVM-ului a fost înregistrat în conturi de numerar care:

(a) sunt deschise în numele OPCVM-ului sau al societății de administrare care acționează în numele OPCVM-ului sau al depozitarului care acționează în numele OPCVM-ului;

(b) sunt deschise la o entitate menționată la articolul 18 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Directiva 2006/73/CE a Comisiei (*); și

(c) sunt administrate în conformitate cu principiile prevăzute la articolul 16 din Directiva 2006/73/CE.

În cazul în care conturile de numerar sunt deschise în numele depozitarului care acționează în numele OPCVM-ului, în aceste conturi nu se înregistrează numerarul entității menționate la primul paragraf litera (b) și nici numerarul propriu al depozitarului.

(5) Activele OPCVM-ului se încredințează depozitarului pentru păstrare după cum urmează:

(a) pentru instrumentele financiare care pot fi păstrate în custodie, depozitarul:

- (i) păstrează în custodie toate instrumentele financiare care pot fi înregistrate într-un cont de instrumente financiare deschis în registrele depozitarului și toate instrumentele financiare care pot fi livrate fizic depozitarului;
- (ii) se asigură că toate instrumentele financiare care pot fi înregistrate într-un cont de instrumente financiare deschis în registrele depozitarului sunt înregistrate în registrele depozitarului în conturi separate, în conformitate cu principiile prevăzute la articolul 16 din Directiva 2006/73/CE, deschise în numele OPCVM-ului sau al societății de administrare care acționează în numele OPCVM-ului, astfel încât să poată fi identificate clar în orice moment ca aparținând OPCVM-ului în conformitate cu legislația aplicabilă;

(b) pentru alte active, depozitarul:

- (i) verifică dreptul de proprietate al OPCVM-ului sau al societății de administrare care acționează în numele OPCVM-ului asupra activelor respective, analizând dacă OPCVM-ul sau societatea de administrare care acționează în numele OPCVM-ului este titularul dreptului de proprietate, pe baza informațiilor sau a documentelor furnizate de OPCVM sau de societatea de administrare și, dacă sunt disponibile, a dovezilor externe;
- (ii) ține o evidență a activelor pentru care are convingerea că OPCVM-ul sau societatea de administrare care acționează în numele OPCVM-ului este titularul dreptului de proprietate și actualizează această evidență.

(6) Depozitarul prezintă periodic societății de administrare sau societății de investiții un inventar cuprinzător al tuturor activelor OPCVM-ului.

(7) Activele păstrate în custodie de către depozitar nu sunt reutilizate pe cont propriu de către depozitar sau de către vreun terț căruia i s-a delegat funcția de custodie. Reutilizarea include toate tranzacțiile cu active păstrate în custodie, printre care, fără a se limita la acestea, transferuri, gajări, vânzări și împrumuturi.

Activele păstrate în custodie de către depozitar pot fi reutilizate numai dacă:

- (a) reutilizarea activelor este executată în numele OPCVM-ului;
- (b) depozitarul execută instrucțiunile societății de administrare în numele OPCVM-ului;
- (c) reutilizarea se face în beneficiul OPCVM-ului și în interesul deținătorilor de titluri de participare; și
- (d) tranzacția este acoperită de garanții de înaltă calitate și lichide primite de OPCVM în cadrul unui acord de transfer de proprietate.

Valoarea de piață a garanțiilor în orice moment se ridică la cel puțin valoarea de piață a activelor reutilizate, plus o primă.

(8) Statele membre se asigură că, în cazul insolvenței unui depozitar și/sau a oricărui terț situat în Uniune căruia i s-a delegat custodia de active ale OPCVM-ului, activele OPCVM-ului păstrate în custodie nu sunt disponibile pentru a fi distribuite între creditorii acestui depozitar și/sau terț sau realizate în beneficiul acestor creditori.

(*) Directiva 2006/73/CE a Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind cerințele organizatorice și condițiile de funcționare ale firmelor de investiții și termenii definiți în sensul directivei menționate (JO L 241, 2.9.2006, p. 26)."

5. Se introduce următorul articol:

„Articolul 22a

- (1) Depozitarul nu poate delega unor terți funcțiile menționate la articolul 22 alineatele (3) și (4).
- (2) Depozitarul poate delega unor terți funcțiile menționate la articolul 22 alineatul (5), dar numai cu condiția ca:
 - (a) sarcinile să nu fie delegate cu intenția de a eluda cerințele prezentei directive;
 - (b) depozitarul să poată demonstra existența unui motiv obiectiv pentru delegare;
 - (c) depozitarul să acționeze cu competența, grija și diligența necesare atunci când selectează și numește un terț căruia intenționează să îi delege o parte din sarcinile sale și să dea dovadă în continuare de competența, grija și diligența necesare când verifică periodic și supraveghează permanent pe terțul căruia i-a delegat o parte din sarcinile sale și măsurile luate de terț în legătură cu sarcinile care i-au fost delegate.
- (3) Funcțiile menționate la articolul 22 alineatul (5) pot fi delegate de depozitar unui terț doar dacă acesta, oricând pe parcursul executării sarcinilor care i s-au delegat:
 - (a) dispune de structuri și cunoștințe de specialitate adecvate și proporționale cu natura și complexitatea activelor OPCVM-ului sau ale societății de administrare care acționează în numele OPCVM-ului care i-au fost încredințate;
 - (b) în ceea ce privește sarcinile de custodie menționate la articolul 22 alineatul (5) litera (a), fac obiectul:
 - (i) unor reglementări prudențiale eficace, inclusiv al unor cerințe minime de capital, precum și al supravegherii în jurisdicția în cauză;
 - (ii) unui audit extern periodic pentru a garanta că instrumentele financiare sunt în posesia sa;
 - (c) separă activele clienților depozitarului de propriile sale active și de activele depozitarului, astfel încât să poată fi identificate clar în orice moment ca aparținând clienților unui anumit depozitar;
 - (d) ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că, în caz de insolvență a terțului, activele OPCVM-ului păstrate în custodie de terț nu sunt disponibile pentru a fi distribuite între creditorii terțului sau realizate în beneficiul acestora; și
 - (e) respectă obligațiile generale și interdicțiile prevăzute la articolul 22 alineatele (2), (5) și (7) și la articolul 25.

Fără a aduce atingere literei (b) punctul (i) din primul paragraf, în cazul în care legislația țării terțe impune păstrarea în custodie a anumitor instrumente financiare de către o entitate locală și nicio entitate locală nu îndeplinește cerințele privind delegarea prevăzute la litera respectivă, depozitarul își poate delega funcțiile unei astfel de entități locale numai în măsura în care se prevede în dreptul țării terțe și numai atât timp cât nu există entități locale care să îndeplinească cerințele delegării, sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:

- (a) investitorii OPCVM-ului în cauză sunt informați corespunzător, înainte de a face investiția, că o astfel de delegare este impusă de constrângerile juridice din legislația țării terțe, în legătură cu circumstanțele care justifică delegarea și cu riscurile implicate de aceasta;
- (b) societatea de investiții sau societatea de administrare care acționează în numele OPCVM-ului a dat instrucțiuni depozitarului să delege custodia acestor instrumente financiare unei astfel de entități locale.

Terțul poate subdelega, la rândul său, aceste funcții, cu condiția îndeplinirii aceluiași cerințe. În astfel de cazuri, articolul 24 alineatul (2) se aplică *mutatis mutandis* părților relevante.

(4) În sensul prezentului articol, prestarea de servicii prevăzută în Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*) de către sistemele de decontare a titlurilor de valoare, desemnate în sensul respectivei directive, sau prestarea de servicii similare de către sistemele de decontare a titlurilor de valoare din țări terțe nu este considerată o delegare a funcțiilor de custodie.

(*) Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45)."

6. Articolul 23 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatele (2)-(4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Depozitarul este:

- (a) o bancă centrală națională;
- (b) o instituție de credit autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE; sau
- (c) o altă entitate juridică, autorizată de autoritatea competentă în temeiul legislației statului membru să efectueze activități de depozitar în temeiul prezentei directive și care face obiectul unor cerințe privind adecvarea capitalului, care nu sunt inferioare cerințelor calculate, în funcție de abordarea selectată, în conformitate cu articolul 315 sau cu articolul 317 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (*), și care deține fonduri proprii cel puțin egale cu valoarea capitalului inițial prevăzut la articolul 28 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE.

O entitate juridică, astfel cum este menționată la litera (c) a primului paragraf, face obiectul reglementării prudențiale și al supravegherii permanente și îndeplinește următoarele cerințe minime:

- (a) dispune de infrastructura necesară pentru a păstra în custodie instrumente financiare care pot fi înregistrate într-un cont de instrumente financiare deschis în registrele depozitarului;
- (b) instituie politici și proceduri corespunzătoare, suficiente pentru a asigura conformitatea entității cu obligațiile care îi revin în temeiul prezentei directive, inclusiv respectarea acestor obligații de către personalul său de conducere și de către angajații săi;

- (c) dispune de proceduri contabile și administrative solide, de mecanisme de control intern, de proceduri eficace de evaluare a riscurilor și de mecanisme eficace de control și de protecție pentru sistemele informatice;
 - (d) menține și pune în aplicare mecanisme organizatorice și administrative eficace, în vederea luării tuturor măsurilor rezonabile menite să prevină conflictele de interese;
 - (e) ia măsuri astfel încât să fie păstrate evidențe ale tuturor serviciilor, activităților și tranzacțiilor pe care le desfășoară, evidențe care să fie suficiente pentru a permite autorității competente să își îndeplinească sarcinile de supraveghere și să se achite de acțiunile de asigurare a respectării aplicării dispozițiilor relevante prevăzute în prezenta directivă;
 - (f) ia măsuri rezonabile pentru a asigura continuitatea și regularitatea îndeplinirii funcțiilor sale de depozitar prin utilizarea de sisteme, resurse și proceduri adecvate și proporționale, inclusiv pentru desfășurarea activităților sale de depozitar;
 - (g) toți membrii organului de conducere și ai conducerii superioare au în permanență o reputație suficient de bună și posedă suficiente cunoștințe, competențe și experiență;
 - (h) organul de conducere posedă în ansamblu cunoștințele, competența și experiența adecvate pentru a putea înțelege activitățile depozitarului, inclusiv principalele riscuri;
 - (i) toți membrii organului de conducere și ai conducerii superioare acționează cu onestitate și integritate.
- (3) Statele membre stabilesc care dintre categoriile de instituții menționate la alineatul (2) primul paragraf sunt eligibile pentru calitatea de depozitar.
- (4) Societățile de investiții sau societățile de administrare care acționează în numele OPCVM-urilor pe care le administrează, care, înainte de 18 martie 2016, au numit ca depozitar o instituție care nu îndeplinește cerințele de la alineatul (2), numesc un depozitar care îndeplinește cerințele respective înainte de 18 martie 2018.

(*) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).”;

(b) alineatele (5) și (6) se elimină.

7. Articolul 24 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 24

(1) Statele membre se asigură de faptul că depozitarul răspunde față de OPCVM și de deținătorii de titluri de participare ale OPCVM-ului pentru pierderea, de către depozitar sau de către un terț căruia i s-a delegat custodia, a instrumentelor financiare păstrate în custodie în conformitate cu articolul 22 alineatul (5) litera (a).

În cazul pierderii unui instrument financiar păstrat în custodie, statele membre se asigură de faptul că depozitarul restituie un instrument financiar de același tip sau de o valoare corespunzătoare OPCVM-ului sau societății de administrare care acționează în numele OPCVM-ului, fără întârzieri nejustificate. Depozitarul este exonerat de răspundere dacă poate dovedi că pierderea a intervenit ca rezultat al unui eveniment exterior în afara controlului rezonabil, ale cărui consecințe ar fi fost inevitabile în ciuda tuturor eforturilor rezonabile de contracarare.

Statele membre se asigură de faptul că depozitarul este, de asemenea, răspunzător față de OPCVM și față de investitorii OPCVM-ului pentru orice alte pierderi suferite de aceștia în urma faptului că depozitarul, din neglijență sau cu intenție, nu și-a îndeplinit în mod adecvat obligațiile care îi revin în conformitate cu prezenta directivă.

(2) Răspunderea depozitarului menționată la alineatul (1) nu este afectată de delegările menționate la articolul 22a.

(3) Răspunderea depozitarului, menționată la alineatul (1), nu poate fi înlăturată sau limitată prin contract.

(4) Orice contract încheiat cu încălcarea alineatului (3) este nul.

(5) Deținătorii de titluri de participare la OPCVM-uri pot invoca răspunderea depozitarului în mod direct sau indirect, prin intermediul societății de administrare sau al societății de investiții, cu condiția ca aceasta să nu ducă la o duplicare a reparațiilor sau la un tratament inegal al deținătorilor de titluri.”

8. Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 25

(1) O societate nu poate fi în același timp societate de administrare și depozitar. O societate nu poate fi în același timp societate de investiții și depozitar.

(2) În exercitarea funcțiilor care le revin, societatea de administrare și depozitarul acționează în mod onest, corect, profesional, independent și exclusiv în interesul OPCVM-urilor și al investitorilor OPCVM-urilor. În exercitarea funcțiilor care le revin, societatea de investiții și depozitarul acționează în mod onest, corect, profesional, independent și exclusiv în interesul investitorilor OPCVM-urilor.

Depozitarul nu desfășoară activități cu privire la OPCVM sau la societatea de administrare care acționează în numele OPCVM-ului care ar putea crea conflicte de interese între OPCVM, investitorii OPCVM-ului, societatea de administrare și depozitarul însuși, cu excepția cazului în care depozitarul a separat din punct de vedere funcțional și ierarhic exercitarea sarcinilor sale de depozitar de celelalte sarcini ale sale potențial conflictuale, iar eventualele conflicte de interese sunt identificate, gestionate, monitorizate și comunicate în mod corespunzător investitorilor OPCVM-ului.”

9. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 26

(1) Legea sau regulile fondului deschis de investiții definesc condițiile de înlocuire a societății de administrare și a depozitarului și prevăd norme care asigură protecția deținătorilor de titluri de participare în cazul unei astfel de înlocuiri.

(2) Legea sau actul constitutiv al societății de investiții definește condițiile de înlocuire a societății de administrare și a depozitarului și prevede norme care asigură protecția deținătorilor de titluri de participare în cazul unei astfel de înlocuiri.”

10. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 26a

Depozitarul pune la dispoziția autorităților sale competente, la cerere, toate informațiile pe care le-a obținut în cadrul îndeplinirii sarcinilor sale și care pot fi necesare autorităților sale, pentru autoritățile competente ale OPCVM-ului sau pentru societatea de administrare.

În cazul în care autoritățile competente ale OPCVM-ului sau societatea de administrare sunt diferite de cele ale depozitarului, autoritățile competente ale depozitarului transmit fără întârziere informațiile primite autorităților competente ale OPCVM-ului și societății de administrare.

Articolul 26b

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 112a, pentru a preciza:

- (a) elementele care trebuie incluse în contractul scris menționat la articolul 22 alineatul (2);
- (b) condițiile pentru îndeplinirea funcțiilor de depozitar, în conformitate cu articolul 22 alineatele (3), (4) și (5), inclusiv:
 - (i) tipurile de instrumente financiare care să fie incluse în domeniul de aplicare al obligațiilor de custodie ale depozitarului în conformitate cu articolul 22 alineatul (5) litera (a);
 - (ii) condițiile în care depozitarul își poate exercita sarcinile de custodie asupra instrumentelor financiare înregistrate la un depozitar central;
 - (iii) condițiile în care depozitarul trebuie să păstreze în siguranță instrumentele financiare emise în formă nominativă și înregistrate la un emitent sau un operator de registru, în conformitate cu articolul 22 alineatul (5) litera (b);
- (c) obligațiile de diligență ale depozitarilor în conformitate cu articolul 22a alineatul (2) litera (c);
- (d) obligația de separare în conformitate cu articolul 22a alineatul (3) litera (c);
- (e) măsurile care urmează să fie luate de terț în conformitate cu articolul 22a alineatul (3) litera (d);
- (f) condițiile conform cărora, respectiv circumstanțele în care instrumentele financiare păstrate în custodie sunt considerate ca fiind pierdute în sensul articolului 24;
- (g) ce se înțelege prin evenimente exterioare în afara controlului rezonabil, ale căror consecințe ar fi fost inevitabile în ciuda tuturor eforturilor rezonabile de contracarare, în conformitate cu articolul 24 alineatul (1);
- (h) condițiile pentru îndeplinirea cerinței de independență menționate la articolul 25 alineatul (2)."

11. La articolul 30, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Articolele 13-14b se aplică *mutatis mutandis* societăților de investiții care nu și-au desemnat o societate de administrare autorizată conform prezentei directive.”

12. Secțiunea 3 din capitolul V se elimină.

13. Articolul 69 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Prospectul include:

- (a) informații detaliate privind politica de remunerare actualizată, inclusiv, dar nu limitate la, o descriere a modalității de calcul al remunerației și al beneficiilor, identitățile persoanelor responsabile pentru atribuirea remunerației și a beneficiilor, inclusiv alcătuirea comitetului de remunerare, în cazul în care acest comitet există; sau
- (b) un rezumat al politicii de remunerare și o declarație conform căreia detaliile politicii de remunerare actualizate, inclusiv, dar nu limitate la, o descriere a modalității de calcul al remunerației și al beneficiilor, identitățile persoanelor responsabile pentru atribuirea remunerației și a beneficiilor, inclusiv alcătuirea comitetului de remunerare, în cazul în care acest comitet există, sunt disponibile prin intermediul unui site internet (inclusiv o trimitere la site-ul internet respectiv) și, la cerere, se va pune la dispoziție gratuit un exemplar pe suport hârtie.”;

- (b) la alineatul (3) se adaugă următorul paragraf:

„Raportul anual conține, de asemenea:

- (a) valoarea totală a remunerației aferente exercițiului financiar, defalcată pe remunerații fixe și remunerații variabile plătite de societatea de administrare și de societatea de investiții personalului lor, numărul beneficiarilor și, dacă este cazul, orice sumă plătită direct de OPCVM-ul însuși, inclusiv orice comisioane de performanță;
- (b) valoarea totală a remunerației defalcată pe categorii de angajați sau alți membri ai personalului menționați la articolul 14a alineatul (3);
- (c) o descriere a modalității de calcul al remunerației și al beneficiilor;
- (d) rezultatul evaluărilor menționate la articolul 14b alineatul (1) literele (c) și (d), inclusiv orice nereguli constatate;
- (e) modificări substanțiale ale politicii de remunerare adoptate.”

14. Articolul 78 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (3), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) identificarea OPCVM-ului și a autorității competente a OPCVM-ului;”;

- (b) la alineatul (4) se adaugă următorul paragraf:

„Informațiile-cheie destinate investitorilor includ, de asemenea, o declarație conform căreia detaliile politicii de remunerare actualizate, inclusiv, dar nu limitate la, o descriere a modalității de calcul al remunerației și al beneficiilor, identitățile persoanelor responsabile pentru atribuirea remunerației și a beneficiilor, inclusiv alcătuirea comitetului de remunerare, în cazul în care acest comitet există, sunt disponibile prin intermediul unui site internet (inclusiv o trimitere la site-ul internet respectiv) și, la cerere, se va pune la dispoziție gratuit un exemplar pe hârtie.”

15. La articolul 98 alineatul (2), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) de a solicita:

- (i) în măsura în care dreptul intern o permite, înregistrări de schimburi de date existente deținute de un operator de telecomunicații, atunci când există o suspiciune rezonabilă privind o încălcare și atunci când aceste înregistrări pot fi relevante pentru o anchetă referitoare la încălcări ale prezentei directive;
- (ii) înregistrări de convorbiri telefonice sau comunicații electronice sau alte înregistrări de schimburi de date existente deținute de OPCVM-uri, societăți de administrare, societăți de investiții, depozitari sau orice alte entități reglementate de prezenta directivă;”.

16. Articolul 99 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 99

(1) Fără a aduce atingere competențelor de supraveghere ale autorităților competente menționate la articolul 98 și nici dreptului statelor membre de a prevedea și impune sancțiuni penale, statele membre stabilesc norme privind sancțiuni administrative și alte măsuri administrative, care să fie aplicate societăților și persoanelor fizice cu privire la încălcări ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că aceste norme sunt puse în aplicare.

În cazul în care decid să nu stabilească norme pentru sancțiuni administrative pentru încălcări care fac obiectul dreptului penal intern, statele membre îi comunică Comisiei dispozițiile de drept penal relevante.

Sancțiunile administrative și celelalte măsuri administrative sunt eficace, proporționale și disuasive.

Până la 18 martie 2016, statele membre notifică actele cu putere de lege și actele administrative prin care transpun prezentul articol, inclusiv orice dispoziții relevante de drept penal, Comisiei și ESMA. Statele membre notifică fără întârzieri nejustificate Comisiei și ESMA orice modificare ulterioară a acestora.

(2) Atunci când au decis, în conformitate cu alineatul (1), să impună sancțiuni penale pentru încălcările dispozițiilor menționate la alineatul respectiv, statele membre se asigură că sunt instituite măsuri adecvate astfel încât autoritățile competente să dispună de toate competențele necesare pentru a intra în legătură cu autoritățile judiciare din jurisdicția lor pentru a primi informații specifice legate de anchete penale sau proceduri inițiate pentru posibile încălcări ale prezentei directive și oferă aceleași condiții altor autorități competente și ESMA pentru a-și îndeplini obligația de a coopera unele cu altele și cu ESMA în sensul prezentei directive.

Autoritățile competente pot coopera, de asemenea, cu autoritățile competente ale altor state membre, în ceea ce privește facilitarea recuperării amenzilor.

(3) Ca parte a evaluării sale globale privind funcționarea prezentei directive, Comisia evaluează, nu mai târziu de 18 septembrie 2017, aplicarea sancțiunilor administrative și penale și, în special, necesitatea armonizării în continuare a sancțiunilor administrative instituite pentru încălcarea cerințelor prevăzute în prezenta directivă.

(4) Autoritățile competente pot refuza să răspundă unei cereri de informații sau unei cereri de cooperare cu o anchetă doar în următoarele circumstanțe excepționale, și anume atunci când:

- (a) comunicarea de informații relevante ar putea afecta negativ securitatea statului membru căruia i se adresează cererea, în special combaterea terorismului și a altor infracțiuni grave;

- (b) respectarea cererii este probabil să afecteze negativ propria anchetă, propriile activități de control al aplicării legislației sau, după caz, o anchetă penală;
 - (c) s-a inițiat deja o procedură judiciară pentru aceleași fapte și împotriva acelorași persoane de către autoritățile statului membru căruia i se adresează cererea; sau
 - (d) s-a pronunțat deja o hotărâre definitivă împotriva persoanelor respective cu privire la aceleași fapte comise în statul membru căruia i se adresează cererea.
- (5) Statele membre se asigură că, atunci când obligațiile se aplică OPCVM-urilor, societăților de administrare, societăților de investiții sau depozitarilor în eventualitatea unei încălcări a dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, pot fi aplicate sancțiuni sau alte măsuri administrative, în conformitate cu dreptul intern, membrilor organului de conducere și altor persoane fizice care, în temeiul dreptului intern, se fac răspunzătoare de încălcare.
- (6) În conformitate cu dreptul intern, statele membre se asigură că în toate cazurile menționate la alineatul (1) sancțiunile administrative și alte măsuri administrative care se pot aplica includ cel puțin următoarele:
- (a) o declarație publică în care se identifică persoana răspunzătoare și natura încălcării;
 - (b) un ordin prin care i se cere persoanei răspunzătoare să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea acestuia;
 - (c) în cazul OPCVM-urilor sau al societăților de administrare, suspendarea sau retragerea autorizației OPCVM-ului sau a societății de administrare;
 - (d) împotriva unui membru al organului de conducere al societății de administrare sau al societății de investiții sau împotriva oricărei alte persoane fizice care este considerată răspunzătoare, o interdicție temporară sau, pentru încălcări grave repetate, o interdicție permanentă a exercitării de funcții de conducere în respectivele societăți sau în alte astfel de societăți;
 - (e) în cazul unei persoane juridice, amenzi administrative maxime de cel puțin 5 000 000 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, valoarea echivalentă în moneda națională la 17 septembrie 2014 sau 10 % din cifra totală anuală de afaceri a persoanei juridice conform ultimelor conturi disponibile, aprobate de organul de conducere; în cazul în care persoana juridică este o întreprindere-mamă sau o filială a întreprinderii-mamă, care are obligația de a întocmi conturi financiare consolidate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), cifra de afaceri anuală totală relevantă este cifra de afaceri anuală totală sau tipul corespunzător de venit în conformitate cu dreptul relevant al Uniunii în materie de contabilitate, astfel cum reiese din ultimele conturi consolidate disponibile aprobate de organul de conducere al întreprinderii-mamă principale;
 - (f) în cazul unei persoane fizice, amenzi administrative maxime de cel puțin 5 000 000 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, valoarea echivalentă în moneda națională la 17 septembrie 2014; sau
 - (g) ca o alternativă la literele (e) și (f), amenzi administrative maxime egale cu cel puțin de două ori valoarea beneficiului rezultat din încălcare, în cazul în care beneficiul poate fi determinat, chiar dacă acestea depășesc valorile maxime prevăzute la literele (e) și (f).

(7) Statele membre pot împuternici autoritățile competente, în temeiul dreptului intern, să impună alte tipuri de sancțiuni în plus față de cele menționate la alineatul (6) sau să impună amenzi care depășesc valorile menționate la alineatul (6) literele (e), (f) și (g).

(*) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19)."

17. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 99a

Statele membre se asigură că actele cu putere de lege și actele administrative prin care transpun prezenta directivă prevăd sancțiuni, mai ales în cazul în care:

- (a) un OPCVM își desfășoară activitatea fără să fi obținut autorizația, cu încălcarea articolului 5;
- (b) o societate de administrare își desfășoară activitatea fără să fi obținut autorizația prealabilă, cu încălcarea articolului 6;
- (c) o societate de investiții își desfășoară activitatea fără să fi obținut autorizația prealabilă, încălcând astfel articolul 27;
- (d) se dobândește, în mod direct sau indirect, o participație calificată într-o societate de administrare, sau o astfel de participație calificată deținută într-o societate de administrare este majorată, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut ar atinge sau ar depăși 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât societatea de administrare ar deveni filială sa (denumită în continuare «proiectul de achiziție»), fără înștiințarea în scris a autorităților competente din statul membru gazdă al societății de administrare în care dobânditorul dorește să obțină sau să își majoreze o participație calificată, încălcând astfel articolului 11 alineatul (1);
- (e) o participație calificată într-o societate de administrare este cedată, în mod direct sau indirect, sau redusă astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut ar urma să scadă sub 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât societatea de administrare ar înceta să mai fie o filială, fără înștiințarea în scris a autorităților competente, încălcând astfel articolul 11 alineatul (1);
- (f) o societate de administrare a obținut o autorizație prin declarații false sau alte mijloace nelegitime, încălcând astfel articolului 7 alineatul (5) litera (b);
- (g) o societate de investiții a obținut o autorizație prin declarații false sau alte mijloace nelegitime, încălcând astfel articolul 29 alineatul (4) litera (b);
- (h) o societate de administrare, de îndată ce ia la cunoștință de o achiziție sau o cedare a participațiilor la capitalul său care ar face ca participațiile respective să depășească sau să scadă sub unul dintre pragurile menționate la articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE, nu informează autoritățile competente cu privire la aceste achiziții sau cedări, încălcând astfel articolul 11 alineatul (1) din prezenta directivă;
- (i) o societate de administrare nu informează autoritatea competentă, cel puțin o dată pe an, cu privire la numele acționarilor și asociaților care dețin participații calificate și la dimensiunile acestor participații, încălcând astfel articolul 11 alineatul (1);

- (j) o societate de administrare nu respectă procedurile și mecanismele impuse în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a articolului 12 alineatul (1) litera (a);
- (k) o societate de administrare nu respectă cerințele structurale și organizatorice impuse în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a articolului 12 alineatul (1) litera (b);
- (l) o societate de investiții nu respectă procedurile și măsurile impuse în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a articolului 31;
- (m) o societate de administrare sau o societate de investiții nu se conformează cerințelor legate de delegarea către terți a funcțiilor sale impuse în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a articolelor 13 și 30;
- (n) o societate de administrare sau o societate de investiții nu respectă regulile de conduită impuse în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a articolelor 14 și 30;
- (o) un depozitar nu își îndeplinește sarcinile în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a articolului 22 alineatele (3)-(7);
- (p) o societate de investiții sau, pentru fiecare fond deschis de investiții pe care îl administrează, o societate de administrare încalcă în mod repetat obligațiile privind politicile de investiții ale OPCVM-urilor prevăzute de dispozițiile naționale de transpunere a capitolului VII;
- (q) o societate de administrare sau o societate de investiții nu utilizează un proces de gestionare a riscului sau un proces care să permită evaluarea precisă și independentă a valorilor instrumentelor financiare derivate extrabursiere, astfel cum sunt prevăzute în dispozițiile naționale de transpunere a articolului 51 alineatul (1);
- (r) o societate de investiții sau, pentru fiecare fond deschis de investiții pe care îl administrează, o societate de administrare încalcă în mod repetat obligațiile privind informațiile care trebuie transmise investitorilor instituite în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a articolelor 68-82;
- (s) o societate de administrare sau o societate de investiții care comercializează titluri de participare ale OPCVM-urilor pe care le administrează într-un alt stat membru decât statul membru de origine al OPCVM-urilor nu respectă obligația de notificare prevăzută la articolul 93 alineatul (1).

Articolul 99b

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente publică fără întârziere nejustificată pe site-urile lor internet oficiale orice decizie împotriva căreia nu mai există căi de atac prin care se impun sancțiuni sau măsuri administrative pentru încălcări ale dispozițiilor naționale prin care se transpune prezenta directivă, după ce persoana căreia i s-a impus sancțiunea sau măsura a fost informată cu privire la decizia respectivă. Publicarea cuprinde cel puțin informații privind tipul și natura încălcării și identitatea persoanelor responsabile. Această obligație nu se aplică deciziilor care instituie măsuri care au caracter de investigare.

Cu toate acestea, în cazul în care publicarea identității persoanelor juridice sau a datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice este considerată de către autoritatea competentă ca fiind disproporționată, ca urmare a unei evaluări efectuate de la caz la caz cu privire la proporționalitatea publicării unor astfel de date, sau în cazul în care publicarea pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă în curs, statele membre se asigură că autoritățile competente întreprind una dintre acțiunile următoare:

- (a) amână publicarea deciziei de impunere a sancțiunii sau a măsurii până când motivele nepublicării încetează să fie valabile;

- (b) publică decizia de impunere a sancțiunii sau a măsurii cu titlu anonim într-un mod care să fie conform cu dreptul intern, cu condiția ca publicarea cu titlu anonim să asigure o protecție eficace a datelor cu caracter personal în cauză; sau
- (c) nu publică deloc decizia de a impune o sancțiune sau măsură, în cazul în care opțiunile prevăzute la literele (a) și (b) sunt considerate insuficiente pentru a se asigura:
 - (i) că nu va fi pusă în pericol stabilitatea piețelor financiare;
 - (ii) că va fi garantată proporționalitatea publicării unor astfel de decizii în cazurile în care măsurile respective sunt considerate a fi de natură minoră.

În cazul unei decizii de publicare a sancțiunii sau a măsurii cu titlu anonim, publicarea datelor relevante poate fi amânată o perioadă rezonabilă dacă se preconizează că în cursul perioadei respective motivele care au stat la baza publicării cu titlu anonim vor înceta să fie valabile.

(2) Autoritățile competente informează ESMA cu privire la toate sancțiunile administrative impuse, dar nepublicate, în conformitate cu alineatul (1) al doilea paragraf litera (c), inclusiv orice recurs legat de ele și rezultatul unui astfel de recurs. Statele membre se asigură că autoritățile competente primesc informații și hotărârea finală în legătură cu orice sancțiune penală impusă și că acestea se transmit la ESMA. ESMA menține o bază de date centralizată a sancțiunilor care i-au fost aduse la cunoștință, exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile competente. Această bază de date este accesibilă doar autorităților competente și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de autoritățile competente.

(3) În cazul în care decizia de a impune o sancțiune sau de a institui o măsură face obiectul unei căi de atac în fața autorităților judiciare sau a altor autorități relevante, autoritățile competente publică, de asemenea, imediat, pe site-ul lor internet oficial aceste informații și orice informații ulterioare cu privire la rezultatul acestei căi de atac. De asemenea, se publică orice decizie de anulare a unei decizii anterioare de a impune o sancțiune sau o măsură.

(4) Autoritățile competente se asigură că orice informație publicată în temeiul prezentului articol este menținută pe site-ul lor internet oficial pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la publicare. Datele cu caracter personal conținute în publicare se păstrează pe site-ul internet oficial al autorității competente numai pe perioada necesară, în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor.

Articolul 99c

(1) Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor sau măsurilor administrative și nivelul amenzilor administrative, autoritățile competente se asigură că acestea sunt eficace, proporționale și disuasive și iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de răspundere al persoanei răspunzătoare pentru încălcare;
- (c) capacitatea financiară a persoanei răspunzătoare pentru încălcare, indicată, de exemplu, de cifra de afaceri totală a persoanei juridice sau de venitul anual al persoanei fizice;
- (d) importanța profiturilor obținute sau a pierderilor evitate de către persoana răspunzătoare pentru încălcare, pagubele suferite de alte persoane și, după caz, pagubele aduse funcționării piețelor sau economiei în sens mai larg, în măsura în care acestea se pot determina;

- (e) măsura în care persoana răspunzătoare pentru încălcare cooperează cu autoritatea competentă;
- (f) încălcările anterioare comise de persoana răspunzătoare pentru încălcare;
- (g) măsurile luate după încălcare de persoana răspunzătoare pentru încălcare, ulterior încălcării, pentru a împiedica repetarea acesteia.

(2) În exercitarea competențelor lor de a impune sancțiuni în temeiul articolului 99, autoritățile competente cooperează îndeaproape pentru a se asigura că sancțiunile administrative și competențele de supraveghere și de investigare produc rezultatele urmărite de prezenta directivă. De asemenea, autoritățile competente își coordonează acțiunile pentru a evita eventuale repetări și suprapuneri atunci când își exercită competențele de supraveghere și de investigare și aplică sancțiuni și măsuri administrative în cazurile transfrontaliere, în conformitate cu articolul 101.

Articolul 99d

(1) Statele membre instituie mecanisme eficace și fiabile pentru a încuraja raportarea către autoritățile competente a încălcărilor potențiale sau reale ale dispozițiilor de drept intern care transpun prezenta directivă, inclusiv canale securizate de comunicare pentru raportarea acestor încălcări.

(2) Mecanismele menționate la alineatul (1) includ cel puțin:

- (a) proceduri specifice pentru primirea rapoartelor privind încălcările și luarea de măsuri ulterioare;
- (b) un nivel adecvat de protecție a acelor angajați din societățile de investiții, din societățile de administrare și din cadrul depozitarilor care raportează încălcările comise în cadrul respectivelor entități, cel puțin împotriva actelor de răzbunare, a discriminării și a altor tipuri de tratament injust;
- (c) protecția datelor cu caracter personal atât cu privire la persoana care raportează încălcări, cât și cu privire la persoana fizică suspectată că s-ar fi făcut vinovată de o încălcare, în conformitate cu Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*);
- (d) norme clare care să asigure faptul că este garantată confidențialitatea în toate cazurile în ceea ce privește persoana care raportează o încălcare, cu excepția cazului în care dreptul intern impune dezvăluirea în contextul unor anchete suplimentare sau al unor proceduri judiciare ulterioare.

(3) ESMA asigură unul sau mai multe canale de comunicare securizate pentru raportarea încălcărilor dispozițiilor naționale prin care se transpun prezenta directivă. ESMA se asigură că aceste canale de comunicare respectă alineatul (2) literele (a)-(d).

(4) Statele membre se asigură că raportarea de către angajații din societățile de investiții, din societățile de administrare și din cadrul depozitarilor la care se face trimitere la alineatele (1) și (3) nu se consideră drept încălcare a vreunei restricții privind divulgarea de informații impuse prin contract sau prin orice act cu putere de lege sau act administrativ și nu atrage sub nicio formă răspunderea persoanei care notifică în legătură cu acea raportare.

(5) Statele membre impun societăților de administrare, societăților de investiții și depozitarilor obligația de a institui proceduri adecvate privind raportarea de către angajați a încălcărilor, la nivel intern, prin intermediul unui canal specific, independent și autonom.

Articolul 99e

(1) Autoritățile competente furnizează anual ESMA informații agregate cu privire la toate sancțiunile și măsurile aplicate în conformitate cu articolul 99. ESMA publică aceste informații într-un raport anual.

(2) În cazul în care a informat publicul cu privire la sancțiuni sau măsuri administrative, autoritatea competentă raportează simultan sancțiunile sau măsurile administrative respective către ESMA. Dacă o sancțiune sau o măsură publicată se referă la o societate de administrare sau o societate de investiții, ESMA adaugă pe lista societăților de administrare publicată în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) o trimitere la sancțiunea sau măsura publicată.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea determinării procedurilor și a formularelor pentru transmiterea informațiilor menționate în prezentul articol.

ESMA transmite aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la 18 septembrie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(*) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31)."

18. Se introduce următorul articol:

„Articolul 104a

(1) Statele membre aplică Directiva 95/46/CE în cazul prelucrării datelor cu caracter personal efectuate pe teritoriul lor în temeiul prezentei directive.

(2) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului (*) se aplică prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de către ESMA în temeiul prezentei directive.

(*) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1)."

19. La articolul 12 alineatul (3), articolul 14 alineatul (2), articolul 43 alineatul (5), articolul 51 alineatul (4), articolul 60 alineatul (6), articolul 61 alineatul (3), articolul 62 alineatul (4), articolul 64 alineatul (4), articolul 75 alineatul (4), articolul 78 alineatul (7), articolul 81 alineatul (2), articolul 95 alineatul (1) și articolul 111, cuvintele „în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4) și în condițiile articolelor 112a și 112b” se înlocuiesc cu cuvintele „în conformitate cu articolul 112a”.

20. În articolul 50a, cuvintele „în conformitate cu articolul 112a și în condițiile articolelor 112b și 112c” se înlocuiesc cu cuvintele „în conformitate cu articolul 112a”.

21. La articolul 52 alineatul (4) al treilea paragraf, trimiterea la „articolul 112 alineatul (1)” se înlocuiește cu trimiterea la „articolul 112”.

22. Articolul 112 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 112

Comisia este asistată de Comitetul european pentru valori mobiliare, instituit prin Decizia 2001/528/CE a Comisiei (*).

(*) Decizia 2001/528/CE a Comisiei din 6 iunie 2001 privind instituirea Comitetului european pentru valori mobiliare (JO L 191, 13.7.2001, p. 45)."

23. Articolul 112a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 112a

- (1) Competența de a adopta acte delegate se conferă Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolele 12, 14, 43, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 și 111 se conferă Comisiei pentru o perioadă de patru ani începând de la 4 ianuarie 2011.

Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 26b se conferă Comisiei pentru o perioadă de patru ani începând de la 17 septembrie 2014.

Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 50a se conferă Comisiei pentru o perioadă de patru ani începând de la 21 iulie 2011.

Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 51 se conferă Comisiei pentru o perioadă de patru ani începând de la 20 iunie 2013.

Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu șase luni înainte de încheierea perioadei de patru ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

- (3) Delegarea de competențe menționată la articolele 12, 14, 26b, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 și 111 poate fi revocată oricând de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

- (4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

- (5) Un act delegat adoptat în temeiul articolelor 12, 14, 26b, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 și 111 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu a formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

24. Articolul 112b se elimină.

25. În schema A din anexa I, punctul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„2. Informații privind depozitarul:

2.1. identitatea depozitarului OPCVM-ului și o descriere a datoriilor acestuia și a conflictelor de interese care pot apărea;

2.2.o descriere a funcțiilor de păstrare în siguranță delegate de către depozitar, lista delegațiilor și subdelegațiilor și eventualele conflicte de interese care pot apărea în urma delegării;

2.3.o declarație conform căreia se vor pune la dispoziția investitorilor, la cerere, informații actualizate privind punctele 2.1 și 2.2.”

Articolul 2

(1) Statele membre adoptă și publică până la 18 martie 2016 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică fără întârziere Comisiei textul acestor măsuri.

Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative menționate la primul paragraf începând cu 18 martie 2016. Atunci când statele membre adoptă respectivele măsuri, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 23 iulie 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

S. GOZI

DIRECTIVA 2014/92/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 23 iulie 2014****privind comparabilitatea comisioanelor aferente conturilor de plăți, schimbarea conturilor de plăți și
accesul la conturile de plăți cu servicii de bază****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) În conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), piața internă urmează să includă o zonă fără frontiere interne în care să fie asigurată libera circulație a bunurilor, persoanelor, serviciilor și capitalurilor. Fragmentarea pieței interne dăunează competitivității, creșterii economice și creării de locuri de muncă în cadrul Uniunii. Eliminarea obstacolelor directe și indirecte din calea bunei funcționări a pieței interne este esențială pentru finalizarea acesteia. Acțiunea Uniunii cu referire la piața internă în sectorul serviciilor financiare cu amănuntul a contribuit deja în mod substanțial la dezvoltarea activității transfrontaliere a prestatorilor de servicii de plată, la multiplicarea opțiunilor consumatorilor și la sporirea calității și a transparenței ofertei.
- (2) În această privință, Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ a stabilit o serie de cerințe de bază privind transparența comisioanelor percepute de către prestatorii de servicii de plată pentru serviciile oferite la conturile de plăți. Acest lucru a facilitat în mod substanțial activitatea prestatorilor de servicii de plată, creând norme uniforme cu privire la furnizarea serviciilor de plată și a informațiilor ce trebuie comunicate, a redus sarcina administrativă și a generat economii de costuri pentru prestatorii de servicii de plată.
- (3) Buna funcționare a pieței interne și dezvoltarea unei economii moderne, favorabile incluziunii sociale, depind tot mai mult de furnizarea universală a serviciilor de plată. Orice nouă legislație în acest sens trebuie să se înscrie într-o strategie economică inteligentă pentru Uniune, care trebuie să țină seama în mod efectiv de nevoile consumatorilor mai vulnerabili.

⁽¹⁾ JO C 51, 22.2.2014, p. 3.

⁽²⁾ JO C 341, 21.11.2013, p. 40.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 23 iulie 2014.

⁽⁴⁾ Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE (JO L 319, 5.12.2007, p. 1).

- (4) Cu toate acestea, trebuie depuse eforturi suplimentare în vederea îmbunătățirii și a dezvoltării pieței interne a serviciilor bancare cu amănuntul, astfel cum a arătat Parlamentul European în Rezoluția sa din 4 iulie 2012 referitoare la recomandări adresate Comisiei privind accesul la serviciile bancare de bază. În prezent, lipsa transparenței și a comparabilității comisioanelor, precum și dificultățile în materie de schimbare a conturilor de plăți creează în continuare obstacole în calea dezvoltării unei piețe pe deplin integrate, contribuind la o concurență slabă în sectorul serviciilor bancare cu amănuntul. Respectivul probleme trebuie abordate și trebuie atinse standarde de înaltă calitate.
- (5) Condițiile actuale de pe piața internă ar putea să îi împiedice pe prestatorii de servicii de plată să își exercite libertatea de a se stabili în Uniune sau de a furniza servicii în cadrul acesteia, din cauza atragerii cu dificultate a clienților la momentul intrării pe o piață nouă. Intrarea pe o piață nouă presupune adesea efectuarea unor investiții semnificative. Astfel de investiții sunt justificate numai dacă prestatorul întrevăde existența unor oportunități suficiente și o cerere corespunzătoare din partea consumatorilor. Mobilitatea scăzută a consumatorilor în ceea ce privește serviciile financiare cu amănuntul este cauzată în mare măsură de lipsa de transparență și de comparabilitate a comisioanelor și a serviciilor oferite, precum și de dificultățile legate de schimbarea conturilor de plăți. De asemenea, respectivii factori frânează cererea, acest lucru fiind valabil cu precădere în context transfrontalier.
- (6) Mai mult, este posibil ca fragmentarea cadrelor naționale de reglementare existente să ridice bariere semnificative în calea finalizării pieței interne în domeniul conturilor de plăți. Dispozițiile naționale existente referitoare la conturile de plăți și, în special, cele referitoare la comparabilitatea comisioanelor și la schimbarea conturilor de plăți diferă. În cazul schimbării conturilor, lipsa unor măsuri uniforme cu caracter obligatoriu la nivelul Uniunii a condus la practici și măsuri divergente la nivel național. Diferențele respective sunt și mai pronunțate în domeniul comparabilității comisioanelor, unde nu există niciun fel de măsuri la nivelul Uniunii, nici măcar de autoreglementare. În cazul în care aceste diferențe vor deveni mai semnificative în viitor, pe măsură ce prestatorii de servicii de plată tind să își adapteze practicile la piețele naționale, costul operării la nivel transfrontalier va crește comparativ cu costurile suportate de prestatorii interni și, prin urmare, se va diminua atractivitatea activității desfășurate la nivel transfrontalier. Activitatea transfrontalieră pe piața internă este obstrucționată de obstacolele ce apar în calea deschiderii unui cont de plăți în străinătate de către consumatori. Criteriile restrictive de eligibilitate existente îi pot împiedica pe cetățenii Uniunii să se deplaseze liber în interiorul Uniunii. Asigurarea accesului tuturor consumatorilor la un cont de plăți le va permite acestora să participe la piața internă și să se bucure de beneficiile pieței interne.
- (7) Mai mult, deoarece unii clienți potențiali nu își deschid conturi de plăți, fie pentru că acest lucru le este refuzat, fie pentru că nu le sunt oferite produse adecvate, cererea potențială de servicii legate de conturile de plăți din Uniune nu este, în prezent, exploatată pe deplin. O participare mai largă a consumatorilor pe piața internă i-ar motiva și mai mult pe prestatorii de servicii de plată să intre pe noi piețe. De asemenea, crearea unor condiții în care toți consumatorii să poată avea acces la un cont de plăți este un mijloc necesar cu ajutorul căruia aceștia sunt încurajați să participe pe piața internă și li se permite să se bucure de beneficiile pieței interne.
- (8) Transparența și comparabilitatea comisioanelor au fost analizate la nivelul Uniunii în cadrul unei inițiative de autoreglementare inițiate de sectorul bancar. Cu toate acestea, nu s-a ajuns la un acord final cu privire la inițiativa respectivă. În ceea ce privește schimbarea conturilor, principiile comune instituite în 2008 de Comitetul European pentru Sectorul Bancar prevăd un mecanism-model pentru schimbarea între conturi de plăți oferite de bănci aflate în același stat membru. Totuși, având în vedere caracterul lor neobligatoriu, respectivele principii comune au fost aplicate într-o manieră inconsecventă pe tot cuprinsul Uniunii și cu rezultate inefficiente. Mai mult, principiile comune se referă numai la schimbarea conturilor de plăți la nivel național și nu au în vedere schimbarea conturilor la nivel transfrontalier. În final, în ceea ce privește accesul la un cont de plăți de bază, prin Recomandarea 2011/442/UE a Comisiei ⁽¹⁾ statele membre au fost invitate să ia măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acesteia în termen de cel mult șase luni de la publicare. În prezent, numai câteva state membre respectă principiile fundamentale prevăzute în recomandarea respectivă.

(¹) Recomandarea 2011/442/UE a Comisiei din 18 iulie 2011 referitoare la accesul la un cont de plăți de bază (JO L 190, 21.7.2011, p. 87).

- (9) Pentru a sprijini mobilitatea financiară efectivă și fără probleme pe termen lung, este esențial să se instituie un set uniform de norme care să abordeze problema mobilității scăzute a clienților și, în special, să crească posibilitățile de comparare a serviciilor și a comisioanelor aferente conturilor de plăți și să motiveze schimbarea conturilor de plăți, precum și să evite discriminarea pe criteriul reședinței a consumatorilor care intenționează să deschidă și să utilizeze un cont de plăți transfrontalier. Mai mult, este esențial să se adopte măsuri adecvate care să încurajeze participarea clienților la piața conturilor de plăți. Măsurile respective vor motiva prestatorii de servicii de plată să intre pe piața internă și vor asigura condiții de concurență echitabile, consolidând astfel concurența și alocarea eficientă a resurselor în interiorul pieței financiare cu amănuntul a Uniunii, în beneficiul întreprinderilor și al consumatorilor. De asemenea, informațiile transparente referitoare la comisioane și posibilitățile de schimbare a conturilor, combinate cu dreptul de acces la un cont de plăți cu servicii de bază, vor permite cetățenilor Uniunii să se deplaseze și să efectueze mai ușor achiziții în interiorul Uniunii și, drept urmare, să se bucure de beneficiile unei piețe interne pe deplin funcționale în domeniul serviciilor financiare cu amănuntul și să contribuie la dezvoltarea ulterioară a pieței interne.
- (10) De asemenea, este esențial să se asigure faptul că prezenta directivă nu împiedică inovarea în domeniul serviciilor financiare cu amănuntul. În fiecare an apar noi tehnologii, precum serviciile bancare mobile și cardurile de plată cu valoare stocată, ceea ce poate face ca modelul actual de conturi de plăți să devină învechit.
- (11) Prezenta directivă ar trebui să nu împiedice statele membre să mențină sau să adopte dispoziții mai stricte cu scopul de a proteja consumatorii, cu condiția ca dispozițiile respective să fie coerente cu obligațiile care le revin în temeiul dreptului Uniunii și al prezentei directive.
- (12) Dispozițiile prezentei directive referitoare la comparabilitatea comisioanelor și schimbarea conturilor de plăți ar trebui să se aplice tuturor prestatorilor de servicii de plată, astfel cum sunt definiți în Directiva 2007/64/CE. Dispozițiile prezentei directive privind accesul la conturile de plăți cu servicii de bază ar trebui să se aplice numai instituțiilor de credit. Toate dispozițiile prezentei directive ar trebui să se aplice în cazul conturilor de plăți prin care consumatorii pot efectua următoarele operațiuni: depunere de fonduri, retragere de numerar și efectuarea și primirea de plăți către și de la terți, inclusiv efectuarea de transferuri credit. În consecință, conturile cu servicii mai limitate ar trebui excluse. De exemplu, conturile precum conturile de economii, conturile la care sunt atașate cărți de credit, în cazul cărora fondurile sunt de obicei transferate în scopul unic al rambursării creanțelor aferente cărților de credit, conturile curente ipotecare (*current account mortgages*) sau conturile de monedă electronică ar trebui să fie, în principiu, excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive. Totuși, în cazul în care sunt folosite pentru operațiuni de plată zilnice și conțin toate serviciile enumerate mai sus, aceste conturi vor fi incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive. Conturile deținute de întreprinderi, chiar de întreprinderile mici sau de microîntreprinderi, ar trebui să nu intre în domeniul de aplicare al prezentei directive, cu excepția cazului în care sunt deținute cu titlu personal. Statele membre ar trebui să poată alege să extindă aplicarea prezentei directive la alți prestatori de servicii de plată și la alte conturi de plăți, de exemplu la cele care oferă servicii de plată mai limitate.
- (13) Având în vedere că un cont de plăți cu servicii de bază este un tip de cont de plăți în sensul prezentei directive, dispozițiile referitoare la transparență și schimbarea conturilor ar trebui să se aplice și acestor conturi.
- (14) Definițiile din prezenta directivă ar trebui alinate pe cât posibil cu cele din alte acte legislative ale Uniunii, în special cu cele din Directiva 2007/64/CE și din Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (¹).
- (15) Este esențial pentru consumatori să poată înțelege comisioanele, astfel încât să poată compara ofertele provenind de la prestatori de servicii de plată diferiți și să ia decizii în cunoștință de cauză cu privire la contul de plăți cel mai adecvat nevoilor lor. Compararea comisioanelor nu poate fi realizată dacă prestatorii de servicii de plată utilizează o terminologie diferită pentru aceleași servicii și furnizează informații în formate diferite. Terminologia standardizată, însoțită de informații specifice prezentate într-un format coerent referitoare la comisioanele aferente celor mai reprezentative servicii legate de conturile de plăți, poate ajuta consumatorii să înțeleagă și să compare comisioanele.

(¹) Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 de stabilire a cerințelor tehnice și comerciale aplicabile operațiunilor de transfer de credit și de debitare directă în euro și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 924/2009 (JO L 94, 30.3.2012, p. 22).

- (16) Consumatorii ar beneficia cel mai mult de informații concise, standardizate și ușor de comparat de la un prestator de servicii de plată la altul. Instrumentele puse la dispoziția consumatorilor în vederea comparării ofertelor de conturi de plăți nu ar avea un impact pozitiv dacă timpul investit în parcurgerea unor liste lungi de comisioane pentru oferte diferite ar cântări mai mult decât beneficiul alegerii unei oferte care reprezintă cea mai bună valoare. Instrumentele respective ar trebui să poată avea multiple forme, fiind necesară și testarea de către consumatori. În această etapă, terminologia referitoare la comisioane ar trebui standardizată numai pentru termenii și definițiile cele mai reprezentative din statele membre, pentru a evita riscul informării excesive și pentru a facilita punerea în aplicare rapidă.
- (17) Terminologia privind comisioanele ar trebui să fie stabilită de statele membre și să permită luarea în considerare a specificităților piețelor locale. Pentru a fi considerate reprezentative, serviciile ar trebui să facă obiectul unui comision la cel puțin un prestator de servicii de plată dintr-un stat membru. În plus, în cazul în care serviciile sunt comune unei majorități a statelor membre, terminologia utilizată pentru definirea acestor servicii ar trebui să fie standardizată la nivelul Uniunii, făcând astfel posibilă mai buna comparare a ofertelor de conturi de plăți la nivelul Uniunii. Pentru a asigura faptul că listele naționale sunt suficient de omogene, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) (ABE) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾ ar trebui să emită orientări pentru a ajuta statele membre să identifice serviciile care sunt cele mai răspândite și care generează pentru consumatori cele mai mari costuri la nivel național. În aceste scopuri, statele membre ar trebui până la 18 decembrie 2014 să comunice Comisiei și ABE, autoritățile adecvate cărora ar trebui să li se adreseze respectivele orientări.
- (18) După ce statele membre au stabilit o listă provizorie a celor mai reprezentative servicii care fac obiectul unui comision la nivel național, împreună cu termenii și definițiile, ABE ar trebui să le revizuiască pentru a identifica, prin intermediul unor proiecte de standarde tehnice de reglementare, serviciile care sunt comune majorității statelor membre și pentru a propune termeni și definiții standardizate la nivelul Uniunii în acest sens, în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii. ABE ar trebui să asigure faptul că se utilizează numai un singur termen pentru fiecare serviciu în oricare dintre limbile oficiale ale fiecărui stat membru care este în același timp și o limbă oficială a instituțiilor Uniunii. Aceasta înseamnă că pot fi utilizați, pentru același serviciu, termeni diferiți în state membre diferite care folosesc aceeași limbă oficială a instituțiilor Uniunii, ținându-se astfel cont de specificul național. Statele membre ar trebui apoi să integreze eventualii termeni de la nivelul Uniunii aplicabili în listele lor provizorii și să publice pe această bază listele lor finale.
- (19) Pentru a ajuta consumatorii să compare cu ușurință comisioanele aferente conturilor de plăți din piața internă în ansamblu, prestatorii de servicii de plată ar trebui să le pună la dispoziție un document de informare cu privire la comisioane care să prezinte comisioanele aferente tuturor serviciilor cuprinse în lista celor mai reprezentative servicii legate de un cont de plăți la nivel național. După caz, în documentul de informare cu privire la comisioane ar trebui să se utilizeze termenii și definițiile standardizate stabilite la nivelul Uniunii. Acest lucru ar contribui și la crearea unor condiții de concurență echitabile între prestatorii de servicii de plată care concurează pe piața conturilor de plăți. Documentul de informare cu privire la comisioane nu ar trebui să conțină alte comisioane. În cazul în care un prestator de servicii de plată nu oferă un serviciu care figurează pe lista celor mai reprezentative servicii legate de un cont de plăți, ar trebui să indice acest lucru, de exemplu marcând serviciul ca „neofert” sau „neaplicabil”. Statele membre ar trebui să poată prevedea obligația ca, pe lângă documentul de informare cu privire la comisioane, să fie furnizați indicatori principali precum un indicator cuprinzător al costurilor care să rezume costul anual total al contului de plăți pentru consumatori. Pentru a îi ajuta pe consumatori să înțeleagă comisioanele pe care trebuie să le plătească pentru contul lor de plăți, acestora ar trebui să li se pună la dispoziție un glosar care să conțină explicații clare, fără caracter tehnic și lipsite de ambiguitate cel puțin pentru comisioanele și serviciile prevăzute în documentul de informare cu privire la comisioane. Glosarul ar trebui să funcționeze ca un instrument util care încurajează o mai bună înțelegere a sensului comisioanelor, fapt care ajută consumatorii să aleagă dintr-o gamă mai largă de oferte de conturi de plăți. De asemenea, ar trebui introdusă o obligație pentru prestatorii de servicii de plată de a informa consumatorii gratuit și cel puțin o dată pe an cu privire la toate comisioanele percepute pentru contul lor de plăți, inclusiv, dacă este cazul, rata dobânzii pentru descoperitul de cont și rata dobânzii creditoare.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

Aceasta nu aduce atingere dispozițiilor referitoare la descoperitul de cont prevăzute în Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾. Informațiile *ex post* ar trebui furnizate într-un document distinct intitulat „situația comisioanelor”. Acesta ar trebui să ofere o imagine completă a dobânzii acumulate și a tuturor comisioanelor suportate în legătură cu utilizarea contului de plăți, pentru a îi permite consumatorului să înțeleagă ce vizează cheltuielile cu comisioanele și să evalueze necesitatea fie a modificării tiparelor de consum, fie a mutării la un alt prestator. Acest beneficiu ar fi maximizat dacă informațiile *ex post* referitoare la comisioane ar prezenta serviciile cele mai reprezentative în aceeași ordine ca informațiile *ex ante* referitoare la comisioane.

- (20) Pentru a răspunde nevoilor consumatorilor, este necesar să se garanteze faptul că informațiile referitoare la comisioanele aplicabile conturilor de plăți sunt exacte, clare și comparabile. Prin urmare, după consultarea autorităților naționale și după testarea de către consumatori, ABE ar trebui să elaboreze un proiect de standarde tehnice de punere în aplicare în ceea ce privește un format de prezentare standardizat pentru documentul de informare cu privire la comisioane, pentru situația comisioanelor și pentru simbolurile comune, pentru a se asigura că acestea sunt inteligibile și comparabile din perspectiva consumatorilor. Același format și aceeași ordine a pozițiilor și a rubricilor ar trebui să fie respectate pentru fiecare document de informare cu privire la comisioane și fiecare situație a comisioanelor din fiecare stat membru, oferindu-le consumatorilor posibilitatea de a compara cele două documente, maximizând astfel gradul de înțelegere și de utilizare a informațiilor. Documentul de informare cu privire la comisioane și situația comisioanelor ar trebui să poată fi diferențiate cu claritate de alte tipuri de comunicări. În plus, atunci când elaborează formatele respective, ABE ar trebui să țină seama și de faptul că statele membre pot alege să furnizeze documentul de informare cu privire la comisioane și situația comisioanelor împreună cu informațiile necesare în temeiul altor acte legislative ale Uniunii sau naționale privind conturile de plăți și serviciile conexe.
- (21) Pentru a asigura utilizarea consecventă a terminologiei aplicabile la nivelul Uniunii pe întreg teritoriul acesteia, statele membre ar trebui să instituie obligația prestatorilor de servicii de plată de a utiliza terminologia aplicabilă la nivelul Uniunii împreună cu terminologia standardizată care continuă să se aplice la nivel național, identificată în lista finală pe parcursul comunicărilor cu consumatorii, inclusiv în documentul de informare cu privire la comisioane și în situația comisioanelor. Prestatorii de servicii de plată ar trebui să poată utiliza nume de mărci în cuprinsul informațiilor lor contractuale, comerciale și de marketing, cu condiția să identifice în mod clar termenul standardizat corespunzător aplicabil. În cazul în care aleg să utilizeze nume de mărci în documentul de informare cu privire la comisioane sau în situația comisioanelor, aceasta ar trebui să fie pusă față de termenii standardizați ca o desemnare secundară, utilizându-se de exemplu paranteze pătrate sau caractere tipografice mai mici.
- (22) Site-urile internet de comparare care sunt independente reprezintă un mijloc eficient cu ajutorul căruia consumatorii pot evalua avantajele diferitelor oferte de conturi de plăți într-un singur loc. Aceste site-uri pot asigura echilibrul corect între necesitatea ca informațiile să fie clare și concise, dar, în același timp, complete și inteligibile, oferindu-le utilizatorilor posibilitatea de a obține mai multe informații detaliate dacă acest lucru îi interesează. Acestea ar trebui să urmărească includerea unei game de oferte cât mai largi posibil, cu scopul de a oferi o imagine reprezentativă, vizând totodată o parte semnificativă a pieței. Aceste site-uri pot reduce, de asemenea, costurile aferente căutării, deoarece nu va mai fi nevoie ca respectivii consumatori să colecteze informații în mod separat de la prestatorii de servicii de plată. Este esențial ca informațiile prezentate pe astfel de site-uri internet să fie demne de încredere, imparțiale și transparente, iar consumatorii să fie informați cu privire la existența unor astfel de site-uri internet. În această privință, statele membre ar trebui să informeze publicul cu privire la existența acestor site-uri.
- (23) Pentru a obține informații imparțiale cu privire la comisioanele percepute și ratele dobânzii aplicate în legătură cu conturile de plăți, consumatorii ar trebui să poată utiliza site-uri internet de comparare accesibile publicului care sunt independente din punct de vedere operațional de prestatorii de servicii de plată, ceea ce înseamnă că niciunui prestator de servicii de plată nu ar trebui să i se acorde tratament favorabil în rezultatele căutării. Prin urmare, statele membre ar trebui să asigure accesul liber pentru consumatori la cel puțin un astfel de site internet pe teritoriile lor respective. Site-urile internet de comparare respective pot fi administrate de autoritățile competente, de alte autorități publice și/sau de operatori privați sau în numele acestora. Funcția de comparare a comisioanelor aferente conturilor de plăți poate fi îndeplinită și de site-uri internet existente care compară o gamă largă de produse financiare sau nefinanciare. Site-urile internet ar trebui să funcționeze în conformitate cu criterii de calitate specifice, care să includă cerința de a furniza detalii privind proprietarii lor, informații exacte și actualizate, să

⁽¹⁾ Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO L 133, 22.5.2008, p. 66).

precizeze momentul ultimei actualizări, să stabilească criterii clare, obiective, pe care se vor baza comparațiile și să includă o gamă largă de oferte de conturi de plăți care acoperă o parte semnificativă a pieței. Statele membre ar trebui să poată stabili cât de des site-urile internet de comparare urmează să revizuiască și să actualizeze informațiile pe care le furnizează consumatorilor, ținând cont de frecvența cu care prestatorii de servicii de plată își actualizează în general informațiile privind comisioanele. Statele membre ar trebui să stabilească de asemenea ce constituie o gamă largă de oferte de conturi de plăți care acoperă o parte semnificativă a pieței, evaluând de exemplu câți prestatori de servicii de plată există și, prin urmare, dacă ar fi suficientă o majoritate simplă sau mai puțin, precum și/sau cota de piață și/sau amplasarea geografică a acestora. Site-urile internet de comparare ar trebui să compare comisioanele plătibile pentru serviciile incluse în lista celor mai reprezentative servicii legate de conturile de plăți, integrând terminologia de la nivelul Uniunii.

Statelor membre ar trebui să li se dea posibilitatea de a impune acestor site-uri internet obligația de a compara și alte informații, precum informații privind factorii determinanți ai nivelului serviciilor prestate de prestatorii de servicii de plată, cum ar fi numărul și adresa filialelor sau ale bancomatelor. În cazul în care într-un stat membru nu există decât un singur site internet de comparare, care nu mai funcționează sau nu mai respectă criteriile de calitate, statul membru ar trebui să asigure accesul consumatorilor la un alt site internet de comparare la nivel național într-o perioadă de timp rezonabilă.

- (24) Oferirea unui cont de plăți în cadrul unui pachet împreună cu produse sau servicii, altele decât servicii legate de un cont de plăți, precum produse de asigurare sau consiliere financiară, reprezintă o practică curentă a prestatorilor de servicii de plată. Respectiva practică poate constitui un mijloc prin care prestatorii de servicii de plată își diversifică oferta și concurează unii împotriva altora, în cele din urmă cu efecte benefice pentru consumatori. Cu toate acestea, studiul din 2009 al Comisiei referitor la practicile de legare din sectorul financiar, precum și consultările relevante și plângerile formulate de consumatori au arătat că prestatorii de servicii de plată pot oferi conturi de plăți în cadrul unui pachet cu produse care nu sunt solicitate de consumatori și care nu sunt esențiale pentru conturile de plăți, cum ar fi asigurarea locuinței. Mai mult, s-a observat că aceste practici pot reduce transparența și comparabilitatea prețurilor, pot limita opțiunile de achiziție ale consumatorilor și pot avea un impact negativ asupra mobilității lor. Prin urmare, statele membre ar trebui să asigure faptul că, atunci când prestatorii de servicii de plată oferă conturi de plăți în cadrul unui pachet, consumatorilor li se comunică dacă există posibilitatea de a achiziționa contul de plăți separat și, dacă da, furnizează informații separate privind costurile și comisioanele aplicabile asociate fiecăruia dintre celelalte produse sau servicii incluse în pachet care poate fi cumpărat separat.
- (25) Procesul de schimbare a conturilor de plăți ar trebui armonizat în întreaga Uniune. În prezent, măsurile existente la nivel național sunt extrem de diversificate și nu garantează un nivel adecvat al protecției consumatorilor în toate statele membre. Furnizarea de măsuri legislative de stabilire a principiilor de bază care trebuie urmate de prestatorii de servicii de plată atunci când furnizează astfel de servicii în fiecare stat membru ar îmbunătăți funcționarea pieței interne atât pentru consumatori, cât și pentru prestatorii de servicii de plată. Pe de o parte, ar garanta condiții de concurență echitabile pentru consumatorii care pot fi interesați să deschidă un cont de plăți într-un stat membru diferit, întrucât ar garanta faptul că se oferă un nivel de protecție echivalent. Pe de altă parte, ar reduce diferențele dintre măsurile de reglementare existente la nivel național și, prin urmare, ar reduce sarcina administrativă pentru prestatorii de servicii de plată care intenționează să își ofere serviciile la nivel transfrontalier. În consecință, măsurile privind schimbarea conturilor vor facilita prestarea de servicii aferente conturilor de plăți în cadrul pieței interne.
- (26) Schimbarea conturilor nu ar trebui să presupună transferul contractului de la prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul la prestatorul de servicii de plată destinatar.
- (27) Consumatorii sunt motivați să își schimbe conturile de plăți numai dacă procesul nu presupune o sarcină administrativă și financiară excesivă. Prin urmare, prestatorii de servicii de plată ar trebui să ofere consumatorilor o procedură clară, rapidă și sigură pentru a schimba conturile de plăți, inclusiv conturi de plăți cu servicii de bază. Această procedură ar trebui să fie garantată atunci când consumatorii doresc să își schimbe conturile de la un prestator de servicii de plată la altul, dar și atunci când consumatorii doresc să facă schimbul între conturi de plăți diferite în cadrul aceluiași prestator de servicii de plată. Acest lucru ar permite consumatorilor să beneficieze de cele mai convenabile oferte de pe piață și să treacă ușor de la conturile lor de plăți existente la altele potențial mai adecvate, indiferent dacă acest lucru se întâmplă în cadrul aceluiași prestator de servicii de plată sau între prestatori de servicii de plată diferiți. Orice comision pentru serviciul de schimbare a conturilor percepute de prestatorii de servicii de plată ar trebui să fie rezonabil și să corespundă costului real suportat de prestatorii de servicii de plată.

- (28) În cazul schimbărilor de la un prestator de servicii de plată la altul care se află pe teritoriul aceluiași stat membru, statele membre ar trebui să fie autorizate să creeze sau să păstreze mecanisme diferite de cele prevăzute în prezenta directivă dacă acest lucru este în mod clar în interesul consumatorilor.
- (29) Procesul de schimbare a conturilor ar trebui să fie cât mai clar posibil pentru consumator. În consecință, statele membre ar trebui să se asigure că prestatorul de servicii de plată destinatar este răspunzător pentru inițierea și gestionarea procesului în numele consumatorului. Statele membre ar trebui să poată utiliza mijloace suplimentare, cum ar fi o soluție tehnică, atunci când creează serviciul de schimbare a conturilor. Aceste mijloace suplimentare pot depăși cerințele prezentei directive; de exemplu, serviciul de schimbare a conturilor poate fi furnizat într-o perioadă de timp mai scurtă sau prestatorii de servicii de plată pot fi obligați să asigure, la cererea consumatorului, redirectionarea automată sau manuală a transferurilor de credit primite în contul de plăți anterior către noul cont de plăți pentru o perioadă de timp limitată începând de la primirea autorizării de schimbare. De asemenea, aceste mijloace suplimentare pot fi utilizate de prestatorii de servicii de plată în mod voluntar chiar și atunci când statul membru nu impune aceste lucru.
- (30) Consumatorilor ar trebui să li se permită să solicite prestatorului de servicii de plată destinatar schimbarea tuturor sau a unora dintre încasările prin transfer de credit, ordinele de plată programată pentru transferurile de credit sau mandatele de debitare directă, în mod ideal în cadrul unei singure întâlniri cu prestatorul de servicii de plată destinatar. În acest scop, consumatorii ar trebui să poată semna o autorizație prin care consimt la fiecare dintre sarcinile menționate. Statele membre ar putea solicita ca autorizarea din partea consumatorului să se facă în scris, dar ar putea de asemenea să aleagă să accepte mijloace echivalente acolo unde este cazul, de exemplu atunci când există un sistem automat pentru efectuarea schimbării conturilor. Înainte de a acorda această autorizare, consumatorul ar trebui informat cu privire la toate etapele procedurale care trebuie parcurse pentru finalizarea procesului de schimbare a conturilor. De exemplu, autorizarea ar putea include toate sarcinile care fac parte din serviciul de schimbare și care ar putea permite consumatorului să aleagă doar unele dintre acestea.
- (31) Cooperarea prestatorului de servicii de plată care efectuează transferul este necesară pentru a asigura succesul schimbării conturilor. Prestatorul de servicii de plată destinatar ar trebui să primească de la prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul toate informațiile necesare în vederea restabilirii plăților în celălalt cont de plăți. Totuși, aceste informații nu ar trebui să depășească ceea ce este necesar pentru efectuarea schimbării conturilor.
- (32) Pentru a facilita deschiderea transfrontalieră de conturi, consumatorul ar trebui să poată solicita noului prestator de servicii de plată să stabilească în noul cont de plăți toate sau unele dintre ordinele de plată programată pentru transferurile de credit, să accepte debitările directe începând cu data specificată de consumator și să furnizeze consumatorului informații detaliate privind noul cont de plăți, de preferat în cadrul unei singure întâlniri cu noul prestator de servicii de plată.
- (33) Consumatorii nu ar trebui să facă obiectul unor pierderi financiare, inclusiv taxe sau dobânzi, cauzate de eventuale greșeli făcute de oricare dintre prestatorii de servicii de plată implicați în procesul de schimbare a conturilor. În mod particular, consumatorii nu ar trebui să suporte nicio pierdere financiară care rezultă din plata unor comisioane suplimentare, dobânzi sau alte taxe, precum și amenzi, penalități sau orice alt tip de pagubă financiară cauzată de întârzierea în executarea plății.
- (34) Statele membre ar trebui să garanteze că acei consumatori care intenționează să deschidă un cont de plăți nu sunt discriminați pe criteriul cetățeniei sau al locului lor de reședință. Deși este important să se asigure că niciun client nu utilizează sistemul financiar în scopuri ilegale, cum ar fi fraudă, spălarea de bani sau finanțarea terorismului, instituțiile de credit nu ar trebui să ridice bariere în calea consumatorilor care doresc să profite de avantajele pieței interne prin deschiderea și utilizarea de conturi de plăți la nivel transfrontalier. Prin urmare, dispozițiile Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ nu ar trebui utilizate drept pretext pentru respingerea consumatorilor mai puțin avantaioși din punct de vedere comercial.

⁽¹⁾ Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului (JO L 309, 25.11.2005, p. 15).

- (35) Consumatorii care sunt rezidenți legali în Uniune nu ar trebui să fie discriminați pe baza cetățeniei sau a locului de reședință și nici pe o altă bază menționată la articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) atunci când solicită deschiderea unui cont de plăți în Uniune sau accesează un astfel de cont. Mai mult, dreptul de acces la un cont de plăți cu servicii de bază ar trebui asigurat de statele membre indiferent de situația financiară a consumatorului, cum ar fi situația profesională, nivelul venitului, istoricul creditării sau falimentul personal ale acestora.
- (36) Consumatorii care sunt rezidenți legali în Uniune și care nu dețin, într-un anumit stat membru, un cont de plăți ar trebui să aibă posibilitatea de a deschide și de a utiliza un cont de plăți cu servicii de bază în acel stat membru. Conceptul de „rezident legal în Uniune” ar trebui să acopere atât cetățenii Uniunii, cât și resortisanții țărilor terțe care beneficiază deja de drepturi care le sunt conferite în temeiul unor acte ale Uniunii precum Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului ⁽¹⁾, Directiva 2003/109/CE a Consiliului ⁽²⁾, Regulamentul (CE) nr. 859/2003 al Consiliului ⁽³⁾ și Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾. Acest concept ar trebui să includă și solicitanții de azil în temeiul Convenției de la Geneva din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților, al Protocolului la acesta din 31 ianuarie 1967, precum și al altor tratate internaționale relevante. În plus, statele membre ar trebui să poată extinde conceptul de „rezident legal în Uniune” la alți resortisanți ai unor țări terțe care se află pe teritoriul lor.
- (37) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea, cu respectarea deplină a libertăților fundamentale garantate de tratate, să solicite consumatorilor care doresc să deschidă un cont de plăți cu servicii de bază pe teritoriul acestora să demonstreze un interes real pentru acest lucru. Fără a aduce atingere cerințelor adoptate în conformitate cu Directiva 2005/60/CE pentru a preveni spălarea banilor, nu ar trebui să se impună prezența fizică în incintele instituțiilor de credit pentru a demonstra un astfel de interes real.
- (38) Statele membre ar trebui să asigure faptul că numărul instituțiilor de credit care oferă conturi de plăți cu servicii de bază este suficient pentru a garanta că se adresează tuturor consumatorilor, pentru a evita orice discriminare împotriva acestora și pentru a împiedica denaturări ale concurenței. Atunci când se stabilește numărul suficient de instituții de credit, factorii care trebuie luați în considerare ar trebui să includă acoperirea rețelei de instituții de credit, mărimea teritoriului statului membru, distribuția consumatorilor în teritoriu și cota de piață deținută de instituțiile de credit și ar trebui să se verifice și dacă conturile de plăți cu servicii de bază reprezintă doar o mică parte din conturile de plăți furnizate de instituția de credit. În principiu, conturile de plăți cu servicii de bază ar trebui oferite de cât mai multe instituții de credit posibil, în vederea garantării faptului că consumatorii pot deschide asemenea conturi în incintele unei instituții de credit care se află în apropierea locului lor de reședință și că consumatorii nu sunt în niciun fel discriminați atunci când accesează astfel de conturi și le pot utiliza în mod efectiv. Statele membre ar trebui să asigure în mod special faptul că nu se face nicio discriminare vizibilă marcată, de exemplu printr-un aspect diferit al cărții bancare sau un număr diferit de cont ori un număr diferit de carte bancară. Cu toate acestea, un stat membru ar trebui să poată prevedea oferirea de conturi de plăți cu servicii de bază de către un număr mai mic de instituții de credit, dar acest lucru ar trebui să fie justificat pe baza faptului că, de exemplu, instituțiile de credit respective au o prezență atât de răspândită pe teritoriul statului membru respectiv, încât le-ar putea servi tuturor consumatorilor fără a îi obliga să călătorească prea departe de casă pentru a ajunge la ele. Mai mult decât atât, consumatorii care accesează conturi de plăți cu servicii de bază nu ar trebui să fie stigmatizați în niciun fel, iar acest obiectiv poate fi îndeplinit mai bine dacă se desemnează un număr mai mare de instituții de credit.
- (39) Statele membre ar trebui să poată crea mecanisme pentru a ajuta consumatorii fără adresă stabilă, solicitanții de azil și consumatorii cărora nu li se acordă un permis de ședere, dar a căror expulzare este imposibilă din motive de fapt și de drept, să profite pe deplin de prezenta directivă.

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 149, 5.7.1971, p. 2).

⁽²⁾ Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (JO L 16, 23.1.2004, p. 44).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 859/2003 al Consiliului din 14 mai 2003 de extindere a dispozițiilor Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 și Regulamentului (CEE) nr. 574/72 la resortisanții unor țări terțe care nu fac obiectul dispozițiilor respective exclusiv pe motive de cetățenie (JO L 124, 20.5.2003, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, 30.4.2004, p. 77).

- (40) Atunci când autorizează instituțiile de credit să furnizeze, la cererea consumatorului, o facilitare de tip descoperit de cont în legătură cu un cont de plăți cu servicii de bază, statele membre ar trebui să poată defini o sumă maximă și durata maximă a oricărui astfel de descoperit de cont. Statele membre ar trebui să asigure de asemenea faptul că orice informații privind orice comisioane aferente sunt comunicate consumatorilor într-un mod transparent. În sfârșit, instituțiile de credit ar trebui să respecte Directiva 2008/48/CE atunci când oferă facilități de tip descoperit de cont împreună cu un cont de plăți cu servicii de bază.
- (41) Pentru ca utilizatorilor de conturi de plăți cu servicii de bază să li se ofere servicii adecvate, statele membre ar trebui să oblige instituțiile de credit să asigure formarea corespunzătoare a personalului responsabil și să garanteze faptul că potențialele conflicte de interes nu îi afectează în mod negativ pe consumatorii în cauză.
- (42) Statele membre ar trebui să poată permite instituțiilor de credit să refuze deschiderea unui cont de plăți cu servicii de bază de către consumatori care dețin deja un cont de plăți activ și cel puțin echivalent în același stat membru. Pentru a verifica dacă un consumator nu deține deja un cont de plăți, instituțiile de credit ar trebui să se poată baza pe o declarație pe propria răspundere din partea consumatorului.
- (43) Statele membre ar trebui să garanteze faptul că instituțiile de credit tratează cererile de deschidere a unui cont de plăți cu servicii de bază în termenele stabilite în prezenta directivă și că, în caz de respingere a unei astfel de cereri, instituțiile de credit informează consumatorul cu privire la motivele concrete care au determinat refuzul, cu excepția cazului în care această informare ar veni în contradicție cu securitatea națională, ordinea publică, sau Directiva 2005/60/CE.
- (44) Consumatorilor ar trebui să li se garanteze accesul la o gamă de servicii de plată de bază. Serviciile legate de conturile de plăți cu servicii de bază ar trebui să includă funcția de depunere și retragere de fonduri bănești. Consumatorii ar trebui să aibă posibilitatea de a efectua operațiuni de plată esențiale, cum ar fi să primească venituri sau prestații, să plătească facturi sau taxe și să cumpere bunuri și servicii, inclusiv prin debitare directă, transfer de credit și utilizarea unui card de plăți. Aceste servicii ar trebui să permită achiziția de bunuri și servicii online și să ofere consumatorilor oportunitatea de a iniția ordine de plată prin intermediul facilității online a instituției de credit, acolo unde aceasta este disponibilă. Totuși, un cont de plăți cu servicii de bază nu ar trebui utilizat exclusiv online, deoarece acest fapt ar crea un obstacol pentru consumatorii care nu au acces la internet. Statele membre ar trebui să asigure faptul că, în ceea ce privește serviciile legate de deschiderea, administrarea și închiderea contului de plăți, precum și depunerea și retragerea de fonduri bănești și operațiunile de plată cu cardurile de plată, cu excepția cardurilor de credit, nu există limite ale numărului de operațiuni la dispoziția consumatorului în temeiul normelor specifice de stabilire a tarifelor prevăzute în prezenta directivă. În ceea ce privește executarea transferurilor de credit și a debitărilor directe, precum și operațiunile efectuate printr-un card de credit, în legătură cu un cont de plăți cu servicii de bază, statele membre ar trebui să poată stabili un număr minim de operațiuni la dispoziția consumatorului în temeiul normelor specifice de stabilire a tarifelor prevăzute în prezenta directivă, cu condiția ca serviciile legate de operațiunile respective să fie pentru uzul personal al consumatorului. Atunci când definesc noțiunea de uz personal, statele membre ar trebui să ia în considerare practicile de consum existente și practicile comerciale obișnuite. Comisiunile percepute pentru operațiunile care depășesc numărul minim de operațiuni nu ar trebui să fie niciodată mai ridicate decât cele practicate în conformitate cu politica tarifară obișnuită a instituției de credit.
- (45) Atunci când se identifică serviciile care urmează să fie oferite cu un cont de plăți cu servicii de bază și un număr minim de operațiuni care trebuie incluse, ar trebui să se țină cont de specificitățile naționale. În particular, anumite servicii pot fi considerate esențiale pentru a garanta utilizarea integrală a unui cont de plăți într-un anumit stat membru, datorită utilizării lor răspândite la nivel intern. De exemplu, în unele state membre consumatorii continuă să utilizeze cecurile la scară largă, în timp ce în alte state membre acest mijloc de plată este foarte rar utilizat. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să le permită statelor membre să identifice servicii suplimentare care sunt considerate esențiale la nivel național și care ar trebui să fie furnizate împreună cu un cont de plăți cu servicii de bază în statul membru în cauză. De asemenea, statele membre ar trebui să asigure faptul că comisioanele percepute de instituțiile de credit pentru oferirea acestor servicii suplimentare în legătură cu un cont de plăți cu servicii de bază sunt rezonabile.

- (46) Pentru a asigura disponibilitatea conturilor de plăți cu servicii de bază unei game cât mai vaste de consumatori, acestea ar trebui oferite gratuit sau în schimbul unui comision rezonabil. Pentru a încuraja consumatorii vulnerabili care nu beneficiază de servicii bancare să participe pe piața serviciilor bancare cu amănuntul, statele membre pot prevedea ca aceste conturi de plăți cu servicii de bază să fie oferite acestor consumatori în condiții deosebit de avantajoase, de exemplu gratuit. Statele membre ar trebui să fie libere să definească mecanismul de identificare a consumatorilor care pot beneficia de conturi de plăți cu servicii de bază în condiții mai avantajoase, cu condiția ca mecanismul să asigure faptul că consumatorii vulnerabili pot accesa un cont de plăți cu servicii de bază. În orice caz, o astfel de abordare ar trebui să nu aducă atingere dreptului tuturor consumatorilor, inclusiv al celor nevulnerabili, de a accesa conturi de plăți cu servicii de bază cel puțin în schimbul unui comision rezonabil. În plus, orice taxe suplimentare percepute consumatorului pentru nerespectarea clauzelor contractuale ar trebui să fie rezonabile. Statele membre ar trebui să stabilească ceea ce constituie o taxă rezonabilă în funcție de circumstanțele naționale.
- (47) Instituțiile de credit ar trebui să refuze deschiderea unui cont de plăți cu servicii de bază sau să rezilieze un contract privind un astfel de cont numai în circumstanțe specifice, cum ar fi nerespectarea legislației privind spălarea banilor și finanțarea terorismului sau a celei privind prevenirea și investigarea infracțiunilor. Chiar și în aceste cazuri, refuzul poate fi justificat numai dacă respectivul consumator nu respectă legislația respectivă, și nu pe motiv că procedura de verificare a respectării legislației este prea împovărătoare sau prea costisitoare. Cu toate acestea, ar putea exista cazuri în care un consumator poate abuza de dreptul său de a deschide și utiliza un cont de plăți cu servicii de bază. De exemplu, un stat membru ar trebui să poată permite unei instituții de credit să ia măsuri împotriva unui consumator care a comis o infracțiune, precum fraudarea gravă a unei instituții de credit, în vederea evitării repetării unei astfel de infracțiuni. Astfel de măsuri pot include, de exemplu, limitarea accesului consumatorului respectiv la un cont de plăți cu servicii de bază pentru o anumită perioadă de timp. În plus, pot exista cazuri pentru care refuzarea anterioară a unei cereri de deschidere a unui cont de plăți poate fi necesară pentru a identifica consumatorii care ar putea beneficia de un cont de plăți în condiții mai avantajoase. Într-un astfel de caz, instituția de credit ar trebui să informeze consumatorul că poate utiliza un mecanism specific în cazul refuzului unei cereri de deschidere a unui cont de plăți pentru care se percepe comision, în conformitate cu prezenta directivă, pentru a obține accesul la un cont de plăți cu servicii de bază gratuit. Ambele astfel de cazuri suplimentare ar trebui totuși să fie limitate și specifice și să se bazeze pe dispoziții din dreptul național identificate cu exactitate. Atunci când se identifică alte cazuri în care instituțiile de credit pot refuza să ofere conturi de plăți consumatorilor, statele membre ar trebui să poată include, printre altele, motive de ordine publică sau siguranța publică.
- (48) Statele membre și instituțiile de credit ar trebui să ofere consumatorilor informații clare și inteligibile cu privire la dreptul de a deschide și utiliza un cont de plăți cu servicii de bază. Statele membre ar trebui să asigure faptul că măsurile de comunicare sunt bine orientate, adresându-se în special consumatorilor care nu beneficiază de servicii bancare și celor vulnerabili și mobili. Instituțiile de credit ar trebui să pună activ la dispoziția consumatorilor informații accesibile și măsuri de asistență adecvată privind serviciile specifice ale contului de plăți cu servicii de bază oferit, comisionările aferente și condițiile de utilizare a contului, precum și etapele pe care ar trebui să le parcurgă consumatorii pentru a își exercita dreptul de a deschide un cont de plăți cu servicii de bază. Consumatorii ar trebui informați, în special, cu privire la faptul că achiziția de servicii suplimentare nu este obligatorie pentru a avea acces la un cont de plăți cu servicii de bază.
- (49) Statele membre ar trebui să promoveze măsuri care sprijină educarea celor mai vulnerabili consumatori, oferindu-le orientare și asistență în gestionarea responsabilă a finanțelor lor. De asemenea, sunt necesare informații privind orientarea care poate fi oferită consumatorilor de către organizațiile de consumatori și autoritățile naționale. Mai mult decât atât, statele membre ar trebui să încurajeze inițiativele instituțiilor de credit care vizează corelarea furnizării de conturi de plăți cu servicii de bază cu servicii independente de educație financiară.
- (50) Pentru a facilita capacitatea prestatorilor de servicii de plată de a își furniza serviciile la nivel transfrontalier, în scopul cooperării, al schimbului de informații și al soluționării litigiilor între autoritățile competente, autoritățile competente responsabile de asigurarea respectării prezentei directive ar trebui să fie cele care acționează sub auspiciile ABE, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, sau alte autorități naționale, cu condiția ca acestea să coopereze cu autoritățile care acționează sub auspiciile ABE pentru a își îndeplini sarcinile în temeiul prezentei directive.

- (51) Statele membre ar trebui să desemneze autoritățile competente abilitate să asigure asigurarea respectării prezentei directive și să se asigure că acestea dispun de toate competențele de investigare și de executare, precum și de resursele necesare pentru a își îndeplini sarcinile. Autoritățile competente ar putea acționa referitor la anumite aspecte ale prezentei directive cerând instanțelor judecătorești competente să pronunțe o hotărâre judecătorească, inclusiv, dacă este cazul, într-o cale de atac. Acest lucru ar putea permite statelor membre, în special în cazul în care dispozițiile prezentei directive au fost transpuse în dreptul civil, să delege asigurarea respectării respectivelor dispoziții organismelor relevante și instanțelor. Statele membre ar trebui să aibă capacitatea de a desemna autorități competente diferite pentru a executa gama largă de obligații prevăzute în prezenta directivă. De exemplu, în cazul unor dispoziții, statele membre ar putea desemna autoritățile competente responsabile de asigurarea respectării protecției consumatorilor, în timp ce, în cazul altora, acestea ar putea decide să desemneze supraveghetori prudențiali. Opțiunea de a desemna diferite autorități competente nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor de supraveghere și de cooperare continuă între autoritățile competente, astfel cum este prevăzut în prezenta directivă.
- (52) Consumatorii ar trebui să aibă acces la proceduri alternative de soluționare a litigiilor efective și eficiente în vederea soluționării litigiilor ce pot apărea în urma exercitării drepturilor și obligațiilor prevăzute în prezenta directivă. Acest acces este deja asigurat prin Directiva 2013/11/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾ în ceea ce privește litigiile contractuale relevante. Totuși, consumatorii ar trebui să aibă acces și la procedurile alternative de soluționare a litigiilor în cazul unor litigii precontractuale privind drepturile și obligațiile prevăzute în prezenta directivă, de exemplu atunci când li se refuză accesul la un cont de plăți cu servicii de bază. Prin urmare, prezenta directivă prevede că consumatorii ar trebui să aibă acces la proceduri alternative de soluționare a litigiilor pentru soluționarea litigiilor privind drepturile și obligațiile prevăzute în prezenta directivă, fără a face distincția între litigiile contractuale și cele precontractuale. Astfel de proceduri alternative de soluționare a litigiilor și entitățile care le oferă ar trebui să respecte cerințele de calitate prevăzute de Directiva 2013/11/UE. Respectarea prezentei directive impune prelucrarea datelor cu caracter personal ale consumatorilor. O astfel de prelucrare face obiectul Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽²⁾. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să respecte normele stabilite în Directiva 95/46/CE.
- (53) O dată la doi ani, iar pentru prima dată în termen de patru ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive, statele membre ar trebui să obțină statistici anuale fiabile privind funcționarea măsurilor introduse prin prezenta directivă. Acestea ar trebui să utilizeze orice surse relevante de informare și să comunice Comisiei informațiile respective. Comisia ar trebui să prezinte un raport pe baza informațiilor primite de la statele membre, prima dată după patru ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive și, ulterior, o dată la doi ani.
- (54) Prezenta directivă ar trebui să facă obiectul unei revizui la cinci ani de la intrarea sa în vigoare, pentru a se ține seama de evoluțiile pieței, cum ar fi apariția unor tipuri noi de conturi de plăți și de servicii de plată, precum și de evoluțiile înregistrate în alte domenii ale dreptului Uniunii și de experiențele statelor membre. Raportul ce are la bază revizuirea respectivă ar trebui să includă o listă a acțiunilor în constatarea neîndeplinirii obligațiilor inițiate de Comisie având ca obiect prezenta directivă. Aceasta ar trebui să includă de asemenea o evaluare a nivelurilor medii ale comisioanelor din statele membre pentru conturile de plăți care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, să evalueze dacă măsurile introduse au îmbunătățit înțelegerea de către consumatori a comisioanelor aferente conturilor de plăți, comparabilitatea conturilor de plăți și ușurința cu care se schimbă conturile de plăți și ar trebui de asemenea să includă o evaluare a numărului de titulari de conturi care au schimbat conturile de plăți de la transpunerea prezentei directive.

Ar trebui de asemenea să analizeze numărul de prestatori care oferă conturi de plăți cu servicii de bază și numărul de astfel de conturi care au fost deschise, inclusiv de către consumatori care anterior nu beneficiau de servicii bancare, exemple de bune practici în rândul statelor membre pentru diminuarea excluderii consumatorilor de la accesul la serviciile de plată, precum și comisioanele anuale medii percepute pentru conturile de plăți cu servicii de bază. Ar trebui de asemenea să evalueze costurile și beneficiile unei puneri în aplicare a transferabilității la nivelul întregii Uniuni a conturilor de plăți, fezabilitatea unui cadru pentru asigurarea redirectionării automate a plăților dintr-un cont de plăți în altul în cadrul aceluiași stat membru, combinată cu notificările automate către beneficiarii plății sau plătitori atunci când transferurile acestora sunt redirectionate, și a extinderii serviciilor de schimbare a conturilor la cazurile în care prestatorul de servicii de plată destinat și cel care efectuează transferul se află în state membre diferite. Ar trebui să includă de asemenea o evaluare a eficacității măsurilor existente și a necesității unor

⁽¹⁾ Directiva 2013/11/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2013 privind soluționarea alternativă a litigiilor în materie de consum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE (Directiva privind SAL în materie de consum) (JO L 165, 18.6.2013, p. 63).

⁽²⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

măsuri suplimentare pentru a spori incluziunea financiară și pentru a-i asista pe membrii vulnerabili ai societății în ceea ce privește îndatorarea excesivă. De asemenea, ar trebui să evalueze dacă dispozițiile privind informațiile ce trebuie furnizate de către prestatorii de servicii de plată atunci când oferă pachete de produse sunt suficiente sau dacă sunt necesare măsuri suplimentare. Ar trebui să evalueze de asemenea necesitatea unor măsuri suplimentare în ceea ce privește site-urile internet de comparare și necesitatea unei acreditări a site-urilor internet de comparare. Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului raportul respectiv însoțit, după caz, de propuneri legislative.

- (55) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de cartă în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul UE).
- (56) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume de a facilita transparența și comparabilitatea comisioanelor aferente conturilor de plăți, schimbarea conturilor de plăți și accesul la conturile de plăți cu servicii de bază, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre, dar pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii datorită necesității de a depăși fragmentarea pieței și de a asigura o concurență echitabilă în Uniune, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul UE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (57) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 privind documentele explicative ⁽¹⁾, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazuri justificate, notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (58) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă prevede norme referitoare la transparența și comparabilitatea comisioanelor percepute consumatorilor pentru conturile de plăți deținute de aceștia în Uniune, norme referitoare la schimbarea conturilor de plăți în cadrul unui stat membru și la facilitarea deschiderii transfrontaliere de conturi de plăți de către consumatori.
- (2) De asemenea, prezenta directivă definește un cadru de norme și condiții în conformitate cu care statele membre garantează dreptul consumatorilor de a deschide și a utiliza conturi de plăți cu servicii de bază în Uniune.
- (3) Capitolele II și III se aplică prestatorilor de servicii de plată.
- (4) Capitolul IV se aplică instituțiilor de credit.

Statele membre pot decide să aplice capitolul IV prestatorilor de servicii de plată, alții decât instituțiile de credit.

⁽¹⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

(5) Statele membre pot decide să nu aplice toate sau unele dintre dispozițiile prezentei directive în cazul entităților menționate la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

(6) Prezenta directivă se aplică conturilor de plăți prin care consumatorii pot cel puțin:

(a) să depună fonduri într-un cont de plăți;

(b) să retragă numerar dintr-un cont de plăți;

(c) să execute și să primească operațiuni de plată, inclusiv transferuri de credit, către și de la terți.

Statele membre pot decide să aplice toate sau unele dintre dispozițiile prezentei directive în cazul conturilor de plăți, altele decât cele menționate la primul paragraf.

(7) Deschiderea și utilizarea unui cont de plăți cu servicii de bază, în temeiul prezentei directive, se fac în conformitate cu Directiva 2005/60/CE.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „consumator” înseamnă orice persoană fizică care acționează în alte scopuri decât cele legate de activitatea sa comercială, afacerile, meseria sau profesia sa;
2. „rezident legal în Uniune” înseamnă o persoană fizică care are dreptul la rezidență într-un stat membru în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului național, inclusiv consumatorii fără adresă stabilă și solicitanții de azil în temeiul Convenției de la Geneva din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților, Protocolul la aceasta din 31 ianuarie 1967 și alte tratate internaționale relevante;
3. „cont de plăți” înseamnă un cont deținut în numele unuia sau al mai multor consumatori, care este folosit pentru executarea de operațiuni de plată;
4. „serviciu de plată” înseamnă un serviciu de plată astfel cum este definit la articolul 4 punctul 3 din Directiva 2007/64/CE;
5. „operațiune de plată” înseamnă acțiunea, inițiată de plătitor sau de beneficiarul plății, de a depune, a transfera sau a retrage fonduri, indiferent de eventualele obligații subiacente existente între plătitor și beneficiarul plății;
6. „servicii legate de contul de plăți” înseamnă toate serviciile legate de deschiderea, operarea și închiderea unui cont de plăți, inclusiv serviciile de plată și operațiunile de plată vizate la articolul 3 litera (g) din Directiva 2007/64/CE și facilități de tip descoperit de cont și facilitățile de tip descoperit de cont cu aprobare tacită;
7. „prestator de servicii de plată” înseamnă un prestator de servicii de plată astfel cum este definit la articolul 4 punctul 9 din Directiva 2007/64/CE;

⁽¹⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

8. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾;
9. „instrument de plată” înseamnă un instrument de plată astfel cum este definit la articolul 4 punctul 23 din Directiva 2007/64/CE;
10. „prestator de servicii de plată care efectuează transferul” înseamnă prestatorul de servicii de plată de la care se transferă informațiile necesare pentru efectuarea schimbării conturilor;
11. „prestator de servicii de plată destinatar” înseamnă prestatorul de servicii de plată căruia i se transferă informațiile necesare pentru efectuarea schimbării conturilor;
12. „ordin de plată” înseamnă orice dispoziție a plătitorului sau a beneficiarului plății către prestatorul său de servicii de plată prin care se solicită executarea unei operațiuni de plată;
13. „plătitor” înseamnă o persoană fizică sau juridică care deține un cont de plăți și care autorizează un ordin de plată din acel cont de plăți sau, în cazul în care nu este vorba de un cont de plăți al plătitorului, o persoană fizică sau juridică care face un ordin de plată către un cont de plăți al beneficiarului plății;
14. „beneficiar al plății” înseamnă o persoană fizică sau juridică care este destinatarul vizat al fondurilor care au făcut obiectul unei operațiuni de plată;
15. „comisioane” înseamnă toate cheltuielile și penalitățile, dacă există, pe care consumatorul trebuie să le plătească prestatorului de servicii de plată în schimbul prestării unor servicii legate de un cont de plăți sau în legătură cu aceste servicii;
16. „rata dobânzii creditoare” înseamnă orice rată la care se plătește dobândă consumatorului în legătură cu fondurile păstrate într-un cont de plăți;
17. „suport durabil” înseamnă orice instrument care permite consumatorului să stocheze informații adresate personal consumatorului respectiv, într-un mod accesibil pentru consultări ulterioare și pentru o perioadă de timp adecvată scopurilor informației respective, și care permite reproducerea, fără modificări, a informațiilor stocate;
18. „schimbarea conturilor” sau „serviciu de schimbare a conturilor” înseamnă transferul de la un prestator de servicii de plată la altul, la cererea consumatorului, fie al informațiilor referitoare la toate sau la unele dintre ordinele de plată programate pentru transferurile de credit, debitările directe recurente și încasările prin transferuri de credit recurente, executate într-un cont de plăți, fie al eventualului sold pozitiv al contului de plăți dintr-un cont de plăți într-altul, sau ambele, cu sau fără închiderea vechiului cont de plăți;
19. „debitare directă” înseamnă un serviciu de plată național sau transfrontalier pentru debitarea unui cont de plăți al plătitorului, atunci când o operațiune de plată este inițiată de beneficiarul plății pe baza consimțământului plătitorului;
20. „transfer credit” înseamnă serviciul de plată național sau transfrontalier de creditare a contului de plăți al unui beneficiar al plății printr-o operațiune de plată sau o serie de operațiuni de plată efectuate din contul de plăți al plătitorului de către prestatorul de servicii de plată care deține contul de plăți al plătitorului, în baza unei instrucțiuni date de plătitor;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

21. „ordin de plată programată” înseamnă o instrucțiune dată de un plătitor prestatorului de servicii de plată care deține contul de plăți al plătitorului de a executa transferuri de credit la intervale regulate sau la date prestabilite;
22. „fonduri” înseamnă bancnote și monede, bani scripturali precum și monedă electronică, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 2 din Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
23. „contract-cadru” înseamnă un contract de servicii de plată care reglementează executarea, în viitor, a unor operațiuni de plată individuale și succesive și care poate conține obligația de a constitui un cont de plăți, precum și condițiile de constituire a acestui cont;
24. „zi lucrătoare” înseamnă o zi în care prestatorul de servicii de plată relevant exercită activități și este în măsură să execute operațiuni de plată;
25. „facilitate de tip descoperit de cont” înseamnă un contract de credit explicit în baza căruia un prestator de servicii de plată pune la dispoziția unui consumator fonduri care depășesc soldul curent al contului de plăți al consumatorului;
26. „facilitate de tip descoperit de cont cu aprobare tacită” înseamnă o facilitare de tip descoperit de cont, acceptată în mod tacit, prin care un prestator de servicii de plată pune la dispoziția unui consumator fonduri care depășesc soldul curent al contului de plăți al consumatorului sau facilitarea de tip descoperit de cont convenită;
27. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate desemnată drept competentă de către un stat membru în conformitate cu articolul 21.

CAPITOLUL II

COMPARABILITATEA COMISIOANELOR AFERENTE CONTURILOR DE PLĂȚI

Articolul 3

Lista celor mai reprezentative servicii legate de un cont de plăți care fac obiectul unui comision la nivel național și terminologia standardizată

(1) Statele membre stabilesc o listă provizorie cuprinzând cel puțin 10 și maximum 20 dintre cele mai reprezentative servicii legate de un cont de plăți care fac obiectul unui comision oferite cel puțin de un prestator de servicii de plată la nivel național. Lista conține termenii și definițiile pentru fiecare dintre serviciile identificate. În fiecare dintre limbile oficiale ale unui stat membru se utilizează un singur termen pentru fiecare serviciu.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre au în vedere serviciile care:

(a) sunt cel mai frecvent utilizate de consumatori în legătură cu contul lor de plăți;

(b) generează cel mai mare cost pentru consumatori, atât la nivel global, cât și pe unitate.

Pentru a asigura aplicarea corespunzătoare a criteriilor de la primul paragraf de la prezentul alineat, ABE elaborează orientări în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 până la 18 martie 2015.

⁽¹⁾ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

(3) Statele membre notifică Comisiei și ABE listele provizorii menționate la alineatul (1) până la 18 septembrie 2015. Statele membre prezintă Comisiei, la cerere, informații suplimentare referitoare la datele pe baza cărora au fost întocmite listele în ceea ce privește criteriile menționate la alineatul (2).

(4) Pe baza listelor provizorii notificate în temeiul alineatului (3), ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în vederea stabilirii la nivelul Uniunii a terminologiei standardizate pentru acele servicii care sunt comune cel puțin unei majorități a statelor membre. Terminologia standardizată la nivelul Uniunii include termenii comuni și definițiile pentru serviciile comune și este pusă la dispoziție în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii. În fiecare dintre limbile oficiale ale unui stat membru se utilizează un singur termen pentru fiecare serviciu.

ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare respective în termen de 18 septembrie 2016.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) Statele membre integrează terminologia standardizată a Uniunii stabilită în temeiul alineatului (4) în lista provizorie menționată la alineatul (1) și publică lista finală rezultată a celor mai reprezentative servicii legate de un cont de plăți fără întârziere, cel târziu în termen de trei luni de la intrarea în vigoare a actului delegat menționat la alineatul (4).

(6) La fiecare patru ani după publicarea listei finale menționate la alineatul (5), statele membre evaluează și, acolo unde este cazul, actualizează lista celor mai reprezentative servicii determinate în conformitate cu alineatele (1) și (2). Statele membre notifică Comisiei și ABE rezultatul evaluării lor și, acolo unde este cazul, lista actualizată a celor mai reprezentative servicii. ABE evaluează și, acolo unde este cazul, actualizează terminologia standardizată a Uniunii, în conformitate cu alineatul (4). La actualizarea terminologiei standardizate a Uniunii, statele membre actualizează și publică lista lor finală, astfel cum este menționată la alineatul (5), și asigură utilizarea de către prestatorii de servicii de plată a termenilor și definițiilor actualizate.

Articolul 4

Documentul de informare cu privire la comisioane și glosarul

(1) Fără a aduce atingere articolului 42 alineatul (3) din Directiva 2007/64/CE și capitolului II din Directiva 2008/48/CE, statele membre se asigură că, în timp util înainte de a încheia un contract privind un cont de plăți cu un consumator, prestatorii de servicii de plată pun la dispoziția consumatorului un document de informare cu privire la comisioane pe suport tipărit sau pe un alt suport durabil, conținând termenii standardizați din lista finală a celor mai reprezentative servicii legate de un cont de plăți menționată la articolul 3 alineatul (5) din prezenta directivă, precum și, în cazul în care un astfel de serviciu este oferit de un prestator de servicii de plată, comisioanele corespunzătoare fiecărui serviciu.

(2) Documentul de informare cu privire la comisioane:

(a) este un document de sine stătător și este scurt;

(b) este prezentat și aranjat în pagină astfel încât să fie clar și ușor de citit, cu caractere de dimensiuni lizibile;

(c) nu este mai puțin inteligibil în eventualitatea în care, atunci când originalul este color, este imprimat sau fotocopiat în alb și negru;

(d) este redactat în limba oficială a statului membru în care este oferit contul de plăți sau într-o altă limbă, în cazul în care acest lucru a fost convenit de consumator și de prestatorul de servicii de plată;

- (e) este exact, nu induce în eroare și este exprimat în moneda contului de plăți sau într-o altă monedă a Uniunii, în cazul în care acest lucru a fost convenit de consumator și de prestatorul de servicii de plată;
- (f) conține titlul „document de informare cu privire la comisioane” în partea de sus a primei pagini, lângă un simbol comun, pentru a distinge documentul de alte elemente ale documentației; și
- (g) include o declarație în sensul că acesta conține comisioane pentru cele mai reprezentative servicii legate de contul de plăți și că sunt furnizate în alte documente informații precontractuale și contractuale complete cu privire la toate serviciile.

Statele membre pot stabili că, în scopurile alineatului (1), documentul de informare cu privire la comisioane este furnizat împreună cu informațiile necesare în temeiul altor acte legislative ale Uniunii sau naționale privind conturile de plăți și serviciile conexe, cu condiția îndeplinirii tuturor condițiilor de la primul paragraf de la prezentul alineat.

(3) Atunci când se oferă unul sau mai multe servicii ca parte a unui pachet de servicii legate de un cont de plăți, documentul de informare cu privire la comisioane precizează comisionul pentru întregul pachet, serviciile incluse în pachet și cantitatea acestora, precum și comisionul suplimentar pentru orice serviciu care depășește cantitatea acoperită de comisionul pentru pachet.

(4) Statele membre instituie o obligație pentru prestatorii de servicii de plată de a pune la dispoziția consumatorilor un glosar conținând cel puțin termenii standardizați stabiliți în lista finală prevăzută la articolul 3 alineatul (5) și definițiile conexe.

Statele membre se asigură că glosarul pus la dispoziție în temeiul primului paragraf, inclusiv alte definiții, după caz, nu sunt de natură să inducă în eroare și sunt elaborate într-un limbaj clar, lipsit de ambiguitate și de termeni tehnici.

(5) Prestatorii de servicii de plată pun la dispoziția consumatorilor documentul de informare cu privire la comisioane și glosarul în orice moment. Acestea se pun la dispoziție într-un mod ușor accesibil, inclusiv persoanelor care nu sunt clienți, în format electronic pe site-urile internet ale acestora, dacă este posibil, și în incintele prestatorilor de servicii de plată accesibile consumatorilor. Acestea se pun la dispoziție, de asemenea, pe suport tipărit sau pe alt suport durabil, în mod gratuit, la cererea unui consumator.

(6) După consultarea autorităților naționale și după testarea de către consumatori, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în ceea ce privește un format de prezentare standardizat al documentului de informare cu privire la comisioane și simbolul comun al acestuia.

ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la 18 septembrie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Ca urmare a actualizării terminologiei standardizate a Uniunii, în temeiul articolului 3 alineatul (6), după caz, ABE revizuieste și actualizează formatul de prezentare standardizat al documentului de informare cu privire la comisioane și simbolul comun al acestuia, utilizând procedura prevăzută la alineatul (6) de la prezentul articol.

Articolul 5

Situația comisiunelor

(1) Fără a aduce atingere articolelor 47 și 48 din Directiva 2007/64/CE și articolului 12 din Directiva 2008/48/CE, statele membre se asigură că prestatorii de servicii de plată pun la dispoziția consumatorilor, în mod gratuit, cel puțin o dată pe an, o situație a tuturor comisiunelor suportate, precum și, după caz, informații privind ratele dobânzilor prevăzute la alineatul (2) literele (c) și (d) de la prezentul articol, pentru servicii legate de un cont de plăți. După caz, prestatorii de servicii de plată utilizează termenii standardizați stabiliți în lista finală prevăzută la articolul 3 alineatul (5) din prezenta directivă.

Canalul de comunicare utilizat pentru furnizarea situației comisioanelor se stabilește de comun acord cu consumatorul. Situația comisioanelor se pune la dispoziție pe hârtie, cel puțin la solicitarea consumatorului.

(2) Situația comisioanelor precizează cel puțin următoarele informații:

- (a) comisionul unitar perceput pentru fiecare serviciu și numărul de utilizări ale serviciului pe parcursul perioadei relevante și, în cazul în care serviciile sunt combinate într-un pachet, comisionul perceput pentru pachet în ansamblu, numărul comisioanelor percepute pe parcursul perioadei relevante și comisionul suplimentar perceput pentru orice serviciu care depășește cantitatea acoperită de comisionul perceput pentru pachet;
- (b) cuantumul total al comisioanelor suportate pe parcursul perioadei relevante pentru fiecare serviciu, pentru fiecare pachet de servicii furnizat și pentru serviciile care depășesc cantitatea acoperită de comisionul perceput pentru pachet;
- (c) rata dobânzii pentru descoperitul de cont aplicată contului de plăți și cuantumul total al dobânzii percepute referitoare la descoperitul de cont pe parcursul perioadei relevante, după caz;
- (d) rata dobânzii creditoare aplicată contului de plăți și cuantumul total al dobânzii acumulate pe parcursul perioadei relevante, după caz;
- (e) cuantumul total al comisioanelor percepute pentru toate serviciile furnizate pe parcursul perioadei relevante.

(3) Situația comisioanelor:

- (a) este prezentată și aranjată în pagină astfel încât să fie clară și ușor de citit, cu caractere de dimensiuni lizibile;
- (b) este exactă, nu induce în eroare și este exprimată în moneda contului de plăți sau într-o altă monedă, în cazul în care acest lucru a fost convenit de consumator și de prestatorul de servicii de plată;
- (c) conține titlul „situația comisioanelor” în partea de sus a primei pagini, lângă un simbol comun, pentru a distinge documentul de alte elemente ale documentației;
- (d) este redactată în limba oficială a statului membru în care este oferit contul de plăți sau într-o altă limbă, în cazul în care acest lucru a fost convenit de consumator și de prestatorul de servicii de plată.

Statele membre pot stabili că situația comisioanelor este furnizată împreună cu informațiile necesare în temeiul altor acte legislative ale Uniunii sau naționale privind conturile de plăți și serviciile conexe, cu condiția îndeplinirii tuturor condițiilor de la primul paragraf.

(4) După consultarea autorităților naționale și după testarea de către consumatori, ABE elaborează standarde tehnice de punere în aplicare în ceea ce privește un format de prezentare standardizat al situației comisioanelor și simbolul comun al acestora.

ABE înaintază Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf până la 18 septembrie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) Ca urmare a actualizării terminologiei standardizate a Uniunii, în temeiul articolului 3 alineatul (6), după caz, ABE revizuieste și actualizează formatul de prezentare standardizat al situației comisioanelor și simbolul comun al acesteia, utilizând procedura prevăzută la alineatul (4) de la prezentul articol.

Articolul 6

Informații pentru consumatori

(1) Statele membre se asigură că prestatorii de servicii de plată utilizează, după caz, în cuprinsul informațiilor lor contractuale, comerciale și de marketing destinate consumatorilor, termenii standardizați stabiliți în lista finală menționată la articolul 3 alineatul (5). Prestatorii de servicii de plată pot utiliza mărci în cadrul documentului de informare cu privire la comisioane și în cadrul situației comisioanelor, ca o desemnare secundară a serviciilor respective, cu condiția ca astfel de mărci să fie utilizate în plus față de termenii standardizați stabiliți în lista menționată la articolul 3 alineatul (5).

(2) Prestatorii de servicii de plată pot utiliza mărci pentru a își desemna serviciile în cuprinsul informațiilor lor contractuale, comerciale și de marketing destinate consumatorilor, cu condiția ca acestea să identifice în mod clar, după caz, termenii standardizați corespunzători stabiliți în lista finală menționată la articolul 3 alineatul (5).

Articolul 7

Site-uri internet de comparare

(1) Statele membre se asigură că consumatorii au acces gratuit la cel puțin un site internet unde sunt comparate comisioanele percepute de către prestatorii de servicii cel puțin pentru serviciile incluse pe lista finală menționată la articolul 3 alineatul (5) la nivel național.

Site-urile internet de comparare pot fi administrate de un operator privat sau de o autoritate publică.

(2) Statele membre pot solicita site-urilor internet de comparare prevăzute la alineatul (1) să includă determinanți comparativi suplimentari privind nivelul de servicii oferit de prestatorul de servicii de plată.

(3) Site-urile internet de comparare instituite în conformitate cu alineatul (1):

(a) sunt independente din punct de vedere operațional prin asigurarea faptului că prestatorilor de servicii de plată li se acordă egalitate de tratament în rezultatele căutării;

(b) își menționează clar proprietarii;

(c) definesc criterii clare și obiective pe care se bazează comparația;

(d) folosesc un limbaj clar și lipsit de ambiguitate și, după caz, termenii standardizați stabiliți în lista finală menționată la articolul 3 alineatul (5);

(e) furnizează informații clare și actualizate și precizează momentul ultimei actualizări;

(f) includ o gamă largă de oferte de conturi de plăți care acoperă o parte semnificativă a pieței și, în cazul în care informațiile prezentate nu reprezintă o imagine completă a pieței, o declarație clară în acest sens, înaintea afișării rezultatelor; și

(g) furnizează o procedură eficace de raportare a informațiilor incorecte cu privire la comisioanele publicate.

(4) Statele membre se asigură că sunt puse la dispoziție online informații cu privire la disponibilitatea unor site-uri internet care respectă dispozițiile de la prezentul articol.

*Articolul 8***Conturi de plăți oferite în cadrul unui pachet împreună cu un alt produs sau serviciu**

Statele membre se asigură că, atunci când un cont de plăți este oferit ca parte a unui pachet împreună cu un alt produs sau serviciu care nu este legat de un cont de plăți, prestatorul de servicii de plată informează consumatorul dacă se poate achiziționa separat contul de plăți și, în caz afirmativ, oferă informații separate în ceea ce privește costurile și comisioanele asociate fiecăruia dintre celelalte produse și servicii oferite în cadrul pachetului respectiv care pot fi achiziționate separat.

CAPITOLUL III

SCHIMBAREA CONTURILOR*Articolul 9***Furnizarea serviciului de schimbare a conturilor**

Statele membre se asigură că prestatorii de servicii de plată furnizează un serviciu de schimbare a conturilor, în conformitate cu articolul 10, între conturi de plăți deținute în aceeași monedă oricărui consumator care deschide sau deține un cont de plăți la un prestator de servicii de plată situat pe teritoriul statului membru în cauză.

*Articolul 10***Serviciul de schimbare a conturilor**

(1) Statele membre se asigură că serviciul de schimbare a conturilor este inițiat de către prestatorul de servicii de plată destinat la cererea consumatorului. Serviciul de schimbare a conturilor respectă cel puțin alineatele (2)-(6).

Statele membre pot stabili sau menține măsuri alternative celor prezentate la alineatele (2)-(6), cu condiția ca:

- (a) acest lucru să fie în mod clar în interesul consumatorului;
- (b) să nu constituie o sarcină suplimentară pentru consumatori; și
- (c) schimbarea conturilor să se finalizeze, cel târziu, în același interval de timp general indicat la alineatele (2)-(6).

(2) Prestatorul de servicii de plată destinat realizează serviciul de schimbare a conturilor la primirea autorizării din partea consumatorului. În cazul unui cont cu doi sau mai mulți titulari, autorizarea se obține de la fiecare dintre aceștia.

Autorizarea este redactată într-o limbă oficială a statului membru în care este inițiat serviciul de schimbare a conturilor sau în orice altă limbă convenită între părți.

Autorizarea permite consumatorului să prezinte prestatorului de servicii de plată care efectuează transferul acordul specific în ceea ce privește efectuarea fiecăreia dintre sarcinile menționate la alineatul (3) și să prezinte prestatorului de servicii de plată destinat acordul specific în ceea ce privește efectuarea fiecăreia dintre sarcinile menționate la alineatul (5).

Autorizarea permite consumatorului să identifice în mod specific încasările prin transfer credit, ordinele de plată programată pentru transferuri de credit și mandatele de debitare directă care vor fi schimbate. Autorizarea permite, de asemenea, consumatorilor să precizeze data de la care ordinele de plată programată pentru transferuri de credit și debitările directe trebuie executate din contul de plăți deschis sau deținut la prestatorul de servicii de plată destinat. Această dată cade cu cel puțin șase zile lucrătoare după data la care prestatorul de servicii de plată destinat primește documentele transferate din partea prestatorului de servicii de plată care efectuează transferul în temeiul alineatului (4). Statele membre pot impune ca autorizarea din partea consumatorului să fie în scris, iar o copie a autorizației să fie furnizată consumatorului.

(3) În termen de două zile lucrătoare de la primirea autorizației menționate la alineatul (2), prestatorul de servicii de plată destinatar solicită prestatorului de servicii de plată care efectuează transferul să îndeplinească următoarele sarcini, dacă sunt prevăzute în autorizația consumatorului:

- (a) să transmită prestatorului de servicii de plată destinatar și, în cazul în care consumatorul solicită în mod specific aceasta, consumatorului o listă cu ordinele de plată programată existente pentru transferurile de credit și informațiile disponibile cu privire la mandatele de debitare directă care sunt schimbate;
- (b) să transmită prestatorului de servicii de plată destinatar și, în cazul în care consumatorul solicită în mod specific aceasta, consumatorului informațiile disponibile privind încasările recurente prin transfer credit și debitările directe generate de către creditor, executate în contul de plăți al consumatorului în ultimele 13 luni;
- (c) în cazul în care prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul nu pune la dispoziție un sistem pentru redirectionarea automată a încasărilor prin transfer de credit și a debitărilor directe în contul de plăți deținut de consumator la prestatorul de servicii de plată destinatar, să nu mai accepte debitări directe și încasări prin transfer de credit începând cu data indicată în autorizație;
- (d) să anuleze ordinele de plată permanentă începând cu data indicată în autorizație;
- (e) să transfere orice sold pozitiv rămas în contul de plăți deschis sau deținut la prestatorul de servicii de plată destinatar, la data indicată de către consumator; și
- (f) să închidă contul de plăți deținut la prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul la data indicată de consumator.

(4) La primirea unei cereri din partea prestatorului de servicii de plată destinatar, prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul îndeplinește următoarele sarcini, dacă sunt prevăzute în autorizația consumatorului:

- (a) transmite prestatorului de servicii destinatar informațiile indicate la alineatul (3) literele (a) și (b), în termen de cinci zile lucrătoare;
- (b) în cazul în care prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul nu pune la dispoziție un sistem pentru redirectionarea automată a încasărilor prin transfer de credit și a debitărilor directe în contul de plăți deținut sau deschis de consumator la prestatorul de servicii de plată destinatar, nu mai acceptă încasări prin transfer de credit și debitări directe din contul de plăți începând cu data indicată în autorizație. Statele membre pot impune prestatorului de servicii de plată care efectuează transferul să îl informeze pe plătitor sau pe beneficiarul plății cu privire la motivul neacceptării operațiunii de plată;
- (c) anulează ordinele de plată permanentă începând cu data indicată în autorizație;
- (d) transferă soldul pozitiv rămas din contul de plăți în contul de plăți deschis sau deținut la prestatorul de servicii de plată destinatar, la data indicată în autorizație;
- (e) fără a aduce atingere articolului 45 alineatele (1) și (6) din Directiva 2007/64/CE, închide contul de plăți la data indicată în autorizație în cazul în care consumatorul nu are obligații restante referitoare la contul de plăți în cauză și cu condiția îndeplinirii acțiunilor prevăzute la literele (a), (b) și (d) de la prezentul alineat. Prestatorul de servicii de plată informează imediat consumatorul atunci când aceste obligații restante împiedică închiderea contului său de plăți.

(5) În termen de cinci zile lucrătoare de la data la care sunt primite informațiile solicitate de la prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul, menționate la alineatul (3), prestatorul de servicii de plată destinatar îndeplinește următoarele sarcini, dacă sunt prevăzute în autorizație și astfel cum sunt prevăzute în aceasta și în măsura în care informațiile furnizate de prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul sau de consumator împuternicesc prestatorul de servicii de plată destinatar să facă astfel:

- (a) stabilește ordinele de plată programată pentru transferurile de credit solicitate de consumator și le execută începând cu data indicată în autorizație;
- (b) efectuează eventualele pregătiri necesare pentru a accepta debitările directe și le acceptă începând cu data indicată în autorizație;
- (c) informează consumatorii, după caz, cu privire la drepturile lor în conformitate cu articolul 5 alineatul (3) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 260/2012;
- (d) îi informează pe plătitorii menționați în autorizație care efectuează încasări recurente prin transfer credit în contul de plăți al unui consumator în legătură cu detaliile contului de plăți al consumatorului deținut la prestatorul de servicii de plată destinatar și transmite plătitorilor o copie a autorizației consumatorului. În cazul în care prestatorul de servicii de plată destinatar nu deține toate informațiile de care are nevoie pentru a îl informa pe plătitor, solicită consumatorului sau prestatorului de servicii de plată care efectuează transferul să furnizeze informațiile lipsă;
- (e) îi informează pe beneficiarii plăților menționați în autorizație care folosesc o facilitare de debitare directă pentru a colecta fonduri din contul de plăți al consumatorului în legătură cu detaliile aferente contului de plăți deținut de consumator la prestatorul de servicii de plată destinatar și cu data de la care debitările directe sunt colectate din contul de plăți respectiv și transmite beneficiarilor plăților o copie a autorizației consumatorului. În cazul în care prestatorul de servicii de plată destinatar nu deține toate informațiile de care are nevoie pentru a îl informa pe plătitor, solicită consumatorului sau prestatorului de servicii de plată care efectuează transferul să furnizeze informațiile lipsă.

În cazul în care consumatorul alege să furnizeze personal informațiile indicate la literele (d) și (e) de la primul paragraf de la prezentul alineat plătitorilor sau beneficiarilor plății, în locul acordării, în conformitate cu alineatul (2), a acordului specific prestatorului de servicii de plată destinatar de a face acest lucru, prestatorul de servicii de plată destinatar furnizează consumatorului scrisori standard cuprinzând detalii privind contul de plăți și data începerii indicată în autorizație în termenul prevăzut la primul paragraf de la prezentul alineat.

(6) Fără a aduce atingere articolului 55 alineatul (2) din Directiva 2007/64/CE, prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul nu blochează instrumentele de plată înainte de data indicată în autorizația consumatorului, astfel încât prestarea serviciilor de plată către consumator să nu fie întreruptă în timpul prestării serviciului de schimbare a conturilor.

Articolul 11

Facilitarea deschiderii transfrontaliere de conturi pentru consumatori

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care un consumator îl informează pe prestatorul său de servicii de plată că dorește să deschidă un cont de plăți la un prestator de servicii de plată aflat într-un alt stat membru, la primirea unei astfel de solicitări, prestatorul de servicii de plată la care un consumator deține un cont de plăți acordă consumatorului următoarele tipuri de asistență:

- (a) furnizează în mod gratuit consumatorului o listă a tuturor ordinelor de plată programate active la momentul respectiv pentru transferurile de credit și mandatele de debitare directă generate de către debitor, atunci când acestea sunt disponibile, și informațiile disponibile privind încasările recurente prin transfer de credit și debitările directe generate de către creditor executate în contul de plăți al consumatorului în ultimele 13 luni. Lista respectivă nu implică nicio obligație pentru noul prestator de servicii de plată de a institui servicii pe care nu le oferă;

- (b) transferă eventualul sold pozitiv rămas în contul de plăți deținut de consumator către contul de plăți deschis sau deținut de consumator la noul prestator de servicii de plată, cu condiția ca solicitarea să includă informații complete care să permită identificarea noului prestator de servicii de plată și a contului de plăți al consumatorului;
- (c) închide contul de plăți deținut de consumator.

(2) Fără a aduce atingere articolului 45 alineatele (1) și (6) din Directiva 2007/64/CE și în cazul în care consumatorul nu are obligații restante cu privire la un cont de plăți, prestatorul de servicii de plată la care consumatorul deține contul de plăți respectiv efectuează pașii de la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) de la prezentul articol la data indicată de consumator, care este de cel puțin șase zile lucrătoare calculate de la primirea de către prestatorul de servicii de plată respectiv a solicitării consumatorului, cu excepția cazului în care părțile au convenit altfel. Prestatorul de servicii de plată informează imediat consumatorul atunci când obligații restante împiedică închiderea contului său de plăți.

Articolul 12

Comisioane aferente serviciului de schimbare a conturilor

(1) Statele membre se asigură că consumatorii pot să aibă acces gratuit la informațiile lor personale privind ordinele de plată programată existente și debitările directe deținute de prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul sau de prestatorul de servicii de plată destinatar.

(2) Statele membre se asigură că prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul furnizează informațiile solicitate de către prestatorul de servicii de plată destinatar în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) litera (a), fără a percepe nicio taxă consumatorului sau prestatorului de servicii de plată destinatar.

(3) Statele membre se asigură că, în cazul în care prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul percepe consumatorului comisioane pentru închiderea contului de plăți deținut la acesta, comisioanele respective sunt stabilite în conformitate cu articolul 45 alineatele (2), (4) și (6) din Directiva 2007/64/CE.

(4) Statele membre se asigură că, în cazul în care prestatorul de servicii de plată care efectuează transferul sau prestatorul de servicii de plată destinatar percepe consumatorului alte comisioane decât cele menționate la alineatele (1), (2) și (3) de la prezentul articol, pentru orice serviciu furnizat în conformitate cu articolul 10, aceste comisioane sunt rezonabile și în concordanță cu costurile efective ale prestatorului de servicii de plată respectiv.

Articolul 13

Pierderi financiare ale consumatorilor

(1) Statele membre se asigură că prestatorul de servicii de plată despăgubește consumatorul fără întârziere pentru orice pierdere financiară, inclusiv taxe și dobânzi, suferită de consumator și care decurge direct din nerespectarea de către prestatorul de servicii de plată implicat în procesul de schimbare a conturilor a obligațiilor ce îi revin în conformitate cu articolul 10.

(2) Răspunderea în temeiul alineatului (1) nu intervine în împrejurări anormale și imprevizibile, în afara controlului prestatorului de servicii de plată care le invocă, ale căror consecințe nu ar fi putut să fie evitate în pofida tuturor diligențelor în acest sens sau în cazul în care un prestator de servicii de plată are alte obligații juridice prevăzute în acte legislative ale Uniunii sau naționale.

(3) Statele membre se asigură că răspunderea în temeiul alineatelor (1) și (2) se stabilește în conformitate cu cerințele legale aplicabile la nivel național.

*Articolul 14***Informații privind serviciul de schimbare a conturilor**

(1) Statele membre se asigură că prestatorul de servicii de plată pune la dispoziția consumatorilor următoarele informații privind serviciul de schimbare a conturilor:

- (a) rolurile prestatorului de servicii de plată care efectuează transferul și ale prestatorului de servicii de plată destinat pentru fiecare etapă a procesului de schimbare a conturilor, după cum se indică la articolul 10;
- (b) termenul de finalizare a etapelor respective;
- (c) comisioanele percepute pentru procesul de schimbare a conturilor, dacă este cazul;
- (d) orice informații care vor fi solicitate consumatorului; și
- (e) procedurile de soluționare alternativă a litigiilor menționate la articolul 24.

Statele membre pot solicita, de asemenea, prestatorilor de servicii de plată să pună la dispoziție alte informații, inclusiv, după caz, informații necesare pentru identificarea sistemului de garantare a depozitelor în cadrul Uniunii la care participă prestatorul de servicii de plată.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) se pun la dispoziție în mod gratuit, pe suport tipărit sau pe alt suport durabil, în toate incintele prestatorului de servicii de plată la care consumatorii pot avea acces, și sunt în permanență disponibile în format electronic pe site-ul internet al acestuia și se furnizează consumatorilor la cerere.

CAPITOLUL IV**ACCESUL LA CONTURILE DE PLĂȚI***Articolul 15***Nediscriminarea**

Statele membre se asigură că, atunci când solicită sau accesează un cont de plăți pe teritoriul Uniunii, consumatorii rezidenți în mod legal în Uniune nu fac obiectul discriminării de către instituțiile de credit din motive de naționalitate sau loc de reședință sau din alte motive, după cum se prevede la articolul 21 din cartă. Condițiile aplicabile deținerii unui cont de plăți cu servicii de bază nu sunt în niciun caz discriminatorii.

*Articolul 16***Dreptul de acces la un cont de plăți cu servicii de bază**

(1) Statele membre se asigură că consumatorilor le sunt oferite conturi de plăți cu servicii de bază de către toate instituțiile de credit sau de un număr suficient de instituții de credit, pentru a garanta accesul la acestea al tuturor consumatorilor de pe teritoriul statelor membre și pentru a preveni denaturarea concurenței. Statele membre se asigură că conturile de plăți cu servicii de bază nu sunt oferite exclusiv de instituții de credit care oferă conturi de plăți numai cu facilități online.

(2) Statele membre se asigură că consumatorii rezidenți în mod legal în Uniune, inclusiv consumatorii fără adresă stabilă și solicitanții de azil, precum și consumatorii cărora nu li se acordă un permis de ședere, dar a căror expulzare nu este posibilă din motive de fapt sau de drept, au dreptul să deschidă și să folosească un cont de plăți cu servicii de bază la instituții de credit situate pe teritoriul acestora. Acest drept se aplică indiferent de locul de reședință al consumatorului.

Statele membre au posibilitatea, cu respectarea deplină a libertăților fundamentale garantate de tratate, să solicite consumatorilor care doresc să deschidă un cont de plăți cu servicii de bază pe teritoriul lor să demonstreze un interes real pentru acest lucru.

Statele membre se asigură că exercitarea dreptului nu este prea dificilă sau împovărătoare pentru consumator.

(3) Statele membre se asigură că instituțiile de credit care oferă conturi de plăți cu servicii de bază deschid conturi de plăți cu servicii de bază sau refuză cererea consumatorului privind deschiderea unui cont de plăți cu servicii de bază, în fiecare caz fără întârzieri nejustificate, în termen de cel mult 10 zile lucrătoare după primirea unei cereri complete.

(4) Statele membre se asigură că instituțiile de credit refuză o cerere privind deschiderea unui cont de plăți cu servicii de bază în cazul în care deschiderea unui astfel de cont ar avea drept rezultat o încălcare a dispoziției privind prevenirea spălării banilor și combaterea finanțării terorismului, după cum s-a stabilit în Directiva 2005/60/CE.

(5) Statele membre pot permite instituțiilor de credit care oferă conturi de plăți cu servicii de bază să refuze o cerere privind deschiderea unui astfel de cont în cazul în care un consumator deține deja un cont de plăți la o instituție de credit situată pe teritoriul lor, care îi permite să folosească serviciile enumerate la articolul 17 alineatul (1), cu excepția cazului în care consumatorul declară că i-a fost notificată închiderea contului.

În astfel de cazuri, înainte de a deschide un cont de plăți cu servicii de bază, instituția de credit poate verifica dacă respectivul consumator deține sau nu un cont de plăți la o instituție de credit situată în același stat membru care permite consumatorilor să folosească serviciile de la articolul 17 alineatul (1). În acest sens, instituțiile de credit se pot baza pe o declarație pe propria răspundere semnată de consumatori.

(6) Statele membre pot identifica cazuri suplimentare specifice și limitate în care instituțiile de credit pot fi obligate sau pot alege să refuze o cerere privind deschiderea unui cont de plăți cu servicii de bază. Astfel de cazuri se bazează pe dispoziții din dreptul național aplicabil pe teritoriul acestora și sunt menite să faciliteze accesul gratuit al consumatorului la un cont de plăți cu servicii de bază în temeiul mecanismului de la articolul 25 sau să evite utilizarea abuzivă de către consumatori a dreptului lor de acces la conturi de plăți cu servicii de bază.

(7) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatele (4), (5) și (6), după luarea deciziei, instituția de credit informează imediat consumatorul în legătură cu refuzul și motivul specific al acestuia, în scris și gratuit, cu excepția cazului în care această informare contravine obiectivelor de securitate națională și de ordine publică sau Directivei 2005/60/CE. În caz de refuz, instituția de credit consiliază consumatorul cu privire la procedura de depunere a unei plângeri împotriva refuzului, la dreptul consumatorului de a contacta autoritatea competentă relevantă și la organismul de soluționare a alternativă a litigiilor desemnat, împreună cu datele de contact relevante.

(8) Statele membre se asigură că, pentru cazurile menționate la alineatul (4), instituția de credit adoptă măsuri corespunzătoare în conformitate cu capitolul III din Directiva 2005/60/CE.

(9) Statele membre se asigură că accesul la un cont de plăți cu servicii de bază nu este condiționat de achiziționarea unor servicii suplimentare sau a unor acțiuni ale instituției de credit, cu excepția cazului în care achiziționarea acestora din urmă reprezintă o condiție care trebuie îndeplinită de toți clienții instituției de credit.

(10) Statelor membre li se solicită să respecte obligațiile de la capitolul IV în cazul în care un cadru obligatoriu existent asigură aplicarea sa deplină într-un mod suficient de clar și de exact, astfel încât persoanele vizate să poată înțelege spectrul complet al drepturilor lor și să se bazeze pe acestea în fața instanțelor naționale

Articolul 17

Caracteristicile unui cont de plăți cu servicii de bază

- (1) Statele membre se asigură că un cont de plăți cu servicii de bază cuprinde următoarele servicii:
- (a) servicii ce permit toate operațiunile necesare pentru deschiderea, administrarea și închiderea unui cont de plăți;
 - (b) servicii ce permit depunerea de fonduri într-un cont de plăți;
 - (c) servicii ce permit retrageri de numerar pe teritoriul Uniunii, dintr-un cont de plăți la ghișeu sau la bancomate, în timpul sau în afara programului de lucru al instituției de credit;
 - (d) efectuarea următoarelor operațiuni de plată pe teritoriul Uniunii:
 - (i) debitări directe;
 - (ii) operațiuni de plată printr-un card de plată, inclusiv plăți online;
 - (iii) transferuri de credit, inclusiv ordine de plată programată la, după caz, terminale bancare, la ghișee și prin intermediul facilităților online ale instituției de credit.

Serviciile enumerate la literele (a)-(d) de la primul paragraf ar trebui oferite de instituțiile de credit în măsura în care acestea le oferă deja consumatorilor care dețin conturi de plăți, altele decât un cont de plăți cu servicii de bază.

(2) Statele membre pot stabili obligația pentru instituțiile de credit stabilite pe teritoriul acestora de a furniza servicii suplimentare, care sunt considerate esențiale pentru consumatori pe baza practicii comune la nivel național, cu un cont de plăți cu servicii de bază.

(3) Statele membre se asigură că instituțiile de credit stabilite pe teritoriul lor oferă conturi de plăți cu servicii de bază, cel puțin în moneda națională a statului membru respectiv.

(4) Statele membre se asigură că un cont de plăți cu servicii de bază permite consumatorilor să execute un număr nelimitat de operațiuni pentru serviciile menționate la alineatul (1).

(5) În ceea ce privește serviciile menționate la alineatul (1) literele (a), (b), (c) și la alineatul (1) litera (d) punctul (ii) de la prezentul articol, cu excepția operațiunilor de plată printr-un card de credit, statele membre se asigură că instituțiile de credit nu percep taxe și comisioane care depășesc comisioanele rezonabile, dacă este cazul, stabilite în temeiul articolului 18, indiferent de numărul operațiunilor executate în contul de plăți.

(6) În ceea ce privește serviciile menționate la alineatul (1) litera (d) punctele (i) și (ii) de la prezentul articol cu referire exclusiv la operațiunile de plată printr-un card de credit și la alineatul (1) litera (d) punctul (iii) de la prezentul articol, statele membre pot stabili un număr minim de operațiuni pentru care instituțiile de credit pot percepe numai comisioanele rezonabile, dacă este cazul, stabilite în temeiul articolului 18. Statele membre se asigură că numărul minim de operațiuni este suficient pentru a acoperi utilizarea personală a consumatorului, ținând seama de comportamentul consumatorilor existenți și de practicile comerciale comune. Comisioanele percepute pentru operațiunile care depășesc numărul minim de operațiuni nu sunt niciodată mai ridicate decât cele practicate în conformitate cu politica tarifară obișnuită a instituției de credit.

(7) Statele membre se asigură că, acolo unde este cazul, consumatorul poate să gestioneze și să inițieze tranzacții de plată din contul de plăți cu servicii de bază al acestuia, în incintele instituției de credit și/sau prin intermediul facilităților online ale acesteia.

(8) Fără a aduce atingere cerințelor prevăzute în Directiva 2008/48/CE, statele membre pot permite instituțiilor de credit să furnizeze, la cererea consumatorului, o facilitate de tip descoperit de cont în legătură cu un cont de plăți cu servicii de bază. Statele membre pot defini un cuantum maxim și o durată maximă a unui astfel de descoperit de cont. Accesul la un cont de plăți cu servicii de bază sau utilizarea acestuia nu este limitată la achiziționarea unor astfel de servicii de creditare și nici nu este condiționată de aceasta.

Articolul 18

Comisioane conexe

(1) Statele membre se asigură că serviciile menționate la articolul 17 sunt oferite gratuit sau în schimbul unui comision rezonabil de către instituțiile de credit.

(2) Statele membre se asigură că nivelul comisioanelor percepute consumatorului pentru nerespectarea de către acesta a angajamentelor ce îi revin prin contractul-cadru este rezonabil.

(3) Statele membre se asigură că comisioanele rezonabile menționate la alineatele (1) și (2) sunt stabilite ținând seama cel puțin de următoarele criterii:

(a) nivelurile veniturilor naționale;

(b) comisioanele medii percepute de instituțiile de credit în statul membru respectiv pentru serviciile furnizate privind conturile de plăți.

(4) Fără a aduce atingere dreptului prevăzut la articolul 16 alineatul (2) și nici obligației de la alineatul (1) de la prezentul articol, statele membre pot solicita instituțiilor de credit să pună în aplicare diverse scheme tarifare în funcție de nivelul de incluziune bancară a consumatorului, permițând în special condiții mai avantajoase pentru consumatorii vulnerabili care nu beneficiază de servicii bancare. În astfel de cazuri, statele membre se asigură că se oferă consumatorilor orientări, precum și informații corespunzătoare privind opțiunile disponibile.

Articolul 19

Contractele-cadru și încetarea

(1) Contractele-cadru ce asigură accesul la un cont de plăți cu servicii de bază intră sub incidența Directivei 2007/64/CE, dacă nu se specifică altfel la alineatele (2) și (4) de la prezentul articol.

(2) Instituția de credit poate decide în mod unilateral încetarea unui contract-cadru numai în cazul în care este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile de mai jos:

(a) consumatorul a utilizat în mod deliberat contul de plăți în scopuri ilegale;

(b) nu a fost efectuată nicio operațiune în contul de plăți de peste 24 de luni consecutive;

(c) consumatorul a furnizat informații incorecte pentru a obține contul de plăți cu servicii de bază, în cazul în care furnizarea informațiilor corecte nu ar fi permis obținerea unui astfel de drept;

(d) consumatorul nu mai este rezident legal în Uniune;

(e) consumatorul și-a deschis ulterior un al doilea cont de plăți, care îi permite să utilizeze serviciile enumerate la articolul 17 alineatul (1), în statul membru în care deține deja un cont de plăți cu servicii de bază.

(3) Statele membre pot identifica cazuri suplimentare limitate și specifice în care instituția de credit poate decide în mod unilateral încetarea unui contract-cadru privind un cont de plăți cu servicii de bază. Astfel de cazuri se bazează pe dispoziții din dreptul național aplicabil pe teritoriul acestora și sunt menite să evite utilizarea abuzivă de către consumatori a dreptului lor de acces la conturi de plăți cu servicii de bază.

(4) Statele membre se asigură că, în cazul în care instituția de credit decide încetarea contractului privind un cont de plăți cu servicii de bază din unul sau mai multe dintre motivele menționate la alineatul (2) literele (b), (d) și (e) și la alineatul (3), aceasta informează consumatorul, în scris și gratuit, cu privire la motivele și justificarea încetării, cu cel puțin două luni înainte de data la care încetarea își produce efectele, cu excepția cazului în care această informare contravine obiectivelor de securitate națională sau de ordine publică. În cazul în care instituția de credit decide încetarea contractului în conformitate cu alineatul (2) literele (a) și (c), încetarea produce efecte imediat.

(5) Notificarea încetării consiliază consumatorul cu privire la procedura de prezentare a unei plângeri împotriva încetării, după caz, și cu privire la dreptul consumatorului de a contacta autoritatea competentă și cu privire la organismul de soluționare a alternativă a litigiilor desemnat și furnizează datele de contact relevante.

Articolul 20

Informații generale privind conturile de plăți cu servicii de bază

(1) Statele membre se asigură că există măsuri adecvate pentru sensibilizarea publicului în legătură cu disponibilitatea conturilor de plăți cu servicii de bază, condițiile generale de tarificare ale acestora, procedurile ce trebuie urmate pentru exercitarea dreptului de acces la conturi de plăți cu servicii de bază și metodele de acces la procedurile alternative de soluționare a litigiilor. Statele membre se asigură că măsurile de comunicare sunt suficiente și bine orientate, adresându-se în special consumatorilor care nu beneficiază de servicii bancare și celor care sunt vulnerabili și mobili.

(2) Statele membre se asigură că instituțiile de credit pun la dispoziția consumatorilor în mod gratuit informații și asistență accesibile privind serviciile specifice ale contului de plăți cu servicii de bază oferit, comisioanele conexe și condițiile de utilizare. De asemenea, statele membre se asigură că informațiile clarifică faptul că, pentru a avea acces la un cont de plăți cu servicii de bază, nu este obligatorie achiziționarea unor servicii suplimentare.

CAPITOLUL V

AUTORITĂȚI COMPETENTE ȘI SOLUȚIONAREA ALTERNATIVĂ A LITIGIILOR

Articolul 21

Autorități competente

(1) Statele membre desemnează autoritățile naționale competente abilitate să asigure aplicarea și asigurarea respectării prezentei directive și se asigură ca acestora să le fie acordate competențe de investigare și de executare și resursele adecvate necesare pentru a își îndeplini atribuțiile în mod eficient și eficace.

Autoritățile competente sunt autorități sau organe publice recunoscute de dreptul intern sau de către autorități publice abilitate în mod expres în acest sens prin dreptul intern. Acestea nu sunt prestatori de servicii de plată, cu excepția băncilor centrale naționale.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente, toate persoanele care exercită sau au exercitat activități pentru autoritățile competente, precum și auditorii și experții instruiți de autoritățile competente, se supun obligației de a păstra secretul profesional. Nicio informație confidențială care ar putea fi primită pe parcursul desfășurării activității lor nu poate fi divulgată niciunei persoane sau autorități, decât într-o formă rezumată sau agregată, fără a se aduce atingere cazurilor reglementate de dreptul penal sau de prezenta directivă. Acest lucru nu împiedică, totuși, autoritățile competente să facă schimb de informații confidențiale sau să le transmită în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul național.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile desemnate drept competente pentru asigurarea aplicării și asigurării respectării prezentei directive sunt, fie alternativ, fie ambele:

- (a) autoritățile competente definite la articolul 4 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;
- (b) autorități, altele decât autoritățile competente menționate la litera (a), cu condiția ca actele cu putere de lege și actele administrative naționale să impună respectivelor autorități să coopereze cu autoritățile competente menționate la litera (a) ori de câte ori acest lucru este necesar pentru a își îndeplini sarcinile în temeiul prezentei directive, inclusiv în vederea cooperării ABE, în conformitate cu dispozițiile prezentei directive.

(4) Statele membre notifică Comisia și ABE cu privire la autoritățile competente desemnate și cu privire la orice modificări în legătură cu acestea. Prima asemenea notificare se face cât mai curând posibil și nu mai târziu de 18 septembrie 2016.

(5) Autoritățile competente își exercită competențele în conformitate cu dreptul intern:

- (a) fie direct sub autoritatea lor proprie sau sub controlul autorităților judiciare;
- (b) fie cerând instanțelor judecătorești competente să pronunțe hotărârea necesară, inclusiv, după caz, prin formularea unei căi de atac, în cazul în care această cerere nu este îndeplinită.

(6) Statele membre care au pe teritoriul lor mai multe autorități competente se asigură că respectivele sarcini ale acestora sunt clar definite și că autoritățile respective cooperează îndeaproape, astfel încât fiecare să își îndeplinească sarcinile în mod eficient.

(7) Comisia publică, cel puțin o dată pe an, în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, o listă cu autoritățile competente și o actualizează în mod continuu pe site-ul său internet.

Articolul 22

Obligația de a coopera

(1) Autoritățile competente din state membre diferite cooperează între ele ori de câte ori este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor lor prevăzute în prezenta directivă, utilizându-și competențele prevăzute fie în prezenta directivă, fie în dreptul național.

Autoritățile competente acordă asistență autorităților competente ale celorlalte state membre. Concret, autoritățile competente fac schimb de informații și cooperează în cadrul activităților de investigare sau de supraveghere.

Pentru a facilita și accelera cooperarea, și în special schimbul de informații, fiecare stat membru desemnează o autoritate competentă unică, pentru a servi ca punct de contact în sensul prezentei directive. Statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre numele autorităților desemnate să primească cererile de schimburi de informații sau de cooperare în temeiul prezentului alineat.

(2) Statele membre adoptă măsurile administrative și organizatorice necesare pentru a facilita asistența prevăzută la alineatul (1).

(3) Autoritățile competente ale statelor membre care au fost desemnate ca puncte de contact în sensul prezentei directive, în conformitate cu alineatul (1), își comunică reciproc, fără întârzieri nejustificate, informațiile necesare în scopul îndeplinirii sarcinilor atribuite autorităților competente, prevăzute în măsurile adoptate în temeiul prezentei directive.

Autoritățile competente care fac schimb de informații cu alte autorități competente în temeiul prezentei directive pot preciza, în momentul comunicării, că informațiile respective nu pot fi divulgate fără acordul lor expres, caz în care respectivele informații pot fi transmise doar în scopurile pentru care autoritățile respective și-au dat acordul.

Autoritatea competentă care a fost desemnată ca punct de contact poate transmite informațiile primite celorlalte autorități competente; cu toate acestea, autoritatea competentă nu transmite informațiile celorlalte organe sau persoane fizice ori juridice fără acordul expres al autorităților competente care au comunicat informațiile și face acest lucru exclusiv în scopurile pentru care autoritățile respective și-au dat acordul, cu excepția unor circumstanțe justificate corespunzător, caz în care acesta informează de îndată punctul de contact care a transmis informațiile.

(4) O autoritate competentă nu poate refuza să dea curs unei cereri de cooperare la desfășurarea unei investigații sau activități de supraveghere sau să facă schimb de informații, în conformitate cu alineatul (3), decât în cazul în care:

- (a) această investigație, verificare la fața locului, activitate de supraveghere sau schimb de informații riscă să afecteze suveranitatea, securitatea sau ordinea publică a statului membru respectiv;
- (b) a fost deja angajată o procedură judiciară pentru aceleași fapte și împotriva aceluiași persoane pe lângă autoritățile statului membru respectiv;
- (c) a fost deja pronunțată o hotărâre definitivă în statul membru respectiv pentru aceleași fapte și împotriva aceluiași persoane.

În caz de refuz întemeiat pe respectivele motive, autoritatea competentă solicitată informează autoritatea competentă solicitantă într-un mod cât mai detaliat posibil.

Articolul 23

Soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile competente ale diferitelor state membre

Autoritățile competente pot sesiza ABE atunci când este refuzată o cerere de cooperare, în special un schimb de informații, sau când nu i s-a dat curs într-un termen rezonabil, și pot solicita asistența ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În această situație, ABE poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul respectiv și orice decizii cu caracter obligatoriu luate de ABE în conformitate cu articolul respectiv obligă autoritățile competente în cauză, indiferent dacă acestea sunt membre ale ABE.

Articolul 24

Soluționarea alternativă a litigiilor

Statele membre se asigură că toți consumatorii au acces la proceduri alternative de soluționare a litigiilor efective și eficiente pentru soluționarea litigiilor ce au obiect drepturile și obligațiile stabilite prin prezenta directivă. Astfel de proceduri alternative de soluționare a litigiilor și entitățile care le oferă respectă cerințele de calitate prevăzute în Directiva 2013/11/UE.

*Articolul 25***Mecanismul în caz de refuzare a contului de plăți cu servicii de bază pentru care se percepe un comision**

Fără a se aduce atingere articolului 16, statele membre pot institui un mecanism specific pentru a garanta faptul că consumatorii care nu dețin un cont de plăți pe teritoriul lor și cărora li s-a refuzat accesul la un cont de plăți pentru care instituțiile de credit percep un comision vor avea un acces real, gratuit, la un cont de plăți cu servicii de bază.

CAPITOLUL VI

SANCTIUNI*Articolul 26***Sanctiuni**

(1) Statele membre stabilesc norme privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării legislației naționale de transpunere a prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru asigurarea punerii în aplicare a acestora. Sancțiunile respective sunt eficace, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre prevăd că autoritățile competente pot face publică orice sancțiune administrativă aplicată în caz de încălcare a măsurilor adoptate pentru transpunerea prezentei directive, în afara cazurilor în care această publicare riscă să perturbe în mod grav piețele financiare sau să aducă un prejudiciu disproporționat părților implicate.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 27***Evaluare**

(1) Prima dată în termen de 18 septembrie 2018 și, ulterior, la interval de doi ani, statele membre furnizează Comisiei informații privind următoarele aspecte:

- (a) respectarea, de către prestatorii de servicii de plată, a articolelor 4, 5 și 6;
- (b) respectarea, de către statele membre, a cerințelor privind asigurarea existenței unor site-uri internet de comparare, în temeiul articolului 7;
- (c) numărul conturilor de plăți care au făcut obiectul schimbării și procentul de cereri de schimbare care au fost refuzate;
- (d) numărul instituțiilor de credit care oferă conturi de plăți cu servicii de bază, numărul de astfel de conturi care au fost deschise și procentul de cereri de deschidere a unui cont de plăți cu servicii de bază care au fost refuzate.

(2) Comisia pregătește un raport, prima dată în termen de 18 septembrie 2018 și, ulterior, la interval de doi ani, pe baza informațiilor primite de la statele membre.

*Articolul 28***Revizuire**

(1) În termen de 18 septembrie 2019, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive, însoțit, după caz, de o propunere legislativă.

Raportul respectiv include:

- (a) o listă a acțiunilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor inițiate de către Comisie în legătură cu prezenta directivă;
- (b) o evaluare a nivelurilor medii ale comisioanelor din statele membre pentru conturile de plăți care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive;
- (c) o evaluare a fezabilității elaborării unui cadru pentru asigurarea redirectionării automate a plăților dintr-un cont de plăți în altul, în cadrul aceluiași stat membru, combinată cu notificările automate către beneficiarii plăților sau plătitori, atunci când transferurile acestora sunt redirectionate;
- (d) o evaluare a fezabilității extinderii serviciului de schimbare a conturilor prevăzut la articolul 10 la cazurile în care prestatorul de servicii de plată destinatar și cel care efectuează transferul se află în state membre diferite, precum și a fezabilității deschiderii transfrontaliere de conturi prevăzute la articolul 11;
- (e) o evaluare a numărului de titulari de conturi care au schimbat conturile de plăți de la transpunerea prezentei directive, pe baza informațiilor furnizate de statele membre în conformitate cu articolul 27;
- (f) o evaluare a costurilor și beneficiilor unei puneri în aplicare a transferabilității depline la nivelul întregii Uniuni a numerelor conturilor de plăți;
- (g) o evaluare a numărului de instituții de credit care oferă conturi de plăți cu servicii de bază;
- (h) o evaluare a numărului și, în cazul punerii la dispoziție a unor informații anonime, a caracteristicilor consumatorilor care au deschis conturi de plăți cu servicii de bază de la transpunerea prezentei directive;
- (i) o evaluare a comisioanelor anuale medii percepute pentru conturile de plăți cu servicii de bază la nivelul statelor membre;
- (j) o evaluare a eficacității măsurilor existente și a necesității unor măsuri suplimentare pentru a spori incluziunea financiară și pentru a-i asista pe membrii vulnerabili ai societății în ceea ce privește îndatorarea excesivă;
- (k) exemple de bune practici în rândul statelor membre pentru diminuarea excluderii consumatorilor de la accesul la serviciile de plată.

(2) Raportul evaluează, inclusiv pe baza informațiilor primite de la statele membre în conformitate cu articolul 27, dacă este necesară modificarea și actualizarea listei de servicii aferente unui cont de plăți cu servicii de bază, ținând seama de evoluția mijloacelor de plată și a tehnologiei.

(3) De asemenea, raportul evaluează dacă sunt necesare măsuri suplimentare față de cele adoptate în temeiul articolelor 7 și 8, referitoare la site-urile internet de comparare și la ofertele din cadrul unui pachet, și în special necesitatea unei acreditări a site-urilor internet de comparare.

Articolul 29

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 18 septembrie 2016, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul măsurilor respective.

(2) Statele membre aplică măsurile menționate la alineatul (1) începând cu 18 septembrie 2016.

Prin derogare de la primul paragraf:

(a) articolul 3 se aplică de la 17 septembrie 2014;

(b) statele membre aplică măsurile necesare pentru a se conforma articolului 4 alineatele (1)-(5), articolului 5 alineatele (1)-(3), articolului 6 alineatele (1) și (2) și articolului 7 în termen de nouă luni de la intrarea în vigoare a actului delegat menționat la articolul 3 alineatul (4);

(c) statele membre în care există deja la nivel național echivalentul unui document de informare cu privire la comisioane pot alege să integreze formatul comun și simbolul comun al acestuia în termen de cel mult 18 luni de la intrarea în vigoare a actului delegat menționat la articolul 3 alineatul (4);

(d) statele membre în care există deja la nivel național echivalentul unei situații a comisiunilor pot alege să integreze formatul comun și simbolul comun al acestuia în termen de cel mult 18 luni de la intrarea în vigoare a actului delegat menționat la articolul 3 alineatul (4).

(3) Atunci când statele membre adoptă măsurile menționate la alineatul (1), acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere în momentul publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(4) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 30

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 31

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles, 23 iulie 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

S. GOZI

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO